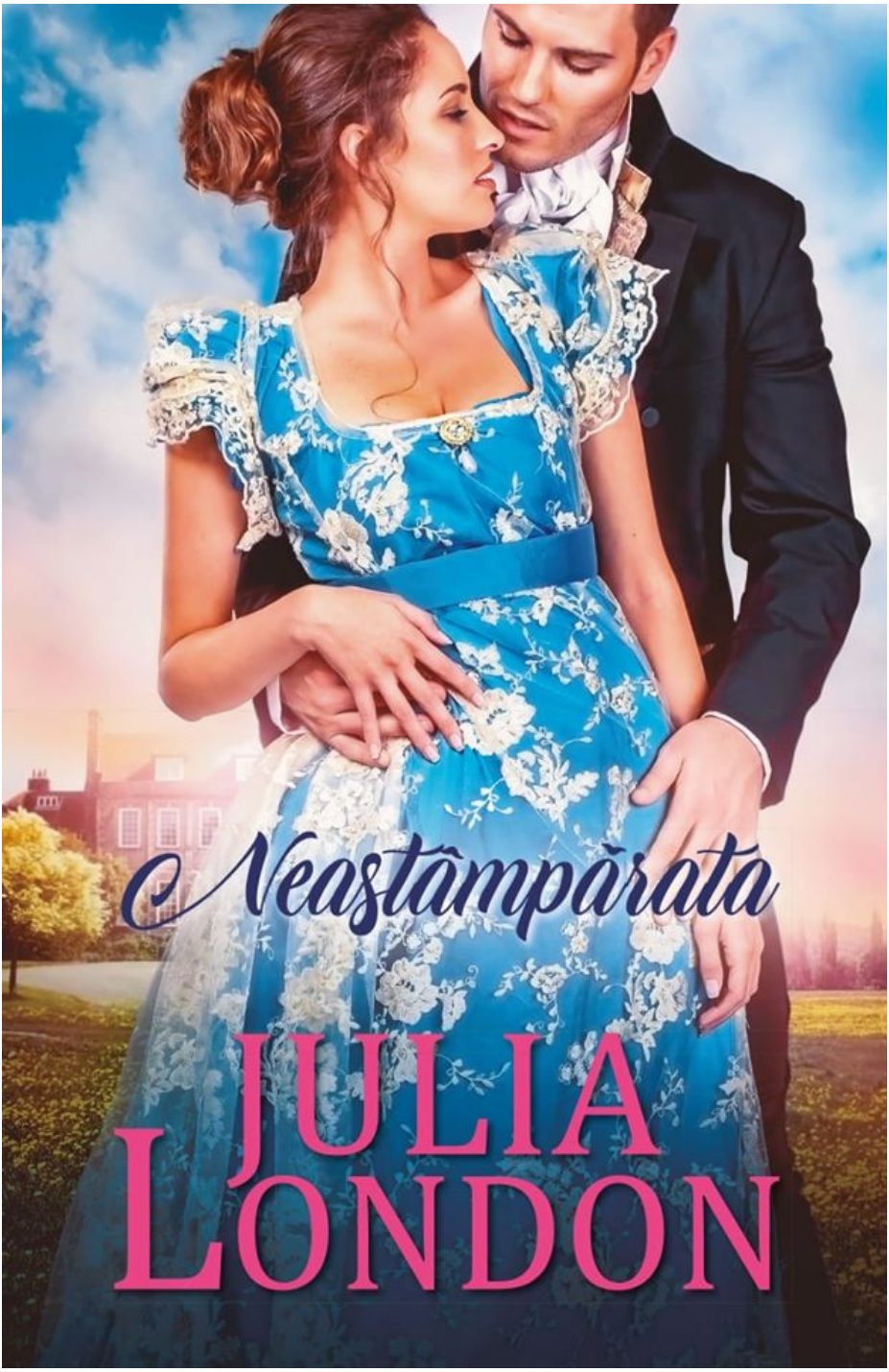
Neastâmpărata
JULIA
LONDON

JULIA LONDON
NEASTÂMPĂRATA
SERIA SURORILE CABOT 1

The Trouble with Honor by Julia London

Copyright © 2014 Dinah Dinwiddle
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parţial în orice formă.

Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LONDON, JULIA
Neastâmpărata / Julia London
trad: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978 – 606 – 33 – 4591 – 3
Traducere din limba engleză Larisa Din

LITERA*
2019

Pentru mama, care, de la bun început, a sădit în mine iubirea faţă de cărţi şi lectură

Dragi cititori,

Sunt cât se poate de încântată să vi-o prezint pe neastâmpărata Honor! Aceasta este prima mea carte alături de HQN Books, dar am scris numeroase romane istorice, majoritatea petrecându-se în perioada Regenţei. Ador epoca aceea glorioasă, felul în care marea aristocraţie se lăsa mânată de societate şi de grija pentru aparenţe. Dar îmi imaginez că, dat fiind natura umană, existau şi persoane cărora nu le făcea plăcere să trăiască după astfel de reguli, care nu puteau să sufere faptul că altcineva avea stăpânire asupra lor, persoane care îndrăzneau să încalce regulile.

În această serie despre surorile Cabot, vă prezint patru femei tinere, privilegiate, de la care lumea se aşteaptă să aspire la o căsătorie foarte bună şi nimic în plus. Dar când norocul le părăseşte, aceste patru femei decid să încalce regulile care le ţin în loc şi să-şi definească fericirea după bunul lor plac. Cu toate acestea, pentru cineva născut în puf, care nu cunoaşte nimic mai dificil decât câteva cusături complexe, schimbarea regulilor se poate dovedi o sarcină complicată. Iar încercările de a face acest lucru se pot dovedi foarte, foarte nefericite. Sper să vă facă plăcere să citiţi despre surorile Cabot şi despre năzdrăvăniile lor pe atât de mult pe cât mi-a făcut mie plăcere să scriu despre ele.

Lectură plăcută,

JULIA LONDON

Capitolul 1

Toate necazurile au început în primăvara lui 1812, într-un tripou de la sud de Tamisa, într-o zonă rău famată din Southwark, unde se ştia că tâlharii erau la tot pasul.

Cu toate că părea de neconceput, clădirea aceea veche, înălţată încă de pe vremea vikingilor, reuşise cumva să devină unul dintre cele mai la modă localuri în rândul domnilor din înalta societate. Interiorul era unul somptuos, cu draperii groase de catifea roşie, lemn elegant şi tavane joase. Seară de seară, aceştia îşi părăseau casele fastuoase din Mayfair şi veneau în trăsurile lor bine păzite pentru a-şi petrece seara pierzând sume exorbitante de bani între ei. Şi, odată ce domnii reuşeau să piardă suma alocată pentru seara aceea, se puteau bucura de compania unei femei uşoare, căci aveau de ales dintre numeroase separeuri şi franţuzoaice.

Într-o noapte urâtă şi rece, cu o lună înainte de începerea sezonului social, atunci când, inevitabil, gentlemenii se ţineau departe de tripoul acela în favoarea saloanelor şi a balurilor din Mayfair, care deveniseră un ritual de primăvară pentru cei înstăriţi şi privilegiaţi, un grup de tineri corintieni se lăsară cuceriţi de zâmbetele şi rugăminţile a cinci debutante, curioase să arunce o privire în tripou.

Era periculos şi nechibzuit din partea acelor tineri să rişte pentru totdeauna reputaţia unor domnişoare atât de preţioase. Dar fiind tineri, nechibzuiţi şi scandalagii, nu ezitară să le facă pe plac. Nu îi opri nici măcar regula tripoului de a nu aduce femei şi nici toate riscurile sau fărădelegile care puteau să cadă pe capul tinerelor domnişoare în decursul peripeţiei lor. Era ca o mică aventură în mijlocul unei ierni sumbre.

Acolo, în cazinoul din Southwark, George Easton o întâlni pentru prima oară pe una dintre cele cinci debutante, pe domnişoara Honor Cabot.

Nu băgase de seamă zarva de la intrare atunci când tinerii bogătani ajunseseră însoţiţi de trofeele lor, mânaţi de entuziasmul îndrăznelii lor şi mult prea mândri de ei înşişi pentru că reuşiseră să-l convingă pe bărbatul de la uşă să îi lase să intre. George, prea concentrat să câştige treizeci de lire de la domnul Charles Rutherford, un jucător cu notorietate, în timpul unei partide de Commerce, că nici măcar nu băgă de seama până când îl auzi pe Rutherford spunând:

— Ce naiba se petrece aici?

Abia atunci le zări pe tinerele domnişoare, care stăteau ca nişte păsări, umflându-se în pene în mijlocul încăperii, cu pelerinele cu glugă care le încadrau chipurile frumoase, chicotind între ele, fără să-şi ia ochii de la toţi bărbaţii care le sorbeau din priviri de parcă ar fi admirat un grajd plin de armăsari.

— La naiba, mormăi George, după care îşi aruncă cărţile pe masă, în timp ce Rutherford se ridică în picioare, iar biata fetişcană din poala lui încercă să se îndrepte, să nu cadă pe jos.

— Ce naiba caută ele aici? întrebă Rutherford, uitându-se lung la ei. Nu pot să-mi cred ochilor! Voi vedeţi? zbieră el. Nu se poate una ca asta! Fetele astea trebuie să dispară de-aici!

Cei trei tineri gentlemeni care se înhămaseră la această aventură se uitară unii la alţii. Cel mai mic dintre ei îl înfruntă cu privirea.

— Domnule, au tot dreptul să fie aici.

George văzu pe chipul domnului Rutherford că era pe punctul de a face apoplexie, aşa că spuse, pe un ton cât se poate de normal:

— Atunci, chiar vă rog, să le poftim să ia un loc, la o partidă de cărţi. Altminteri, le vor distrage atenţia domnilor prezenţi astăzi aici.

— La o partidă de cărţi? răbufni Rutherford, cu ochii

cât cepele. Nu sunt în stare de aşa ceva!

— Ba eu sunt, se auzi o voce de femeie.

Dumnezeule, care dintre ele îndrăznise să vorbească? George făcu un pas spre Rutherford şi aruncă o privire spre ele, însă păsărelele nu conteneau să se mişte, aşa că nu reuşi să-şi dea seama care dintre ele fusese cea care rostise cuvintele acelea.

— Cine a spus asta? întrebă Rutherford cu glas tare, astfel încât domnii aşezaţi la mesele din jurul lor se opriră din joc ca să-şi dea seama ce se petrecea în jurul lor.

Niciuna dintre domnişoare nu schiţă nicio mişcare, ci rămaseră cu privirea aţintită spre bancher. Dar când Rutherford părea pe punctul de a izbucni, una dintre ele făcu timid un pas în faţă. Se auzi un zumzet prin mulţime, în timp ce fata se uită mai întâi la Rutherford şi apoi la George. Acesta rămase fără glas când văzu ochii de un albastru pătrunzător, genele întunecate, şuviţele negre ca abanosul care încadrau un chip alb ca spuma laptelui. Nimeni nu se aşteptase vreodată să întâlnească o astfel de frumuseţe jună prin părţile acelea.

— Domnişoară Cabot? întrebă Rutherford, pe un ton şocat. Ce naiba cauţi dumneata aici?

Fata făcu o scurtă reverenţă, de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei săli de bal, şi îşi împreună mâinile acoperite de mănuşi.

— Eu şi prietenele mele am venit să vedem cu ochii noştri unde dispar toţi domnii.

Mulţimea începu să chicotească. Rutherford se arătă alarmat, de parcă el ar fi fost cumva responsabil pentru această încălcare a normelor.

— Domnişoară Cabot… O domnişoară virtuoasă nu are ce căuta într-un loc ca acesta.

Una dintre păsărelele din spatele ei încercă să-i facă semn, să-i şoptească ceva, dar domnişoara Cabot nu păru să bage de seamă.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, dar nu înţeleg cum se face că un loc poate fi perfect în regulă pentru un bărbat virtuos, dar nu şi pentru o femeie virtuoasă.

George nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Poate pentru că nu există niciun bărbat virtuos pe lumea asta.

Ochii aceia teribil de albaştri se opriră din nou asupra lui George, iar acesta simţi un fior ciudat în inimă. Fata îşi mută privirea spre cărţile de joc.

— Jucaţi Commerce? întrebă ea.

— Da, răspunse George, impresionat de faptul că fata recunoscuse jocul. Domnişoară, dacă vrei să joci, eşti liberă să o faci.

De data asta Rutherford se făcu alb la faţă, iar George se amuză oarecum văzându-l că era pe punctul de a-l lua cu leşin.

— Ba nu, zise Rutherford, clătinând din cap şi ridicând mâna, parcă să o oprească. Îmi pare rău, domnişoară Cabot, dar nu-ţi pot permite una ca asta. E timpul să mergi acasă.

Domnişoara Cabot se arătă dezamăgită.

— Atunci o voi face eu, spuse George după care îi împinse cu piciorul un scaun la masa lui. Mulţimea tresări din nou, iar stolul de păsărele începu din nou să se agite, măturând podeaua cu faldurile pelerinelor lor în timp ce se întoarseră unele spre altele, vorbind în şoaptă.

— Cui am plăcerea de a-i permite un joc? întrebă el.

— Eu sunt domnişoara Cabot, spuse ea. Din familia Beckington.

Chiar fiica contelui Beckington? Oare o spusese doar ca să-l impresioneze? Pentru că nu reuşi să o facă.

— George Easton, zise el. Din familia Easton.

Fetele din spatele ei începură să chicotească, dar domnişoara Cabot nu o făcu, şi îi zâmbi frumos, spunând:

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Easton.

Ceva îi spunea lui George că probabil învăţase să zâmbească astfel foarte devreme în viaţă, ca să primească tot ce şi-ar fi putut dori. Era, îşi spuse el, o femeie deosebit de frumoasă.

— Noi nu jucăm jocuri de salon, domnişoară. Ai bani la dumneata?

— Da, zise ea, după care îi întinse săculeţul să-i arate.

Dumnezeule, ce fată naivă!

— Ar fi mai bine să-i pui deoparte, îi spuse el. În spatele cămăşilor de mătase şi a cizmelor de piele frumos lustruite, rişti să dai peste o adunătură de tâlhari între aceşti patru pereţi.

— Noi măcar avem bani, Easton, şi nu i-am dat pe toţi pe o corabie, se auzi vocea cuiva.

Mai mulţi domni izbucniră în râs, dar George nu plecă urechea. Muncise din greu să facă avere, cu şiretenie, iar unii oameni erau invidioşi pe el.

Apoi, îi făcu semn să se aşeze frumoasei domnişoare Cabot.

— Îmi pari prea tânără ca să înţelegi dedesubturile unui joc de Commerce.

— Chiar aşa? întrebă ea, ridicând din sprâncene, după care se aşeză graţios pe scaunul pe care George îl trăsese pentru ea. De la ce vârstă consideri dumneata că ar putea o domnişoară să încerce un joc de noroc?

În spatele ei, păsărelele începură din nou să ciripească animate, dar domnişoara Cabot nu îşi luă privirea de la George, aşteptând calmă răspunsul lui. Îşi dădu repede seama că nu era câtuşi de puţin intimidată de el, de loc sau de orice altceva.

— Nu aş putea să propun o vârstă anume, zise el, pe un ton politicos. Din partea mea, şi un copil ar putea să o facă.

— Easton, spuse Rutherford, pe un ton iritat, doar că George Easton nu juca după aceleaşi reguli ca domnii aceia cu stare, iar Rutherford o ştia prea bine. Întregul episod era amuzant, iar pe George nu-l deranja câtuşi de puţin să petreacă un ceas alături de o femeie – orice londonez putea confirma asta –, mai ales alături de una atât de minunată ca aceasta.

— Eşti gata să-ţi pierzi toţi banii cu care ai venit?

Fata începu să râdă, cu un râs cristalin.

— Nu intenţionez să pierd niciun ban.

Ceilalţi domnii din încăpere începură din nou să râdă,

câţiva se ridicară chiar în picioare şi se dădură mai aproape, să vadă mai bine.

— Domnişoară Cabot, în viaţă trebuie întotdeauna să fii gata să pierzi, o avertiză George.

Fata îşi deschise uşor săculeţul, scoase câteva monede şi îi aruncă un surâs mândru. George îşi spuse să nu se lase vrăjit de zâmbetul acela… cel puţin nu cât timp se aflau la masa de joc.

Între timp, Rutherford se uită şocat când la domnişoara Cabot, când la George, după care încet, cu reticenţă, luă din nou loc la masă.

— Să fac eu cărţile? întrebă George, luând pachetul de cărţi.

— Desigur, spuse domnişoara Cabot după care îşi lăsă mănuşile deoparte, aşezate frumos lângă cele câteva monede. Aruncă o privire în jurul camerei în timp ce George făcu cărţile. Ştiai că nu am fost niciodată la sud de Tamisa? Îţi vine să crezi că, deşi mi-am petrecut toată viaţa în şi în jurul Londrei, n-am ajuns niciodată la sud de Tamisa?

— Chiar aşa? întrebă el, absent, împărţind cărţile. Începe dumneata, domnişoară Cabot.

Ea aruncă o privire spre cărţile care stăteau cu faţa în jos şi puse un şiling în mijlocul mesei.

— Aşa nu o să ajungi departe în jocul ăsta, zise George.

— Este permis?

— Da, răspunse el, ridicând din umeri.

Fata zâmbi, pur şi simplu.

Rutherford îi urmă exemplul, iar femeia care stătuse până atunci instalată în poala lui îşi ocupă din nou locul, alunecând pe genunchii lui, cercetând-o din priviri pe domnişoara Cabot.

— Ah, mormăi domnişoara Cabot, dându-şi parcă seama ce fel de femeie era cea care stătea în poala lui Rutherford şi îşi feri privirea.

— Eşti şocată? îi şopti George, amuzat.

— Puţin, răspunse domnişoara Cabot, aruncând din nou o privire spre tânăra curtezană. Mă aşteptam să fie

mai… urâţică. Dar e chiar frumuşică, nu crezi?

George aruncă şi el o privire spre femeia din poala lui Rutherford. I se păru o femeie atrăgătoare. Dar nu frumoasă. Domnişoara Cabot era frumoasă.

Coborî privirea spre cărţile pe care le avea în mână. O pereche de popi. Avea să fie o victorie sigură, îşi spuse el, punând banii pe masă.

Un servitor trecu pe lângă ei cu un platou de mâncare şi se îndreptă spre o masă la care se reluase jocul. Domnişoara Cabot îl urmări cu privirea.

— Domnişoară Cabot, spuse George.

Fata se uită lung la ea.

— E rândul dumitale.

— Ah!

Îşi analiză îndelung cărţile după care mai luă un şiling şi îl aşeză în mijlocul mesei.

— Domnilor, în ritmul acesta, cu astfel de pariuri mici, vom juca până mâine-dimineaţă.

Domnişoara Cabot îi zâmbi, cu o clipire amuzată în ochii aceia albaştri.

George îşi spuse din nou să nu se lase vrăjit de ochii aceia frumoşi.

Făcură un nou tur de masă, timp în care Rutherford păru să dea uitării reticenţa sa de a juca cu debutante. La următoarea rundă, domnişoara Cabot lăsă pe masă doi şilingi.

— Domnişoară Cabot, fii cu băgare de seamă. Doar nu vrei să pierzi tot ce ai încă din primul joc, zise unul dintre tinerii bogătani, rânjind agitat.

— Domnule Eckersly, spuse ea, pe un ton amuzat, nu văd cu ce m-ar ajuta dacă aş pierde în primul joc sau în al şaselea.

George câştigă prima mâna, după cum se aşteptase să o facă, dar domnişoara Cabot nu se arătă câtuşi de puţin afectată.

— După părerea mea, ar trebui ca jocurile de noroc să se joace mai des în cadrul întâlnirilor de societate, nu? se adresă ea mulţimii care se adunase în număr tot mai mare

în jurul lor. Mi se pare mai distractiv decât un joc de whist.

— Doar pentru cel care câştigă, zise un bărbat din spatele mulţimii.

— Şi pe banii tatălui ei, şopti domnişoara Cabot, reuşind să încânte mulţimea mică, dar în continuă creştere din jurul lor, precum şi pe păsărelele care o însoţeau, care se bucurau deja de atenţia mai multor domni.

Îşi continuară jocul, iar domnişoara Cabot continuă să parieze câte un şiling sau doi, glumind cu cei din jur. Nu era genul de joc cu mize mari care îi plăcea lui George, dar cu toate astea îi făcea deosebită plăcere să fie în preajma domnişoarei Cabot. Nu era nici pe departe la ce s-ar fi aşteptat din partea unei debutante. Era amuzantă şi jucăuşă, îşi savura micile victorii şi obişnuia să se consulte cu oricine se întâmpla să fie în jurul ei despre ce cărţi să joace.

După o oră de joc, în săculeţul domnişoarei Cabot mai rămăseseră doar douăzeci de lire. Dădu să împartă cărţile.

— Ce părere aţi avea dacă am ridica miza? întrebă ea pe un ton vesel.

— Dacă dumneata crezi că poţi să-ţi permiţi mizele mele, ai toată atenţia mea, răspunse George.

Fata îl încolţi cu privirea.

— Începem cu douăzeci de lire, zise ea şi începu să împartă cărţile.

George nu se putu abţine să nu se amuze pe seama naivităţii ei.

— Dar aceştia sunt toţi banii care ţi-au mai rămas, îi reaminti el.

— Accepţi? îl întrebă ea, ridicând privirea spre el.

Nu putu să nu observe strălucirea din ochii ei. Doar că era acum o strălucire uşor diferită. De parcă i-ar fi lansat o provocare. Dumnezeule, fata aceea punea ceva la cale, iar George era cât se poate de încântat, cu rânjetul pe buze.

— Domnişoară Cabot, nu te sfătuiesc să faci asta, îi spuse unul dintre domnii cu care venise, acelaşi care se arătase din ce în ce mai neliniştit pe perioada jocului. Ar trebui să ne întoarcem în Mayfair.

— Domnule, apreciez grija şi atenţia dumitale la ceas, răspunse ea, pe un ton suav, fără să-şi ia ochii de la George. Ce spui, domnule Easton? întrebă ea. Accepţi provocarea?

George nu era genul care să refuze o doamnă, mai ales una care i se părea atât de interesantă.

— Da, zise el, încuviinţând cu o mişcare graţioasă din cap. Accept.

Se duse repede vorba în salon că domnul Easton acceptase provocarea domnişoarei Cabot şi, în doar câteva minute, şi mai mulţi oameni se adunară să o vadă pe tânăra debutantă pierzând probabil ceva de valoare în faţa lui George Easton, care se autoproclamase copilul din flori al răposatului duce de Gloucester.

Pariul continuă să crească între cei trei până când Rutherford, câtuşi de puţin încântat de ideea de a o şti pe debutanta aceea că îi datora bani, se retrase din joc. Şi, astfel, mai rămaseră doar George şi domnişoara Cabot. Fata se arăta cât se poate de senină. Era ca toţi cei din Mayfair, îşi spuse George. Nu părea să-i pese câtuşi de puţin că pierdea banii tatălui ei, pentru ea era ceva magic, cu pariuri şi monede care apăreau din neant.

Pariul ajunsese la o sută de lire şi George se opri. Cu toate că aprecia ambiţia ei, nu avea obiceiul să ia asemenea sume din partea unei debutante.

— Pariul a ajuns la o sută de lire sterline, domnişoară Cabot. Va fi oare tatăl dumitale gata să pună suma aceasta de bani în săculeţul dumitale? o întrebă el, iar bărbaţii adunaţi în jurul lui începură să râdă.

— Vai de mine, domnule Easton, e o întrebare destul de personală, nu crezi? Poate că ar trebui să te întreb şi eu pe dumneata dacă ai o sută de lire în buzunar, în caz că ajung să câştig?

Ce obrăznicătură mică. Toţi în jurul lor începură să şuşotească, iar George deja îşi imagina deliciul pe care îl stârnise remarca ei printre domnii adunaţi în salon. Aruncă pe masă câteva bancnote şi îi făcu cu ochiul.

— Da, chiar am.

Domnişoara acceptă pariul şi semnă o bucată de hârtie pe care i-o înmână cineva, semnându-şi numele în dreptul celor o sută de lire datorate.

George puse cărţile pe masă. Avea o secvenţă de trei, zecele fiind cea mai mare carte. Singura mână care ar fi putut să-l bată era un tricorn, trei cărţi de acelaşi fel, şi, într-adevăr, domnişoara Cabot exclamă cu sufletul la gură:

— Vai de mine, ce impresionant!

— Joc de mult timp astfel de partide.

— Da, desigur.

Apoi, ridică privirea şi îi zâmbi, iar de îndată ce o făcu, George ştiu că pierduse. Zâmbetul ei era prea obraznic, prea triumfător.

Când puse cărţile pe masă, fu întâmpinată de uluire şi de un ropot de aplauze. În timp ce-şi întindea mâna, strigătele urcară în jurul lor, urmate de aplauze. Domnişoara Cabot îl bătuse cu un tricorn, trei decari. George se uită lung la cărţile ei, după care ridică încet privirea spre ea.

— Se poate? întrebă ea, după care întinse ambele mâini după monedele şi bancnotele din mijlocul mesei.

Strânse toţi banii, până la ultima monedă, îndesându-i în săculeţul fin. Le mulţumi lui George şi lui Rutherford pentru că îi permiseseră să savureze experienţa de tripou, după care se scuză politicoasă, îşi puse pelerina pe umeri, îşi trase mănuşile şi se întoarse spre stolul ei de păsărele.

George nu-şi luă o clipă privirea de la ea, bătând uşor darabana în masă. Era un jucător cu experienţă şi tocmai fusese bătut de o debutantă.

Şi astfel o cunoscu pe Honor Cabot cea neastâmpărată.

Capitolul 2

Muzicalul anual de primăvară al doamnei Humphrey era considerat de mulţi drept evenimentul în cadrul căruia

doamnele din înalta societate veneau să-şi etaleze aspiraţiile în materie de modă pentru noul sezon social şi, în fiecare an, se întâmpla ca o anume doamnă să iasă în evidenţă. În 1798, Lady Eastbourne îmbrăcase o rochie cu mâneci scurte, pe care mulţi o considerară atât de îndrăzneaţă şi, totodată, atât de bine aleasă, încât se vorbi săptămâni întregi despre asta în Mayfair. În 1804, domnişoara Catherine Wortham reuşi să şocheze pe toate lunea, refuzând să poarte orice fel de căptuşeală pe sub rochia de muselină, lăsând la vedere forma în umbră a picioarelor.

În primăvara strălucitoare a lui 1812, domnişoara Honor Cabot fu cea care se făcu remarcată într-o rochie mulată, cu un decolteu amplu. Venise îmbrăcată într-o mătase elegantă, adusă de la Paris, care cel mai probabil costase o sumă exorbitantă, dată fiind broderia bogată şi mărgeluţele care împodobeau tivul, precum şi faptul că Marea Britanie era în război cu Franţa. Mătasea era de culoarea pieptului de păun, scoţându-i şi mai tare în evidenţă ochii aceea de un albastru strălucitor. Părul ei, negru ca abanosul, era presărat cu cristale minuscule, în nuanţa rochiei.

Honor Cabot era o femeie deosebit de frumoasă, pentru oricine avea ochi să vadă. Îmbrăcămintea ei era negreşit superb croită, tenul ei alb îi scotea în evidenţă genele negre, buzele pline, rumene şi rozaliul sănătos din obraji. Cu atitudinea ei voioasă, ochii îi sclipeau cu veselie de fiecare dată când râdea cu cei mulţi, foarte mulţi prieteni şi gentlemeni care o priveau admirativ.

Se ştia despre ea că nu era tocmai pe cât de politicoasă şi de sfioasă era de aşteptat din partea unei debutante. Escapada ei în Southwark ajunsese deja la urechile tuturor. De-a dreptul scandalos! Domnii din înalta societate deja o catalogaseră drept o adevărată neastâmpărată.

În seara aceea, după cântare şi după ce oaspeţii fură poftiţi să iasă la o plimbare prin Hanover Square, spre casa familiei Humphrey, la cină, nu rochia minunată şi

îndrăzneaţă a micii neastâmpărate fu cea care atrase toate privirile, ci boneta ei.

Ce creaţie artistică era boneta aceea! Potrivit lui Lady Chatham, care era experta autoproclamată în materie de pălării de damă, boneta fusese realizată de prestigiosul magazin Lock and Company de pe St. James Street, un magazin de pălării în vogă. Era confecţionată din crep negru şi satin elegant, într-o nuanţă de albastru, materialul fiind strâns într-un mic evantai într-o parte, fiind prins cu o broşă turcoaz, strălucitoare. Iar din evantaiul acela ieşeau două pene foarte lungi de păun, care, potrivit lui Lady Chatham, fuseseră aduse tocmai India, de parcă toată lumea ar fi ştiut că penele de păun indian sunt mult peste cele de păun englezesc.

Atunci când domnişoara Monica Hargrove văzu boneta fixată vesel în părul negru al lui Honor, aproape că avu un atac de apoplexie.

Se duse atât de repede vorba prin Mayfair că avusese loc o dispută între domnişoara Cabot şi domnişoara Hargrove în toaleta doamnelor, încât întreaga poveste ajunse în casa contelui de Beckington din Grosvenor Square, înainte ca domnişoara Cabot să apuce să o facă.

Doar că Honor nu avea de unde să ştie acest lucru când se strecură în casă, în zorii zilei. Porni pe scări, în siguranţa dormitorului ei şi, odată se păşi pe uşă, îşi aruncă boneta pe divan, se dezbrăcă de frumoasa rochie pe care doamna Dracott o făcuse special pentru ea şi alunecă repede într-un somn adânc şi fără vise. Se trezi brusc, speriată, câteva ore mai târziu, când deschise ochii şi o văzu pe sora ei, Mercy, în vârstă de treisprezece ani, aplecată asupra ei, uitându-se lung la ea.

Honor tresări, scoase un ţipăt de spaimă, se ridică în fund şi strânse aşternutul la piept.

— Mercy, ce Dumnezeu faci aici? strigă ea.

— Te cheamă Augustine, răspunse Mercy, uitându-se lung la ea din spatele ochelarilor de pe nas. Mercy avea părul închis la culoare şi ochii albaştri, la fel ca Honor, în timp ce sora ei Grace, care era cu doar un an mai mică

decât cei douăzeci şi doi de ani ai lui Honor, cât şi Prudence, cea în vârstă de şaisprezece ani, aveau părul blond şi ochii căprui.

— Augustine? repetă Honor, căscând de somn. Nu avea chef să-şi vadă fratele vitreg în dimineaţa aceea. Chiar se făcuse deja dimineaţă? Aruncă o privire spre ceasul de pe şemineu şi văzu că era unsprezece şi jumătate. Ce vrea de la mine?

— Nu ştiu, zise Mercy, după care se aşeză pe un scaun la picioarele patului lui Honor. De ce ai pete negre sub ochi?

— Aşteptăm pe cineva în vizită astăzi? mormăi Honor.

— Doar pe domnul Jett, spuse Mercy. Ţi-a lăsat cartea lui de vizită.

Bietul domn Jett, pur şi simplu nu voia să înţeleagă că Honor nu avea să accepte niciodată să fie curtată de el. Era destinul ei în societatea londoneză să trezească interes în domni de care nici în ruptul capului nu s-ar fi simţit vreodată atrasă la rândul ei. Domnul Jett era cel puţin de două ori mai în vârstă decât ea, şi mai rău decât atât, avea buzele groase. I se părea strigător la cer faptul că femeile erau nevoite să accepte orice bărbat a cărui avere şi poziţie socială erau comparabile cu ale lor. De ce nu se lua în calcul şi compatibilitatea dintre suflete? Sau stima de sine?

În anul în care îşi făcuse debutul în societate fusese singura oară când avusese astfel de sentimente puternice. Se îndrăgostise până peste cap de lordul Rowley, un tânăr frumos şi fermecător, care reuşise să-i facă inima să bată mai tare. Teribil de entuziasmată, Honor chiar ajunsese să creadă că lordul Rowley urma să o ceară de soţie, iar asta pentru că asta fusese făcută să creadă.

Şi, într-adevăr, urmase o cerere în căsătorie… pentru Delilah Snodgrass.

Honor aflase despre logodnă la un ceai şi rămăsese atât de şocată, încât Grace se văzuse nevoită să inventeze o scuză pentru ca Honor să plece degrabă acasă. Cu inima frântă de cele întâmplate, suferise în tăcere săptămâni întregi, profund dezamăgită. Suferise cumplit că îl vadă pe

Rowley la braţul domnişoarei Snodgrass, simţindu-se din ce în ce mai mică în suferinţa ei.

Cum putuse să se înşele atât de tare? Altfel, de ce îi complimentase înfăţişarea şi realizările? Şi de ce îi şoptise la ureche că i-ar fi plăcut foarte tare să o sărute mai mult şi nu doar pe obraz? Ce însemnaseră toate plimbările acelea lungi prin parc în care povestiseră despre speranţele lor pentru viitor?

La o zi după vestea aceea şocantă, Honor dăduse nas în nas cu lordul Rowley. Acesta îi zâmbise, iar ea simţise cum i-o ia inima la goană. Nu se putuse abţine să nu îi ceară socoteală şi să îl întrebe, pe un ton cât se poate de politicos, de ce nu o ceruse în căsătorie pe ea, după cum se aşteptase să o facă.

Nu avea să uite toată viaţa expresia uluită de pe chipul lordului.

— Te rog să mă ierţi, domnişoară Cabot. Nu am avut nici cea mai mică idee despre cât de intense sunt sentimentele dumitale la adresa mea, îi zisese el, încercând să se scuze.

Răspunsul lui o luase prin surprindere.

— Cum adică nu ai ştiut? repetase ea. Doar ai venit să mă vizitezi de atâtea ori! Am ieşit la plimbare prin parc, ne-am făcut planuri de viitor, am stat unul lângă altul la slujbele de duminică!

— Ei bine, da, admisese el, vizibil jenat. Am multe prietene printre sexul opus, alături de care am ieşit la nenumărate plimbări şi cu care am avut multe conversaţii interesante. Dar nu mi-am dat seama că sentimentele dumitale au trecut dincolo de prietenia noastră. Nu mi-ai dat niciun semn.

Honor simţise cum îi fuge pământul de sub picioare. Bineînţeles că nu dăduse niciun semn! Pentru că era o fată cuviincioasă – dăduse dovadă de un comportament cuminte şi sfios, după cum fusese învăţată! Aşteptase timidă ca el să facă prima mişcare, după cum i se spusese că se cuvenea să se întâmple!

— Ba chiar simt nevoia să adaug, domnişoară Cabot,

continuase el cu aceeaşi expresie îndurerată, chiar şi dacă aş fi ştiut, nu ar fi schimbat... nimic, recunoscuse el, îmbujorat, ridicând puţin din umeri. Nu am fi făcut o pereche reuşită.

Remarca lui o rănise şi mai tare decât amăgirea lui.

— Poftim?

Rowley îşi dresese glasul, ferindu-şi privirea.

— Ce vreau să spun e că, în calitate de prim moştenitor al unui conte, lumea se aşteaptă de la mine la ceva mai mult decât la fiica vitregă a lui Beckington... sau fiica unui episcop, la drept vorbind. Înţelegi ce vreau să spun, zisese el, fără să ridice o clipă ochii spre ea.

Da, înţelegea prea bine. Pentru Rowley, şi pentru oricare alt gentleman din Mayfair, o căsătorie era în strânsă legătură cu poziţia şi statutul social. Era lesne de înţeles că nu punea preţ pe dragoste sau afecţiune. Era lesne de înţeles că nu-i păsa de ea.

Rana din vara aceea o marcase pe Honor şi ea nu-şi revenise niciodată cu adevărat. Îşi făgăduise ei înseşi şi surorilor ei că nu avea să se mai pună niciodată în postura aceea. Niciodată.

— Spune-i, te rog, lui Augustine că vin imediat, îi zise ea lui Mercy, căscând.

— Bine, dar ai face bine să nu întârzii. Este foarte supărat cu tine.

— De ce? Ce-am făcut?

— Nu ştiu. E supărat şi pe mama, adăugă Mercy. Se pare că i-a spus mamei că familia Hargrove urma să vină aseară la masă, dar ea i-a zis că nu i-a spus. Nu a organizat cina, aşa că s-au certat destul de tare.

— Ah, nu, exclamă Honor. Ce s-a întâmplat?

— Am mâncat pui fiert, spuse Mercy. Trebuie să plec, zise ea, din senin, după care fugi din cameră.

Honor mormăi şi se dezveli. Toate ca toate, ajunsese să prindă drag de Augustine. În urmă cu zece ani, acesta devenise fratele ei vitreg. Avea 24 de ani, nu era mai înalt decât Honor şi puţin mai corpolent. Nu fusese niciodată genul de bărbat care să iasă la plimbări sau la vânătoare,

preferând să îşi petreacă după-amiezile citind sau dezbătând la clubul său cu prietenii pe seama manevrelor navale britanice, discuţii pe care, din păcate, obişnuia să le povestească în detaliu la cină.

Dar, în ciuda faptului că ducea o viaţă teribil de plictisitoare, Augustine Devereaux, lordul de Sommerfield, era un om bun, amabil şi atent la nevoile celorlalţi. Un om fără voinţă şi teribil de timid când venea vorba de femei. De-a lungul anilor, Honor şi Grace reuşiseră să-l joace pe degete. Doar că totul se schimbase, desigur, după ce se îndrăgostise de Monica Hargrove, care îi devenise logodnică. Dacă n-ar fi fost după problemele de sănătate ale contelui, probabil că s-ar fi căsătorit deja, doar că nu era deloc momentul potrivit să sărbătorească nunta moştenitorului tronului Beckington, când bătrânul conte era la un pas de moarte. Tatăl vitreg al lui Honor era bolnav de ftizie. Toţi medicii care le trecuseră pragul nu îi dăduseră mai mult de câteva luni, dacă nu chiar săptămâni de viaţă.

Honor se îmbrăcă într-o rochie simplă, se pieptănă şi îşi lăsă părul pe spate, prea obosită ca să-l prindă. Coborî treptele şi le găsi pe surorile ei alături de Augustine în camera de dimineaţă. Se nelinişti când îi văzu pe toţi acolo, mai ales când văzu expresia supărată de pe chipul lui Grace, care nu prevestea nimic bun. Cu toate acestea, când zări mâncarea de pe masă, se mai îmbună, încercând să-şi amintească ultima dată când mâncase ceva.

— Bună dimineaţa tuturor, zise pe un ton vesel, traversând covorul Aubusson până la masă, ca să-şi ia o farfurie.

— Honor, draga mea, dacă nu te superi că te întreb, la ce oră te-ai întors acasă? întrebă Augustine, sec.

— Nu era chiar atât de târziu, spuse Honor, evitându-i privirea. Nu intenţionam să stau chiar atât de mult, dar Lady Humphrey a insistat să jucăm faraon şi m-am lăsat vrăjită de acel joc atât de interesant…

— Faraon! Jocul acela necuviincios pe care îl joacă fel de fel de bărbaţi prin taverne? Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu vrei să înţelegi că faptele tale pot da

naştere la tot felul de discuţii?

— Ba da, răspunse Honor cu toată sinceritatea.

Augustine se uită lung la ea, încruntat.

— Ei bine, ce fel de domn va dori să se căsătorească cu o debutantă care joacă averea tatălui ei vitreg până în zorii zilei? întrebă el, schimbându-se la faţă.

Şocată, Honor îşi îndreptă privirea spre fratele ei vitreg.

— Augustine, nu am jucat averea contelui! Am folosit banii pe care i-am câştigat eu singură!

Nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru asta, obişnuia adesea să câştige. Cu o lună în urmă, reuşise să îi ia o sută de lire domnului George Easton în faţa tuturor, la un tripou din Southwark. Încă îşi amintea expresia de înfrângere din ochii lui.

Însă Augustine nu se arătă îmbunat de răspunsul ei.

— Cum crezi că o să-ţi îmbunătăţească aceste câştiguri reputaţia? o întrebă el.

— Povesteşte-ne despre serata muzicală, întrebă nerăbdătoare Prudence, făcând abstracţie de îmbufnarea lui Augustine. Cum a fost muzica? Cine a mai fost acolo? Cu ce au venit oamenii îmbrăcaţi?

— Cu ce au venit îmbrăcaţi? repetă Honor, gânditoare, aşezându-se lângă Augustine, cu farfuria plină de brânzeturi şi biscuiţi. Chiar nu am observat. Ca de obicei, presupun, cu muselină şi dantelă, zise ea, ridicând din umeri.

— Ce-mi spui de bonete? întrebă Augustine, iritat, luând un biscuit din farfuria lui Honor.

În clipa aceea Honor îşi dădu seama că cearta dintre ea şi Monica ajunsese la urechile lui. Ezită, preţ de o clipă, după care îşi îndreptă spatele şi îi zâmbi fratelui său vitreg, spunând:

— Boneta mea e singura care-mi vine în minte.

— Eşti mulţumit acum, Augustine? exclamă Grace pe un ton triumfător. Vezi? Este imposibil ca Honor să-i fi luat boneta Monicăi.

— Poftim? întrebă Honor, confuză.

— Da, recunosc că Honor e o persoană dificilă, dar nu ar face niciodată una ca asta, continuă Grace ca şi când Honor nici măcar n-ar fi fost în aceeaşi cameră cu ea. Dimpotrivă! Dacă se poate spune ceva despre ea, ar fi că este *prea* cinstită!

— Cum ar putea cineva să fie prea cinstit? întrebă Prudence. Fie eşti cinstit, fie nu.

— Ce vreau să spun e că, adesea, îi lipseşte discreţia, completă Grace.

— Mulţumesc, spuse Honor, strâmbând din nas. Eşti prea drăguţă.

Grace o întâmpină cu o privire inocentă, de parcă nu ar fi avut cum să o contrazică.

— Totodată, nici domnişoara Hargrove nu este genul care să mintă, spuse Augustine, pe un ton dur. Ce motive ar avea să aducă o astfel de acuzaţie, dacă nu ar fi fost adevărat? întrebă el, îndesându-şi biscuitul în gură, mestecându-l cu satisfacţie în timp ce o cercetă din priviri pe Honor.

Honor se abţinu să nu-i spună că Monica Hargrove avea fel de fel de defecte, Honor o ştia prea bine, dat fiind că o întâlnise pe fata aceea încă din cel de-al şaselea an de viaţă, atunci când mamele lor consideraseră oportun să angajeze acelaşi instructor de dans pentru amândouă. Instructorul, după cum şi-l amintea Honor, un individ prostuţ, cu un nas ascuţit şi cu braţele lungi şi deşirate, prinsese drag de Monica, oferindu-i acesteia cele mai bune roluri în toate spectacolele. Mai mult decât atât, costumele Monicăi aveau întotdeauna aripi, în timp ce ale unui Honor nu aveau, un lucru de care Honor poate că ar fi putut să facă abstracţie dacă Monica nu s-ar fi încăpăţânat să se laude cu asta.

— Poate că, până la anul, o să înveţi să dansezi mai bine şi vei putea să porţi tu costumul acesta, obişnuia ea să-i spună, învârtindu-se într-o parte şi-n alta, pentru ca Honor să-l vadă în toată splendoarea lui.

Disputa dintre ele nu făcuse altceva decât să ia şi mai tare amploare în următorii şaisprezece ani.

— Monica ar fi în stare să-ţi spună orice ca să îi iei ei apărarea şi nu mie, zise Honor.

— Vrei să spui că nu este adevărat că domnişoara Hargrove şi-a comandat boneta aceea la Lock and Company, continuă Augustine, după ce înghiţi biscuitul, bonetă pe care a găsit-o cu stupoare pe capul tău, la serata muzicală? Biata de ea, probabil că a avut un şoc.

Mercy începu să chicotească, întorcând paginile unei cărţi fără să arunce vreo privire la cuvinte, dar fu redusă rapid la tăcere când întâlni privirea nervoasă a lui Grace, care încercă să-l liniştească pe Augustine spunându-i:

— Sunt sigură că e o neînţelegere la mijloc.

— Ba nu, zise Augustine, clătinând din cap. Domnişoara Hargrove mi-a spus că a confruntat-o pe Honor la cină şi că, după cum era de aşteptat, Honor a negat tot, iar când domnişoara Hargrove a menţionat că a plătit o sumă destul de mare de bani pentru boneta aceea, Honor i-a spus: „Nu a fost vorba despre o sumă chiar atât de mare”. Acum înţelegi? Practic, i-a mărturisit domnişoarei Hargrove că i-a furat boneta!

— Am vrut doar să spun că, atunci când am achiziţionat *eu* boneta, nu mi s-a părut că a costat chiar atât de mult, zise Honor, pe un ton calm.

Augustine se făcu roşu în obraji, cum obişnuia să se întâmple când era pierdut şi confuz.

— Honor… dădu el să spună, după care se opri şi trase adânc aer în piept, încercând să afişeze autoritate. Nu se poate una ca asta.

— Ce nu se poate? întrebă Honor, întinzând farfuria spre el ca să-i mai ofere un biscuit. Mi-a admirat boneta, după care a început să spună că îi aparţine. Dar cum ar fi posibil una ca asta când mie mi-a vândut-o modista, când e pe capul meu? Dacă vrei, eşti liber să iei legătura cu Lock and Company.

Augustine se arătă şi mai confuz, încercând în mod evident să soluţioneze misterul bonetei în mintea sa.

— Augustine, nu aş vrea să o vorbesc de rău pe logodnica ta, continuă Honor. Vreau să fim prietene, serios!

Doar că, trebuie să-ţi mărturisesc, uneori mă tem că nu are cele mai bune intenţii.

— Nu e adevărat! răbufni Augustine. În toată Londra nu există o femeie mai drăguţă şi mai sufletistă. Brusc, dădu să o ia pe Honor de mână, dar când văzu că ţinea farfuria, o prinse, în schimb, de încheietură şi o imploră: Honor, te rog foarte mult să nu-i mai iei bonetele. Şi… şi să nu le mai cumperi pe cele care îi plac ei, spuse el pe un ton nesigur.

În spatele lui Augustine, Grace îşi dădu ochii peste cap.

— Ai cuvântul meu, rosti Honor pe un ton solemn. Nu voi mai lua bonetele Monicăi.

O auzi pe Prudence chicotind, încercând din răsputeri să nu izbucnească în râs.

— Vreau să existe armonie între noi, continuă Augustine. Tu eşti sora mea vitregă, iar ea urmează să-mi fie soţie. Nu-mi place să ştiu că vorbeşte lumea despre voi, nu-i face bine lui *papa.*

— Aşa e, ai dreptate, desigur, zise Honor, simţindu-se uşor vinovată. Cum se simte contele în dimineaţa asta?

— Extenuat, răspunse el. Am trecut pe la el după micul dejun şi m-a rugat să trag draperiile, ca să doarmă, a avut o noapte chinuitoare.

Augustine se ridică de la masă, frecându-şi uşor burta de ea. Îşi trasa vesta care obişnuia să se ridice uşor de fiecare dată când se aşeza şi îşi dădu jos şervetul de la guler.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

— La revedere, Augustine! zise Grace, cu duioşie.

— La revedere! strigă Honor.

Grace o privi încruntată, după care zise:

— Bun, Pru, Mercy, mergeţi să vă aranjaţi părul, bine? O să mergem cu mama călare în parc după ora prânzului.

Mercy se ridică de la masă, spunând:

— Pot să călăresc eu roibul?

— Întreabă-l pe domnul Buckley, răspunse Grace, arătând cu degetul spre uşă, semn să venise momentul să

plece. În timp ce Mercy şi Prudence ieşiră din cameră, Grace îi zâmbi cu amabilitate valetului care venise să le servească în dimineaţa aceea. Mulţumesc, Fitzhugh. Eu şi sora mea putem să ne descurcăm singure de aici.

Fitzhugh le aşteptă pe cele mici să iasă din cameră, după care închise uşa în urma lui.

Odată rămase singure, Grace întoarse încet capul şi o sfredeli pe Honor cu ochii ei căprui, care începu să mănânce înfometată din farfuria ei, prefăcându-se că nu bagă de seamă.

— Ce-ai făcut? o întrebă Grace.

— Nimic, zise Honor, zâmbind timid, fără să se poată abţine. Bine, fie, am cumpărat o bonetă, spuse ea, după care mai luă o gură de brânză.

— Şi, atunci, de ce e Monica aşa de supărată?

— Presupun că e supărată pentru că… pentru că e aceeaşi bonetă pe care şi-o comandase ea, zise Honor, cu un zâmbet larg.

Grace făcu ochii mari, după care izbucni în râs.

— Dumnezeule, n-ai să te înveţi niciodată minte! O să ne bagi în necaz!

— Nu e adevărat. Învăţ foarte repede.

— Honor! exclamă Grace, încă râzând. Am stabilit că nu o mai superi.

— Dumnezeule, cum e posibil să se supere aşa din cauza unei bonete? exclamă Honor, împingând farfuria pe masă. Am văzut-o pur şi simplu în vitrină la Lock and Company şi mi s-a părut foarte drăguţă. Vânzătoarea nu s-a ferit să-mi spună că, deşi domnişoara Monica Hargrove şi-o comandase în urmă cu o lună, nu mai venise să plătească factura. Stătea pur şi simplu în vitrină, Grace, o bonetă atât de frumoasă şi, ca să fiu sinceră, într-o paletă cromatică ce nu se potriveşte deloc cu tenul palid al Monicăi. Şi să nu uităm de toate cheltuielile pe care le-au suportat bieţii oameni pentru confecţionarea ei, bani pe care nu i-au mai primit din partea ei! Vânzătoarea s-a arătat încântată să mi-o vândă, desigur. Şi, ca să fiu sinceră, nu mă interesează câtuşi de puţin că şi-o comandase Monica. Nu

pot s-o sufăr! Ştii ce mi-a spus aseară? zise ea, dându-se mai aproape de sora ei. Mi-a spus: „Ştiu ce-ţi poate pielea, Honor Cabot”, zise Honor, cu o voce batjocoritoare şi ameninţătoare, „dar n-o să-ţi meargă cu mine. Eu şi Augustine suntem pe punctul de a ne căsători şi nu ai cum să ne opreşti. Şi după ce o să ne căsătorim, ascultă la mine, se prea poate să stai într-o căsuţă din Cotswolds, unde n-o să ai nevoie de bonete elegante!”

Acestea fiind spuse, Honor se lăsă pe spetează şi aşteptă efectul vorbelor sale.

Grace icni şocată.

— În Cotswolds! Ar putea la fel de bine să ne izgonească în deşertul african, e la fel de rău! Oh, Honor, exact de asta ne era teamă, şi uite ce ai făcut!

Honor pufni şi mai luă o bucată de brânză.

— Chiar crezi că Monica poate să-l influenţeze într-atâta pe Augustine? Chiar nu crezi că ţine şi el la surorile lui?

— Exact! răbufni Grace. Tocmai asta cred, că are mare influenţă asupra lui! E adevărat, Augustine ţine mult la noi, dar după moartea contelui, chiar eşti atât de naivă să crezi că Monica va fi dispusă să împartă locuinţa Beckington, casa Longmeadow de la ţară sau orice altceva cu noi?

Honor oftă. Adevărul era că nimeni nu avea să se aştepte ca un conte proaspăt numit şi chiar mai proaspăta lui soţie să o primească în casa lor pe cea de-a treia soţie a tatălui său mort, împreună cu cele patru fiice ale sale. Grace avea dreptate, dar Monica era atât de… insuportabilă! Şi atât de perfectă, atât de modestă, atât de sfioasă, atât de drăguţă!

— Nu poţi să te gândeşti doar la tine, zise Grace. Ce-o să se aleagă de Prudence şi de Mercy? Sau de mama?

Mamei lor nu avea să-i fie uşor să găsească un nou soţ dispus să ia în grijă patru fiice necăsătorite, mai ales având în vedere stilul de viaţă cu care erau obişnuite, precum şi aşteptările legate de zestrele lor. Femeile Cabot intraseră în această căsătorie cu puţini bani, care nu ar fi

putut niciodată să acopere zestrea pentru patru fete. Depindeau în totalitate de conte.

Mai mult decât atât, fetele Cabot riscau să fie luate în derâdere de înalta societate de îndată ce cineva avea să-şi dea seama de temerile pe care Grace şi Honor le aveau în legătură cu mama lor, cum că începuse să-şi piardă minţile, încet, dar sigur. Totul începuse cu doi ani în urmă, după o călătorie în Longmeadow. Mama lor fusese implicată într-un accident, după ce şareta în care călătorea se răsturnase, aruncând-o în drum. Din punct de vedere fizic, contesa îşi revenise, dar, din clipa aceea, Honor şi Grace începuseră să-şi dea seama că ceva nu era în regulă cu ea. Cel mai adesea, se întâmpla să uite lucruri. Dar mai erau şi alte semne, mai puţin subtile. Odată, le povestise în detaliu cum o văzuse pe sora ei la Vauxhall, ca şi cum aceasta ar mai fi fost în viaţă. Altă dată, nu mai reuşise sub niciun chip să-şi amintească titlul contelui.

În ultimul timp însă, starea mamei lor dădea semne să se înrăutăţească. De cele mai multe ori avea mintea limpede şi nu se dezlipea de la căpătâiul soţului său. Alte dăţi, obişnuia să pună aceeaşi întrebare de mai multe ori sau să facă referire la vremea de afară de trei sau patru ori în doar câteva minute. Odată, când Honor încercă să stea de vorbă cu mama ei despre pierderile tot mai dese de memorie, mama ei se arătă şocată de spusele ei, chiar iritată. Ba chiar o acuză pe Honor că ea era cea care începuse să-şi piardă minţile.

— Şi nu cred că e cazul să-ţi mai spun că, de două zile, contele nu s-a mai dat jos din pat, adăugă Grace.

— Ştiu, ştiu, zise Honor, mohorâtă, ghemuindu-se cu picioarele pe scaun. Grace… m-am tot gândit, spuse ea, precaută. Cum ar fi dacă Monica nu s-ar căsători cu Augustine…

— Bineînţeles că o va face, i-o reteză Grace. Augustin e îndrăgostit până peste cap. Umblă după ea ca un căţeluş.

— Dar dacă… dar dacă Monica s-ar lăsa ademenită de o avere mai mare?

— Poftim? întrebă Grace, făcând ochii mari. Cum? De

ce?

— Hai să presupunem că s-ar lăsa ademenită. Astfel, am avea timp să ne punem pe picioare. Uite ce, Grace, dacă moare contele, Augustine o să se însoare cu ea în cel mai scurt timp, şi atunci ce-o să se aleagă de noi? Dar dacă ar fi să nu se mai căsătorească…

— Uiţi că Augustine o iubeşte? întrebă Grace, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Nu am uitat. Dar el e bărbat, nu-i aşa? O s-o dea uitării şi o să-şi găsească pe alta.

— Augustine al nostru? răbufni Grace, şocată de cele auzite. Monica Hargrove este prima femeie la care s-a uitat vreodată în viaţa lui şi, chiar şi aşa, i-a luat ani întregi să facă primul pas!

— Ştiu, zise Honor, oftând. Încerc doar să mă gândesc la o modalitate prin care să amânăm puţin căsătoria asta.

— De ce?

— Nu m-am gândit la toate, recunoscu Honor.

Grace o cercetă îndeaproape pe sora ei, după care începu să clatine din cap.

— E ridicol. Ce prostie! Monica n-o să dea pasărea din mână. Orice s-ar întâmpla cu Augustine, Monica tot n-o să renunţe la el. Şi în plus de asta, am eu un plan mai bun.

— Ce anume? întrebă Honor, sceptică.

Grace îşi îndreptă spatele şi spuse:

— Trebuie să ne căsătorim noi primele. În cel mai scurt timp. Dacă ne căsătorim, soţii noştri nu vor avea de ales decât să le ia în grija lor pe surorile şi pe mama noastră după moartea contelui.

— Şi spuneai de mine că sunt ridicolă? mormăi Honor. Chiar crezi că e aşa uşor să găseşti un soţ? Cu cine ai vrea tu să ne căsătorim?

— Domnul Jett…

— Nu! răbufni Honor. E un plan îngrozitor, Grace. În primul rând, niciuna dintre noi nu are vreun pretendent. În al doilea rând, eu nu vreau să mă căsătoresc acum. Nu vreau să am grijă de un bărbat sau să-i fac pe plac, după care să fiu alungată la ţară, unde nu există picior de

societate, doar pentru că aşa vrea el.

— Ce tot spui acolo? Pe cine ştii tu care să fi fost alungată la ţară? întrebă Grace, nedumerită. Honor, chiar vrei să-mi spui că n-ai de gând să te căsătoreşti? Să ai parte de dragoste, companie şi copii?

— Ba da, răspunse Honor, fără să fie prea convinsă.

Adevărul era că îi plăcea libertatea de care se bucura. Nu se gândea cu entuziasm la căsătorie şi la copii, aşa cum păreau să o facă alte femei de vârsta ei.

— Doar că, în clipa de faţă, nu sunt îndrăgostită de nimeni şi nu vreau să mă căsătoresc doar pentru că asta se aşteaptă de la mine. Mă deranjează teribil să ştiu că lumea se aşteaptă să facem după cum ni se spune, să ne căsătorim cu cutare bărbat sau să acceptăm cutare propunere, zise ea, gesticulând iritată. De ce? Suntem femei libere. Ar trebui să fim libere să alegem şi să facem după bunul-plac, aşa cum le este permis bărbaţilor.

— Doar că noi avem alte persoane care se bazează pe noi, spuse Grace, făcând referire la Prudence şi la Mercy.

Gândul acela o făcu pe Honor să uite pentru câteva clipe de patosul ei în privinţa egalităţii dintre sexe.

— Şi în plus de asta, percepţia ta este întunecată de faptul că ai fost refuzată de Rowley…

— N-aş spune că m-a refuzat, dădu Honor să pună, dar Grace îi făcu semn să tacă.

— Nu ţi-am spus-o ca să te supăr. Dar ăsta e adevărul, Honor, nu gândeşti limpede. Nu eşti dispusă să laşi pe nimeni să se apropie de tine.

Înainte ca Honor să apuce că contrazică spusele ridicole ale surorii sale, Grace adăugă:

— Deci suntem de acord, trebuie să facem ceva.

— Da, desigur, suntem de acord. Tocmai de aceea vreau să o ispitesc pe Monica cât mai departe de Augustine. Şi deja am în minte bărbatul care mă va ajuta să fac asta.

— Cine? întrebă Grace cu scepticism.

Cu zâmbetul pe buze, Honor se minună de propria idee strălucită.

— George Easton!

Grace făcu ochii cât cepele şi rămase cu gura căscată. Abia reuşi să-şi găsească cuvintele.

— Ai luat-o razna de tot?

— Nu, răspunse Honor, singură pe ea. Este bărbatul perfect.

— Vorbim despre acelaşi George Easton de la care ai reuşit să câştigi o sută de lire în urma partidei aceleia scandaloase din Southwark?

— Da, zise Honor, foindu-se în scaun, uşor agitată.

Grace scoase un sunet de nervozitate sau de şoc, Honor nu-şi dădu tocmai seama, după care sora ei se ridică brusc şi făcu un cerc complet în spatele scaunului ei, cu mâna la spate, cu trena rochiei de muselină atârnând uşor în urma ei. După câteva clipe, se întoarse din nou cu faţa spre Honor, cu braţele încrucişate la piept şi se uită lung la ea.

— Am înţeles bine, te referi la fiul ilegitim autoproclamat al răposatului duce de Gloucester? Cel care pierde averi pe cât de repede le câştigă?

— Da, răspunse Honor, încrezătoare în ideea ei. E chipeş, e nepotul regelui şi după cum ştim deja, momentan are buzunarele pline.

— Dar e un bărbat ilegitim. Şi fără niciun fel de relaţii! Chiar dacă toată lumea crede că este cu adevărat fiul răposatului duce, acesta nu l-a recunoscut niciodată. Şi unde mai pui că actualul duce, fratele vitreg al lui Easton, dacă e să ne luăm după ce zice lumea, îl detestă din tot sufletul şi nu permite nimănui să vorbească despre el! Honor, pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul acesta nu se bucură de privilegiile presupusei sale paternităţi! Monica Hargrove n-o să renunţe niciodată la titlul de Beckington pentru el, nici în ruptul capului.

— Ba s-ar putea să o facă, se încăpăţână Honor. Depinde de capacitatea lui de seducţie.

Grace făcu ochii mari şi se prăbuşi pe scaun, cu mâinile pe genunchi, fără să-şi ia privirea de la sora ei.

— Ce idee periculoasă şi ridicolă! Trebuie să-mi

promiţi că n-ai de gând să faci ceva atât de josnic.

— Josnic? Honor nu putea să înţeleagă cum se făcea că Grace nu voia să înţeleagă cât de minunat era planul ei. Vreau doar să o ademenească, nu să o compromită în vreun fel! Trebuie doar să-i dea de înţeles că sunt şi alţi bărbaţi interesaţi de ea şi, astfel, poate că o să fie curioasă să mai exploreze unele variante înainte de a se căsători cu Augustine. Mi se pare o idee pur şi simplu genială. Vrei să spui că ideea ta e mai bună?

— E mult mai bună, răspunse Grace, cu patos. Dacă tu nu ai de gând să te căsătoreşti, am să o fac eu.

— Ah, şi ai primit vreo cerere în căsătorie despre care să nu-mi fi spus şi mine?

— Nu, răspunse Grace, iritată. Dar am câteva idei.

— Cum ar fi?

— Nu-ţi bate tu capul cu asta, zise Grace. Vreau doar să-mi promiţi că n-o să faci nimic atât de nechibzuit.

— Bine, fie, răspunse Honor, plictisită. Promit, făgădui ea pe un ton dramatic, după care îşi luă din nou farfuria. Sunt lihnită.

Adevărul era că Honor chiar intenţiona să-şi ţină promisiunea. Adevărul era că ea întotdeauna avea de gând să-şi ţină promisiunile.

Doar că întâmplarea făcu ca, în după-amiaza aceea, să dea nas în nas cu George Easton.

Capitolul 3

Finnegan, majordomul-servitorul-valetul lui George Easton, îi călcase haina elegantă, într-o nuanţă de cafeniu, vesta cu auriu şi cafeniu, dar şi lavaliera cafenie. Le lăsase atârnate la vedere, deasupra lavoarului, blocându-i astfel oglinda, lamele de ras, periile şi butonii pe care îi ţinea acolo.

Înainte să-l cunoască pe Finnegan, George îşi dusese mulţumit existenţa alături de doi servitori, o bucătăreasă şi

o menajeră, însă amanta lui, Lady Dearing, îl implorase să îl angajeze pe Finnegan după ce soţul ei îl dăduse afară. Lady Dearing îi mărturisise că fusese vorba despre o măsură de austeritate. George era destul de familiarizat cu acest concept de austeritate, cu care făcuse cunoştinţă în repetate rânduri în cei treizeci şi unu de ani de viaţă.

George află adevăratul motiv al concedierii subite a lui Finnegan abia la câteva săptămâni după ce îl angajase. Se părea că şi Finnegan fusese invitat în patul lui Lady Dearing. George se aşteptase la asta din partea neruşinatei cu păr auriu, desigur, dar chiar cu *valetul?* Era prea de tot. Totuşi, până să ajungă să afle, George începuse să se obişnuiască cu Finnegan. Aşa că se descotorosi rapid de amantă şi îl păstră pe majordom.

Chiar când termina de îmbrăcat, Finnegan apăru în pragul uşii dormitorului, cu o pălărie în mână.

— Ce ai acolo?

— Pălăria dumneavoastră.

— Văd şi eu că e pălăria mea. De ce mi-ai adus-o?

— Aveţi o întâlnire cu domnul Sweeney, după ce a rămas stabilit să vă întâlniţi cu domnişoara Rivers şi cu domnişoara Rivers la grajdurile Cochran. Le-aţi invitat pe cele două domnişoare la o plimbare călare.

George se uită lung la el.

— Chiar aşa? Când am lansat această invitaţie?

— Aseară, aşa se pare. Servitorul familiei Rivers a adus mai devreme un bilet din partea domnişoarelor, în care acceptau cu entuziasm invitaţia, zise el, zâmbind.

Sau rânjind. George nu reuşea niciodată să-şi dea seama.

Nu-şi amintea să le fi lansat vreo invitaţie, dar adevărul era că întrecuse puţin măsura seara trecută, la Coventry House Club, un club pentru bărbaţi ca el, frecventat de negustori şi de domni de societate, care, la fel ca George, aveau buzunarele pline la masa de noroc, o pasiune pentru whisky şi o plăcere pentru ţigările făcute din tutun american. Tocmai opusul atmosferei simandicoase pe care se aştepta să o găsească la clubul White, de pe St.

James.

Tom Rivers, fratele celor două domnişoare, fusese şi el la Coventry House în seara precedentă, iar George îşi aducea vag aminte de multă băutură şi râsete.

— Dumnezeule, mormăi el, după care se ridică şi întinse mâna după pălărie.

Coborî uşor treptele acoperite cu covoare groase ale impunătoarei locuinţe din Mayfair pe care o cumpărase discret de la ducele de Wellington. Ducele nu ar fi vrut să-şi vândă proprietatea unuia ca George, adică fiului nelegitim al unui duce şi fratele vitreg al unui duce care îl dispreţuia din tot sufletul, dar nu putuse să refuze banii pe care îi oferise George.

Casa era cu adevărat deosebită chiar şi pentru standardele Audley Street din Mayfair. În holul de la intrare, un imens candelabru de cristal atârna din tavanul înalt, iar scările coborau în jurul lui. Pereţii tapetaţi cu mătase erau împodobiţi cu tablouri şi portrete, toate achiziţionate de duce.

Azi, George abia dacă le observă, însă adesea obişnuia să le cerceteze îndeaproape, încercând să zărească orice fel de asemănare cu el însuşi. La urma urmei, oricare dintre personajele acelea putea să-i fie înaintaş, conta prea puţin despre cine era vorba. Când eşti fiul unui duce şi al unei menajere modeste, o menajeră pe care ducele avusese grijă să o trimită departe de el după ce descoperise sarcina, poţi să fii sigur că vei da de multe uşi închise şi de nenumărate tăceri incomode în încercarea de a afla mai multe despre trecutul tău.

Barns, lacheul, se grăbi să-i deschidă uşa înainte ca George să ajungă în dreptul ei. Era opera lui Finnegan. Finnegan era singurul om din viaţa lui George, de acum şi dintotdeauna, care se comportase faţă de el ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa strănepotului unui rege şi nepotului unui alt rege. Cu toate acestea, George nu era tocmai convins că-i plăcea asta. Ar fi preferat să deschidă singur uşa. Ar fi preferat să pună singur şaua pe cal, mai ales că o făcea rapid, dat fiind faptul că învăţase să o facă în tinereţe, pe

când lucrase în grajdurile regale, în timp ce mama lui curăţa oalele de noapte.

— Mulţumesc, Barns, îi zise George.

Era cu un cap mai înalt decât lacheul său. George era înalt, precum membrii familiei regale, doar că era robust, din partea familiei mamei sale, oameni care munciseră toată viaţa cu mâinile şi cu spatele. În casa Montagu era un tablou al tatălui său, pe care George îl studiase de câteva ori. I se părea că moştenea nasul subţire şi aristocrat al tatălui său, bărbia lui puternică, dar şi părul castaniu al mamei şi ochii ei de un albastru palid. Ceilalţi copii care lucrau şi ei în grajdurile regale obişnuiau să-l numească corcitură. Nici pe departe nepotul unui rege.

Calul lui George aştepta pe strada pietruită din faţa casei. Îi aruncă un bănuţ băiatului care ţinea frâiele, iar acesta îl prinse imediat, pe deasupra grumazului calului, după care băgă moneda în buzunar şi îi întinse frâiele.

— ’neaţa, domnule! zise el, după care îşi luă tălpăşiţa, înapoi spre grajduri.

George îşi puse pălăria pe cap, încălecă, după care porni la pas, pe calul său, pe Audley Street.

Un sfert de ceas mai târziu, ajunse la biroul companiei Sweeney and Sons. Sam Sweeney, avocatul şi agentul său, îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Ce e cu faţa asta? întrebă George, întinzându-şi pălăria unei doamne mai în vârstă, care purta o bonetă cu dantelă, în hol.

— E o expresie de bucurie, de fericire, răspunse domnul Sweeney, strângându-i mâna cu căldură. Intră, domnule Easton. Am veşti foarte bune.

— Aţi găsit corabia? A ajuns în port?

— Nu chiar, zise domnul Sweeney, în timp ce îl conduse pe George în biroul său.

După ce intrară, îşi scoase batista şi şterse scaunul de piele, într-un gest teatral, după care îi făcu semn să se aşeze.

După ce George se aşeză, domnul Sweeney spuse:

— *St. Lucia Rosa* e în port. Eu însumi am stat de vorbă

cu căpitanul corăbiei. Mi-a confirmat că Godsey şi echipajul lui au reuşit să ajungă în India şi că planul este să plece o săptămână mai târziu spre Anglia. Ceea ce înseamnă că, în decurs de o săptămână, ar trebui să fie în port.

George răsuflă uşurat. Investise o mare parte din averea sa în corabia aceea şi nu ar fi putut să suporte gândul că avea să piardă totul, că avea să fie nevoit să o ia de la capăt.

— Şi să nu uităm că Godsey este un căpitan cu multă experienţă, îi reaminti Sweeney.

Sweeney fusese cel care îl găsise pe Godsey. George avea încredere în judecata lui. El şi Sweeney lucrau deja de mulţi ani împreună, începând prin a investi banii pe care George îi primise din partea ducelui de Gloucester după moartea acestuia, cu câţiva ani în urmă. Fusese singurul gest din partea tatălui său. Nu fusese vorba despre o sumă mare, doar de încercarea ducelui de a-şi uşura conştiinţa încărcată, ştiindu-se la un pas de moarte. Tot restul averii îi revenise lui William, fratele vitreg al lui George, frate pe care George îl întâlnise o singură dată şi care nu se ferise să îi interzică lui George Easton să pună piciorul în vreuna dintre instituţiile londoneze din care făcea el parte.

George se obişnuise să nu pună la suflet dezamăgirea de a fi judecat de circumstanţele naşterii sale, de a fi numit mincinos, escroc, disperat să pună mâna pe averea lui Gloucester. În schimb, încercase să-şi construiască un renume, motiv pentru care investise o sumă mare de bani în cea mai recentă afacere a sa: import de bumbac din India.

O afacere foarte riscantă, dar astfel reuşise să facă avere, asumându-şi riscuri şi ocupându-se cu atenţie de ele. Odată cu averea sa, şi încrederea în sine începuse să crească. Femeile îl simpatizau, dar el avea grijă să nu dezvolte sentimente pentru ele. Ca un adevărat bărbat, căuta satisfacţia oriunde, însă avea grijă să le ţină pe toate la distanţă. Pentru că, adevărul era că, pentru cei din jurul lui, nu avea să fie niciodată altceva decât un copil din flori.

George era perfect conştient de locul său în lume. Şi

spera să reuşească curând să şi-l extindă în negoţul cu bumbac.

În urma războiului cu Franţa, bărbaţi precum George avuseseră prilejul de a descoperi un potenţial comercial nebănuit. În urmă cu doi ani, bătuse palma cu un negustor indian, ca să importe împreună bumbac în Insulele Britanice. O afacere riscantă, care ar fi putut să dea greş în repetate rânduri. Dar aşa era hotărât George să-şi trăiască viaţa. Asumându-şi riscuri. Riscuri cât se poate de mari. Îi plăcea teribil să trăiască la risc, sentimentul acela îl ţinea alert, îl făcea să simtă ca şi cum trăia pe muchie de cuţit.

Prima oară când reuşise să importe bumbac, îl cuprinsese o stare de euforie. Încărcătura de bumbac ajunsese la timp, după cum era în plan, iar George făcuse un profit uriaş. Hotărâse să-şi capitalizeze acel prim pas în negoţ cumpărându-şi o corabie şi un echipaj, menite să aducă şi mai mult bumbac în Anglia.

Era de departe cel mai mare risc pe care şi-l asumase vreodată. Echipajul ar fi putut foarte bine să pună mâna pe întreaga încărcătură şi să o vândă ei înşişi. Sau, la fel de bine, corabia ar fi putut să se scufunde pe drum. Sau să fie prădată de piraţi. Riscurile erau nenumărate, mai multe decât şi-ar fi putut imagina el vreodată dat fiind că nu călătorise niciodată pe mare. Dar dacă aventura sa urma să aibă sorţi de izbândă, răsplata avea să facă din el un bărbat incredibil de bogat. Şi dacă nu… Ei bine, avea să găsească el o altă soluţie.

Ar fi putut oricând să o ia de la capăt.

El şi Sweeney îşi făcură planuri despre cât de repede să vândă bumbacul odată ce urma să ajungă, iar George plecă din biroul acestuia mult mai liniştit decât la venire.

Gemenele, domnişoara Eliza Rivers şi domnişoara Ellen Rivers, îl aşteptau deja la grajdurile Cochran. Acestea erau însoţite de o femeie ursuză despre care George presupuse că era guvernanta lor, dat fiind faptul că tinerele domnişoare aveau o vârstă fragedă, lucru care i se păru teribil de amuzant lui George, care tocmai împlinise treizeci şi unu de ani. Dar tinerele se arătară emoţionate şi pline de

viaţă în după-amiaza aceea răcoroasă, amândouă rumene în obraji.

— Dumnezeule, zise George, mă uit la voi şi nu pot să-mi dau seama care e mai drăguţă decât cealaltă.

Fetele începură să chicotească, iar râsul lor îl făcu să zâmbească, ducându-l cu gândul la primăvară. Porni bucuros cu cele două păsărele spre Rotten Row, caii lor mai mici mergând la pas pe lângă armăsarul lui pursânge, încercând să ţină pasul.

George îşi dădu repede seama că celor două tinere debutante le făcea plăcere să îşi completeze una celeilalte frazele, lui fiindu-i astfel mai greu să le urmărească. Brusc, în timp ce calcula câţi paşi mai avea până să se întoarcă cu cele două tinere domnişoare la grajduri, pentru că îi făcea plăcere să îşi pună mintea la încercare cu astfel de probleme matematice din când în când, tresări când văzu un nor albăstrui care se îndrepta direct spre el într-o viteză periculoasă.

Se aplecă în şa, încercând să zărească mai bine norul albastru, când îşi dădu seama că era o femeie care galopa atât de nebuneşte încât, preţ de o clipă, se temu că armăsarul o luase la goană cu ea călare. Tocmai când era pe punctul de a goni în urma animalului ca să sară în apărarea femei, aceasta opri fix în faţa lor, cu un zâmbet larg.

— Bună ziua, domnişoară Rivers. Şi domnişoară Rivers, zise ea, oprindu-se să-şi tragă sufletul, ducându-şi mâna acoperită de mănuşă la pălărie.

Cele două domnişoare rămaseră atât de şocate de apariţia ei încât nici măcar nu reuşiră să-şi găsească cuvintele, însă George o recunoscu într-o clipită; era Honor Cabot.

— Domnule Easton! exclamă ea, surâzătoare, de parcă abia atunci îl văzuse. Ce mă bucur să te revăd!

— Domnişoară Cabot, zise el, salutând-o cu o mişcare scurtă din cap. Ne-ai speriat.

— Chiar aşa? întrebă ea, amuzată. Îmi cer scuze, nu am vrut să vă sperii. Am venit cu bătrâna mea iapă, să-şi

dezmorţească picioarele, zise ea, bătând-o uşor pe gât, cu entuziasm. Domnişoarelor, ce mai fac părinţii voştri? întrebă ea.

— Sunt bine, mulţumesc, răspunse una dintre ele.

— Mă bucur să aud asta. Nu am vrut să vă deranjez, vă las să vă continuaţi plimbarea, spuse ea. Îmi cer din nou scuze că v-am speriat.

— Nu e nicio problemă, zise cealaltă geamănă.

— Să aveţi o zi bună! le ură domnişoara Cabot, iar când întoarse privirea spre George, acesta citi un surâs seducător pe buzele ei. La revedere, domnule Easton, spuse ea, uitându-se lung la el, după care se întoarse şi dădu să plece.

În mod ciudat, George se simţi dezmierdat de privirea ei.

Brusc, domnişoara Cabot apucă frâiele şi aruncă o privire peste umăr.

— Îmi cer scuze, tocmai mi-a venit o idee! Domnule Easton, am înţeles că şi dumneata eşti invitat la Gunter’s Tea Shop în după-amiaza aceasta, de la ora cinci, alături de fratele meu, Lord Sommerfield.

Alături de Sommerfield? Nici gând. George nu avea ce discuta cu astfel de bărbaţi delicaţi, care preferau cărţile în detrimentul sporturilor. O privi nedumerit, neînţelegând de unde pornise confuzia.

— Eşti bun să-i transmiţi un mesaj din partea mea? Nu mai apuc să-l văd astăzi, am alte întâlniri planificate.

— Nu cred că…

— Dacă nu te deranjează, se grăbi ea să adauge, ai putea să-i transmiţi că o să trec să-l iau cu trăsura contelui pe la cinci şi jumătate? Nu aş vrea să-l deranjez în timpul întâlnirii.

George deschise din nou gura să-i explice că îl confundase cu siguranţă cu cineva care chiar avea obiceiul să ia ceaiul în ceainării, dar fata i-o reteză din nou:

— Mulţumesc. Nu uiţi, bine? La cinci şi jumătate în faţă la Gunter’s Tea Shop. Eu am să aştept în trăsura contelui.

În clipa aceea, George se întrebă şocat dacă nu cumva domnişoara Cabot încerca să stabilească o întâlnire cu *el.*

Nu. Imposibil. Nu se cuvenea din partea unei tinere domnişoare cuviincioase. Dar iată că tocmai o făcuse. Oare ce voia de la el? Era de necrezut. Şi de-a dreptul contrariant.

— Cu siguranţă o să-i transmit mesajul, zise el. La cinci şi jumătate. N-am să uit.

— Mulţumesc, răspunse ea, zâmbind, după care se întoarse, apucă frâiele şi porni la galop, prinzându-i din urmă pe ceilalţi călăreţi de pe drum.

George aruncă o privire spre domnişoara Eliza Rivers, care se uita lung la el.

— O cunoşti pe domnişoara Cabot?

— Da, am făcut cunoştinţă, răspunse el, fără să mai dea şi alte detalii. Mergem? întrebă el, după care porni călare la pas, minunându-se de vremea frumoasă de afară.

Chiar dacă nu făcuseră cunoştinţă în adevăratul sens al cuvântului. O cunoscuse, într-adevăr, în Southwark, unde fusese vrăjit şi jucat pe degete.

Un lucru era cert – lui George Easton nu-i plăcea să piardă.

Şi dacă era un lucru pe care îl ura mai mult decât să piardă era să piardă în faţa unei femei frumoase.

Şi, dacă era un lucru pe care îl ura şi mai mult decât să piardă în faţa unei femei frumoase era să piardă în faţa unei femei frumoase de faţă cu toată lumea, şi asta doar pentru că nu reuşise să-şi ia ochii de la bustul ei generos, în loc să stea cu nasul în cărţile din mână.

Nu avea nici cea mai mică idee despre intenţiile domnişoarei Cabot, dar era hotărât să se prezinte la ceainărie în după-amiaza aceea. Era un gest îndrăzneţ din partea ei să pună la cale o întâlnire între patru ochi. Departe de privirile iscoditoare.

Niciun bărbat nu ar fi refuzat o astfel de invitaţie, cu atât mai puţin George Easton.

Capitolul 4

Honor se îmbrăcă cu grijă pentru întâlnirea ei cu domnul Easton. Nu voia să-i dea vreo impresie greşită, căci oricum îşi asuma un mare risc. Îşi aminti de felul în care se uitase la ea în Southwark, dezmierdând-o cu privirea, fără nicio jenă.

Trebuia să se îmbrace cu ceva discret. Rezervat. Alese o rochie albă, cu guler ridicat, cu ornamente verzi şi cu o haină scurtă, într-o nuanţă de verde-închis. Completă ţinuta cu o bonetă cu dantelă tot verde şi cu o pereche de mănuşi de culoare verde-închis.

Se cercetă îndelung în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă. Arăta bine, nimeni nu avea să creadă că se ducea la Gunter pentru altceva decât o ceaşcă de ceai sau o îngheţată. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că îşi dăduse întâlnire cu un domn, neînsoţită.

— Nici vorbă, şopti ea, zâmbindu-şi în oglindă.

Dar era un zâmbet forţat. Ca şi cum buzele ei ştiau ce punea la cale.

Aruncă nişte monede în săculeţul cu mărgeluţe pe care i-l făcuse Prudence, după care coborî treptele, având grijă să o evite pe Grace. Apoi, îl rugă pe domnul Hardy, majordomul familiei Beckington, să aducă trăsura. În timp ce aştepta în hol, Augustine intră pe uşă.

— Honor! exclamă el, surprins să o vadă acolo. Te pregăteşti să ieşi în oraş?

— Merg la ceai, răspunse ea, cu seninătate, sperând să nu lase să se vadă cât era de neliniştită. Ne vedem la cină?

— La cină? Nu, mi-e teamă că nu, răspunse el, întinzându-i pălăria lui Hardy, după care se grăbi să adauge, pe un ton mândru: în seara asta iau cina cu domnişoara Hargrove şi cu părinţii ei. Aruncă apoi o privire spre Hardy, după care şopti tare: Vrei să-ţi spun un secret?

— Cum să nu? Îmi plac la nebunie secretele!

Augustine îşi îndreptă vesta care se ridicase din nou pe burtă şi vorbi cu o sclipire în ochi şi cu zâmbetul pe buze:

— Nu i-am zis nimănui, dar tata e de acord cu mine că ar trebui să mă căsătoresc cu domnişoara Hargrove la primăvară.

Honor tresări. Nu-şi imaginase vreo clipă că Augustine urma să se căsătorească înainte de moartea contelui.

— În primăvara asta?

— Da, aşa-i că e minunat? După ce i-am explicat tatii că domnişoara Hargrove este nerăbdătoare să se căsătorească, la fel ca mine, bineînţeles, tata şi-a dat seama că starea lui ar putea să se întindă pe multe luni şi că nu are niciun rost să amânăm la nesfârşit. Şi ceva mă face să cred că vrea să mă vadă însurat înainte să se producă… inevitabilul.

Honor încercă să-şi mascheze şocul cu un surâs larg şi binevoitor.

— Aş vrea foarte tare să anunţăm deja data nunţii la petrecerea noastră anuală din Longmeadow, adăugă el, încântat.

Familia Beckington obişnuia să găzduiască anual o petrecere la conacul de la ţară, în Longmeadow, înainte de deschiderea sesiunii parlamentului. Conacul în stil georgian avea treizeci de camere de oaspeţi, şi cel puţin o sută de invitaţi participau în fiecare vară.

— E ocazia perfectă, nu-i aşa? zise el, fericit.

— Aşa e, răspunse Honor, cu gândul în altă parte.

Petrecerea de la Longmeadow urma să fie peste trei săptămâni.

— Monica e puţin neliniştită. Dar am liniştit-o spunându-i că nu are ce de să-şi faci griji, că surorile mele sunt cât se poate de binevoitoare, zise el, încolţind-o cu privirea.

— Mai ales în preajma prietenilor dragi, zise Honor.

În mintea ei, Monica nu se încadra în categorie asta, dar nu consideră necesar să împărtăşească acest lucru cu fratele ei.

Augustine aruncă o privire spre Hardy, după care se dădu mai aproape de Honor şi îi şopti:

— Cred că îi e teamă că voi patru o vedeţi ca pe o intrusă în sânul familiei noastre fericite. Am asigurat-o că nu e nici vorba de aşa ceva. A răsuflat uşurată şi mi-a reamintit că, în orice caz, cât de curând şi voi urmează să vă căsătoriţi, spuse Augustine, cu zâmbetul pe buze. Nu aş vrea să vorbesc în numele ei, dar sunt sigură că i-ar face mare plăcere să vă ajute să aveţi parte de un final fericit.

— Sunt sigură de asta, răspunse Honor, cu toată sinceritatea.

— Ar trebui să te gândeşti la asta, Honor. Nu poţi să trăieşti toată viaţa sub aripa tatălui nostru, ţi-o spun din experienţă.

— Nu, desigur că nu. Care vasăzică, Monica începuse deja să planteze idei în mintea lui. Honor era hotărâtă să intervină, înainte de a fi prea târziu. Ce bucurie, îi spuse ea lui Augustine. Să faci bine să-i spui prietenei noastre că nu ne deranjează în niciun fel, zise ea, bătându-l uşor cu mâna pe piept.

În clipa aceea se deschise uşa şi intră unul dintre servitori.

— Bun, trăsura ta e pregătită, spuse Augustine, pe un ton vesel. Să îi transmit domnişoarei Hargrove urările tale de bine?

— Negreşit, insistă Honor, imaginându-se deja strangulând-o pe Monica.

— Să ai o zi frumoasă, draga mea soră! îi ură el.

— Şi tu, Augustine, zise Honor, după care rămase în urma lui, privindu-l îndepărtându-se fericit, fluierând. Apoi se întoarse spre uşă, iar Hardy veni să i-o deschidă. Domnul să fie cu noi, Hardy, spuse ea, trecând pe lângă el.

— Bine ziceţi dumneavoastră, domnişoară.

*

Honor îl zări pe domnul Easton de îndată ce trăsura coti pe Berkeley Square. Cum ar fi putut să nu-l vadă când

avea o postură atât de impunătoare? Stătea sprijinit de un gard, cu gleznele încrucişate, cu braţele la piept, uitându-se lung spre oamenii care se plimbau prin piaţă. În noaptea aceea în Southwark nu rămăsese indiferentă la chipul lui frumos şi la prezenţa plină de virilitate. Acum înţelegea de ce umbla vorba prin Londra că era un mare cuceritor, cu nenumărate aventuri. Înfăţişarea lui trezi ceva în adâncul sufletului ei.

Honor deschise gemuleţul care dădea spre vizitiu.

— Jonas, opreşte, te rog, în faţă la Gunter’s şi deschide portiera pentru domnul acela în haină neagră, cu vestă aurie, îi zise ea.

Vizitiul dădu colţul şi începu să încetinească. Honor îşi aranjă agitată boneta. Dar de îndată ce îşi aminti de Monica şi de nunta cea iminentă, prinse curaj.

O clipă mai târziu, auzi vocea groasă a lui Jonas. Portiera se deschise larg, iar domnul Easton, care stătea încă rezemat de gard, se aplecă uşor şi aruncă o privire înăuntru. Honor îl întâmpină cu un zâmbet.

— Bună ziua!

Se dezlipi de gard, înălţându-se în toată splendoarea lui. Ce bărbat înalt! Părea prea mare ca să încapă în trăsura ei, cu picioarele acelea musculoase, cu umerii laţi. Se apropie de ea, cu o expresie enigmatică pe chip. La fel ca în seara aceea în Southwark, avea un fel anume de a o privi, de parcă ar fi putut să-i vadă cărţile din mână, de parcă ar fi putut chiar să-i citească gândurile. În seara aceea se simţise atât de tulburată, de parcă avusese fluturi în stomac.

Acum avu din nou aceeaşi senzaţie.

Se opri chiar în faţa trăsurii, ridică din sprâncene şi spuse:

— Tind să cred că fratele dumitale s-a dus altundeva la cină.

Honor încercă să-şi liniştească emoţiile.

— Domnule Easton, vrei, te rog, să pofteşti în trăsură?

El se uită lung la ea, dezmierdând-o cu nonşalanţă din privire, din cap până-n picioare. Citi un zâmbet vag pe

buzele lui. Apucă mânerul şi intră cu uşurinţă în trăsură, făcând-o să se legene când se aşează pe bancheta din faţa ei, iar portiera se închise cu zgomot în urma lui.

Honor avusese dreptate; era prea mare pentru trăsura aceea. O încadră cu genunchii, reuşind să ocupe toată bancheta cu trupul lui masiv. Se aşeză comod, odihnindu-şi braţul pe spătarul banchetei. Părea un lup care stătea la pândă.

— Domnişoară Cabot, o salută el cu o mişcare scurtă din cap.

— Ce mai faci, domnule Easton? Bătu în acoperişul trăsurii şi spuse: Domnule Jonas, să dai, te rog, o tură de parc. Apoi, închise gemuleţul şi, cu zâmbetul pe buze, i se adresă oaspetelui său: Mulţumesc că ai venit.

— Cum aş fi putut să refuz o invitaţie atât de neobişnuită?

Avea o voce joasă şi seducătoare, care o făcu să se cutremure de plăcere, până în adâncul ei.

Trăsura coti pe neaşteptate, iar genunchiul domnului Easton se lovi de piciorul ei. Nu zise nimic, dar zâmbi, amuzat.

— Ei bine, domnişoară Cabot? întrebă el. Cum se face că am această onoare neaşteptată de a mă plimba prin parc în trăsura familiei Beckington? Ai de gând să mă seduci? Dacă da, m-aş putea lăsa uşor convins, spuse el, lăsându-şi privirea să-i alunece pe pieptul ei bine acoperit. Seducţia mi se pare una dintre cele mai mari plăceri în viaţă.

Honor simţi nevoia să-şi coboare ochii ca să se asigure că avea toţi nasturii închişi la haină.

Easton îţi înălţă privirea, spunând:

— Ei bine? Mor de curiozitate.

Brusc, Honor îşi simţi palmele umede şi, cu inima bubuind, nu reuşi să-şi găsească cuvintele. Doar că trebuia să-şi facă curaj să vorbească în clipa aceea nechibzuită.

— Domnule Easton, am nevoie de o favoare.

George se uită lung la ea, ridicând din sprâncene.

— Din partea dumitale... Dacă eşti bun să mă ajuţi,

spuse ea, zâmbind.

Domnul Easton o dezmierdă din nou din priviri, insistând din nou asupra pieptului.

— Crezi că ne cunoaştem atât de bine cât să-mi ceri o favoare? o întrebă, atingându-i piciorul cu vârful cizmei.

— Ei bine… ezită ea.

El zâmbi, de parcă ar fi ştiut că deţinea controlul, căci singurul răspuns la întrebarea aceea era nu.

Avea dreptate, desigur. Singurul răspunse la întrebarea aceea era nu. Dar surâsul lui arogant fu cel care îi dădu curaj lui Honor.

— Unii oameni ar putea fi de părere că, fiind vorba de o sută de lire la mijloc, înseamnă că ne cunoaştem îndeajuns de bine.

Domnul Easton izbucni în râs. Honor remarcă ochii de un albastru deosebit, ca de mătase. Preţ de o clipă se întrebă cum ar fi fost să se trezească cu bărbatul acela deasupra ei, oglindindu-se în ochii aceia albaştri.

— Bine punctat, domnişoară Cabot, zise el. Nu mi s-a mai cerut niciodată o favoare în felul acesta, dar dumneata îmi eşti atât de simpatică, că nu am cum să te refuz. Aşa că, ridică-ţi fusta, lasă-mă să văd valea pe care o să am plăcerea de a o dezmierda…

— *Poftim?* exclamă ea, şocată. Nu, nu, domnule Easton, ai înţeles greşit!

— Chiar aşa? întrebă el, zâmbind.

— Da. Am nevoie de un altfel de favor. Nu… nu de *acela,* spuse ea, cu sufletul la gură.

El începu să râdă.

— Nu obişnuiesc să frecventez aceleaşi serate precum tinerele debutante.

Ce voia să spună cu asta? Honor făcu ochii mari. Plăcerea lăsă loc indignării.

— Dumnezeule, nu-ţi cer să *dansezi* cu mine. N-am nevoie, am suficiente cereri de îndată ce calc pragul unei astfel de serate.

— Chiar aşa? întrebă el, amuzat.

— Ce vreau să spun e că nu-mi stă în fire să dau

întâlnire unor domni ca să îi rog să mă însoţească la o serată. Sau oriunde altundeva, se grăbi ea să adauge.

— Nu mi-a trecut vreo clipă prin cap că m-ai invita să te însoţesc la o serată, domnişoară Cabot. Am crezut că m-ai invitat pentru un motiv mult mai evident şi mai… făcu o pauză şi se uită, din nou, lung la ea, lingându-şi buzele, după care adăugă: … distractiv. Dar acum tind să cred că m-ai chemat aici ca să încerci să mă implici într-un complot duplicitar specific unei debutante. Iar asta, zise el, nu mă interesează câtuşi de puţin.

Honor simţi cum i-o ia inima la goană încercând să-şi facă ordine printre gânduri.

— Ciudat, zise ea, încercând cu disperare să nu se gândească la ce era mai rău. Faci să sune ca şi cum debutantelor le stă în obicei să comploteze împotriva altora.

Ceea ce, la drept vorbind, chiar asta încerca ea să facă în clipa aceea.

— Da, când nu sunt prea ocupate cu somnul. Haide, nu te jena, zise el, făcându-i semn să continue. Presupun că, de regulă, nu sunt împotriva favorurilor… mai ales dacă trag speranţă că aş putea să profit şi eu de pe seama lor, spuse el, lăsându-şi din nou privirea să alunece spre bustul ei. Deschide-ţi nasturii de la jachetă.

— Nici gând! exclamă Honor, şocată şi excitată în acelaşi timp.

— În cazul acesta, nu mai avem ce discuta, spuse el, părând gata să ciocănească în tavan.

Honor se grăbi să se descheie la jachetă. El arcui o sprânceană, încruntată, Honor îşi dezveli rochia.

George se lăsă pe spate, uitându-se lung la ea. Honor era obişnuită cu privirile insistente alte bărbaţilor. Doar că nu se simţise niciodată privită cu atâta patimă. Simţi cum i se aprinse sângele în vene. Nu era tocmai sigură dacă se simţea dezgustată sau de-a dreptul excitată.

— Hmm… zise el, căzut pe gânduri, privind spre rochia ei cu guler înalt. Nu e tocmai o îmbunătăţire.

Honor se grăbi să se închidă la jachetă.

— Domnule Easton, ţi-am spus deja, nu te-am chemat aici pentru un flirt.

— Aşa s-ar părea, spuse el. Ori asta, ori n-ai nici cea mai vagă idee cum să seduci un bărbat. Surâsul lui poznaş îi trimise un fior pe şira spinării. Şi totuşi, cred că ar putea fi plăcut pentru amândoi.

Honor abia dacă reuşi să se adune. Imaginaţia începuse să-i joace feste.

— Bine, domnişoară Cabot, fie. M-ai făcut curios. Dacă n-ai de gând să mă laşi să te port pe culmile plăcerii, atunci spune-mi, te rog, ce vrei de la mine.

„Linişteşte-te”, îşi spuse ea. Încercând să facă abstracţie de inima care îi bătea cu putere, de focul care îi ardea în vine, de dorinţa de a se descotorosi de jachetă, spuse:

— N-am să te mint, domnule Easton. Aceasta favoare va necesita un pic de… persuasiune.

— Cu atât mai interesant, răspunse el, mutându-şi privirea spre buzele ei. Mi-am dat imediat seama că eşti o fată îndrăzneaţă, domnişoară Cabot. O tânără aşa ca dumneata nu calcă pragul unui tripou din Southwark fără o doză nebună de curaj, zise el, zâmbind satisfăcut. La ce fel de persuasiune te referi? întrebă el, venind mai aproape de ea şi apucând între degete panglica bonetei ei, mângâind catifeaua.

Honor îi smulse panglica dintre degete.

— Am nevoie să seduci pe cineva.

George întinse din nou mâna să apuce panglica şi îi zâmbi atât de cuceritor că Honor simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Chiar asta încerc să fac, domnişoară Cabot.

Honor îi smulse din nou panglica din mână.

— Nu pe *mine.*

El începu să chicotească, iar Honor simţi sunetul până în măruntaie.

— Păcat. Dar, presupun că eşti oricum prea sensibilă. O cunosc pe domnişoara în cauză, e cineva pe care aş alege-o?

— Este vorba despre o cunoştinţă de-a mea, spuse ea, gata să-i explice tot.

Brusc, George Easton o prinse de încheietura mâinii, şi Honor îi simţi degetul cel mare pe venă. Oare putea să simtă cât de tare îi bătea inima? Inima i se opri în loc şi fu cuprinsă o clipă scurtă de groază când văzu mâna care îi cuprinsese încheietura. Era enormă prin comparaţie cu braţul ei. Fusese atât de nesăbuită – nu avea nici cea mai mică idee dacă avea să-i facă rău, dacă ar fi vrut s-o forţeze…

— Ce tot spui acolo? o întrebă el, pe un ton mătăsos, frecându-şi degetul pe încheietura ei.

Dumnezeule, nu putea să dea înapoi, deja dăduse uitării cuviinţa şi decenţa.

— După cum am spus deja, am mare nevoie de dumneata, vreau să seduci pe cineva.

El îi ridică mâna, îi sărută încheietura prin deschizătura mănuşii, după care ridică privirea cu un surâs cunoscător.

— S-ar părea că am mai mult succes în arta seducţiei chiar în trăsura asta, mai mult decât m-aş fi aşteptat. Apoi, o trase spre el, cu o privire înflăcărată. Dacă nu e vorba să te seduc pe tine, vrăbiuţo, atunci pe *cine?*

— Pe domnişoara… domnişoara Monica Hargrove.

Domnul Easton se uită lung la ea. Brusc, îi dădu drumul şi se lăsă pe spate.

— Pe domnişoara Hargrove, repetă el, parcă nevenindu-i să creadă.

Honor încuviinţă, răsuflând uşurată. Îşi duse mâna la inimă şi trase adânc aer în piept.

— Dar nu e logodită cu Sommerfield?

Honor încuviinţă din nou.

— Cu fratele tău vitreg, spuse el, de parcă Honor nu ar fi ştiut că vicontele Sommerfield şi Augustine erau una şi aceeaşi persoană.

Când văzu că Honor nu mai spuse nimic, Easton izbucni în râs, lucru care o lăsă fără cuvinte.

— Nu pot să cred că vrei să faci ceva atât de urâcios!

— Urâcios? protestă Honor. Domnule Easton, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi cer să o compromiţi. Te rog doar să îi atragi atenţia în altă parte, spuse ea, gesticulând vag din mâini la referirea „în altă parte”.

— Şi de ce ar fi nevoie să-i atrag atenţia în altă parte? întrebă el, imitându-i gestul.

— Sunt sigură că poţi să-ţi dai singur seama de ce.

— Singurul scop plauzibil ar fi ca să-l determin pe fratele dumitale să rupă logodna, dar nu văd ce motiv ai putea avea ca să vrei să faci una ca…

— Am eu motivele mele, i-o tăie ea.

— Chiar aşa? întrebă el, ducându-şi braţele la piept. Şi care ar fi acestea?

— N-am de *ce* să le împărtăşesc cu…

— Ba sigur că ai să le împărtăşeşti cu mine. Mă rogi să o seduc pe logodnica fratelui dumitale şi nu ai de gând să-mi spui de ce?

— Adevărul e că nu m-am aşteptam să opui rezistenţă, spuse ea, trecându-şi degetele prin perdeluţa de la fereastră, încercând să-şi adune gândurile. Nu pot să-ţi mărturisesc ce ştiu despre domnişoara Hargrove, zise ea, pe un ton ezitant, dar pot să te asigur că am motive întemeiate pentru care să nu vreau să o văd căsătorindu-se cu Augustine. Se uită cu coada ochiului spre Easton, care o privea de-a dreptul dispreţuitor. Înflăcărarea din privirea lui căpătase o nouă formă. Honor vorbi, cu un nod în gât: Căsătoria dintre ei n-o să aibă un final fericit. Ai încredere în mine, insistă ea. Am crezut că… am crezut că o să accepţi să mă ajuţi.

— Desigur, spuse el, pe un ton batjocoritor. Din cauza reputaţiei mele.

— Exact! Pentru că eşti un bărbat căruia nu-i este teamă să-şi asume riscuri şi pentru că eşti…

Nu se putu abţine să nu-l admire din privirea, umerii aceia laţi, picioarele musculoase, buzele seducătoare.

— Ce anume? întrebă el, împungând-o din nou cu piciorul. Un bastard? Un bărbat care e îndeajuns să fie văzut în preajma unei debutante ca să o pună într-o lumină

proastă?

— *Nu!* exclamă Honor, roşie în obraji. Nu, domnule Easton, voiam să spun că eşti un bărbat *chipeş.* Şi… bogat. Cel puţin, aşa se zvoneşte. N-am de unde să ştiu dacă e adevărat sau nu, bineînţeles.

— Bineînţeles, spuse el, pe un ton sarcastic.

Dumnezeule, acum când se auzi spunând toate acele lucruri cu voce tare îşi dădu seama cât putea să pară de absurd. Aruncă din nou o privire pe geam, încercând să-şi adune gândurile ca să-şi reanalizeze planul, doar că nu reuşi să o facă căci îi simţi privirea aceea senzuală, prezenţa masculină. Iniţial, fusese convinsă că planul ei nu avea cum să dea greş, dar Grace avea dreptate. Era de-a dreptul ridicol.

Tresări când îl simţi din nou atingându-i genunchiul şi întoarse privirea spre el.

— Şi dacă Sommerfield începe să-şi plângă de milă? Judecând cu minuscula conştiinţă pe care poate o mai ai după ce mi-ai cerut o astfel de favoare, chiar crezi că o să-l salvezi de la ruşine şi suferinţă?

Dar nu refuzase mai devreme să o ajute?

— Ei bine, spuse Honor, foindu-se pe banchetă, eu nu văd situaţia chiar aşa, doar că…

— Doar că, i-o tăie el, apropiindu-se din nou de ea, la doar câţiva centimetri de chipul ei. Îi prinse genunchii între palme şi o strânse uşor, iar Honor simţi cum o părăsesc toate gândurile. Doar că, dat fiind că Beckington e pe patul de moarte, ţi-e teamă că noua contesă nu o să se arate prea încântată să ţină în puf patru surori vitrege.

Honor făcu ochii mari. Cum de ghicise?

— Ceea ce înseamnă că vrei s-o împiedici pe domnişoara Hargrove să se căsătorească cu Sommerfield, totul ca să continui să-ţi trăieşti viaţa liniştită. Iar asta, domnişoară Cabot, mi se pare de-a dreptul urâcios, spuse el, strângându-i din nou genunchii, parcă încercând să demonstreze ceva, după care se lăsă pe spate şi îşi întinse braţele pe spătarul băncii, cu o privire de superioritate pe chip. Se uită lung la ea, parcă încercând să o provoace să-i

spună că se înşela.

Doar că Honor nu putea să o facă, dar în acelaşi timp, nu avea de gând să îl lase să îi vorbească astfel. Cine naiba se credea? Brusc, ea fu cea care se dădu mai aproape de el şi îi puse mâna pe genunchi, cu toate că abia dacă reuşi să-l cuprindă. Încercă să îşi înfigă degetele în el, dar avea genunchiul tare ca piatra.

— Şi ce dacă asta e intenţia mea? Ce contează pentru tine?

Domnul Easton izbucni în râs.

— Dumnezeule, cât tupeu! Recunoşti că am dreptate!

— Ştiu şi eu cum funcţionează lucrurile, domnul Easton. Nu m-am născut ieri.

— Nicidecum, spuse el, zâmbitor.

— Înainte să-ţi treacă prin minte să-mi faci morală, nu uita că şi dumneata îţi pui propriile interese pe primul loc, fără să te gândeşti la cei din jur, spuse ea, încercând să îl strângă de genunchi cât putu de tare, însă nu păru să aibă niciun efect asupra lui.

— Poftim? spuse el, printre hohote de râs. Ce vrei să spui cu asta?

Honor se lăsă pe spate, cu braţele la piept.

— Fii serios, zise ea, dând ochii peste cap. Toată lumea ştie despre aventura dumitale cu Lady Dearing. Asta pe lângă toate zvonurile legate de Lady Uxbridge şi doamna Glover, pe care umblă vorba că ai sedus-o pe când o curtai chiar pe fiica ei…

— Bine, bine, spuse el, amuzat, făcându-i semn să se oprească. Ai dreptate.

— Ştiu, răspunse ea, înţepat, aranjându-şi rochia. În clipa aceea un gând îi încolţi în minte. Oare tot aşa reuşise să o seducă şi pe domnişoara Glover? Adevărul e că domnişoara Hargrove poate să-mi facă viaţa amară.

— Chiar aşa? spuse el pe un ton sceptic, după care îi făcu semn cu mâna aceea imensă să continue.

— Se ştie deja că, în societatea noastră, dacă o femeie nu se bucură de protecţie din partea fratelui, tatălui sau măcar din partea unui unchi, soarta îi este pecetluită.

Nu e ca şi cum putem să ne câştigăm singure existenţa, nu-i aşa? Singura soluţie rămâne o căsătorie bună.

— Exact ceea ce caută şi domnişoara Hargrove, îi aminti el. Şi, dacă mă întrebi pe mine, şi dumneata ar trebui să faci la fel.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie de părerea dumitale.

George rânji, ceea ce îi trimise din nou fiori pe şira spinării.

— Domnişoara Hargrove poate avea o mulţime de alţi pretendenţi, spuse Honor, ceea ce era perfect adevărat. Cu toate că o durea sufletul să recunoască, Monica era o femeie frumoasă, a cărei frumuseţe era apreciată deopotrivă de domni şi de doamne. Nu are nevoie de Augustine. Dar pentru că pe el l-a ales, riscurile sunt foarte mari în ceea ce mă priveşte.

— Ceva îmi spune că şi dumneata ai o mulţime de pretendenţi, zise el. Nu crezi că ar fi o soluţie mai bună?

— Da, desigur, o femeie nu are altă şansă decât să-şi găsească un soţ bun. Mulţumesc pentru votul de încredere, dar nu vorbim acum despre mine.

— Poate că ar fi fost mai bine să-mi ceri drept favoare să mă căsătoresc cu dumneata, domnişoară Cabot. M-aş lăsa mult mai uşor ispitit de promisiunea plăcerilor conjugale.

— Poftim? exclamă Honor, indignată. Nu i-aş cere niciodată unui gentleman să mă ceară în căsătorie!

— Înţeleg. Nu-mi ceri să te iau de soţie, dar nu te deranjează să-mi ceri să o seduc pe cea care ar putea să-ţi devină cumnată, spuse el, ridicând din sprâncene.

— Domnule Easton, sunt lucruri complet diferite! răbufni ea. Eu şi sora mea, Grace, putem să ne găsim locul în societate cu sau fără ajutor din partea lui Augustine, dar surorile mele mai mici nu şi-au făcut încă ieşirea în societate şi nu vor avea şanse prea mari fără un debut aşa cum se cuvine. Iar mama… dădu ea să spună, dar se opri.

— Ce e cu mama dumitale? întrebă el.

O luase gura pe dinainte. Începu din nou să-şi aranjeze rochia, agitată.

— Starea de sănătate a mamei mele este precară, spuse ea, întâlnindu-i privirea. Nu ştie nimeni.

El se uită lung la ea, după care spuse, pe un ton cald:

— Îmi pare rău să aud asta.

Delicateţea lui o luă pe neaşteptate. Şi, în mod ciudat, o făcu să se înfioare.

— Mă îndoiesc profund că mama ar putea să-şi găsească un nou soţ care să le ofere surorilor mele mai mici aceleaşi oportunităţi de care ne-am bucurat eu şi Grace. Şi mi-e teamă că societatea o să le dea la o parte.

— Şi de ce nu vrei să-i împărtăşeşti lui Sommerfield temerile tale? o întrebă el. Mi se pare un băiat destul de înţelept. Sunt sigur că nu…

— Fratele meu se lasă prea uşor influenţat de părerile domnişoarei Hargrove. Iar domnişoara Hargrove este… Ei bine, ea… Honor oftă, măcinată de frustrări, neştiind cum să-şi exprime gândurile. Ei bine, nu are rost să mă feresc, zise ea. Ce rost avea să mintă? Domnişoara Hargrove nu mă place câtuşi de puţin.

— Aha. Eşti sigură de asta?

— Da, spuse Honor, încleştându-şi pumnul. Nu mă consideră o persoană agreabilă.

— Chiar aşa? spuse el, zâmbitor. Ce ciudat, mie mi se pare că eşti extrem de agreabilă.

Comentariul lui o înfioră de plăcere. Honor încercă să se abţină să nu zâmbească, dar nu reuşi.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, spuse el, cu un zâmbet cald.

Un zâmbet deloc periculos şi, cu toate acestea… Honor rămase din nou fără suflu.

— Bun, domnişoară Cabot, să zicem că accept cererea dumitale atât de urâcioasă şi necuviincioasă, totul ca să le salvez de la ruină pe bietele dumitale surori, pe mama dumitale bolnavă…

— Accepţi să mă ajuţi? întrebă ea, cu sufletul la gură.

— Am spus „să zicem”, îi aminti el. Să zicem că aş fi de acord. Eu ce primesc drept răsplată?

— Ce vrei să spui?

— Fii serioasă, te-am văzut la masa de joc. Eşti prea isteaţă ca să-ţi închipui că nu aş vrea ceva la schimb.

Dar se părea că nu era chiar atât de isteaţă pentru că nici măcar nu-i trecuse prin minte să se gândească la asta.

Brusc, se apropie din nou de ea şi îşi plimbă privirea pe trupul ei, din cap până-n picioare, după care o privi drept în ochi. Îi mângâie bărbia, cu o mişcare lină, negrăbită, care îi făcu inima să bată mai tare.

— Ce eşti gata să dai la schimb? întrebă el, cu o voce joasă şi seducătoare.

Honor se dezlipi de el.

— Cum îndrăzneşti să…

Dar Easton o prinse de braţ şi o trase din nou spre el.

— Eu? o întrebă el, admirându-i buzele. Erau ca într-un joc de-a şoarecele şi pisica, în care el hotăra cât de mult să o chinuie înainte să sară la atac. Cum îndrăznesc eu să cer recompensă pentru o faptă atât de nemiloasă? spuse el, iar într-o clipită îi prinse sânul în palmă, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru. Honor rămase cu răsuflarea tăiată. El îi zâmbi, după care începu să îl maseze uşor. Cum îndrăznesc să cer ceva la schimb? şopti el, cu glasul lui seducător, în timp ce Honor se înfioră de plăcere.

— Ceri prea mult de la mine, spuse ea, dezlipindu-se de el. Cum ai obraz să pretinzi că eşti un domn?

— Draga mea, n-am spus niciodată aşa ceva despre mine, spuse el, trecându-şi din nou degetele pe sânul ei, făcând-o din nou să tresară de dorinţă, după care îi prinse chipul între palme şi în mângâie obrazul cu degetul mare.

Inima îi bătea atât de tare, că se temea că avea să-i iasă din piept. Acum înţelegea capacitatea lui de a seduce şi de a cuceri o femeie, înţelegea de ce atâtea femei îi deveniseră amante. Se simţea atât de atrasă de el, de privirea lui cuceritoare, deopotrivă admirativă şi arzătoare. De atingerea lui pătimaşă şi totuşi atât de delicată.

— Dă-mi voie să sugerez o recompensă potrivită, se grăbi ea să spună, înainte ca pisica aceea să-şi devoreze prada. Pot să te plătesc, continuă ea, alarmată de şovăiala din glas. Încă am cele o sută de bre pe care le-am câştigat

de la dumneata. Pot fi ale dumitale dacă accepţi să mă ajuţi.

— Chiar eşti gata să-mi dai înapoi banii pe care i-ai câştigat de drept pentru asta? întrebă el, cu vocea aceea blândă, plimbându-şi vârful degetelor pe sânul ei.

— De fapt, spuse ea, lăsându-şi privirea să alunece spre buzele lui, pot să-ţi înapoiez nouăzeci şi două de lire.

Nu consideră necesar să-i spună că îşi cumpărare o bonetă, o pereche de pantofi şi câteva articole de lenjerie cu banii aceia.

— Interesant. Doar că nu banii mă interesează, zise el, după care îşi strecură palma în spatele gâtului ei şi o trase mai aproape. Vreau să fac ceva doar pentru tine, îi şopti el la ureche: Ceva ce îţi va face inima să tresară şi va aduce strălucire în obrajii tăi îmbujoraţi. Îşi duse mâna pe poala ei, lipindu-şi palma de abdomenul ei. Ştii ce anume o face pe o femeie să roşească, domnişoară Cabot?

Honor încercă să întoarcă capul, dar ceva o ţinea în loc.

— Nu sunt o copilă, domnule Easton.

— Chiar aşa? şopti el, prinzându-i lobul urechii între buzele acelea cărnoase, umede.

Dumnezeule, o luă cu leşin. Închise ochii, trase în piept mireasma lui, puternică şi fierbinte, savurând atingerea lui. Îşi imaginä palmele acelea mângâindu-i trupul şi simţi cum inima începu să-i bată tot mai tare, că avea să-şi dea ultima suflare pe bancheta aceea. Şi totuşi, cumva, reuşi să-şi păstreze calmul.

— Pot să-ţi ofer nouăzeci şi două de lire, nimic mai mult. Nu dau nimic altceva la schimb, domnule.

El se dădu mai aproape, îi simţi buzele mângâindu-i obrazul şi crezu că avea să o sărute. Mintea o implora să dea cu pumnii în acoperişul trăsurii, să ţipe după Jonas să vină să o salveze. Dar partea aceea întunecată din ea şoptea: „sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă…”

El lăsă mâna să-i alunece pe talia ei, în dreptul sânului.

— O să mă mai gândesc la cele nouăzeci şi două de

lire, zise el într-o şoaptă caldă şi fierbinte, încercând parcă să o facă să-şi piardă minţile.

— Vrei să o faci, spuse ea, uluită, deschizând ochii. Vrei să-mi faci favoarea asta.

— Nu eşti doar urâcioasă, ci şi arogantă. N-am spus că accept să te ajut.

— Dar ştiu că o vei face, zise ea, după care se întoarse cu faţa spre el, bucuroasă. Mulţumesc, domnule Easton!

El o prinse de mână.

— Vino mâine să mă vizitezi la Beckington House, te rog. O să-ţi explic mai multe atunci.

— Domnişoară Cabot, chiar nu pot să-mi dau seama ce ar mai putea fi de explicat.

— Eram sigură că o să accepţi, spuse ea, cât se poate de încântată.

— N-am acceptat.

— Te aştept la două şi jumătate. Fetele vor fi la cursuri, iar Augustine la club. Mulţumesc, domnule, spuse ea, din nou, cât se poate de recunoscătoare. Îţi rămân datoare.

Dar când dădu să bată cu mâna în tavan, să-i dea de ştire lui Jonas să oprească trăsura, îşi dădu seama că domnul Easton încă nu-i dăduse drumul.

Capitolul 5

Honor se întoarse la Beckington House cu răsuflarea tăiată după întâlnirea aceea periculoasă şi, când dădu buzna în holul de la intrare, le găsi pe Prudence şi pe Mercy certându-se.

— Honor! strigă Prudence de îndată ce o văzu pe sora ei mai mare. Spune-i, te rog, lui Mercy să-mi dea înapoi pantofii în clipa asta!

— Mercy, dă-i te rog pantofii înapoi, spuse Honor fără să arunce vreo privire spre picioarele lui Mercy.

— Dar de ce trebuie să-i poarte ea mereu? mormăi Mercy. Nu văd care e problema dacă îi împrumut şi eu din când în când.

— Nu vezi care e problema? răbufni Prudence. Honor, trebuie să faci ceva. Nu are nici o ruşine! Dacă n-ai de gând să o faci să mi-i dea înapoi, o descalţ eu cu mâna mea!

— Mercy, te rog, zise Honor, absentă, încercând să-şi dea jos boneta, plimbându-şi degetele pe catifeaua aceea pe care o ţinuse şi Easton între degetele lui. Degetele acelea care îi mângâiaseră braţul, chipul. Gândul acela o înfioră. Sunt pantofii lui Pru, ai şi tu o garderobă întreagă.

— Despre ce pantofi tot vorbiţi acolo? întrebă mama fetelor, Joan Devereaux, Lady Beckington, făcându-şi apariţia din coridor. Dragile mele, nimeni n-o să descalţe pe nimeni.

Avea ochi albaştri, vii, nici urmă de privirea aceea înceţoşată pe care Honor o observase de mai multe ori în clipele când mama ei nu era tocmai prezentă. Joan Devereaux era o femeie cu o prezenţă regală, întruchiparea eleganţei şi a graţiei, pe vremuri fiind considerată una dintre cele mai frumoase femei din societate. Le zâmbi frumos fiicelor ei, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Ce se petrece aici?

— Nimic nou, mamă, spuse Prudence, cu nasul pe sus, după care se îndreptă spre trepte. Mercy are un obicei enervant de a împrumuta lucruri fără să ceară voie şi fără să i se ceară socoteală!

— Eşti cam dramatică, draga mea Pru, spuse Lady Beckington în timp ce fiica ei urcă ţanţoşă scările.

— Normal că aşa vezi tu situaţia, nu eşti tu cea care are de suferit! strigă Prudence peste umăr, după care se văzu nevăzută în coridorul de la etaj.

Lady Beckington oftă şi apoi îşi îndreptă privirea spre fiica cea mică.

— Mercy, draga mea, trebuie să înveţi să ceri să împrumuţi un lucru, nu să-l iei direct. Îţi sugerez să mergi să-i ceri scuze surorii tale şi să îi dai înapoi pantofii. Du-te să te pregăteşti pentru cină.

— Dar tocmai am luat ceaiul, mormăi Mercy.

— Du-te, draga mea, zise mama ei, împingând-o uşor spre trepte.

Apoi îi oferi lui Honor braţul, iar aceasta îl acceptă bucuroasă.

Panglica bonetei flutură uşor în urma lor. Honor băgă de seamă că broderia mânecii mamei sale era ruptă, cu tivul slăbit.

— Ce ai păţit aici? întrebă ea, aplecându-se să vadă mai bine.

— Unde? zise mama ei, dar fără să coboare privirea spre mânecă. Nu contează. Unde ai fost în după-amiaza asta? întrebă ea, în timp ce porniră amândouă în sus pe scări.

— Nicăieri interesant, răspunse ea, cu un zâmbet timid.

— Honor, te cunosc prea bine. Ceva mă face să cred că nu ai venit la ceai ca să ieşi în oraş cu un domn.

Honor se făcu roşie la faţă.

— Mamă…

— Nu e nevoie să-mi povesteşti, spuse aceasta, strângând-o uşor de mână. Doar că biata ta mamă speră din tot sufletul că ţi-ai dat într-un sfârşit seama că a venit momentul să-ţi alegi un pretendent dintre cei mulţi şi să te gândeşti serios la căsătorie, aşa cum ar trebui să o faci.

— De ce ar trebui să mă căsătoresc acum? întrebă Honor.

Ideea de a se căsători în clipa de faţă era atât de neliniştitoare. Totul i se părea atât de… brusc.

— Pentru că aşa trebuie, răspunse mama ei. Ai o lume întreagă la picioare care aşteaptă să-ţi faci intrarea. Nu e cazul să fii timidă.

— Timidă! Mamă, lumea crede despre mine că sunt o înfumurată!

— Ei bine, da, poate că în sala de bal eşti o înfumurată. Dar eşti fata mea, te cunosc prea bine, şi ceva îmi spune că ai încă inima rănită.

În astfel de momente, îi venea greu să creadă că

mama ei începuse să-şi piardă minţile. În astfel de momente, Honor îşi spunea că nu era adevărat, că totul fusese în imaginaţia ei şi a lui Grace. Mama ei părea liniştită, prezentă şi chiar mămoasă.

— Cu ce crezi că ar trebui să mă îmbrac la cină? întrebă Honor, schimbând brusc subiectul pentru ca mama ei să nu apuce să îşi continue interogatoriul.

Aceasta începu să râdă.

— Bine, fie. Cu rochia albastră de mătase, spuse ea. Îţi vine foarte bine.

— Aşa am să fac, răspunse Honor.

O însoţi pe mama ei în apartamentul ei, după care o chemă pe Hannah să o ajute. Merse apoi în dormitorul propriu. Nu rămase surprinsă să o găsească pe Grace acolo, cocoţată pe noul covor Aubusson, cu braţele pe lângă corp. Razele soarelui de după-amiază se strecurau prin ferestrele deschise, lăsând umbrele să alunece pe pereţii acoperiţi cu mătase din camera lui Honor şi pe chipul lui Grace.

Dar că nici măcar umbrele nu reuşiră să ascundă furia de pe chipul lui Grace.

— Unde ai fost până la ora asta? o întrebă ea.

— Prin oraş.

— Evident că ai fost prin oraş. Hardy mi-a spus că ai fost cu trăsura până la Gunter’s.

— Şi? întrebă Honor, netulburată.

— Nu pot să înţeleg de ce te-ai aventura până acolo de una singură. Vrei să spui că ai ieşit singură la o îngheţată? Ceva mă face să cred că te aştepta cineva acolo. Nu-i aşa? Poate chiar fiul bastard al unui duce, care a venit şi el să ia ceaiul?

Honor făcu ochii mari.

— De unde ştii? exclamă ea.

— Mercy te-a văzut stând de vorbă cu un bărbat în parc, prostuţo. L-a descris de minune.

— S-ar părea că ochelarii aceia au reuşit să-i îmbunătăţească vederea mai bine dacă m-aş fi aşteptat, mormăi Honor, aruncându-şi boneta pe pat.

— Care vasăzică, n-ai de gând să negi?

— Nu, zise Honor.

— Dumnezeule! tună Grace, ridicând privirea spre decoraţiunile şi îngerii care împodobeau tavanul. Mi-ai promis să n-o să faci una ca asta!

— Ştiu.

— Îţi dai seama ce scandal o să fie?

— Grace! N-o să fie niciun scandal. Îmi pare rău dacă…

— Scuteşte-mă, te rog, de scuzele tale inventate, zise Grace, după care se aruncă dramatic pe divanul de lângă şemineu. Ai greşit, îţi pare rău, veşnica poveste. Când mi-ai spus prima oară despre planul acesta ridicol, am râs. Am fost îndeajuns de naivă încât să cred că nici măcar tu n-ai fi în stare de una ca asta, că nici măcar tu n-ai fi în stare să rişti totul de dragul unei farse.

Honor se încruntă, supărată să afle că Grace o cunoştea atât de bine.

— Nu e vorba despre o farsă, cel puţin, nu pentru mine. Şi, serios acum, Grace, porţi şi tu o parte din vină, nu?

— Eu?

— N-ai fost tu cea care a insistat să le însoţesc pe mama şi pe fete călare în Hyde Park? Dacă nu aş fi dat peste Easton acolo, nici prin cap nu mi-ar fi trecut să fac asta.

Grace o privi şocată. Apoi, dintr-odată, izbucni în râs, prăbuşindu-se în pernele de pe divan.

— Numai tu ai fi putut să spui una ca asta!

Honor îşi dădu seama că sora ei avea dreptate.

— Bine, fie, recunoscu ea, aşezându-se pe divan, lângă Grace. Recunosc că am reacţionat puţin pripit. Dar, Grace, ideea tocmai ce îmi încolţise în minte când am dat nas în nas cu el, alături de gemenele Rivers, dacă-ţi vine să crezi. M-am gândit că, dacă pierde vremea cu coţofenele alea două, Monica o să i se pară, fără doar şi poate, o reală îmbunătăţire.

— Oricine ar vedea-o pe Monica drept o îmbunătăţire prin comparaţie cu cele două gemene, dar nu despre asta

este vorba, nu-i aşa? Problema e că ţi-ai dat întâlnire cu el neînsoţită, cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoşti, ca să-i propui să facă ceva absurd, nechibzuit şi extrem de periculos.

— Asta e părerea ta, spuse ea, netulburată. Dacă o femeie vrea să-şi facă un rost în lumea asta dominată de bărbaţi fără un soţ alături trebuie să-şi asume anumite riscuri. Nu e ca şi cum am un avocat care să ceară o audienţă cu avocatul lui. Nu e ca şi cum aş avea de unde să-i ofer bani Monicăi ca să-şi găsească alt pretendent. Sunt femeie şi, drept urmare, singura variantă prin care aş putea să-mi schimb destinul în viaţă e să îmi găsesc un soţ. Mi s-ar părea de-a dreptul ridicol să stau să mă gândesc la varianta asta când…

— Honor…

— Bun, îţi spun ca să stai liniştită. M-am întâlnit cu el în faţă la Gunter’s Tea Shop. Nu ne-a văzut nimeni în afară de Jonas. Easton a urcat în trăsură şi am stat de vorbă.

Grace se arătă de-a dreptul şocată de cuvintele surorii sale şi îşi îngropă faţa în palme. Honor încercă să o liniştească mângâind-o uşor pe cap.

— Draga mea, nu văd nicio altă cale de scăpare pentru noi.

— Dar trebuie să te gândeşti la reputaţia ta care, dă-mi voie să-ţi spun, a avut deja de suferit în nenumărate situaţii, spuse Grace, ridicându-şi privirea şi uitându-se lung la ea, parcă încercând să o provoace să spună că nu era adevărat.

— Nu m-am comportat chiar atât de rău, mormăi Honor.

— Îţi dai seama ce ar spune lumea dacă s-ar afla?

— Da, ştiu, răspunse ea, perfect conştientă de faptul că era prea nesăbuită pentru propriul bine.

Nu avea de gând să-şi pună reputaţia în pericol şi înţelegea motivele de îngrijorare ale lui Grace.

— Nu mai are rost, ce a fost a fost, zise Grace, după care o fixă cu privirea pe sora ei. Ei bine? Ce a zis?

Honor zâmbi şi spuse:

— A zis că ar fi îngrozitor să facem una ca asta.

Grace înlemni.

— Dar că o să se mai gândească.

— Poftim? icni Grace. Chiar a zis asta?

— Vom afla mâine, spuse Honor, după care se ridică de pe divan şi începu să-şi desfacă nasturii de la jachetă. Dacă acceptă, l-am invitat să vină aici.

— Aici? Poate că restul lumii nu o să bage de seamă, dar ce părere o să aibă Augustine despre asta?

— Grace, linişteşte-te. Augustine e doar cu gândul la nuntă. L-am invitat pe domnul Easton la două şi jumătate, când fetele sunt la cursuri, iar Augustine va fi la club.

Grace părea gata să se împotrivească, dar de undeva, din camera vecină, cineva începu să tuşească puternic şi rămaseră amândouă în tăcere. Câteva clipe mai târziu, auziră paşii mamei lor îndreptându-se în direcţia aceea.

Grace se prăbuşi pe divan.

— E din ce în ce mai rău, nu-i aşa? întrebă ea, mâhnită, făcând referire la stare de sănătatea precară a contelui.

— Aşa s-ar părea, zise Honor.

— Planul acesta al tău e o nebunie, sper că ştii.

— E chiar un compliment venind din partea ta, spuse Honor, apropiindu-se de sora ei, împungând-o uşor cu cotul. Dar măcar e o nebunie amuzantă.

Grace schiţă un zâmbet şi spuse:

— Mi-e teamă că nu mai există nicio speranţă pentru tine.

— Nici vorbă de aşa ceva, draga mea, sunt plină de speranţe, zise Honor.

Brusc, zări ceva cu coada ochiului, aşa că îşi îndreptă spatele şi se întoarse cu faţa spre uşă. O văzu în pragul uşii pe mama ei, cu o privire absentă pe chip.

— Mamă? spuse Honor, ridicându-se în picioare. S-a întâmplat ceva?

Lady Beckington se încruntă puţin.

— Mamă, spuse Honor din nou, făcând un pas spre mama ei. Căutai camera contelui?

— Oh, Honor, exclamă mama ei, vizibil uşurată. Eşti acasă! Da, contele nu se simte bine. Ar trebui să mă duc la el, spuse ea, strângând-o cu drag de mână, după care îi întoarse spatele şi porni degrabă spre camera contelui.

Honor aruncă o privire spre Grace.

— Nu înţeleg. Acum un sfert de ceas era bine.

— Ar trebui să-l chemăm pe doctorul Cardigan, sugeră Grace.

— Şi să riscăm să afle lumea înainte de moartea contelui? Domnul Cardigan se ştie cu toate babele din Mayfair! Nu, Grace, nu putem face una ca asta. Trebuie să mai aşteptăm.

Era sfâşietor să-şi vadă propria mamă pierzându-şi minţile de la o zi la alta. Pe Joan Devereaux cea isteaţă. Nu-i venea nimeni în minte care să fi avut un cuvânt rău de spus la adresa mamei sale. O femeie atât de chibzuită, care ştia mai bine decât oricine cum să se comporte într-o sală de bal şi care reuşise să le poarte de grijă fiicelor sale chiar şi după moartea soţului ei. Pe când avea doar unsprezece ani, Honor îşi aminti cum mama ei mersese acasă la o prietenă cu două rochii de gală şi, împreună, reuşiseră să creeze o rochie superbă. Mama ei o îmbrăcase şi plecase la bal, după care, chiar în dimineaţa următoare, le adunase pe cele patru fiice ale sale în patul ei, ca să le povestească despre contele de Beckington.

Nevoia o împinsese pe mama ei în braţele contelui, dar Honor credea cu toată tăria ei că mama ei ajunsese să ţină foarte mult la bătrânul conte. Nimeni din Mayfair nu ar fi învinovăţit-o dacă ar fi ales să îl lase pe conte în grija unei infirmiere, dar mama ei refuzase să o facă. Şi, zi se zi, se îngrijea de el.

Îl auziră din nou pe conte tuşind puternic.

— Merg eu să o ajut, spuse Grace, ridicându-se de pe divan. Totuşi, ajunsă în pragul uşii, aruncă o privire spre sora ei. Honor, fii cu băgare de seamă. Joci un joc periculos.

— Am să fiu, îi promise Honor.

Odată cu trecerea timpului, Honor îşi aminti de episodul acela cu Grace, de promisiunea ei aruncată atât

de uşor. Adevărul era că nu-şi închipuise nici pentru o clipă că George Easton avea să vină la Beckington House.

Doar că o făcu.

Capitolul 6

Puţine lucruri reuşeau să-l uluiască pe George, dar Honor Cabot reuşise să o facă. Începând cu faptul că nu se jenase să-l invite să stea de vorbă şi terminând cu sugestia aceea ridicolă, odioasă şi juvenilă, nimic altceva nu ar fi putut să-l şocheze mai tare pe George – poate doar dacă regele ar fi decis să-l recunoască drept nepotul său legitim.

Cu o zi înainte, plecase nervos din Berkley Square, excitat, cum i se întâmpla adesea în preajma unei femei frumoase şi dezgustat de domnişoara Cabot şi de el însuşi pentru că se lăsase din nou vrăjit de farmecul ei. Nu putea să-şi dea seama cum de putea debutanta aceea să-l cucerească doar cu un surâs, dar îşi făgăduise să nu mai dea niciodată ochii cu ea. Fata aceea era o buclucaşă. Ba chiar se gândi foarte serios să pornească spre Beckington House călare şi să îi povestească cele întâmplate naivului de Sommerfield, să afle şi el ce punea la cale sora lui vitregă. Asta merita să facă.

Doar că George nu se duse la Beckington House, ci porni spre casă, încercând să uite de ochii aceia albaştri, strălucitori, cu gene întunecate.

La naiba!

Cu toate astea, îşi spuse că un somn odihnitor urma să-i facă bine, să-i ia gândul de la tânăra aceea. Ieşi seara în oraş, după cum îi era obiceiul, şi luă cina cu câţiva domni la Coventry House Club. Doar că nu fu curios să joace cărţi ori să stea la poveşti, aşa că se întorsese acasă înainte de miezul nopţii.

Finnegan nu făcu niciun comentariu când îl văzu pe George dând buzna în casă mult mai devreme decât îi stătea în fire. Pur şi simplu îi luă pălăria, ridicând curios din

sprâncene.

— Şterge-ţi expresia aia de pe chip, i-o reteză George, după care se îndepărtă.

Merse devreme la culcare, dar se foi toată noaptea. În cele din urmă, se întinse pe spate, cu un braţ odihnindu-se deasupra capului şi cu cealaltă mână întinsă pe abdomenul dezgolit, cu privirea aţintită spre baldachinul de deasupra lui, cu maxilarul încordat, fără să-şi poată scoate din minte întâlnire aceea atât de absurdă.

Sugestia lui Honor Cabot era cel mai odios lucru pe care îl auzise vreodată. În plus de asta, nimic nu-l făcea să se cutremure mai tare, cum i se întâmpla de fiecare dată când vedea cârdul de tinere debutante mişunând prin Mayfair, fete prostuţe, îmbrăcate în nuanţe vii, care încercau să joace jocuri de cucerire.

Doar mai rău era că jocul lui Honor era unul nemilos.

Problema era, îşi spuse George, că el era genul de bărbat fascinat de femei primejdioase. Un lucru era cert, Honor Cabot era o femeie primejdioasă prin natura ei, iar faptul că era atât de frumoasă, că avea zâmbetul acela atât de fermecător o făcea şi mai periculoasă.

Din păcate, principalele lui slăbiciuni când venea vorba despre femei erau şiretenia şi frumuseţea.

Oare de ce nu putea să fie şi el genul de bărbat care să se mulţumească cu o femeie cuviincioasă, se întrebă el, în întuneric. Genul de femeie cuminte care să-i fie o soţie bună, care să îi dea copii frumoşi, cineva care să-l convingă să meargă la slujbele de duminică, care să-i ajute pe cei sărmani şi care să-l primească ascultătoare între picioarele ei? Probabil că, într-o bună zi, avea să-şi aleagă o astfel de femeie, o femeie bună şi pură, şi că avea să stea în papuci şi cu ochelari pe nas, seară de seară, citind o carte în timp ce ea avea să coasă.

Într-o bună zi.

Doar că acum nu avea răbdare pentru aşa ceva, nu acum când corabia întârzia să ajungă în port, nu acum când avea cumpărători în aşteptarea bumbacului său.

Şi atunci, cum se făcu că George se trezi în după-

amiaza următoare la ora două şi jumătate după-amiaza, în Grosvenor Square, în pragul impunătoarei locuinţe Beckington, cu ferestrele care păreau întunecate în soarele amiezii?

Ce prostie!

George bătu de trei ori la uşă, dar nimeni nu se grăbi să-i deschidă şi chiar când se pregătea să facă stânga împrejur şi să dea bir cu fugiţii, uşa se deschise brusc şi fu întâmpinat de un bărbat impunător, cu păr subţire.

George scoase o carte de vizită din buzunarul interior al hainei.

— Sunt domnul Easton, o caut pe domnişoara Honor Cabot, dacă se poate.

Bărbatul încuviinţă şi dispăru preţ de o clipă, după care apăru din nou în pragul uşii cu o tavă de argint, pe care i-o întinse lui George. După ce acesta lăsă cartea de vizită pe tavă, uşa se deschise larg. Bărbatul făcu un pas în spate şi, cu o mişcare scurtă din cap, îi făcu semn să poftească înăuntru, ceea ce George şi făcu. Rămase la intrare şi îşi dădu pălăria jos.

— Domnule Easton, o să vă rog să aşteptaţi o clipă, mă duc să o anunţ pe domnişoara Cabot că aţi venit, spuse majordomul, după care plecă în grabă, cu tava în mână.

George ridică privirea spre intrarea elegantă, spre candelabrul frumos decorat care atârna deasupra lui. Văzu mai multe tablouri pe pereţi, portrete, peisaje. Podeaua de marmură sclipea de curăţenie, iar pe măsuţa de lângă el stăteau mai multe sfeşnice aurii, cu lumânări neatinse, aşezate frumos în linie.

Îl auzi pe majordom întorcându-se înainte să-l vadă, pasul lui grăbit răsunând cu ecou de-a lungul coridorului pe care se făcuse nevăzut. Bărbatul făcu o plecăciune şi spuse:

— Domnule, vă poftesc în salon, zise el şi lăsă pe masă tava de argint, deja goală, după care porni în direcţia opusă de unde venise, spre coridorul de vest.

George îl urmă. Traversară un hol decorat cu mai multe covoare, trecu prin dreptul mai multor uşi de lemn,

frumos lustruite, zări lămpi şi mai multe candelabre cu lumânări din ceară de albine. George îşi aminti de cât de fericită fusese mama lui prima oară când avusese bani să-şi cumpere una sau două lumânări din ceară de albine, care să acopere pe moment mirosul de grăsime din cameră.

Majordomul intră în ultima cameră de pe dreapta. Deschise larg uşile de lemn şi fixă opritorul de uşă cu piciorul. Traversă încăperea micuţă până la ferestre, trase draperiile, le prinse în loc, după care se întoarse spre George.

— E totul în regulă, domnule, sau vreţi să trimit un servitor să facă focul?

— Nu e nevoie, răspunse George, pe un ton sec. N-am de gând să stau mult.

— Prea bine, domnule. Dacă aveţi nevoie de ceva, clopoţelul e chiar aici, spuse majordomul, făcând semn spre o sfoară groasă, de catifea, de lângă uşă. Domnişoara Cabot soseşte imediat, adăugă el, după care ieşi din cameră.

George îşi lăsă pălăria pe masă şi îşi îndreptă atenţia spre un tablou, în timp ce aşteptă acolo, cercetând chipul rotund al unuia dintre strămoşii familiei Beckington. Întotdeauna obişnuia să examineze portretele într-o casă ca aceasta, încercând să desluşească o asemănare cu el însuşi, ceva care să-i dea mai multe informaţii despre trecutul său. Bărbatul acela nu semăna câtuşi de puţin cu răposatul Gloucester, poate doar la forma nasului oarecum acvilin. George era atât de pătruns, că nici măcar nu o auzi pe domnişoara Cabot intrând în cameră, până nu o văzu păşind într-un nor gălbui, cu trena rochiei fluturând în urma ei când merse să arunce o privire pe coridor, după care se grăbi se închidă uşile.

Se întoarse apoi cu faţa spre el, cu zâmbetul acela radios, cu palmele împreunate sub piept, de parcă ar fi făcut parte dintr-un cor şi ar fi fost pe punctul de a începe recitalul. Dar orice asemănare dintre ea şi o figură angelică se risipi într-o clipită când îşi dădu seama că rochia cu care era îmbrăcată nu o acoperea până la bărbie, precum cea

din ziua precedentă. Rochia aceea avea un decolteu generos, iar sânii aceia frumoşi păreau gata să evadeze din corsaj… spre deliciul lui George.

Honor îi simţi privirile îndreptate spre decolteul ei.

— Ai venit, spuse ea, cu sufletul la gură.

Da, venise, dând dovadă de prostie. George încuviinţă.

— Nu-mi vine să cred! Eram sigură că n-o să vii, şi nici nu ştiam ce aveam să fac dacă nu veneai. Dar iată că ai venit! exclamă ea, deschizându-şi braţele. Eşti dispus să mă ajuţi!

— Domnişoară Cabot, înainte să sari în sus de bucurie, vreau să înţelegi că n-am venit aici ca să te ajut în nebunia ta, ci ca să te conving să încetezi.

Privindu-l cu ochii aceia albaştri, atât de frumoşi, Honor zise:

— Să mă convingi să încetez, repetă ea, de parcă ar fi fost vorba de o idee complet străină pentru ea, ceea ce probabil că şi era, îşi spuse George. Dar, domnule Easton, nu se poate. Sunt hotărâtă. Iar când iau o hotărâre, nimic nu mă poate opri. Acestea fiind spuse, accepţi să mă ajuţi?

Văzând-o atât de hotărâtă, George nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu.

— Nu?

— E o nebunie, e complet absurd. E de neconceput să-i faci una ca asta unui frate şi unei prietene, şi simt că e datoria mea de bărbat onorabil să te conving să nu faci una ca asta. Nicicum să te ajut în vreun fel.

De data asta, zâmbetul ei începu să pălească şi îşi strânse braţele la piept.

— Prea bine, domnul Easton. Ţi-ai făcut datoria, spuse ea, pe un ton sfidător. Acum eşti gata să mă ajuţi?

George făcu ochii mari, după care, nemaiputând să se abţină, izbucni în hohote de râs.

— Cred că eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— În cazul acesta, poate să nu ai întâlnit chiar atât de

multe femei pe cât se zvoneşte, i-o tăie ea. Chiar crezi că-mi vine uşor să te rog să mă ajuţi? Că e un simplu moft? Nicidecum, domnule. Monica Hargrove are de gând să-mi arunce toate familia în stradă de îndată ce se va căsători cu fratele meu. Mi-a spus-o verde-n faţă. În plus de asta, nu cred pentru o clipă că ai bătut tot drumul până aici ca să-mi spui că n-ai de gând să mă ajuţi. Ai fi putut foarte bine să-mi trimiţi o scrisoare sau să mă ignori complet, nu-i aşa?

Avea dreptate, iar faptul că nu se feri să i-o spună îl făcu pe George să se simtă cât de poate de stingher. Ridică din umeri, neştiind ce să spună.

— Faptul că n-ai făcut-o mă face să cred că ai luat în calcul rugămintea mea. Aşa este?

George se simţi ca un copil neascultător, prins în flagrant. Tânăra aceea iscusită şi şireată îl prinsese la înghesuială, la fel cum o făcuse în noaptea aceea în Southwark. O ştia şi ea prea bine, căci îl întâmpină cu un surâs cuceritor, cu două gropiţe frumoase în obraji. Surâsul îl stârni şi mai tare, iar George simţi o scânteie izbucnind în interiorul lui.

— Se pare că am căzut de acord, spuse ea, încântată.

— Nu chiar, zise el, lăsându-şi privirea să alunece pe formele ei. Ar fi dat orice să-şi înfigă degetele şi limba în trupul acela, să-i miroasă părul. Dacă chiar nu am cum să te fac să te răzgândeşti…

— Nu, nu ai cum.

— Atunci, e datoria mea în calitate de bărbat onorabil să mă asigur că nu-i vei face niciun rău domnişoarei Hargrove.

Domnişoara Cabot sări în sus de bucurie, ştiind că avusese câştig de cauză.

— Cât de drăguţ din partea ta!

— N-o fac pentru că sunt drăguţ, domnişoară Cabot, dar am şi eu principiile mele. N-aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

— Mă înduioşează grija ta la adresa Monicăi, spuse ea, cu un glas mieros. Nu vreau altceva decât să-şi dea seama că există şi alţi bărbaţi în jurul ei, poate chiar

alternative mult mai atrăgătoare pentru ea, ca să nu mai fie atât de grăbită să ajungă la altar, ca acum. Nu vreau să-i fac niciun rău.

— Discutabil, spuse el, fascinat de farmecul ei feminin, pe măsură ce se apropia de ea. Dar încă nu am stabilit ce o să primesc în schimbul acestui… favor atât de odios.

— Înţeleg, spuse ea, timidă, aducându-şi braţele pe lângă corp.

— Vei începe prin a-mi înapoia cele o sută de lire pe care le-ai câştigat în Southwark.

— Nouăzeci şi două de lire, îl corectă ea.

— Bine, fie, nouăzeci şi două de lire, spuse el, coborându-şi privirea spre buzele ei, în schimbul tacticilor mele de seducţie, menite să-i sucească minţile domnişoarei Hargrove. Atât.

— Dar… dădu ea să spună, ridicând uşor din sprâncenele frumos conturate.

— Dar ce? întrebă el.

— Nimic, răspunse ea, ridicând din umeri. Doar că pari destul de sigur pe tine.

George râni. Ar fi dat orice să nu fie atât de fascinat de impertinenţa aceea neobrăzată din partea unei femei răsfăţate şi privilegiate.

— Bineînţeles că sunt *sigur* pe mine, domnişoară Cabot.

— Vai de mine, n-a fost intenţia mea să te jignesc în vreun fel, zise ea, iar surâsul ei sincer îl topi. N-am nici o îndoială că ai putea să-i suceşti minţile oricărei debutante…

— Ai grijă ce spui.

Honor îşi muşcă buzele.

Abia se abţinu să nu muşte şi el buzele acelea. Nu, nu era în regulă, îşi spuse el, încruntat. De fiecare dată când începea să aibă astfel de gânduri, ajungea să facă lucruri nesăbuite. Avea nenumăraţi martori în rândul femeilor din oraş.

— Ei bine? Sunt de acord să intru în vorbă cu domnişoara Hargrove şi să îi fac câteva complimente…

siropoase, spuse el, fluturând uşor mâna, în schimbul a nouăzeci şi două de lire.

Acestea fiind spuse, îi întinse mâna să pecetluiască acordul.

Dar domnişoara Cabot nu se arătă deloc convinsă. George oftă şi spuse:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai e acum?

— Accept cu o singură condiţie, spuse ea, întinzând un deget.

— Nu eşti în poziţia de a pune *condiţii…*

— Ai dreptate, se grăbi ea să spună. Cu toate acestea… trebuie să-mi dai voie să te instruiesc.

George avu nevoie de câteva clipe să înţeleagă cuvintele ei.

— Domnişoară, n-am nevoie de *instrucţiunile* tale, spuse el, de-a dreptul iritat. Ai apelat la ajutorul meu tocmai datorită experienţei mele, nu-i aşa? Cred că ştiu mai bine decât tine cum să intru în vorbă cu o tânără debutantă, adăugă el, pufnind nervos.

— Aşa este… doar că eu o cunosc mai bine, spuse ea, privindu-l drept în ochi.

— Dumnezeule, o spui de parcă nu aş şti ce am de făcut…

— Nu la asta mă refeream…

Într-o clipită, George o apucă de talie şi o trase spre el.

— Domnule Easton! exclamă ea. Ce crezi că faci?

La drept vorbind, nu avea nici cea mai mică idee. Era o reacţie carnală la focul care îi ardea în vene.

— N-am nevoie de instrucţiuni, spuse el cu o voce groasă, mângâindu-i obrazul.

— Eşti prea îndrăzneţ, se împotrivi ea, supărată, însă degetele ei se prinseră de braţul lui şi nu făcură nici o încercare de a o elibera din strânsoarea lui.

— Ştiu, răspunse el, uitându-se lung la ea. Dar se pare că îţi place. Tocmai asta încerc să-ţi demonstrez.

— De obicei eşti atât de sigur de tine, domnule?

— Dar tu? întrebă el.

— Domnule, nu cred că-ţi dai seama cât mă deranjează atitudinea ta, îi spuse ea, iar cuvintele ei răsunară puternic în trupul lui. Dar vreau să fie cât de poate de clar, mă *deranjează.*

— Dacă te-ar fi *deranjat* atât de tare, spuse el, imitând-o, ai fi încercat în fel şi chip să te eliberezi, ca o fată cuviincioasă, zise el, cu un surâs arogant, parcă provocând-o să spună că nu era adevărat.

Honor îl privi încruntată.

— Aha, spuse el, plimbându-şi vârful degetelor pe gâtul ei. Era atât de subţire şi de fragil. S-ar părea că sunt mult mai cunoscător în materie de femei decât tine.

Drept răspuns, Honor Cabot îl călcă pe picior cu toată puterea. George îi dădu imediat drumul şi îşi apucă piciorul.

— Au! se văită el.

Cu mâinile în şolduri, domnişoara Cabot se uită de sus la el, în timp ce el îşi masa piciorul.

— Ştiu că eşti un mare cunoscător în materie de femei, domnule Easton. Tot oraşul ştie cât eşti de cunoscător. Dar eu o cunosc mai bine decât tine pe Monica Hargrove. Ştiu ce o stârneşte şi ce o enervează şi trebuie să insişti să mă laşi măcar să te pregătesc!

Da, cu toate că era mare cunoscător în materie de femei, nu mai întâlnise pe nimeni ca Honor Cabot. Şi nu ajută cu nimic faptul că fata aceea începuse să-i desluşească slăbiciunile, privindu-l cu surâsul care îi lumină chipul. La naiba, zâmbetele acelea aveau să-l doboare! Reuşiseră să se strecoare prin el, să îi aprindă toate simţurile, să îi stârnească trupul. Cum era posibil ca fiinţa aceea să aibă un asemenea efect asupra lui? Îşi îndreptă spatele, resemnat.

— Am aflat că va participa vinerea asta la balul Garfield, spuse domnişoara Cabot.

Gândurile acelea fierbinţi fură înlocuite de un sentiment de teroare. George auzise şi el de balul Garfield, toată lumea din Londra auzise despre acest eveniment.

Toţi membrii din înalta societate urmau să participe. Toată viaţa lui visase să facă parte din înalta societate, ca

un ideal, ca o lume în care nu avea să fie niciodată primit. Era perfect conştient de faptul că singurul motiv pentru care îl tolerau era pentru că avea bani. Trăia cu teamă că, dacă avea să-şi piardă averea, ceea ce era pe punctul de a se întâmpla, urma să fie alungat din mijlocul lor, ca un proscris. Nimic nu era mai dezgustător decât cineva care încercase să devină unul dintre ei şi eşuase.

Toată viaţa, George fusese tratat de parcă ar fi fost un nimic, mai prejos decât ceilalţi muritori doar pentru că tatăl său refuzase să îl recunoască. Dispreţul tatălui său atârna ca o piatră pe umerii lui. Se învăţase să-i ţină pe ceilalţi la distanţă, să nu lase pe nimeni aproape de el. Se vedea drept unul dintre armăsarii aceia minunaţi care făceau parte din cavaleria regală, cei pe care obişnuia să-i perie pe când era copil. La fel ca ei, era mândru şi independent, cu mişcări precise, cu o înfăţişare impecabilă. Dar, la fel ca ei, nu privea în stânga sau în dreapta, nu poftea niciodată la ce nu era în calea sa. Nu se oprea o clipă din drumul său, cu paşi înalţi, cu privirea ridicată.

George trăise suficiente dezamăgiri la viaţa lui, dar cu toate acestea, nu se considera un om ros de amărăciuni. Dimpotrivă, cel mai adesea se considera fericit. Totuşi, era gata să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să evite evenimente precum serata Garfield.

— Nu, răspunse el, fără să stea pe gânduri.

— Domnule Easton! E cea mai bună ocazie! zise domnişoara Cabot, încântată că reuşise să-l convingă. *Din nou.*

— Am crezut că am fost îndeajuns de clar la prima noastră întâlnire. N-am de gând să particip la astfel de baluri.

— Dar aş putea chiar eu să te prezint…

— Poftim? N-am nevoie de niciun ajutor din partea ta, domnişoară Cabot. Poate că-ţi vine greu a crede, dar sunt oameni aşa ca mine care pur şi simplu nu simt nevoia să-şi petreacă serile înconjuraţi de debutante false şi interesate!

Zâmbetul de pe chipul domnişoarei Cabot se lărgi şi mai tare, cu scepticism, iar George simţi din nou o presiune

în tâmple.

— Domnule, doar nu mă crezi chiar atât de naivă, chicoti ea. Nu vrei să iei parte la eveniment pentru că nu ai acces fără o invitaţie formală. Doar că îţi pot lansa chiar eu această invitaţie. Şi sunt sigură că eşti şi tu de acord că e ocazia perfectă. Augustine nu va lua parte la eveniment, tot ce trebuie să faci e să stai de vorbă cu domnişoara Hargrove, să îi dai de înţeles că ţi se pare atrăgătoare.

— Nu e nevoie să iau parte la un bal pentru asta, i-o reteză el.

— Şi atunci unde ai de gând să o faci? În stradă? întrebă domnişoara Cabot amuzată. Brusc, îl apucă de mână şi îi spuse: Hai cu mine, şi îl trase spre mijlocul încăperii. Rămâi aici, te rog. Luă apoi un scaun din faţa şemineului şi îl trase în faţa lui, după care se aşeză şi îşi aranjă faldurile rochiei, după care rămase cu mâinile în poală. Bun, să ne prefacem că suntem la bal.

George se uită urât la ea.

— Hai odată, spuse ea, cu un zâmbet cuceritor. Prefă-te că sunt domnişoara Hargrove şi că vrei să stai de vorbă cu mine.

Apoi, se aranjă din nou în scaun, ferindu-şi privirea.

Lui George nu-i venea să creadă că se afla în salonul locuinţei Beckington, încercând să joace un joc de seducţie atât de prostesc.

— E ridicol, mormăi el.

— Te rog, îl imploră ea.

Dumnezeule! Blestemându-şi zilele, George îşi trecu degetele prin păr, după care făcu o plecăciune.

— Bună seara, domnişoară Hargrove.

Domnişoara Cabot aruncă o scurtă privire în direcţia lui.

— Ah, domnule Easton, spuse ea, salutându-l politicos cu o mişcare scurtă din cap, după care îşi mută din nou privirea.

George rămase locului. Nu avea să reuşească să îi sucească minţile Monicăi Hargrove, nu astfel. Adevărul era că nu abordase niciodată o femeie în felul acesta şi nu

înţelegea cum alţii puteau să o facă. Începu să se piardă cu firea. Oare aşa procedau tinerii în saloanele elegante din Mayfair?

Honor aruncă din nou o privire spre el.

— Ia loc lângă mine, îi şopti ea.

— De ce? întrebă George.

— Ar fi bine să fim la nivelul ochilor. Eşti atât de... îl analiză din cap până-n picioare, şi George ar fi putut să jure că o văzu îmbujorându-se. Masiv, zise ea. Eşti atât de masiv, mai ales prin comparaţie cu mine.

George nu părea să înţeleagă.

— Dar sunt masiv.

— Ceea ce e destul de intimidant pentru o femeie timidă, spuse ea. Te rog, ia un loc.

— Intimidant! zise el, râzând. Domnişoară Cabot, mă îndoiesc că te-ar putea intimida cineva.

— Nicidecum! Doar că nu este vorba despre mine, ci despre domnişoara Hargrove.

George nu se putu abţine să nu râdă.

— La naiba, mormăi el, după care întinse mâna după un scaun, îl trase lângă domnişoara Cabot, apoi se aşeză.

Ea îşi feri privirea, fără să rostească vreun cuvânt. Ce era de făcut? Încercă disperat să-şi găsească cuvintele.

— Ce frumos e afară, zise el.

— Aşa este, spuse ea, fără să se uite în direcţia lui. Îmi cer scuze, domnule Easton, mă cheamă cineva. Se ridică brusc şi se îndreptă în direcţia opusă.

Când îl văzu că nu schiţează nicio mişcare, căci doar nu se aştepta să alerge după ea ca un căţeluş, se întoarse cu faţa spre el, încruntată.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă George.

— Problema, domnule Easton, este că n-ai făcut nicio mişcare. N-am văzut altceva decât un bărbat masiv, care n-a avut nimic de spus.

Comentariul ei atinse un punct sensibil, căci nimic nu-l speria mai tare decât gândul că nu avea să se ridice niciodată la aşteptările înaltei societăţi.

— Mi-a ajuns, spuse el, nervos. Refuz să iau parte la

acest joc de seducţie atât de elaborat şi fals. Brusc, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre ea.

— Ce ai de gând să faci? strigă ea.

George nu scoase niciun sunet. Ocoli scaunul, continuând să se îndrepte spre ea. Domnişoara Cabot reuşi să se ferească din calea lui, dar se trezi prinsă între o masă şi o uşă. Îi întoarse spatele, se lipi de uşă şi făcu ochii mari când îl văzu apropiindu-se de ea şi îşi duse mâna la cap.

Domnişoara Cabot îl privi cu ochii aceia mari, albaştri. Ce prostuţă! Nu avea nici cea mai mică idee că trezise bestia din el.

— O să-ţi arăt eu cum să atragi atenţia unei tinere timide, domnişoară Cabot.

— Asta ai de gând să faci? Pentru că eşti prea direct, din nou. Astfel de lucruri necesită o doză de delicateţe.

George îi zâmbi şi lăsă privirea să-i alunece pe trupul ei subţire.

— Nici măcar n-am trecut la delicateţe, îi şopti el, după care veni mai aproape şi se lipi de fruntea ei, iar Honor îi simţi răsuflarea prin păr. Ştiu exact ce e de făcut, continuă el, pe un ton blând, după care întoarse capul, lipindu-şi buzele de tâmpla ei. Nu e cazul să-ţi faci griji.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbi despre vreme, mormăi ea.

Se abţinu cu greu să nu o ia pe sus, ca să-i arate cât de fermecător putea să fie un bărbat. Dar reuşi să se stăpânească. Era genul de bărbat care se bucura de plăcerile trupului feminin, căruia îi făcea plăcere să ofere plăcere, dar nu avea de gând să piardă vremea cu o tânără fără pic de experienţă.

— La naiba cu vremea de afară. O să-i vorbesc despre pielea ei catifelată, spuse el, mângâindu-i obrazul cu buzele. Despre mireasma părului ei, continuă el, trecându-şi nasul prin părul ei. După care am să-i spun despre dorinţa pe care o trezeşte în bărbatul care se bucură de surâsul ei.

Domnişoara Cabot rămase neclintită. Rumenă în obraji, trase adânc aer în piept şi spuse:

— Da, e un început bun.

Băgă de seamă că îi tremura vocea şi zâmbi în sinea lui, după care se dădu şi mai aproape, apucând-o de după mijloc.

— Draga mea, vrei să-i sucesc minţile domnişoarei Hargrove? Nu numai că o voi face, îi şopti el, în timp ce îşi plimbă mâna pe trupul ei, pe şoldul ei, strângându-i carnea, lipindu-se de ea, ci o voi face să-şi deschidă picioarele, ca o floare.

Cu sufletul la gură, domnişoara Cabot tresări.

— Nu, şopti ea.

— Nu? N-am să o penetrez, dacă de asta ţi-e teamă. În ciuda tuturor lucrurilor pe care crezi că le ştii despre mine, sunt un bărbat cu capul pe umeri, spuse el, apăsându-şi mădularul de şoldul ei. Am să-mi folosesc bărbăţia doar unde ştiu că va fi apreciată. O sărută pe tâmplă, simţindu-i pulsul alert sub buze. Nu culeg decât roade perfecte, gata să cadă, şopti el, lăsându-şi buzele să-i alunece pe gât, muşcând-o uşor, trecându-şi limba pe pielea ei, mutându-şi mâna spre sânul ei, prinzându-l în palmă, cu dorinţă.

— Un bărbat onorabil nu ar pune niciodată mâna pe o femeie, spuse domnişoara Cabot, cu răsuflarea tăiată, cu ochii închişi, lăsându-şi gâtul pe spate, ca să continue să o sărute.

George aproape că începu să râdă, după care îşi îndreptă buzele spre urechea ei şi o muşcă uşor de lob.

— Aşa este. Doar că n-ai apelat la mine pentru că aş fi un bărbat onorabil, domnişoară Cabot. Gata, nu mai spune nimic, zise el, mutându-şi mâna spre palmele ei, încleştate la spate, reuşind să le elibereze.

Îi luă mâna şi o ridică la gură. Domnişoara Cabot deschise uşor buzele, fără să-şi poată lua ochii de la el. George îi întoarse palma şi îşi plimbă limba pe încheietura mâinii ei, după care o sărută. Avea o piele fierbinte şi frumos parfumată, atât de catifelată. Era periculos de provocatoare, şi simţi cum inima începu să-i bată mai tare, de dorinţă. O apucă uşor de bărbie şi îi dădu capul pe

spate. Fata îl privi cu ochi mari, cu buzele întredeschise. Ar fi fost nesăbuit să continue, dar nu se putu abţine. Îşi coborî privirea, îşi lipi buzele de buzele ei, uşor, după care îşi trecu vârful limbii pe buzele ei, continuând să-i strângă sânul în palmă, după care îşi lăsă mâna să-i alunece pe şold, înfigându-şi degetele în ea. Când o simţi slăbită, când îi simţi trupul lipit de al lui, când îşi simţi mădularul erect, îşi înălţă capul şi spuse:

— Domnişoară Hargrove, pot să te invit la dans?

Domnişoara Cabot încuviinţă din cap.

— Da, rosti ea, cu o voce tremurândă, încercând să-şi dreagă glasul. Da, spuse ea, pe un ton mult mai hotărât. Mulţumesc.

Mulţumit ştiind că reuşise să-i arate un mic început al jocului său de seducţie, făcu un pas în spate, lăsând o distanţă respectabilă între ei.

Domnişoara Cabot nu făcu nicio mişcare. Se uită lung la el, iar privirea îi coborî spre dovada arzătoare a dorinţei sale, în pantaloni.

Relaxat, George ridică din sprâncene. Reacţia trupului său era perfect firească, şi ghinion pentru ea dacă nu mai văzuse până atunci dorinţa unui bărbat.

— Ei bine? o întrebă el.

— Cred că, începu ea, trecându-şi agitată degetele prin şiragul de perle de la gât, cred că e suficient. Nu reuşi să-şi ia ochii de la el, de la gura lui, iar privirea aceea reuşi să-l înfierbânte şi mai tare. Trebuia să plece. Chiar în clipa aceea. Înainte să facă ceva ce avea să regrete mai târziu.

— Atunci, ne-am înţeles, domnişoară Cabot. Foarte bine. Când va avea loc balul?

— Vineri, spuse ea. La opt şi jumătate.

George încuviinţă, îşi luă pălăria şi şi-o puse pe cap.

— Am să vin, cu siguranţă.

— Mulţumesc din nou, domnule Easton. Nu ai idee cât de mult apreciez ajutorul tău, spuse ea, cu un zâmbet timid, dar rumenă în obraji.

Acestea fiind spuse, George acceptă că făcuse un târg cu diavolul, totul de dragul unui zâmbet blestemat. Fusese

la un pas să îi rupă rochia de pe ea şi, de teama unor astfel de gânduri, hotărî să părăsească locuinţa Beckington. Dumnezeule, femeia aceea iresponsabilă şi odioasă reuşise să îl seducă cum nu i se mai întâmplase niciodată.

— La revedere, domnişoară Cabot.

— La revedere, domnul Easton, spuse ea, jucându-se încă cu şiragul de perle, fără să-şi ia ochii de la el în timp ce porni spre uşă.

Capitolul 7

Honor şi Grace Cabot păşiră la balul Garfield ca două prinţese, doar că, în seara aceea, Honor reuşi să atragă toate privirile asupra ei, într-o rochie albastră, de mătase, cu periuţe. Era atât de frumoasă că Monica îi întoarse spatele şi îi făcu semn servitorului să-i umple paharul.

Nenumăratele rochii, pantofi şi accesorii de care se bucurau Honor şi Grace reuşeau de fiecare dată să o uluiască pe Monica. La un moment dat, încercase să-l şicaneze pe Augustine întrebându-l dacă nu cumva fuseseră prădate cuferele familiei, ca să plătească pentru garderobele surorilor sale vitrege, dar Augustine o asigurase că toţi banii veniseră din averea lăsată de răposatul lor tată.

Bineînţeles că Augustine chiar credea ce spunea. Bietul băiat nu avea nici cea mai vagă idee cât putea să coste o garderobă ca aceea a lui Honor. Monica se îndoia amarnic că răposatul Richard Cabot, fost episcop în sânul Bisericii Anglicane, lăsase în urma lui atâţia bani cât să le permită fiicelor sale un stil de viaţă atât de extravagant. Monica bănuia că Honor reuşise, într-un fel sau altul, să profite de pe urma sărmanului ei tată vitreg. Nu avea cum să o dovedească, desigur, dar i se părea de-a dreptul imposibil ca o femeie, una nemăritate, să fie atât de in pas cu moda.

Monica nu putea să o sufere pe Honor. Pe vremuri,

Honor îi fusese cea mai bună prietenă, dar Monica nu putea să suporte că Honor avea tot. *Tot!* Părul acela negru ca abanosul, ochii aceia de un albastru sclipitor, pielea catifelată. Prin comparaţie, Monica avea părul şaten, ochii căprui şi, pe lângă Honor, abia dacă se vedea.

În plus de asta, Honor avea o personalitate charismatică, veselă, în timp ce Monica, de cele mai multe ori, cădea victimă toanelor şi, oricând de mult ar fi încercat, nu putea să-şi şteargă expresia aceea de pe chip.

De asemenea, Honor avea privilegiul de a-şi duce viaţa în Beckington House, în Londra, sau la minunata casă de vacanţă a contelui din Longmeadow. Se părea că, după moartea tatălui ei, Honor ajunsese într-o lume plină de bogăţii. Iar acum că era o femeie în toată firea, care îşi făcuse intrarea în societate, toţi bărbaţii erau la picioarele ei şi era îndeajuns să arunce o privire în sală ca să vadă toate privirile admirative îndreptate spre ea. Honor nu punea preţ pe atenţia lor. Multe alte femei în locul ei ar fi apreciat lista de pretendenţi, dar Honor nu părea să îşi dorească nimic în afară de un flirt fugitiv.

Iar ea, Monica, ce avea? Doi fraţi mai mari, atât, care nu aveau nici cea mai vagă idee despre societate şi modă. Familia ei locuia într-o casă drăguţă, la ieşirea din Mayfair, iar tatăl ei era un profesor respectabil de drept. Nu un conte. Nici măcar un baron. Un profesor.

Monica se considera norocoasă că fusese acceptată în rândul oamenilor cu stare de care era înconjurată în seara aceea. Ea nu fusese niciodată genul care să fie înconjurată de admiratori, care să flirteze sau care să cerşească atenţia mai multor bărbaţi. Adevărul era că Monica se simţea intimidată în preajma bărbaţilor şi se consideră norocoasă că reuşise să atragă interesul lui Augustine, vicontele de Sommerfield.

În preajma lui Augustine nu se simţea intimidată, pentru că el pur şi simplu o adora. Părinţii ei erau cât se poate de încântaţi de logodna lor şi ardeau de nerăbdare că o vadă căsătorită cu el. Cine şi-ar fi putut imagina că fiica lor avea să ajungă să se căsătorească cu un gentleman cu

titlu şi să devină contesă?

Monica ştia că Honor probabil că îşi imagina că relaţia ei cu Augustine fusese un plan bine pus la cale, dar adevărul era că se întâmplase, pur şi simplu. La început, Monica se arătase amuzată de atenţia din partea lui Augustine. Era puţin prea rotofei pentru gustul ei şi uneori vorbea prea mult, dar, odată cu trecerea timpului, începuse să prindă drag de el. Era un bărbat atent şi sincer, cât de poate de devotat. De asemenea, nu strica faptul că, într-o bună zi, urma să devină conte sau că Monica avea să ajungă să conducă proprietatea Beckington, în calitate de Lady Beckington. Monica începuse să se obişnuiască cu ideea şi să spere să întemeieze o familie alături de Augustine, că avea să ducă o viaţă liniştită.

Abia dacă se întrebase ce urma să se aleagă de surorile lui vitrege, până ce mama ei îi amintise că şase oameni într-o căsătorie între doi avea să devină prea mult.

— Sper că n-o fie nevoie să te lupţi pentru atenţia lui Sommerfield cu fetele acelea, îi spusese ea, amuzată. Sau: Ce frumoasă e rochia lui Honor, nu-i aşa? Sper să mai aibă bani să te îmbrace şi pe tine aşa de frumos odată ce vei deveni contesă.

Aşa că Monica începuse să nu mai vadă în viitorul ei cel strălucit un cârd de surori vitrege.

Şi că tot veni vorba… Monica aruncă o privire peste umăr. Doi tineri ieşiseră deja în calea lui Honor şi începură amândoi să râdă, de parcă le-ar fi spus ceva teribil de amuzant. Chiar şi de la distanţa aceea, Monica zări sclipirea din privirea lui Honor.

Monica îşi feri privirea şi tresări când se găsi faţă-n faţă cu Lady Chatham, care părea ca şi cum ar fi apărut din neant.

— Lady Chatham, spuse Monica, făcând o reverenţă.

— Bună seara, domnişoară Hargrove, o întâmpină aceasta, bine dispusă. Ai venit singură? Unde e logodnicul tău cel chipeş?

— Nu a putut veni în seara asta. A trebuit să participe la un alt eveniment.

— Înţeleg, zise Lady Chatham.

Monica parcă şi văzu cum începură să se învârtă rotiţele în mintea ei, strângând bârfe pe care să le dezbată mai târziu cu prietenele ei.

— Am venit cu vărul meu, domnul Hatcher, adăugă Monica.

— Domnul Hatcher e un drăguţ, zise Lady Chatham, de parcă l-ar fi ştiut. Văd că au ajuns şi surorile Cabot. Măcar în seara asta domnişoara Cabot poartă perle în păr şi nu boneta altcuiva.

Dumnezeule, episodul acela luase proporţii exagerate. Era adevărat, Monica îşi comandase pălăria aceea, dar în cele din urmă, se dovedise că preţul era mult mai mare decât i se spusese iniţial. Nu avusese de gând să o cumpere. Dar de ce se încăpăţânase Honor să o ia ea?

— A fost o joacă de copii, sincer. Nu mă interesează câtuşi de puţin ce s-a ales de boneta aceea, spuse ea, zâmbind, sperând să nu se vadă pe faţa ei că nu spunea tocmai adevărul.

— Ei bine, nici pe mine, zise Lady Chatham. Mi s-a părut o bonetă menită să atragă atenţia, iar o tânără domnişoară nu ar trebui să se comporte astfel, domnişoară Hargrove.

Monica nu era de părere că boneta era chiar atât de ţipătoare şi se îndoia profund că Honor dădea doi bani pe felul în care era percepută de o bătrână ca Lady Chatham. Din contră, lui Honor îi plăcea să-şi asume riscuri, să încalce regulile societăţii. Asta era diferenţa între ele două. În timp ce Honor încălca regulile, Monica prefera să le urmeze.

— Domnişoară Hargrove.

Monica se întoarse şi îl văzu pe Thomas Rivers în dreptul ei.

— Lady Chatham, spuse el, înclinând capul spre bătrâna doamnă, după care îi zâmbi din nou Monicăi. Domnişoară Hargrove, vrei să-mi acorzi un dans?

— Desigur, desigur! exclamă Lady Chatham, făcându-le semn să plece. Du-te să te distrezi şi să dansezi, domnişoară Hargrove, cât de curând vei fi o femeie

măritată.

— Poftim? întrebă Monica, confuză de comentariul lui Lady Chatham, dar aceasta deja se făcuse nevăzută.

Domnul Rivers o conduse pe ringul de dans. Dansul începu cu câteva piruete, într-o parte şi în cealaltă. La cea de-a doua întoarcere, Monica îl zări pe George Easton, care, în mod surprinzător, părea să o soarbă din priviri. Apoi Monica se învârti în direcţia opusă.

Ce căuta George Easton aici? Îl recunoscu imediat, desigur, toată lumea îl ştia. Nu puteai avea pretenţia să anunţi că eşti nepotul regelui şi să te aştepţi să nu atragi toate privirile asupra ta. De curând, auzise că îşi pusese în pericol întreaga avere.

Dar cum de reuşise să ia parte la eveniment? Lady Feathers, organizatoarea balului era foarte strictă în privinţa regulilor de participare, iar Monica nu vedea cum i-ar fi putut permite intrarea fiului bastard al ducelui de Gloucester, mai ales dat fiind faptul că actualul duce era vehement împotriva acestui bărbat pe care îl numea un mincinos.

La finalul dansului, domnul Rivers o conduse pe Monica în afara ringului. Aceasta refuză invitaţia lui să bea un pahar, aşa că bărbatul se îndepărtă, pornind să-şi găsească o altă parteneră de dans.

Monica aruncă o privire în jur şi o zări din nou pe Honor, pe ringul de dans, zburdând uşor în jurul lui Charles Braxton, în timp ce acesta o privea fascinat. Grace era şi ea pe ringul de dans, cu un zâmbet strălucitor, cu mişcări de dans mai elegante decât cele ale surorii sale.

Monica îşi feri privirea, hotărâtă să nu se mai uite la ele. În timp ce se uita după cineva cunoscut cu care să schimbe o vorbă, îi trecu un fior pe şira spinării simţind privirea cuiva aţintită asupra ei, iar când se întoarse, constată cu stupoare că George Easton o studia din nou.

Şi nu doar că o studia din priviri, ci părea să se îndrepte cu paşi hotărâţi spre ea. Preţ de o clipă Monica îşi spuse că era totul în imaginaţia ei, până ce Easton ajunse în faţa ei. Îi zâmbi larg şi făcu o plecăciune în faţa ei.

— Domnişoară Hargrove, iartă-mi îndrăzneala, dar am venit să mă prezint. Te rog să mă ierţi, dar te-am văzut mai devreme dansând cu Rivers şi nu am putut să-mi iau ochii de la dumneata. George Easton, la dispoziţia dumitale.

Oare chiar nu ştia că nu se cuvenea să abordeze o domnişoară fără să fie invitat? Monica aruncă o privire în jur, sperând să constate că mai fusese şi altcineva martor la acest gest necugetat.

— Bună seara, domnule Easton, spuse ea, cu un zâmbet timid.

Abordarea lui i se păru de-a dreptul suspectă, dar cu toate acestea, se simţi uşor flatată.

— Mărturisesc că m-ai fermecat, zise el, cu un surâs cuceritor.

Da, cu toate că mai fuseseră şi alţi bărbaţi fermecaţi de ea, niciunul dintre ei nu fusese atât de direct.

— Chiar aşa? spuse ea, zâmbind timorată. E neobişnuit să fiu abordată de un domn fără o invitaţie formală şi mai ales cu astfel de cuvinte.

— Sunt un bărbat neobişnuit, zise el, pe un ton amuzat. Dar îmi dau seama că am fost prea direct. Mi s-a mai spus în trecut, dar când vine vorba despre o femeie frumoasă, e un obicei de care nu pot să scap. Aş putea să te invit la un pahar de punci, domnişoară Hargrove?

Ce se petrecea? De ce vorbea cu ea în felul acela? Nu avea de gând să se amăgească singură că un bărbat aşa de fermecător şi de chipeş ca el, cu reputaţia lui, avea să se lase vrăjit de ea. Curioasă, hotărî să vadă ce urma să se întâmple în continuare.

— Da, răspunse ea.

George o conduse spre bar, îi făcu semn chelnerului, iar acesta îi întinse un pahar pentru Monica.

— Mulţumesc.

Easton zâmbi din nou, cu o privire caldă. Era cu adevărat un bărbat chipeş, cu maxilarul puternic, cu ochii albaştri şi cu părul şaten cu nuanţe aurii. Monica şi-ar fi dorit ca Augustine să aibă mai mult păr, căci deja începuse să chelească în creştetul capului.

Easton o prinse uşor de cot şi se îndepărtară de lângă bar.

— Sunt sigur că o să ţi se par din nou îndrăzneţ dacă ar fi să-ţi spun că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în seara aceasta aici, dar nu mă pot abţine să n-o spun.

Probabil că avea probleme cu vederea.

— Dar sunt multe femei prezente în seara asta aici, zise Monica.

— Niciuna nu se compară cu dumneata, zise el, mângâindu-i în treacăt încheietura mâinii cu degetul.

Avea o sclipire jucăuşă în ochi, şi Monica începu să-şi dea seama cum de îşi câştigase reputaţia aceea de afemeiat.

— Te-am văzut mai devreme dansând cu Rivers, spuse el, lăsându-şi privirea să alunece spre decolteul ei. Ţi-am admirat silueta.

— Am observat, spuse Monica.

Easton făcu un pas spre ea şi îi şopti la ureche:

— Mărturisesc că sunt invidios pe Sommerfield.

— Poate că ar trebui să-i spui asta lordului Sommerfield.

— Ca să mă provoace la duel?

Monica nu se putu abţine să nu râdă la o astfel de idee ridicolă. Un bărbat ca Easton nu avea de ce să se teamă de Augustine când vedea vorba de dueluri, bătăi sau alte feluri prin care se socoteau bărbaţii între ei. Monica rămase intrigată de interesul brusc al lui Easton la adresa ei… dar nu se lăsă o clipă păcălită de el. Se întrebă ce avea el de câştigat din povestea aceea. Oare spera să ajungă în preajma cuiva? Oare voia să-l cunoască pe Augustine? Se uită drept în ochii lui şi spuse:

— Mărturisesc că mă intrigă interesul dumitale la adresa mea.

El păru luat prin surprindere de remarca ei atât de directă.

— Domnişoară Hargrove, sunt sigur că o femeie ca dumneata are pretendenţi la tot pasul.

Doar nu se aştepta să-l creadă, nu? Era de-a dreptul ridicol date fiind diferenţele în materie de poziţii sociale şi circumstanţe.

— Speram să-mi faci onoarea de a dansa cu mine, să-mi dai ocazia să te admir puţin mai mult decât s-ar cuveni să o fac, îi zise el, întinzându-i mâna.

Monica începu să râdă. Nu avea nici cea mai mică intenţie să danseze cu el, ca să stârnească fel de fel de zvonuri, aşa că îi pune paharul în mână, spunând:

— Mulţumesc, dar nu vreau să fiu subiectul unor speculaţii nefondate. La revedere, domnule Easton, spuse ea, pe un ton sec, după care se îndepărtă.

Aruncă o privire peste umăr în timp ce-şi văzu de drumul ei.

Easton nu o scăpă o clipă din priviri, cu capul înclinat, cu un zâmbet uşor îngâmfat.

Ce naiba punea la cale?

Capitolul 8

George Easton plecă de la bal în compania unui domn pe care Honor nu-l recunoscu. Nu se uitase o clipă în direcţia ei în puţinul timp în care fusese acolo, dar, cu toate acestea, era sigură că se ţinuse de cuvânt.

De asemenea, ceva îi spunea că, dacă fusese la fel de convingător cum se întâmplase să fie în prezenţa ei în locuinţa familiei Beckington, Monica nu avea nicio scăpare. Numai Dumnezeu ştia cât de tulburată rămăsese Honor în urma acelui episod, cu inima bătând puternic cu mult după plecarea lui, fără să-şi poată lua gândul de la sărutul acela. Iar Honor voia să vadă cu ochii ei suferinţa Monicăi.

Honor aruncă o privire în jur, încercând să o zărească în mulţime pe Monica şi, în cele din urmă o văzu la masă, alături de Agatha Williamson şi Reginald Beeker.

Doar că nu părea câtuşi de puţin tulburată.

Ba chiar părea uşor posomorâtă.

Ah, nu. Nu era posibil una ca asta. Honor porni spre ea înainte să-şi dea seama ce se petrecea.

Monica era atât de pătrunsă în discuţia cu domnul Beeker că, la început, nici măcar nu o observă pe Honor.

— Ah, exclamă ea, vizibil surprinsă să o vadă pe Honor. Bună seara.

— Bună seara, o întâmpină Honor, voioasă. Domnişoară Williamson, mă bucur să te revăd. Domnule Beeker, ce mai faceţi? întrebă ea, pe un ton politicos, în timp ce domnul se grăbi să se ridice în picioare.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse domnişoara Williamson.

Cu toate că nimeni nu o pofti să ia loc, asta nu o împiedică pe Honor să nu o facă.

— Se poate? întrebă ea, politicoasă.

Domnul Beeker se grăbi să îi tragă un scaun. Honor se aşeză la masă şi îi zâmbi Monicăi.

— Să merg să aduc ceva de băut? întrebă domnul Beeker.

— Dacă nu te deranjează, răspunse Honor înainte ca Monica să apuce să spună ceva.

— Vin eu să te ajut, zise domnişoara Williamson.

— Mulţumesc, îi spuse domnul Beeker, după care îi zâmbi lui Honor înainte să se îndepărteze alături de ajutorul său de nădejde ca să aducă patru pahare.

— Ei bine? Cum se face să m-ai onorat cu prezenţa, Honor? întrebă Monica pe un ton sec.

Honor începu să râdă.

— Am vrut doar să vin să-mi salut o veche prietenă.

— Hm, mormăi Monica, uitându-se lung la ea. E foarte frumoasă rochia ta.

Un lucru era cert despre Monica, ştia să aprecieze o rochie frumoasă.

— Mulţumesc, zise Honor. Şi rochia ta e foarte frumoasă, spuse ea, ştiind că nuanţa aceea de verde-închis se potrivea de minune cu tenul Monicăi. E o creaţie a doamnei Dracott? o întrebă ea, făcând referire la croitoreasa care era în mare vogă.

— Nu, răspunse Monica. Am apelat la doamna Wilbert. Doamna Dracott este prea ocupată în perioada aceasta, dat fiind că s-a dat startul sezonului. Dar văd că s-a achitat onorabil faţă de tine, nu? Presupun că ai şi o bonetă care să meargă la rochia asta? spuse ea, încolţind-o cu privirea.

— Dumnezeule, doar n-o să-mi spui că eşti încă supărată din cauza bonetei aceleia, nu-i aşa? replică Honor, amuzată.

— Nu sunt mai supărată decât în vara aceea în care mi l-ai furat pe domnul Gregory, mormăi Monica.

Honor izbucni în râs.

— Monica, aveam şaisprezece ani. De ce te încăpăţânezi să tot aduci vorba de supărări din trecut?

— Nu e vorba de supărări, ci de intrigi din trecut, spuse Monica. Despre asta e întotdeauna vorba cu tine, nu-i aşa? Fel de fel de intrigi?

— Ce intrigi? exclamă Honor. Chiar vrei să vorbim despre intrigi? Îţi mai aduci aminte de balul Bingham, când tu şi Agnes Mulberry aţi luat ultimele două locuri din trăsura Bingham, cu toate că eu fusesem cea invitată şi care, la rândul meu, v-am invitat pe voi două? Nu aveam cum altfel să ajung la eveniment, şi o ştiai prea bine.

— La fel de bine cum ai ştiut şi tu că nu m-ai invitat la balul de la Longmeadow, i-o tăie Monica. S-a pierdut invitaţia pe drum, cum să nu!

Honor îi evită privirea, preferând să nu mai discute despre vara aceea.

— Monica, nu mai contează. Am venit să te felicit, nu ca să depănăm amintiri din vara anului de la şaisprezece ani.

— Să mă feliciţi? Pentru ce? întrebă Monica.

— N-am înţeles eu bine? întrebă Honor. Augustine mi-a spus că sunteţi nerăbdători să vă căsătoriţi şi că o să se întâmple mai curând decât ne-am fi aşteptat.

Brusc, Monica izbucni în râs, cu o sclipire în ochii aceia căprui.

— Dragul meu Sommerfield! zise ea, amuzată. Nu s-a exprimat corect, Honor. El este acela atât de nerăbdător să

ne căsătorim că a ajuns să nu mai vorbească despre altceva în afară de Gretna Green.

— În cazul acesta, ar trebui să vă căsătoriţi în cel mai scurt timp, zise Honor. Cine ştie când o să-ţi mai iasă în cale un bărbat atât de dornic să te facă soţia lui, nu-i aşa?

— Poftim? întrebă Monica, râzând. Serios, Honor, te cunosc îndeajuns de bine încât să ştiu că nu ai traversat sala de bal ca să mă întrebi despre nunta mea. Nu-ţi stă în fire. Nici mie, nici ţie.

Honor nu se putu abţine să nu izbucnească şi ea în râs.

— Aşa este, mărturisi ea. Dar, dat fiind că urmează să fim surori, sper să fie un nou început pentru noi, spuse ea. Şi să nu ne mai certăm pe bonete sau alte prostii.

Monica se uită lung la ea.

— Chiar aşa? Dacă chiar vrei să ne bucurăm de un nou început, atunci pe niciuna dintre noi nu ar trebui să o surprindă să afle lucruri neplăcute despre cealaltă… cum ar fi, să lanseze o invitaţie la ceai chiar în ziua în care şi cealaltă a făcut astfel de planuri. La asta te referi cu un nou început?

De data asta, Monica avea dreptate. Cu un an în urmă, Honor organizase o petrecere în grădină în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră ca petrecerea Monicăi – petrecere la care, Honor preferă să nu-i reamintească, ea şi Grace nu fuseseră invitate. Dar, în apărarea lui Honor, chiar nu-i trecuse vreo clipă prin minte că aveau să invite aceiaşi oameni. Fusese convinsă că Monica urma să-şi invite toate cunoştinţele plictisitoare şi fără viaţă, în timp ce toţi oaspeţii animaţi şi amuzaţi aveau să participe la evenimentul ei.

— La fel de bine ar trebui să nu mai vorbim de faţă cu alţi oameni despre preocupările noastre, spuse Honor, făcând referire la Balul Jubileului din sezonul anterior, când Monica nu se ferise să dea de înţeles, de faţă cu toată lumea, că Honor plecase pe furiş cu Lord Cargill, cu toate că, în tot acest timp, Honor se aflase în toaleta doamnelor, alături de Grace. Reuşise să stârnească multe vorbe pe

seama acelui episod.

— Aşa vom face, zise Monica, încuviinţând cu o mişcare scurtă din cap.

Honor zâmbi şi o întrebă:

— Ai avut parte de o seară plăcută?

— Da, aşa s-ar putea spune.

— Ai făcut cunoştinţă cu oameni noi?

Monica se uită lung la ea.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea, suspicioasă. De ce eşti atât de curioasă să afli cum a fost seara mea?

— Dumnezeule, cât poţi să fii de suspicioasă! exclamă Honor. Pur şi simplu mi se pare un eveniment extrem de plictisitor, ţie nu? Mi-ar plăcea să apară cineva nou, o sursă de amuzament. Uite, motivul pentru care ajungem să ne certăm mereu. Tot timpul interpretezi greşit spusele mele!

— Sau poate ne certăm pentru că ştiu exact ce vrei să spui, zise Monica. Draga mea, dacă vrei o sursă de amuzament, poate că ar trebui să faci o călătorie în străinătate. Exact asta i-am spus săptămâna asta lui Augustine, spuse Monica, aranjându-şi mănuşa de parcă ar fi avut o discuţie despre vreme. I-am spus că poate că ţi-ar plăcea să ai parte de experienţe noi în America.

Honor tresări, dar încercă să-şi ascundă şocul, râzând.

— Ce prostie!

Monica ridică privirea, spunând:

— Lui Augustine nu i s-a părut o idee proastă. Mi-a mărturisit că s-ar bucura foarte tare ca tu şi Grace să aveţi parte de o educaţie mai vastă. Din punctul meu de vedere, dacă societatea noastră a ajuns să ţi se pară atât de plictisitoare, poate că o alta o să pară mai interesantă.

— Monica, n-am spus că societatea noastră mi se pare plictisitoare. Am spus doar că acest eveniment mi se pare plictisitor. Şi te-aş ruga să nu-i pui astfel de idei în minte lui Augustine.

— De dragul unui nou început, completă Monica, pe un ton ironic.

— Exact, răspunse Honor.

— Ne-am întors! se auzi glasul domnului Beeker care

se întorsese alături de domnişoara Williamson, fiecare dintre ei cu câte două pahare de vin.

— Vai de mine, nu mi-am dat seama cât este de târziu, spuse Honor, ridicându-se de la masă. Trebuie să ajung acasă, să-i urez contelui noapte bună, spuse ea, împungând-o cu privirea pe Monica. Pentru că, după moartea contelui, urmau să o arunce în stradă, dar în clipa de faţă, avantajul era de partea ei. Seară bună, le ură ea.

— O seară bună, Honor, zise Monica, pe un ton la fel de politicos.

Honor se îndepărtă, cu spatele drept, cu capul sus, de parcă nu avea nicio grijă pe umeri.

Doar că adevărul era că discuţia aceea îi dăduse multe motive de îngrijorare.

Auzi la ea, America! La naiba cu Monica Hargrove!

Capitolul 9

Cum se putea ca planul ei să nu fi funcţionat?

Întrebarea aceea nu o lăsă să doarmă toată noaptea. Ea aproape că se pierduse în îmbrăţişarea domnului Easton, în jocul acela de seducţie din salonul casei sale. Cum de reuşise Monica să-i reziste?

Exista o singură explicaţie: George Easton nu se ţinuse de cuvânt. Sau, şi mai grav, se ţinuse de cuvânt, dar nu avusese sorţi de izbândă.

În dimineaţa următoare, Honor se trezi obosită şi ţâfnoasă. Îşi trase pe ea un halat, după care se aşeză la birou şi îi scrise un bilet lui Easton:

„Mi-ai dat cuvântul tău”.

Coborî la parter, tot în halat. Îl găsi pe bătrânul servitor Foster la uşă şi în întinse biletul.

— Du-l, te rog, pe Audley Street.

Foster cercetă plicul.

— Easton, zise el, cu voce tare.

— Şttt! şopti Honor, aruncând speriată o privire în

urma ei, de teamă să nu intre cineva în foaier şi să-i audă vorbind. Domnule Foster, contez pe discreţia dumitale.

— Am înţeles, domnişoară Cabot, spuse el, cu un surâs cunoscător. Nu sunt eu discreţia în persoană?

— Ba da, spuse ea, bătându-l uşor pe mână. Dintotdeauna am ştiut că pot conta pe…

— Honor? Ce se petrece aici?

Honor făcu stânga împrejur.

— Augustine! Bună dimineaţa!

Îl văzu pe Augustine cu un şervet la gât, probabil rămas de la micul dejun.

— Tocmai veneam la tine, spuse el, după care aruncă o privire spre Foster. Ce cauţi la uşă în halat?

— Da, domnişoară, pare că o să plouă astăzi, se grăbi Foster să spună. O să toarne cu găleata.

Honor îl adora pe bătrânul servitor.

— Mulţumesc, o să-mi aleg cu grijă hainele, spuse ea, după care se întoarse spre Augustine cu zâmbetul pe buze.

— Atunci mergi degrabă să te îmbraci, bine? îi spuse Augustine. Mercy insistă să ne delecteze cu nu ştiu ce poveste despre cadavre umblăreţe, mormăi el, strâmbând din nas. Mi-a tăiat toată pofta de mâncare. Ar trebui să fim mai fermi cu fata asta, dacă mă întrebi pe mine.

— Ah, nu, te rog, zise Honor, întrebându-se cum ar fi fost ca Augustine să încerce să o apostrofeze pe Mercy.

Îi aruncă un zâmbet complice lui Foster, după care urcă grăbită în cameră, să se îmbrace.

*

Ploaia nu conteni de la micul dejun şi până la ora prânzului şi nici nu dădea semne că avea să se oprească. Honor îşi petrecu dimineaţa citindu-i tatălui ei vitreg. Vremea aceea umedă nu îi făcea bine bietului om, care zăcea rezemat pe perne, cu o privire pierdută. Părea trist şi epuizat. Obrajii lui cândva rotunzi erau acum de nerecunoscut, mâinile osoase, ochii sticloşi.

La un moment dat, în timp ce îi citea din *Lyrical*

Ballads a lui Wordsworth, contele închise ochii. Honor închise uşor cartea de poezii şi se ridică cu grijă de pe scaunul ei. Traversă pe vârfuri covorul şi, chiar când să se strecoare pe uşă, auzi glasul slăbit al contelui:

— Honor, draga mea.

Honor se întoarse spre el şi îl văzu cu mâna întinsă, de parcă ar fi vrut să o oprească când se strecurase pe lângă el.

— Cum te simţi? îl întrebă ea, apropiindu-se de el. S-a întâmplat ceva? Vrei să mă duc să o chem pe mama?

Contele îi întinse mâna, iar Honor i-o strânse uşor.

— Trebuie să ai grijă de mama ta după ce eu n-am să mai fiu, zise el, cu o voce groasă.

— Desigur.

— Ascultă la mine, Honor. Voi, fetele ei, sunteţi singurele care vă puteţi îngriji de binele ei. Înţelegi? întrebă el, căutându-i privirea.

Ştia. Contele avea şi el aceleaşi bănuieli ca ea şi Grace – faptul că mama ai începuse, uşor, uşor, să-şi piardă minţile.

— Înţeleg.

— În toţi anii aceştia am iubit-o pe mama ta, îi zise el. Ştiu că şi Augustine ţine la ea, dar fiul meu e un bărbat slab. Uşor influenţabil. E un om bun, dar mi-e teamă că este prea dornic că le facă pe plac altora.

— Poate că ea, mărturisi Honor, cu jumătate de gură. Mama te iubeşte foarte tare, la fel ca noi toţi. Îţi dau cuvântul meu că o să-i port de grijă.

Contele o bătu uşor pe mână.

— Cum o să te descurci, draga mea Honor? Am fost prea blând cu tine, nu-i aşa, te-am lăsat să faci ce vrei. Nu e niciun bărbat care să-ţi fi atras atenţia?

Honor simţi un gol în inimă şi îi fugi gândul la Rowley, la cât suspinase după el.

— A fost vorba de cineva, la un moment dat, dar n-a vrut să fie cu mine.

— Atunci înseamnă că e un neghiob, zise contele. Presupun că unii bărbaţi s-ar putea speria la gândul de a

satisface poftele unei femei atât de frumoase.

— Dar eu nu pun mare preţ pe lucruri, spuse Honor.

— Chiar aşa? întrebă contele, zâmbind. Ai cam dat iama în cuferele mele.

Honor zâmbi, vinovată, dar clătină din cap.

— E adevărat, îmi place să am multe lucruri, dar sunt doar lucruri. Dacă ar fi să mă îndrăgostesc de cineva, cu adevărat, nimic n-ar mai conta.

— Dacă va fi să întâlneşti din nou dragostea, draga mea, nu o lăsa să-ţi scape. E o pasăre rară, prea rară ca să-i dai drumul. Şi să nu te temi de suferinţă. Are şi asta rolul ei, te face să apreciezi şi mai tare dragostea.

— Da, aşa este, zise ea, ferindu-şi privirea.

Nu-i plăcea suferinţa unei iubiri pierdute. Ar fi preferat să facă tot posibilul să o evite.

— Eşti o fată bună, Honor. Nu mă interesează ce spune lumea, zise el, oftând, după care îi dădu drumul şi îşi lăsă capul să cadă pe spate. Fii bună şi cheamă-l pe Jericho, îi ceru, făcând referire la cel care îi fusese valet şi care, în ultimii doi ani, devenise principalul lui îngrijitor.

Oftă profund şi închise ochii.

Honor îl găsi pe Jericho şi îl trimise în camera contelui, după care se lăsă purtată de muzica ce venea de la parter. În timp ce traversa foaierul, Foster păşi pe uşa de la intrare şi se opri să-şi scuture apa de pe pelerină şi pălărie.

— Foster! Ai dus scrisoarea?

— Da, domnişoară, răspunse el, lăsând pălăria deoparte.

— Şi? Ai primit un răspuns?

— Nu, domnişoară, Majordomul mi-a spus că domnul Easton nu s-a întors încă acasă de la petrecerea de ieri şi că o să i-o înmâneze de îndată ce ajunge.

Nu se întorsese încă acasă? Intrigată, Honor îşi dădu seama că era un singur loc în care un bărbat să aleagă să-şi petreacă toată noaptea, până dimineaţa târziu, nu-i aşa? Într-un pat cald, îşi spuse ea, alături de un trup fierbinte care să-l încălzească. „Roade gata să cadă”, îşi aminti ea, cutremurându-se.

— Mulţumesc, îi spuse ea, distrată, lui Foster.

Se îndreptă din nou spre salonul de muzică, imaginându-şi-l pe Easton cu o altă femeie, trupul acela gol şi musculos, printre aşternuturi, cerând tot mai mult de la cucerirea sa. Dar cine era femeia aceea? Lady Dearing?

La găsi pe surorile ei în salonul de muzică. Prudence cânta la pian, ea fiind cea mai talentată dintre ele. Honor o invidia pentru urechea ei muzicală. O văzu pe Grace aşezată la masă, cu tocul alunecându-i pe o bucată de hârtie, scriind o scrisoare. Mercy stătea întinsă pe burtă în faţa şemineului, cu genunchii îndoiţi, cu gleznele încrucişate. Răsfoia paginile de modă din *Lady's Magazine.* Un foc liniştitor strălucea în şemineu, iar întreaga încăpere era plină de lumânări, menite să alunge ziua aceea ploioasă atât de întunecată.

— Cui îi scrii, Grace? o întrebă Honor, aşezându-se pe canapea, cu picioarele sub ea.

— Verişoarei Beatrice.

— Nu e verişoara noastră, o corectă Honor.

— Nu? întrebă Prudence, oprindu-se în mijlocul melodiei.

Honor dădu din cap că nu.

— E prietenă cu mama din copilărie şi sunt atât de apropiate că au ajuns să-şi spună verişoare. Ce ţi-a venit să-i scrii, Grace?

— Pentru că locuieşte în Bath şi sunt curioasă să aflu dacă nu cumva l-a văzut pe Lord Amherst pe acolo. Din câte am înţeles, n-a ajuns încă la Londra.

Honor făcu ochii mari.

— Pe Amherst? De ce?

— Honor, serios? exclamă Grace cu un surâs obraznic. E o chestiune personală, dar mă aştept să-ţi dai seama.

Honor rămase confuză, dar Grace aruncă o privire cu subînţeles spre Mercy, care dăduse uitării revista şi îşi îndreptase toată atenţia spre Grace.

— Despre ce este vorba? întrebă Mercy. De ce nu vreţi niciodată să-mi spuneţi nimic?

— Pentru că eşti un copil. Ce părere ai despre piesa

asta? întrebă Prudence, începând să cânte o melodie veselă.

Mercy se ridică în genunchi şi îşi aranjă ochelarii pe nas, cu urechile ciulite.

— Îmi place la nebunie! spuse ea, câteva clipe mai târziu, sărind în picioare, după care începu să danseze în jurul salonului, cu braţele deschise, păşind uşor pe vârfuri.

Honor îi zâmbi surorii ei mai mici. Dansul era singura modalitate de a da uitării gândurile negre, aşa că se ridică de pe canapea, făcu o plecăciune în faţa surorii sale şi îi întinse mâna, asemenea unui domn. Mercy o acceptă bucuroasă şi începură să danseze împreună pe muzica lui Prudence. Grace lăsă tocul pe masă şi începu să bată din palme în ritmul muzicii.

— Mai sus, Mercy, strigă ea, când veni momentul pentru o mică săritură în dans. Draga mea, nu-ţi târî picioarele, sari.

Mercy sări. Prudence începu să cânte tot mai repede, obligându-le pe Mercy şi pe Honor să grăbească pasul, învârtindu-se în loc. Începură cu toate să râdă de ritmul absurd al melodiei şi îl observară pe Hardy abia după ce acesta ajunse în dreptul pianului, cu tăviţa de argint în mână.

— Hardy! exclamă Honor, fără suflu, iar o clipă mai târziu ea şi Mercy se ciocniră una în alta. Nu te-am văzut.

— Mi-am dat seama, domnişoară. Nu aveaţi cum să mă auziţi peste muzică şi râsete, zise el.

Prudence luă mâinile de pe pian, ridicându-şi braţele deasupra capului.

— Ce ai acolo? întrebă ea, făcând semn spre tăviţa de argint.

— A venit un musafir, spuse el, cu o uşoară plecăciune. Pentru domnişoara Cabot.

Dar Mercy i-o luă înainte lui Honor, sări în faţa surorii sale şi încercă să ia cartea de vizită înainte ca Honor să ajungă la ea. În ciuda faptului că nu arăta deloc tânăr, Hardy era un bărbat agil şi avu grijă să ridice tava deasupra capului lui Mercy, aşa că fata nu reuşi să ajungă la ea.

— Hardy! mormăi Mercy.

— Fii cuminte, zise Honor, întinzând mâna pe deasupra capului surorii sale ca să ia cartea de vizită de pe tăviţă. De îndată ce îi citi numele, tresări: George Easton.

Dar clipa aceea de ezitare o costă amarnic, căci Mercy reuşi să ia cartea de vizită.

— Cine e George Easton?

Grace făcu ochii mari, se ridică de la birou şi veni degrabă lângă ele.

— Doar nu l-ai invitat tu, nu-i aşa?

— Nu! Vreau să spun, i-am trimis un bilet, dar nu m-am aşteptam nici o clipă să vină aici…

— Cine e? întrebă Prudence, strecurându-se lângă surorile ei, încercând să vadă şi ea cartea de vizită.

— Nu contează, se grăbi Grace să spună, după care îl întrebă pe Hardy: Unde e Augustine?

— La club.

— Hardy, roagă-l, te rog, pe domnul Easton să aştepte câteva clipe până… spuse ea, gesticulând, încercând să-şi găsească cuvintele, dar Hardy interpretă gestul ei ca poruncindu-i să plece, aşa că făcu o plecăciune şi ieşi din salon, trăgând uşa după el.

Honor începu să se învârtă în cerc şi aruncă o privire spre ferestre, cu inima la gură, încercând să-şi adune gândurile.

— Dumnezeule, nu pot să cred că a venit aici!

— Cine e? întrebă Prudence. N-am auzit niciodată de el.

— Din fericire, iar asta pentru că nu ai ieşit încă în societate şi nu ştii ce fel de bărbaţi mişună prin lume, zise Grace, pe un ton sumbru.

— Grace! Nu e corect, protestă Honor. Nu e ca şi cum a venit să-mi facă curte.

— Şi, atunci, ce caută aici? întrebă Mercy, confuză.

Honor făcu abstracţie de Mercy când îşi dădu seama că nu avea părul prins şi că era îmbrăcată în cea mai simplă rochie a ei. Îşi ciupi imediat obrajii, pentru un plus de culoare.

— De ce ai făcut asta? întrebă Grace.

— Pentru că îi place de el! spuse Mercy, încântată.

— Doar n-ai de gând să-l primeşti, spuse Grace, iritată. De faţă cu Prudence şi cu Mercy!

Prudence se arătă de-a dreptul jignită.

— Grace, nu sunt un copil. În trei luni o să împlinesc şaptesprezece ani.

— Mercy, nu-mi place de el, spuse Honor, grăbindu-se la bufet, spre oglinda care atârna pe perete. Avea nevoie disperată de un pieptene! Avea părul atât de ciufulit.

— Atunci de ce te comporţi aşa? o întrebă Mercy în timp ce Honor începu să-şi aranjeze părul, prinzându-l în grabă într-o împletitură.

— Pentru că nu sunt îmbrăcată să primesc oaspeţi! răbufni Honor, exasperată.

— Atunci poate că nu ar trebui să-l primeşti, sugeră Prudence.

— Poate că nu ar trebui să o fac, zise Honor, după care se întoarse cu faţa spre ele. Cum arăt?

Grace oftă şi spuse:

— Minunat. N-ai putea să fii mai frumoasă de atât. E de-a dreptul enervant.

— Mulţumesc, draga mea. Bun, voi trei să faceţi bine să rămâneţi aici. Ne-am înţeles?

— De ce? întrebă Mercy. Vreau să-l văd.

— Nu, Mercy. Nu e treaba ta şi…

Dintr-odată, Mercy dădu buzna spre uşă, o deschise larg şi o luă la fugă pe coridor.

— Pentru numele lui Dumnezeu! răbufni Honor.

— Dacă-l vede ea, vreau şi eu să-l văd, spuse Prudence, pornind grăbită în urma lui Mercy, cu un mers elegant.

Honor se întoarse spre Grace.

— Uite ce ai făcut, zise Grace. Dacă îţi închipui pentru o secundă că fetele astea două o să-şi ţină gura…

— Dumnezeule! Nu-mi spune ceva ce ştiu deja, zise Honor, după care o luă de braţ pe Grace şi o trase după ea, pornind grăbite în căutarea surorilor mai mici.

Capitolul 10

George fu luat pe nepregătite când se trezi înconjurat de atâtea femei, dar îşi veni repede în fire când cea mai micuţă dintre ele, probabil cea mai tânără dintre surorile Cabot, se uită lung la el din spatele ochelarilor care îi făceau ochii albaştri să pară şi mai mari şi îl întrebă:

— Eşti pretendentul lui Honor?

— Mercy, pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spui acolo? o certă domnişoara Cabot, făcându-şi apariţia în spatele fetei, odihnindu-şi mâinile pe umerii ei. Domnule Easton, îmi cer iertare, spuse ea, întorcând-o pe fată din drum, aproape împingând-o de la spate. S-ar părea că lui Mercy, sora mea, îi lipsesc bunele maniere. Dă-mi voie să ţi le prezint pe domnişoara Mercy Cabot, domnişoara Prudence Cabot şi, bineînţeles, pe sora mea, pe care o cunoşti deja, domnişoara Grace Cabot.

— Ce de virtuţi adunate într-o singură încăpere[1], zise George, salutându-le cu o mişcare scurtă din cap. Plăcerea este de partea mea, domnişoarelor.

— Hm, mormăi Grace Cabot, analizându-l din priviri, de parcă n-ar fi fost deloc o plăcere şi el ar fi bătut atâta drum ca să se prefacă doar că îi făcea plăcere să le întâlnească pe fetele Cabot.

— Ai venit să o vezi pe Honor? îl întrebă fata cea mică. Sau pe Grace? Cel mai adesea pretendenţilor nu prea le pasă care dintre ele iese în întâmpinarea lor.

— Mercy! exclamă Honor Cabot, albă la faţă. Vă rog să vă întoarceţi în salon şi, pentru numele lui Dumnezeu, dacă cumva se întoarce Augustine, aţi face bine să-i distrageţi atenţia!

— De ce? întrebă Prudence. Ce-ai de gând să faci?

— Nu are de gând să facă nimic, spuse Grace,

---

1 Referire la numele fetelor, care se traduc prin Milostenie (Mercy), Chibzuinţă (Prudence), Graţie (Grace) şi Onestitate (Honor) (n.tr.)

sfredelind-o cu privirea pe sora ei în timp ce le apucă pe celelalte două de braţ. Hai să mergem…

— Dar nu am putea să-l invităm la ceai? întrebă Prudence în timp ce Mercy se foi în strânsoarea lui Grace ca să mai arunce o privire spre George. Întotdeauna îi invităm la ceai.

— Nu e genul *acela* de musafir, insistă Grace, trăgându-le după ea. Honor o să vină şi ea curând, nu-i aşa?

Domnişoara Cabot îi făcu semn să plece, ceea ce o enervă şi mai tare pe sora ei. Odată ce fetele ieşiră în coridor, domnişoara Cabot îl înşfăcă pe George de cot şi îl trase în direcţia opusă.

— Hardy, e o chestiune personală…

— Desigur, domnişoară, desigur, spuse majordomul, parcă instinctiv, ceea ce îi dădu lui George de înţeles că domnişoara Cabot obişnuia adesea să aibă de-a face cu „chestiuni private”.

— O clipă, domnişoară Cabot, spuse el, încercând să o oprească. Nu am venit să…

— Ştiu, dar am nevoie să stau de vorbă cu tine, spuse ea, făcându-i semn să vină. Mai repede, zise, trăgându-l după ea.

Îl zori în acelaşi salon în care fuseseră şi zilele trecute şi închise uşa în urma ei.

— Domnişoară Cabot…

— N-ai vorbit cu ea? îl întrebă, întorcându-se de la uşă.

— Ce tot spui acolo? Normal că am vorbit cu ea! răbufni George, iritat că-i pusese cuvântul la îndoială. Sunt sigur că stă la fereastră, urmărind ploaia asta torenţială, cu gândul la discuţia noastră, spuse el, încrezător.

Ştia prea bine cum se comportau tinerele domnişoare, că aveau o imaginaţie aproape la fel de ridicolă şi de bogată precum bonetele acelea pe care le purtau.

Dar domnişoara Cabot făcu ochii mari.

— Văd că eşti foarte sigur pe tine!

— De ce n-aş fi? întrebă el, relaxat, după care se

aşează pe canapea, picior peste picior. Nu e ca şi cum aş fi un novice în jocurile seducţiei, domnişoară Cabot, spuse el, amuzat. Domnişoara Monica Hargrove nu a rămas doar impresionată de abordarea mea, ci, aş spunea eu, de-a dreptul încântată.

— Încântată? Chiar aşa? Şi, atunci, cum se face că, atunci când am întrebat-o cum şi-a petrecut seara, mi-a spus că nu a făcut cunoştinţă cu nimeni nou, ba chiar mi-a dat de înţeles că n-a observat nicio persoană nouă la eveniment, că a fost acelaşi public ca de obicei.

— Şi? întrebă George, ridicând din umeri.

— Ei bine, asta înseamnă că nu ai reuşit s-o impresionezi în niciun fel!

Jignit de insinuările ei, George îi aruncă o privire nemiloasă.

— Cu siguranţă am reuşit să o impresionez, spuse el, fără menajamente. Prietena ta a rămas de-a dreptul marcată. Bineînţeles că n-o să recunoască niciodată asta, pentru că nu te priveşte pe tine, spuse el, punctându-şi cu atenţie cuvintele.

— Ei bine, nu o cunoşti pe Monica Hargrove pe cât de bine o cunosc eu, răspunse ea. Cu siguranţă nu ar fi ratat ocazia să-mi spună că un bărbat cu reputaţia ta s-a uitat în direcţia ei.

George dădu să spună ceva, dar rămase blocat la cuvintele „un bărbat cu reputaţia ta”.

— Voiam să spun că… încercă ea să se justifice când văzu expresia de pe chipul lui… că eşti un bărbat… Ei bine, un bărbat…

— Vorbeşte deschis, domnişoară Cabot. Ce fel de bărbat sunt? o întrebă.

Un bastard. Un afemeiat. Ştia şi el prea bine ce fel de reputaţie avea, iar dacă ea trăia cu alte iluzii, poate că era chiar mai prostuţă decât crezuse iniţial.

— Ei bine, şopti ea, rumenă în obraji. Un bărbat atrăgător. E evident, spuse ea, jenată.

Atrăgător? Cuvintele ei îl luară pe nepregătite. Asta era reputaţia lui? Mărturisirea ei jenată îl încântă nespus.

— Vai de mine, domnişoară Cabot, spuse el, rânjind, n-am ştiut că asta se spune despre mine.

— Nu glumi pe seama mea.

— Nu aveam de gând să o fac, spuse el, întinzându-şi braţul pe spătarul canapelei.

Acesta era darul lui, îşi spuse el, cu un zâmbet larg, capacitatea de a face o femeie să roşească… fie că era vorba despre o femeie tânără sau despre una mai matură. Era un bărbat cu o chemare, iar chemarea lui era să satisfacă şi să răsfeţe toate femeile din Londra.

Cu toate acestea, domnişoara Cabot începu curând să se schimbe la faţă şi îl privi încruntată.

— Mi-ai promis, Easton.

— Am făcut întocmai, Cabot.

— Atunci înseamnă că ai făcut-o greşit, zise ea.

— Greşit? răbufni el. Brusc, simţi un impuls să o arunce pe genunchi, să îi ridice fusta şi să o bată la fundul gol, ca pe un copil. Dumnezeule, cum poţi să fii atât de obraznică?

— Iar tu eşti un încrezut! strigă ea, după care începu să se plimbe de colo-colo, încruntată, îmbufnată. Brusc, se opri în loc şi se întoarse cu faţa spre el. Trebuie s-o faci din nou.

— Nici nu mă gândesc. Am făcut-o deja. Ceea ce înseamnă că îmi datorezi o sută de lire.

— Nouăzeci şi două de lire, spuse ea. Aşa am stabilit.

— Bine, fie, nouăzeci şi două, răbufni el, ridicându-se în picioare. Poţi să-i trimiţi banii agentului meu, domnul Sweeney…

— Balul Prescott va avea loc în vinerea asta, îl întrerupse ea, de parcă nici măcar nu l-ar fi auzit vorbind, după care o luă din nou la pas. O să fac eu rost de invitaţie pentru tine.

George o privi indignat. Vorbea despre el de parcă ar fi fost un biet neisprăvit, căruia voia să-i facă o favoare şi, oricât de mult i-ar fi plăcut să şi-o imagineze dezbrăcată sub el, nu merita.

— Nu.

— Trebuie să dansezi cu ea, continuă ea, după care se opri brusc, cercetându-l din cap până-n picioare.

— De ce te uiţi aşa la mine? întrebă el, privindu-se la rândul său. Honor Cabot, ascultă-mă cu atenţie, aştept să-mi trimiţi cele nouăzeci şi două de lire, după cum am stabilit sau…

— Nu, spuse ea, înfruntându-i privirea. Nu până nu faci ce ai promis.

George îi privi şocat chipul frumos, ochii aceia albaştri. Era nebună de legat? Dusă cu pluta? Niciodată în viaţa lui nu întâlnise vreo persoană mai sfidătoare.

— Mi se pare ironic că o femeie al cărei cuvânt înseamnă onoare nu are de gând să-şi respecte cuvântul. Sau că ar fi în stare să rişte fericirea a doi oameni care nu i-au făcut niciun rău, totul ca să nu fie nevoită să renunţe la viaţa asta, zise el, făcând semn spre camera elegantă în care se aflau.

— Asta crezi despre mine? întrebă ea, părând aproape şocată.

— Ştiu foarte bine ce spun, domnişoară Cabot, spuse el, pufnind. Motivele tale sunt cât se poate de evidente.

Preţ de o clipă avu impresia că era pe punctul să înceapă să ţipe la el, lucru care nu l-ar fi surprins câtuşi de puţin, având în vedere cât era de nervoasă. Dar îşi strânse buzele, îşi încrucişă braţele la piept şi spuse:

— Domnule, n-ai de ce să-ţi baţi capul cu motivaţia mea. Stai liniştit, mă voi ţine de cuvânt, rosti ea, încrezătoare. De îndată ce îţi respecţi şi tu promisiunea. Înţeleg că trăieşti cu impresia că ai reuşit să o cucereşti pe domnişoara Hargrove, dar e evident că n-ai făcut-o. Nu am de gând să-ţi dau banii promişi doar pentru că eşti atât de singur pe tine că nu mai poţi să vezi adevărul.

George îşi încleştă pumnii, măcinat de furie şi de dorinţă.

— Dumnezeule, dacă ai fi fost un bărbat, te-aş fi provocat la duel pentru o astfel de insultă.

— Dacă aş fi fost bărbat, nu aş fi ezitat o clipă să accept, răspunse ea, după care începu din nou să se plimbe

prin cameră. Trebuie să dansezi cu ea şi să-i dai de înţeles că ai cele mai bune intenţii. Asta o s-o impresioneze.

De ce se încăpăţâna atât de tare? George dădu uitării furia care îl măcina şi rămase cu gândul la domnişoara Hargrove. Chiar reuşise să o cucerească. Nu-i aşa? Încercă să-şi amintească întâmplarea pas cu pas. Îşi aminti surâsul ei, unul cât se poate de încântător. Nu la fel de încântător precum al fetişcanei din faţa lui care se voia a fi o tânără debutantă, dar totuşi. O făcuse să râdă, să zâmbească, să îl privească cu interes. Nu? Nu, domnişoara Cabot se înşela amarnic. George era încrezător că făcuse întocmai.

— Nu, zise el. Nu-mi dau seama ce te face să crezi că eşti expertă în arta seducţiei, dar am făcut exact ce am promis să fac.

Honor oftă de parcă el ar fi fost cel care îşi pierduse minţile.

— Bine, fie. Ce i-ai spus?

George se uită lung la ea.

— Acum chiar începi să mă superi.

— Îmi pare rău.

— Vrei să ştii ce i-am spus? zise el, venind mai aproape de ea, făcând-o să tresară când o apucă de bărbie şi începu să-i mângâie obrazul. I-am spus că este o femeie frumoasă, zise el, ridicându-i uşor capul. Şi că o admir, adăugă el, dezmierdând-o din priviri pe domnişoara Cabot. Se dădu şi mai aproape de ea şi îşi coborî privirea, oprindu-se cu buzele la doar câţiva centimetri de gura ei. Şi că sunt invidios pe Sommerfield.

Domnişoara Cabot făcu ochii mari.

— Şi mai ce?

— Şi mai ce? Am invitat-o la dans, dar a refuzat timidă, spuse el, fără să-şi ia ochii de la buzele ei cărnoase şi umede care îl implorau să o sărute din nou.

— Vezi? spuse ea, coborându-şi privirea spre buzele lui, cu sufletul la gură.

— Nu te aşteptai? Sunt un bărbat cu o anume reputaţie, iar ea e o tânără nevinovată şi logodită. M-a refuzat pentru că aşa se cuvine.

— Nu e o tânără nevinovată, e cât se poate de ştiutoare şi de şireată.

„Ce naivă”, îşi spuse el, mângâindu-i gâtul delicat, simţindu-i în palmă pielea înfierbântată. Trupul feminin nu înceta nicio clipă să-l fascineze. Era atât de delicat, atât de fragil, dar avea puterea de a stârni războaie între bărbaţi.

— Nu mi s-a părut tocmai cunoscătoare. Ci uşor derutată… şopti el, savurându-i mireasma atât de incitantă. Spre deosebire de reacţia ta la episodul de zilele trecute, în salonul acesta.

Domnişoara Cabot întoarse uşor capul, ferindu-se de sărutarea lui.

— Vorbeşti prostii, nu am fost derutată.

— Linişte-te, domnişoară Cabot. Nu e cazul să te prefaci acum.

Honor se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

— Trebuie să vorbeşti din nou cu ea, insistă ea. Invit-o din nou să staţi de vorbă.

George oftă. Îşi strecură mâna pe spatele ei şi o aduse la pieptul lui. De data asta, nu mai spuse nimic, ci ridică privirea, încolţindu-l cu ochii aceia de un albastru fermecător. El o privi încruntat, trecându-şi degetele pe tâmpla ei.

— Cred că ar trebui să te sărut din nou. Doar că, de data asta, pe îndelete. Şi în ciuda faptului că ştiu că nu ar trebui să o fac.

— Îţi interzic să o faci, şopti ea însă fără să schiţeze nicio mişcare.

— Eşti prea credulă, domnişoară Cabot. Dacă ţii la binele tău, nu ar trebui să-i interzici niciodată ceva unui bărbat şi, în acelaşi timp să-l laşi să te ţină aşa în braţe.

Şi, cu atât mai puţin, unui bărbat ca *el.*

— Nu înţelegi pe deplin cum funcţionează mintea unui bărbat. Când are o femeie atât de aproape, pur şi simplu…

Dar nu reuşi să-şi mai găsească cuvintele. Se uită lung în ochii ei şi îi veniră fel de fel de idei în minte cu ce să-i facă unei femei ca ea.

— Pur şi simplu ce? întrebă ea.

Nu avea cum să rostească cuvintele care îi asaltară atunci mintea. Că, pur şi simplu, trebuie să fie cu ea, în ea. Dar, pentru prima oară de când o întâlnise pe Honor Cabot, George citi inocenţa din sufletul ei. Era acolo, îngropată sub masca privilegiilor şi a rafinamentului, iar în clipa aceea ar fi fost în stare de orice să o ştie în siguranţă.

Dumnezeule, nu! Toată viaţa lui învăţase să privească înainte, cu ochelari de cal, ca un armăsar, să nu arunce o privire în urmă. La naiba cu inocenţa ei! Fie că era vorba de o dorinţă instinctivă de a se distanţa de astfel de gânduri protectoare, fie de o dorinţă arzătoare, din ce în ce mai puternică, George nu reuşise să-şi dea seama, dar spuse:

— Pur şi simplu, face asta.

Apoi îşi lipi buzele de ale ei şi o sărută.

Nu se aşteptă nicio clipă ca Honor Cabot să îl sărute la rândul ei. Dar se topi în braţele sale, curbându-şi spatele în strânsoarea lui. Îşi plimbă mâinile pe braţele lui, după care se prinse de gâtul lui şi mişcă uşor capul astfel încât să-şi deschidă buzele în sărutarea aceea. George simţi cum i se înmoaie picioarele, dezmierdând-o cu limba. O trase la piept, strângându-i trupul fragil de corpul lui musculos. Lăsă mâna să-i alunece pe spatele ei, pe posterior, înfigându-şi degetele în şoldurile ei generoase. Continuă să o sărute, până ce simţi valul de dorinţă carnală, chemarea trupului de a fi cu ea, în ea.

Brusc, îşi înălţă capul, îi puse mâinile pe umeri şi o îndepărtă. Domnişoara Cabot îşi duse degetul la buze, cu o mişcare graţioasă şi îi zâmbi timid.

— Vezi? zise el, pe un ton dur. N-ar fi trebuit să ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine.

Îşi duse mâna la piept, hotărât să o facă să înţeleagă.

— Dacă ai fi femeia mea…

— Dar nu sunt.

— Dar dacă ai fi, te-aş învăţa că nu se cade să fii atât de naivă când vine vorba de virtutea ta. Sau de virtutea oricărei alte femei! Ce vrei tu să faci nu are nici o noimă.

Honor îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu ţi-am cerut să-mi aperi virtutea, îi spuse ea.

— Cabot, nu mă provoca, o avertiză el, cercetându-i chipul, părul.

— Crezi că bărbaţii sunt singurii care au voie să simtă dorinţă? Cuvintele ei reuşiră să-i trezească interesul, iar George se uită lung la ea.

— Draga mea, vrei să spui că mă doreşti? o întrebă pe un ton seducător, după care întinse din nou mâna spre şoldul ei, trăgând-o brusc spre el, ca să simtă cât de mult o dorea.

În toată viaţa lui, nu întâlnise niciodată o femeie pe care să nu o poată intimida, măcar puţin. Dar domnişoara Cabot îl privi drept în ochi şi spuse, cu un surâs şiret:

— Easton, te lauzi că înţelegi femeile. Ce crezi că-mi trece în clipa asta prin minte?

El începu să râdă.

— Draga mea, cred că n-ai nici cea mai mică idee ce vrei cu adevărat, zise el, după care coborî din nou capul şi îşi plimbă vârful limbii pe buzele ei.

Senzaţia o făcu să tresară, dar George abia începuse. O apucă uşor de bărbie şi îi dădu capul pe spate, muşcând-o uşor de buza de jos.

— Asta vrei? o întrebă el, lipindu-şi pelvisul de şoldurile ei, strecurându-şi limba în gura ei.

Honor gemu de plăcere. Îşi înfipse mâinile în umerii lui şi, preţ de o clipă, se temu că avea să-l împingă de lângă ea, dar pur şi simplu deschise şi ea gura şi îşi lăsă mâinile să alunece pe braţele lui, de sus în jos, după care îşi trecu degetele prin părul lui. George începu să îi mângâie sânul, apucându-l în palmă, strângându-l uşor, prinzându-i sfârcul între vârful degetelor, prin materialul rochiei. Începuse să alunece cu viteză pe panta dorinţei fizice, al şirului de emoţii şi, gâfâind de dorinţă, o luă pe sus şi o întoarse uşor, întinzând-o pe spate pe canapea.

Honor tresări din nou, cu sufletul la gură. George începu să-i sărute gâtul, plimbându-şi limba în valea dintre sânii ei, continuând să o mângâie, să o excite, să o tachineze. Reuşi să-i elibereze un sân din rochie, iar Honor

scoase un icnet, poate în semn de protest sau poate de plăcere? Oricum ar fi, George îi înăbuşi gemetele cu o sărutare, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre sânul ei, apucându-l între buze.

Honor începu să geamă de plăcere şi îşi înfipse degetele în părul lui. George continuă să o dezmierde, încercând să dea uitării dorinţa care îl măcina, plăcerea care începu să erupă în valuri în trupul lui. Îi savură mireasma seducătoare şi simţi sfârcul tare sub atingerea limbii sale. Era excitat, mânat de dorinţă, imaginându-şi cum ar fi fost să o pătrundă, iar o clipă mai târziu îi eliberă şi celălalt sân.

Doar că mai era ceva în el. Auzi în depărtare copite de cai, calul acela care gonea tot înainte, fără să se uite la stânga sau la dreapta. Oricât de mult şi-ar fi dorit să o dezbrace, să îi desfacă picioarele şi să o dezvirgineze, să simtă dorinţa ei umedă, nu putea să o facă. Nu putea să o compromită pe debutanta aceea şi nici să o ispitească pe cealaltă. El nu era genul acela de bărbat, indiferent de ce spunea lumea şi, cu ultimele puteri, se dezlipi de ea, despărţindu-şi buzele de sânul ei. Se sprijini în mâini deasupra ei, uitându-se lung la femeia aceea cu ochii ei de un albastru strălucitor.

— Niciodată, spuse el, nervos, să nu ai niciodată încredere într-un bărbat în astfel de circumstanţe. Apoi, se ridică de pe canapea, după care o luă de mână şi o ajută să se ridice.

Honor Cabot arăta de parcă ar fi fost mustrată. Se grăbi să-şi aranjeze rochia, îi aruncă o privire plină de remuşcări şi, chiar când era pe punctul de a spune ceva, se deschise brusc uşa.

Honor se grăbi să se ascundă, îşi aranjă repede rochia şi lăsă părul lung să alunece pe pieptul îmbujorat.

O femeie păşi în încăpere. George o recunoscu imediat ca fiind versiunea mai în vârstă şi căruntă a lui Honor.

— Mamă! exclamă domnişoara Cabot, grăbindu-se să pună distanţă între ea şi George. Dă-mi… dă-mi voie să ţi-l

prezint pe domnul George Easton.

Dumnezeule, era încă excitat, încă dornic să fie cu fiica lui Lady Beckington. Din fericire, contesa păru pierdută şi se uită la George cu o privire goală.

— Îmi pare bine, milady, zise el, cu o plecăciune.

Femeia îl privi curioasă, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama de unde îl cunoştea.

— Ah, da, spuse ea, dând uşor din cap. Ai venit să vezi caii, nu-i aşa?

Ce cai? George aruncă o privire spre domnişoara Cabot, confuz.

— Îmi cer scuze, dar cred că e o neînţelegere la…

— Dar, Honor, contele i-a vândut pe toţi, nu-i aşa? Cred că a mai rămas doar roibul.

— Mamă, spuse domnişoara Cabot, pe un ton calm, am vândut caii… de mult.

— Poftim? zise Lady Beckington, cu un râs nervos. Nu e adevărat! Încă avem roibul. Domnule, am să vă rog să aşteptaţi aici. Îl chem imediat pe soţul meu să staţi de vorbă pe îndelete.

George nu înţelegea ce se petrecea acolo, dar o văzu pe domnişoara Cabot schimbându-se la faţă.

— O să-i ţin companie domnului Easton până soseşte contele, spuse ea. Vrei să o chem pe Hannah? întrebă ea, apropiindu-se de mama ei.

— Pe cine? Nu, nu e nevoie, spuse Lady Beckington, în drum spre uşă. La revedere, domnule, zise ea, după care ieşi din cameră, fără să arunce vreo privire în urmă.

Domnişoara Cabot nu scoase nici o vorbă. Îşi plecă uşor capul, închise ochi, iar după câteva clipe îi deschise şi îşi îndreptă privirea spre George.

— Nu înţeleg, spuse el, cu sinceritate.

Ce mamă era aceea care să iasă atât de liniştită din cameră după ce îşi găseşte fiica într-o postură atât de compromiţătoare?

— Poate ai înţelege dacă ţi-aş spune că, acum două veri, tatăl meu vitreg a vândut câţiva cai în Longmeadow. Dar nu şi roibul, zise domnişoara Cabot. Şi că, chiar şi dacă

ar fi vrut să vândă alţi cai astăzi, oricum nu ar fi avut energia să coboare să staţi de vorbă.

În clipa aceea George începu să înţeleagă. În după-amiaza aceea în faţă la Gunter's Tea Shop, când domnişoara Cabot îi spusese că mama ei nu avea o stare bună de sănătate, George presupusese că era vorba de pleurezie.

— De cât timp e aşa?

— Aşa? zise Honor, cu privirea îndreptată spre uşă. De câteva clipe? De câteva săptămâni? Luni? Uneori nu are nimic. Şi alteori e aşa... spuse ea, cu o voce slabă, coborându-şi privirea în pământ.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă. Când mi-ai dat prima oară întâlnire, de ce nu mi-ai spus nimic?

— Ca să afle tot oraşul?

Stătea de vorbă cu un bărbat care îşi petrecuse toată viaţa apărându-şi mama.

— Domnişoară Cabot, n-am de gând să spun nimănui nimic, îţi jur.

Honor se făcu roşie la faţă şi îşi încleştă pumnii.

— Acum sunt sigură că înţelegi dilema mea, domnul Easton. Îţi garantez că domnişoara Hargrove nu o să fie încântată să trăiască sub acelaşi acoperiş cu patru surori şi cu o mamă nebună. Cine ar vrea să stea cu o nebună în casă? Am nevoie... Am nevoie de timp pentru ca eu şi Grace să ne căsătorim sau... orice altceva, zise ea, agitată. Dacă aş putea să iau o sabie şi să pornesc la luptă, aş face-o. Dacă aş avea o avere la dispoziţie, aş folosi-o. Doar că sunt femeie, aşa că singura mea scăpare este să complotez şi să mă dăruiesc celui care oferă cel mai mult, înainte să se descopere totul, zise ea, ferindu-şi din nou privirea. Poate că pentru tine asta înseamnă că nu sunt o femeie onorabilă, dar îţi jur că nu am altă soluţie. Nu vreau să le fac vreun rău lui Augustine sau Monicăi. Nu vreau altceva decât să-i distrag atenţia, până îmi vine altă idee. Ce altceva aş putea să fac?

George înţelegea prin ce trecea. Şi el îşi iubise nespus de mult mama, o biată cameristă care fusese nevoită să-şi

crească singură copilul bastard al ducelui. O femeie care nu fusese niciodată acceptată. Ceilalţi servitori o considerau o femeie lipsită de moravuri. Ducele se folosise de ea şi apoi o lăsase de izbelişte.

Dar Lucy Easton fusese genul de femeie determinată, iar când aflase că ducele era bolnav, reuşise cumva să-l convingă să-i dea lui George un stipendiu. Nu ştia prin ce mijloace reuşise să-l convingă, nici nu voia să afle. Ştia doar că mama lui sacrificase totul de dragul său şi că bursa aceea îi permisese lui George să meargă la şcoală, să cunoască tineri care aveau să-i devină prieteni, cu toate că tratau cu scepticism povestea lui cum că un prinţ era tatăl său. Dacă nu ar fi fost toate eforturile mamei sale, probabil că şi în ziua de astăzi ar fi stat să cureţe grajdurile regale.

— Ajută-mă, te rog, îi spuse domnişoara Cabot, cu o voce slabă. Vino, te rog, la bal.

Dumnezeule, cum ar fi putut să o refuze după ce citi îngrijorarea şi tristeţea din ochii ei?

— Şi dacă ar fi să vin, şi dacă ar fi să reuşesc să-i distrag atenţia, se pot întâmpla o mulţime de lucruri după aceea. Ce crezi că o s-o împiedice să povestească în gura mare tot ce i-ai făcut, odată ce o să afle? Ce crezi că o s-o împiedice să îi împărtăşească lui Sommerfield suspiciunile sale? Chiar nu vrei să înţelegi? S-ar putea să fie şi mai rău pentru tine.

— Ştiu. Dar trebuie să încerc. Aşa că sunt dispusă să-mi asum acest risc.

George se uită lung la chipul acela frumos. La urma urmei, şi el fusese constrâns de împrejurări să facă lucruri pe care alţii probabil că le-ar fi numit necugetate.

— Accepţi să mă ajuţi? îl întrebă ea, timidă.

— Am să te ajut şi de data asta, Honor, acceptă el. Însă doar de data asta.

Ea îi răspunse cu un zâmbet care îl făcu să se piardă cu firea.

— Mulţumesc, George.

Se înfierbântă din nou când o auzi spunându-i pe nume. Păşea pe teritoriu nesigur, în nisipuri mişcătoare în

care ar fi putut cu uşurinţă să se afunde. Şi faptul că totul se întâmplă într-o clipită îl mână pe George să se îndrepte grăbit spre uşă.

— Doar de data asta, domnişoară Cabot. Atât. Dar să nu-ţi închipui pentru o clipă că mă interesează persoana ta sau ce-o să se aleagă de tine.

— Nicidecum, îl asigură ea. Nici măcar pentru o clipă, spuse ea, zâmbind.

Capitolul 11

— Ce e cu zâmbetul acela? o întrebă Grace când o văzu ieşind, în cele din urmă, din salon.

Prudence şi Mercy ieşiră şi ele la înaintare, toate trei încolţind-o cu privirile lor iscoditoare. Cum puteau să fie atât de neîncrezătoare? Bun, înseamnă că Honor le învăţase bine.

— Ce zâmbet? întrebă ea, pe un ton sincer. Crezuse că aşteptase îndeajuns cât să-şi şteargă de pe chip orice urmă de încântare în urma experienţei neaşteptate şi extraordinare de pe canapea. Îmi pare bine că s-a oprit ploaia, vouă nu? Nu-mi place deloc să stau închisă în casă.

— Dar a început să plouă şi mai tare, zise Prudence.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar aveţi de gând să staţi să vă uitaţi aşa la mine, cu gura căscată, de parcă aşteptaţi să îşi facă cuib o pasăre în gura voastră? răbufni Honor, făcându-şi loc prin zidul acela de surori, în drum spre scări.

Dar zidul porni pe urmele ei.

Nu avea de gând să le spună nimic. Nu era treaba lor. Nu putea să aibă încredere deplină în niciuna dintre ele. În plus de asta, nu ar fi ştiut să descrie în cuvinte momentele acelea atât de incitante şi extraordinare alături de George Easton. Era genul de experienţă erotică care te făcea să te cutremuri, la care să visezi cu ochii deschişi ani, decenii întregi. Era sigură de asta, nu avea să o uite niciodată.

— De ce fugi de noi ca o pisică vinovată? strigă Grace după ea.

— Pentru că vreau să mă lăsaţi în pace! exclamă Honor, însă cuvintele ei nu avură niciun efect asupra surorilor sale, căci acestea nu se dezlipiră o clipă de ea. Chiar trebuie să mă urmaţi ca o turmă de oi? întrebă ea, supărată.

Ar fi dat orice să se izoleze în camera ei, să se întindă pe canapea şi să-şi amintească de strălucirea incitantă din ochii lui Easton când se arătase supărat pe ea. Voia să analizeze exact cum se ajunsese la clipele acelea de pe canapea şi să vină cu un plan prin care să se asigure să nu se mai ajungă niciodată până în punctul acela, oricând de mult ar fi tânjit după el! Oricât de mult ar fi savurat clipele acelea, mireasma lui, trăirile acelea, un astfel de episod ar fi putut să o ruineze, să îi distrugă planul cel şubred! Trebuia să se ţină departe de avansurile lui… poate doar cu o excepţie, cel mult două.

Intră în camera ei, cu surorile pe urme. Mercy se aruncă imediat pe patul lui Honor, cum obişnuia să o facă, şi se întinse pe aşternuturile de mătase, cu mâinile sub bărbie, aşteptând să audă întreaga poveste. Prudence, care se simţea la fel de în largul ei în camera lui Honor, se duse la măsuţa de toaletă şi începu să-şi bage nasul prin caseta cu bijuterii fără nicio jenă.

Doar Grace rămase în picioare, aşteptând să o audă pe Honor vorbind.

— Chiar n-ai de gând să ne spui nimic despre întâlnirea ta între patru ochi?

— Grace, draga mea, ştii şi tu cum e când vine un bărbat în vizită, spuse Honor, pe un ton relaxat. M-a întrebat de sănătate, de familie, de…

— Dar trebuie să te însoţească cineva când vine un pretendent în vizită, spuse Mercy. Aşa zice domnişoara Dilly.

— Cunosc foarte bine regulile, zise Honor. Dar guvernanta ta nu ţi-a spus niciodată că, uneori, regulile pot fi încălcate?

Mercy făcu ochii mari.

— Nu, răspunse ea, încântată. Chiar aşa?

— Nu, i-o tăie Prudence. Mercy, să nu asculţi de Honor sau de Grace. Ele nu sunt ascultătoare. Te rog să nu-i mai bagi astfel de idei în cap lui Mercy, îi zise ea lui Honor, încruntată.

— Suntem două femei cu capul pe umeri, spuse Grace, făcând semn spre ea şi Honor. Nu e nicio problemă că Honor a stat de vorbă între patru ochi cu domnul Easton. Nu are nevoie să fie cineva în cameră cu ea ca să-i apere onoarea, o poate face de una singură.

Honor îşi făcu de lucru la garderobă pentru ca Grace să nu o vadă roşind.

— Domnişoară Cabot, mă scuzaţi.

Kathleen, camerista care le ajuta adesea să-şi aranjeze părul şi ţinuta, apăru în pragul uşii, cu boneta de pe cap uşor strâmbă.

— Domnul Sommerfield vă roagă să veniţi la ceai, aveţi musafiri.

— Musafiri? întrebă Honor, cu un gol în stomac. Domnul Easton tocmai părăsise locuinţa Beckington. Despre cine este vorba?

— Despre domnul şi domnişoara Hargrove. Domnul Sommerfield v-a invitat pe dumneavoastră să veniţi alături de domniile lor şi de Lady Beckington în salonul verde.

Honor înlemni. Cei doi Hargrove veniseră tocmai acum, la scurt timp după plecare lui Easton. Avu un schimb de priviri cu Grace care, judecând după expresia de pe chipul ei, fără îndoială că se întreba acelaşi lucru.

— Venim imediat, spuse Honor. Mulţumesc, Kathleen. Apoi, se întoarse spre surorile ei mai mici şi le spuse: Duceţi-vă să îi ţineţi companie mamei până mă îmbrac cu ceva mai prezentabil. Pru, cântă-i noua ta melodie domnişoarei Hargrove, până venim eu şi Grace.

Din fericire, Prudence şi Mercy se arătară atât de fericite să fie incluse, că nu se împotriviră nici măcar o clipă şi făcură întocmai.

— Ajută-mă să mă schimb, îi spuse Honor lui Grace,

înşfăcând o rochie galbenă. Nu pot să sufăr când apare neanunţată. Şi e deja cu mama! Cât timp a trecut de când n-a mai avut mama musafiri?

— O lună, poate chiar mai mult, răspunse Grace, grăbindu-se să îi desfacă nasturii de la rochie.

Mama lor începuse să se retragă din societate odată ce starea de sănătate a contelui începuse să se înrăutăţească, dar ceva îi spunea lui Honor că nu fusese singurul motiv. Se întâmplase uneori ca mama lor să pară agitată în prezenţa altor oaspeţi. Iar Monica putea fi din cale afară de şireată, veşnic cu ochii în patru.

— Hai odată, o zori Honor pe sora sa.

— Îmi povesteşti ce s-a întâmplat cu Easton?

— Nimic, spuse Honor, sperând să parcă mai convingătoare decât se simţea. Mi-a promis să mai facă o încercare la balul Prescott.

— La balul Prescott? exclamă Grace, şocată. A fost invitat?

— O să am o grijă de asta, spuse Honor.

Îmbrăcă rochia cea galbenă şi se întoarse cu spatele la sora ei, ca să-i închidă nasturii.

— Cum? întrebă Grace, nedumerită, grăbindu-se să o închidă la nasturi. Lady Prescott nu o să-l invite nici în ruptul capului. E bună prietenă cu Gloucester.

— Da, ştiu, zise Honor. Dar cred că Lord Prescott va fi mai uşor de convins.

— Şi cine o să-l convingă, dacă nu te superi că te întreb?

Honor îi aruncă o privire cu subînţeles. Grace înţelese şi se schimbă la faţă.

— Honor, pentru numele lui Dumnezeu, nici nu-l cunoşti bine.

— Îl cunosc îndeajuns de bine.

— Nu pot să cred că eşti în stare să faci asta! exclamă Grace, şocată, după care se îndepărtă de Honor, după ce îi închise toţi nasturii de la rochie.

Honor îşi luă peria de păr.

— Nu ştiu dacă sunt, recunoscu ea, desfăcându-şi

părul. Aş vrea să cred că n-am s-o fac, căci sună prea periculos, chiar şi pentru mine.

— Slavă Domnului, măcar atât, zise Grace, luându-i peria din mână ca să o ajute să se aranjeze. Uneori mă tem că ţi-ai pierdut minţile.

Cu toate că nu o spuse cu voce tare, Honor se temea să începuse să-şi piardă minţile din clipa în care îl întâlnise pe Easton la Rotten Row.

*

Salonul verde era cel mai mic din casă, dar cel mai primitor dintre toate, decorat cu covoare pufoase şi tapiserii pe pereţi, care creau un aer confortabil. Piesele de mobilier din încăperea aceea erau mai uzate decât în restul casei, după ce pătimiseră ierni întregi suportând greutatea a patru fete şi a unui băiat destul de împiedicat.

Honor se strecură în salon în urma lui Grace. O văzu pe mama ei la masa cea mică, unde se servea de regulă ceaiul, lângă conte, care stătea cocoşat la masă, cu o pătură de lână peste umeri.

Monica, Augustine şi Mercy stăteau pe canapea, iar Prudence se instalase la harpă. Fratele Monicăi îşi ocupase locul lângă şemineu.

— Domnule Hargrove, domnişoară Hargrove, bine aţi venit! le ură Grace, salutându-i politicos din cap, după care traversă încăperea şi se aşeză lângă conte.

Honor îi aruncă un zâmbet fratelui mai mare al Monicăi, pe care îl ştiuse dintotdeauna drept Teddy. Era un bărbat slăbuţ, cu nas acvilin, care călcase pe urmele tatălui său, devenind profesor. Îi întinse mâna, spunând:

— Dragul meu Teddy, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, zise el, strângând-o uşor de mână, cu o plecăciune.

— Dar părinţii tăi? Sunt bine?

— Foarte bine, mulţumesc. Doar că mama nu s-a putut dezlipi de lângă şemineu pe vremea asta ploioasă.

Păcat. Când era alături de doamna Hargrove, Monica

obişnuia să vorbească mai puţin. Honor se întoarse apoi spre canapea.

— Monica, draga mea, zise ea, întinzându-i mâna inamicii sale. Arăţi minunat!

Monica se ridică, o luă de mână şi o strânse mai tare decât de obicei.

— Mă bucur foarte tare să te văd, Honor.

Avea Monica multe defecte, dar adevărul era că era o femeie frumoasă. Honor se uită lung la rochia ei verde şi zise:

— Ar trebui să vii îmbrăcată cu rochia asta la balul Prescott, îi sugeră ea. Vii, nu-i aşa?

— Nu am de gând să-l ratez, zise Monica, dându-i drumul de la mână.

Balul Prescott era cel care dădea startul noului sezon, evenimentul la care urmau să fie prezentate în înalta societate zeci de debutante. Toată lumea urma să vină la bal.

Honor se îndreptă spre conte.

— Cum te mai simţi?

— Bine, răspunse el, luând-o de mână. Aş vrea o ceaşcă de ceai, să mă încălzesc.

— Merg eu să-ţi aduc, dragul meu, spuse mama lui Honor, ridicându-se de la masă şi îndreptându-se spre clopoţel.

— Dar tocmai ce l-am rugat pe Hardy să aducă ceaiul, zise Augustine. N-a avut timp să o facă.

— Chiar aşa? întrebă mama lui Honor, cu seninătate, după care se întoarse la locul ei.

— Honor, că tot veni vorba de balul Prescott, presupun că veţi participa şi tu şi Grace, nu? întrebă Monica, pe un ton care se voia a fi prietenesc. Genul acesta de evenimente sunt foarte importante atunci când eşti în căutarea unui pretendent, spuse ea, cu zâmbetul pe buze.

Honor zâmbi şi ea, cu toate că o duru să o facă.

— Ah, draga mea, Honor nu este preocupată de astfel de lucruri, glumi Augustine.

— Ei bine, eu, una, sunt cât se poate de

nerăbdătoare, zise Grace, iar în clipa aceea Hardy intră cu tava cu ceai.

— Honor, te vom vedea şi pe tine la bal? o întrebă Teddy, în timp ce Hardy se grăbi să servească ceaiul şi gustări.

Teddy se instalase comod la cămin, rezemat cu un cot pe mahonul proaspăt lăcuit, cu gleznele încrucişate, cu o atitudine atât de relaxată pe care probabil că o studiase câteva minute bune.

— Pe mine? Doar nu am să ratez unul dintre cele mai importante baluri ale sezonului, spuse Honor, râzând.

Augustine începu şi el să chicotească.

— Cum ar fi un bal londonez fără prezenţa fetelor Cabot?

— Mă bucur nespus să aud asta! exclamă Monica. Sper din tot sufletul ca Honor să-şi găsească un tânăr pretendent pe placul ei. Lady Beckington, câteodată mi se pare că fiica dumitale cea mare nu vrea să se mărite!

— Asta e adevărul, nu se feri Honor să spună. Nu iau parte la aceste baluri în căutarea de pretendenţi, ci pur şi simplu pentru că îmi face plăcere.

Monica începu să râdă, de parcă cuvintele lui Honor ar fi fost în glumă.

— Nu eşti interesată să te căsătoreşti? o întrebă Teddy.

— Nu în clipa de faţă, spuse Honor. Teddy, în ciuda a ce crezi tu, nu toate femeile necăsătorite sunt în căutarea unui soţ.

— Nu, bineînţeles că nu, zise Monica. Cu toate astea, aşa ar trebui să se întâmple. La urma urmei, fericirea surorilor tale depinde de asta, nu?

— La ce te referi, draga mea? întrebă Augustine, vizibil confuz.

— Vreau doar să spun că surorile mai mici nu vor putea să accepte o cerere în căsătorie cât timp sora cea mare nu este încă căsătorită, zise ea, senină, după care îşi îndreptă atenţia spre farfuria sa. Dar presupun că nu avem ce face dacă eşti împotriva acestei idei.

— Honor a rămas împotriva ideii de când cu povestea cu Rowley, spuse Augustine, din senin. Dacă nu mă înşel, încă mai tânjeşti după el, draga mea, nu-i aşa?

— Poftim? exclamă Honor, roşie la faţă. Nu! Desigur că nu. Absolut deloc, zise ea, uitându-se disperată la Grace.

Însă mama ei fu cea care îi sări în apărare.

— Fiicele mele au fost întotdeauna foarte apreciate în mijlocul societăţii noastre, şi mi se pare ceva măgulitor şi plăcut. De ce să nu se bucure de atenţia primită?

— Seamănă cu mama lor, spuse contele, iar mama lui Honor îl privi încântată.

Hardy continuă să servească ceaiul şi, după ce se asigură că toată lumea avea cele trebuincioase, ieşi din cameră.

— Grace, cu ce ai să te îmbraci? întrebă Prudence.

— Unde? întrebă Lady Beckington.

— La bal, mamă, spuse Grace.

Dintr-odată, mama ei se lumină la faţă.

— La bal? zise ea. Cine îl va găzdui de data asta?

În clipa aceea, Honor simţi cum toată lumea rămase cu răsuflarea tăiată. Toate privirile se îndreptară asupra mamei sale, care se uită lung la ei, aşteptând un răspuns.

— Mamă, este vorba despre balul Prescott! spuse Mercy, de parcă lapsusul mamei sale nu ar fi fost câtuşi de puţin ciudat. Nu mai ţii minte? Tocmai ce vorbeam despre asta.

Contesa îi aruncă o privire pierdută.

— Dumnezeule, Mercy, nu avea cum să audă ceva în agitaţia asta, se grăbi Grace să spună.

Honor băgă de seamă că Monica nu-şi luă o clipă ochii de la mama ei. Mânată de panică, se grăbi să intervină:

— Mercy, draga mea, n-am avut încă plăcerea să te auzim cântând la harpă.

Mercy tresări, speriată.

— Hai, Mercy. Nu te jena, zise Honor, împingând-o de la spate pe sora ei.

Mercy se apropie de harpă şi aruncă o privire în jur, emoţionată, îşi aranjă ochelarii, puse mâinile pe corzi şi, cât

se poate de concentrată, scoase o notă stridentă, nearmonioasă.

— Mi diez, şopti Prudence, cu voce tare.

Mercy încuviinţă şi mai făcu o încercare. Cu toate că reuşi să reproducă corect notele muzicale, mişcările ei nu erau câtuşi de puţin delicate. Reuşi, cu mare dificultate, să cânte o piesă. Honor observă privirile insistente ale Monicăi, în direcţia mamei sale, care rămase neliniştită la masă, cu privirea plecată, jucându-se cu manşeta de la rochie.

În timp ce Mercy continuă să cânte la corzile delicate cu mişcări greoaie, Honor se aşează între Monica şi mama ei şi, cu un zâmbet larg, o întrebă:

— Nu-i aşa că are potenţial?

Gestul ei avu efectul scontat, iar Monica îşi îndreptă privirea spre Mercy.

După ce Mercy termină piesa, sau cel puţin asta presupuse Honor, căci i-ar fi fost imposibil să-şi dea seama, contele o rugă pe soţia lui să îl conducă înapoi în cameră. Traversă salonul cu paşi greoi, iar când se opri să stea de vorbă cu Monica şi cu fratele ei, abia dacă reuşi să-şi tragă răsuflarea.

Honor îşi propuse ca, ziua următoare, să vină cu un plan prin care să îl convingă pe Lord Prescott să îl invite pe George Easton la bal. Aruncă o privire spre Monica şi o văzu urmărindu-i din priviri pe Lord şi Lady Beckington şi ieşirea lor greoaie. În clipa aceea ştiu că Monica începuse să-şi dea seama că ceva nu era în regulă şi că, la cât era de isteaţă, mai devreme sau mai târziu urma să înţeleagă totul.

Capitolul 12

Dumnezeule, reuşise să o facă, îşi spuse George, când primi invitaţia la balul Prescott două zile mai târziu. Îi venea greu să creadă că o femeie care abia dacă trecuse de două decenii ar fi putut să convingă o persoană atât de influentă

precum lordul Prescott să îi lanseze o astfel de invitaţie preţioasă unui bărbat ca el.

— Cine a adus-o? îl întrebă el pe Finnegan, care se strecură în biroul întunecat al lui George ca să îi înmâneze pergamentul gros, frumos legat.

— Servitorul lui Prescott.

George lăsă să-i scape o înjurătură. O parte din el sperase ca domnişoarei Cabot să îi vină mintea la cap. Şi, în acelaşi timp, o altă parte din el, care convieţuia alături de cea chibzuită şi morală, nu-şi putea lua gândul de la după-amiaza petrecută în micuţul salon.

Lucrul acela îl enervă la culme. Nu chinul fizic, desigur că nu, acela era singurul aspect care nu-l supăra. Ceea ce-l deranja cu adevărat, într-un fel în care nu-l mai deranjase nimic niciodată până atunci, era faptul că ştia că era un bărbat care fusese cu nenumărate femei, din toată Anglia, femei cu mult mai multă experienţă decât debutanta aceea virgină. Cu toate acestea, sărutul ei era cel care îi rămăsese întipărit în memorie. Imaginea ei pe canapea era ceva care îl tortura. Episodul acela reuşise să-l tulbure în profunzime şi încă nu putea să se adune.

— Vreţi să vă calc fracul? îl întrebă Finnegan în timp ce se apucă să lege frumos pergamentul.

George îi făcu semn să plece.

— Ştiu că n-o să te laşi până nu calci fiecare părticică din fracul acela.

— Prea bine, domnule, reuşi Finnegan să spună, fără să zâmbească. Să trimit răspunsul dumneavoastră afirmativ? întrebă el, punând invitaţia în birou.

George se uită lung la el.

— Finnegan, îmi pui răbdarea la încercare.

— Trimit răspunsul îndată, zise acesta, perfect senin, după care ieşi din cameră, netulburat.

George se uită încruntat în urma lui. În ultimele două zile fusese într-o stare de spirit sumbră, totul din cauza acelor ochi albaştri şi, mai rău decât atât, ca urmare a faptului că, în urmă cu o zi, mersese cu Sweeney în docurile West India. Două corăbii acostaseră în port săptămâna

aceea, ambele întorcându-se de pe coasta de vest a Indiei. George şi Sweeney speraseră să afle veşti despre căpitanul Godsey şi despre corabia *Maypearl.*

Avuseseră mare noroc să-l găsească încă la bord pe căpitanul vasului *Spirit of Whitby* şi îl întrebară dacă ştia ceva despre corabia lor

— E un vas corsar cu trei catarge, cu steag britanic, îi explică Sweeney. O corabie joasă, care prinde multă viteză.

Căpitanul clătinase din cap, făcând obrajii cărnoşi şi arşi de soare să se scuture.

— N-am văzut-o, dar asta nu înseamnă că nu-i deja în drum spre casă, aşa-i? zise el şi începu să râdă, cu dinţii lui galbeni, cu unul lipsă. S-ar putea să fie doar din cauza vânturilor potrivnice, domnule. Sau, cine ştie, poate a fost prinsă în blocadă. Sau la fel de bine s-ar putea să nu fi trecut de Cape Comorin. Şi să nu uităm de piraţi.

George abia se abţinu să nu-l ia la pumni, să-l mai scutească de câţiva dinţi. În mintea lui, oricare dintre acele scenarii părea plauzibil şi parcă deja îi văzu în faţa ochilor pe toţi oamenii lui scufundându-se în oceanul întunecat, cu tot cu încărcătura lui.

Cu toate că era îngrijorat, la fel ca Sweeney, avea încredere în Godsey. Avea de-a face cu un căpitan capabil, care nu se arătase câtuşi de puţin îngrijorat de războaie sau de piraţi când plecase la drum, cu suficiente provizii pentru lunga călătorie.

— E o mare imensă, îi spusese el lui George după ce acesta îşi exprimase temerile în privinţa tuturor necazurilor care ar fi putut să le iasă în cale.

Totodată, într-o zi ca asta în care era atât de necăjit, tocmai de asta se temea George, că era cu adevărat o mare imensă. Nenumărate locuri şi persoane în care o corabie să se rătăcească sau să ajungă rău. La fel de tare îl enerva faptul că nu se putea abţine să nu se gândească la debutanta aceea drăguţă şi la complotul ei prostesc, în loc să se concentreze pe corabia lui. Era cât se poate de supărat pe sine însuşi.

Oricât ar fi fost de fascinantă Honor Cabot, fata aceea

nu avea ce căuta în viaţa lui. Era prea tânără, cu toate că părea mult mai înţeleaptă decât ar fi crezut după vârsta ei. Şi era prea… cuviincioasă. O domnişoară bogată, dintr-o familiei influentă, o debutantă, o femeie care, fără îndoială, primise deja nenumărate cereri în căsătorie. Era doar o joacă de copii, o distracţie. Trebuia să aibă mare grijă să nu-şi asume prea multe riscuri pentru că nu era genul de joc pe care să-l poată câştiga.

George privea prea realist situaţia şi ştia că nu avea cum să trăiască în lumea ei. În ochii societăţii, nu avea să fie niciodată îndeajuns de bun pentru ea. Să fie împreună cu o femeie din înalta societate ar fi însemnat să rişte suferinţă, refuz, toate lucrurile pe care învăţase de mic să le dea uitării, să le ignore, să pretindă că nu fac parte din el.

Îşi reaminti că, la treisprezece ani, făcuse o pasiune pentru Lady Anna Duncan, fiica unui important magistrat londonez. Aceasta, la rândul ei, îi dăduse toate motivele să creadă că îi împărtăşea sentimentele. Dar într-o bună zi venise la grajdurile regale alături de tatăl ei, iar când George încercase să o sărute, fata începuse să râdă de el.

— N-am de gând să-i ofer primul meu sărut unui grăjdar, zisese ea, de parcă el ar fi fost un nimic.

Suferinţa fusese mare şi, cu toate că după ce devenise bărbat şi putuse să pună incidentul acela în perspectivă, în continuare simţea că Lady Anna Duncan îi oferise o lecţie de esenţială: faptul că nu va putea să scape niciodată de ruşinea trecutului. Nicio domnişoară din înalta societate nu ar fi acceptat vreodată să fie cu el.

Iar Honor Cabot era o femeie din înalta societate. În plus de asta, avea să-i facă numai probleme, era sigur de asta. Cu toate acestea, nu putea să nu se gândească la ea, la îmbrăţişarea aceea, la buzele şi la sărutarea ei. Parcă o şi simţi încolăcindu-se în jurul lui…

Brusc, George îşi dădu seama că avea ceva în mână şi coborî privirea. Fără să-şi dea seama, scosese din sertar invitaţia pe care ea reuşise să o obţină în numele lui şi îşi încleştă pumnul în jurul ei, după care o aruncă de partea

cealaltă a încăperii.

Capitolul 13

George se văzu nevoit să recunoască faptul că Finnegan îl făcuse foarte prezentabil pentru balul Prescott. Se uită impresionat spre vesta verde, cu broderie neagră care apăruse pe neaşteptate în garderoba lui, numai Dumnezeu ştia de unde. Purta la gât o lavalieră neagră, de mătase, iar fracul era confecţionat din lână de cea mai bună calitate. Finnegan aranjase să vină şi un bărbier să-l radă impecabil. Se tunsese şi îşi pieptănase părul pe spate, până la guler, iar Finnegan îi lustruise cizmele. Până şi el însuşi era de părere că arăta ca nepotul unui rege. Spunându-şi că poate că şi alţii aveau să fie de aceeaşi părere… şi inevitabil, chicotelile ascunse urmau să înceapă.

Scepticismul oamenilor deja ajunsese să nu-l mai deranjeze atât de tare ca în copilărie. Ştia prea bine cine era, un bărbat cinstit, cu propriile convingeri, iar dacă asta nu avea să fie îndeajuns pentru domnii şi doamnele din înalta societate, prea bine. Îşi reaminti că prin forţe proprii reuşise să urce pe scara socială. Nu voia în clipa aceea să-şi dea singur emoţii la gândul că urma să intre în mijlocul celor din înalta societate în acea seară.

O luă la pas, profitând de faptul că locuia la mică distanţă de eleganta Grosvenor Square. Zări mai multe trăsuri adunate în piaţă, din care tocmai se pregăteau să coboare invitaţii la prestigiosul eveniment.

Trecu în grabă printre ei, cu invitaţia mototolită în buzunar, şi urcă în grabă treptele reşedinţei lui Lord şi Lady Prescott.

Era, într-adevăr o casă impresionantă care ocupa o treime din partea de nord a pieţei. Intrarea era flancată de coloane greceşti, iar fiecare fereastră era luminată. De îndată ce intră în foaier, se trezi înconjurat de un val de rochii în nuanţe pastel, pălării şi pene. Nenumărate

nestemate străluceau la gâturile şi încheieturile frumoaselor doamne, care veniseră însoţite de domni zvelţi, îmbrăcaţi de gală, cu veste frumos brodate. Lui George i se păru că semănau cu nişte bărzoi ori de câte ori aplecau urechea să le audă pe doamne vorbind, după care îşi îndreptau din nou spatele.

Făcu un pas în spate ca să evite trena plină de mărgele aurii a unei femei şi aproape că se ciocni de un lacheu care îşi făcea grăbit drum printre mulţime, cu mai multe cupe de şampanie pe o tavă, plutind deasupra capului, ca să evite o întâlnire dezastruoasă cu penele care creşteau din accesoriile extravagante de păr ale doamnelor.

George încercă să îşi ţină în frâu angoasele adolescentine şi se aşeză la rând să fie prezentat vicontelui şi soţiei acestuia. Îi înmână majordomului invitaţia, iar odată ce se apropie de finalul rândului, acesta îl anunţă pe George cu mare pompă. Când făcu un pas în faţa vicontelui, acesta se uită lung la el, de parcă nu şi-ar fi dat seama de unde îl cunoştea.

În schimb, Lady Prescott îl întâmpină cu o reverenţă graţioasă şi îi strânse mâna, privindu-l drept în ochi.

— Domnule Easton, spuse ea, cu un zâmbet delicat. Bine ai venit în casa noastră!

— Bună seara, milady, răspunse el, cu o plecăciune. Mulţumesc.

Lady Prescott nu se grăbi să-şi retragă mâna sau să-şi ferească privirea şi îi zâmbi. Era familiarizat cu genial acela de zâmbet, aşa că ridică surprins din sprâncene, iar zâmbetul ei păru să se lărgească. „Femeile astea”, îşi spuse el, după care îi dădu drumul, făcu o nouă plecăciune şi se îndepărtă. Fie le era teamă să aibă de-a face cu cineva ca el, fie îşi doreau mai multe de la el, mai mult decât era el dispus să ofere.

Îşi văzu în continuare de drum, aruncând o privire în jur. Văzu câteva figuri cunoscute, dintre care unele îşi feriră privirea, şi se opri să stea de vorbă cu cei care nu se ascunseră de el, cu toate că, în tot acest timp nu conteni să

o caute din ochi pe Honor Cabot. Doar că nu o zări nicăieri. De asemenea, nu o văzu nici pe domnişoara Hargrove. Dacă avea să se dovedească că Honor îl obligase să ia parte la un bal la care domnişoara Hargrove nici măcar nu urma să participe, nu ştia de ce ar fi fost în stare să-i facă nesuferitei aceleia.

Luă o cupă de şampanie de pe o tavă şi continuă să se strecoare prin mulţime, admirându-le pe domnişoarele invitate. Când simţi o mână delicată apucându-l de braţ, se întoarse aşteptându-se şi sperând să o vadă pe Honor, dar se dovedi a fi o veche prietenă, Lady Seifert.

— Mary, o întâmpină el cu căldură, după care îi sărută mâna.

El şi frumoasa femeie cu păr roşcat şi ochi verzi avuseseră… o relaţie în urmă cu mai mulţi ani.

— Dragul meu George, zise ea, cu un zâmbet larg. Nu te-am mai văzut de o veşnicie! Am auzit că ai o viaţă plină. De femei şi de corăbii, nu-i aşa? îl întrebă ea, făcând cu ochiul. Toate prea departe pentru tine?

— Nicidecum, răspunse el, făcându-i la rândul său cu ochiul, surprins să afle că veştile ajunseseră şi la urechile ei.

— Dragule, nu-mi vine să cred că eşti aici, spuse ea, râzând.

— De ce? Pentru că nu ştiu să dansez?

— Pentru că Gloucester e şi el aici, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri ca să arunce o privire peste capetele celor adunaţi în jurul lor. Nu cred că ar fi trebuit să vii.

Pentru o clipă îşi spuse că invitaţia lui Gloucester conta mai mult decât a lui.

— Am primit invitaţie, spuse el.

— Ar fi mai bine să nu-l laşi să te vadă.

— Lady Seifert!

Lady Seifert şi George se întoarseră amândoi spre vocea aceea, iar George simţi cum i se opreşte inima în loc când o zări pe domnişoara Cabot.

— Domnişoară Cabot, o întâmpină Mary. Ce mai faci?

— Foarte bine. Dumneata?

— Bine, mulţumesc. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul George Easton, zise ea, întorcându-se spre George.

— Îmi pare bine, domnişoară Cabot, spuse George, ducându-şi mâinile la spate şi făcând o scurtă plecăciune.

Honor făcu şi ea o reverenţă, amuzată.

— Şi mie, domnule Easton. Ce seară frumoasă pentru un bal, nu-i aşa?

Neştiind ce anume presupunea ca o seară să fie frumoasă pentru un bal, zâmbi, iar Honor îi răspunse şi ea cu un surâs.

Mary băgă de seamă şi, mutându-şi privirea de la unul la altul, zâmbi amuzată.

— Norocul a fost de partea lui Lord şi Lady Prescott, acum că s-a oprit ploaia, zise Honor, aruncând o privire în jur, parcă sperând să vadă pe cineva.

— Chiar aşa? întrebă George, relaxat. Personal, nu mă preocupă vremea foarte tare.

Honor tresări, cu un nod în gât.

— Domnule Easton, aş fi curioasă să aflu ce te preocupă, îl şicană Mary.

— Tind că cred că domnul Easton este destul de interesat de noile debutante, sugeră Honor. Multe dintre care se numără printre oaspeţii din seara asta.

— Te numeri şi dumneata printre ele, domnişoară Cabot? o întrebă George.

Honor începu să râdă şi zise:

— Domnule Easton, eu mi-am făcut debutul în societate în urmă cu trei ani! Mi-e teamă că mi-am pierdut strălucirea.

— Ah, nicidecum, draga mea, spuse Mary.

Dintr-odată, George zări un alt domn cu coada ochiului.

— Lady Seifert, domnişoară Cabot, bună seara, le întâmpină el.

— Bună seara, domnule Randall! exclamă Mary.

— Domnişoară Cabot, spuse tânărul, mi-ar face deosebită plăcere să te invit la dans.

— Cu plăcere, răspunse Honor, cu toată sinceritatea. Lady Seifert, te rog să mă scuzi, zise ea, aruncându-i un surâs ispititor lui George. La revedere, domnule Easton.

Domnul Randall se grăbi să-i ofere braţul, iar ea îl acceptă, după care se îndepărtă, nu înainte de a-i arunca un ultim zâmbet fugar, dar cuceritor lui George. George încercă să nu rămână cu privirea fixată în urma ei.

Asta era tot?

Ea avea să plece liniştită la dans şi să-l lase pe el să-i facă treaba murdară? În cele din urmă, o văzu dispărând în mulţime. Abia când Mary îl lovi uşor cu evantaiul pe umăr îşi dădu seama că nu-şi putuse lua ochii de la ea.

— Dragă George, bea-ţi liniştit şampania. Nu e de nasul tău.

— Chiar aşa? zise el, râzând. Spune-mi, draga mea, cine e de nasul meu?

— Niciuna dintre debutantele de aici, spuse Mary, amuzată. Mama lor nu le-ar permite niciodată să fie cu cineva ca tine. Dar îţi urez distracţie plăcută, îi zise ea, făcându-i cu ochiul, după care se îndepărtă, unduindu-şi sugestiv şoldurile.

George îşi luă ochii de la priveliştea aceea ispititoare, iar în clipa aceea o văzu pe domnişoara Monica Hargrove, alături de Sommerfield. Măcar asta însemna că putea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea, îşi zise el şi se îndreptă relaxat spre ea.

Ea ridică privirea când îl văzu apropiindu-se şi tresări, luată prin surprindere.

— Ah! exclamă ea. Domnule Easton!

— Domnişoară Hargrove, spuse el, politicos.

Monica se întoarse spre logodnicul ei care îl cercetă curios pe George.

— Lord Sommerfield, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu domnul Easton.

— Ah, Easton, desigur! îl întâmpină Sommerfield, binevoitor. Tu erai. Ne ştim deja, zise el.

— Chiar aşa? întrebă domnişoară Hargrove.

— Da. Ne-am cunoscut la club, dacă-mi aduc bine

aminte. La club, nu-i aşa, domnule?

George nu era bine-venit în clubul lui Sommerfield, dar cu toate acestea, zise:

— Îmi pare bine să te revăd, Sommerfield. Ce mai face familia ta?

— Toată lumea este bine, mai puţin tatăl meu. Nu se simte bine, e bolnav de ftizie.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mulţumesc, zise Sommerfield, din obişnuită.

— Speram să o invit la dans pe domnişoara Hargrove, zise George, îndreptându-şi atenţia spre ea.

Aceasta se făcu albă la faţă şi aruncă o privire spre Sommerfield, care se schimbă şi el la faţă. Apoi, o bătu pe mână, cu un zâmbet neconvingător.

— Sigur, draga mea, trebuie să dansezi.

— Dar… am crezut că…

— Promit să nu te calc pe picioare, spuse George, oferindu-i braţul.

Domnişoara Hargrove se uită lung la el, apoi la Sommerfield, care o încurajă să se ducă.

— Mulţumesc, zise el, apucându-l de braţ, fără tragere de inimă.

George se grăbi să o ducă cât mai departe de Sommerfield, înainte să se arunce în braţele acestuia. O conduse pe ringul de dans şi se aşezară unul în faţa celuilalt.

— A fost destul de îndrăzneţ din partea dumitale, îi zise ea, încruntată.

— Domnişoară Hargrove, pot să fiu mult mai îndrăzneţ de atât. Ai face bine să accepţi că sunt un bărbat hotărât, spuse el, zâmbindu-i.

Muzica începu să cânte, iar George făcu o plecăciune. Monica se înclină şi ea. Începură dansul, iar ea trecu pe la spatele lui.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea, aşezându-se din nou în faţa lui.

El făcu un pas spre ea, după care se duse în spatele ei.

— Să te conving că ai multe alte opţiuni mult mai propice decât Sommerfield pentru o femeie frumoasă ca tine.

George veni din nou în linie, iar Monica făcu ochii mari. Se întâlniră în mijloc, împreunându-şi mâinile deasupra capului.

— Eu şi lordul Sommerfield suntem logodiţi.

El o roti într-un cerc mic, zâmbindu-i.

— Ştiu, zise el.

Începură din nou să danseze, iar Monica îl întrebă:

— Domnule Easton, ce crezi că vei avea de câştigat din povestea asta?

— Cred că ştii deja răspunsul, zise el, făcând un pas în spate, lăsându-şi privirea să alunece pe buzele ei.

— Şi cum ai de gând să mă ispiteşti? îl întrebă ea, pe un ton sceptic în timp ce-şi uniră mâinile deasupra capului şi se învârtiră în cerc. Nu ai relaţii şi umblă zvonul că ţi-ai pierdut averea.

— Zvonurile la adresa mea au fost nemiloase, spuse el, zâmbind, nu mi-am pierdut averea. Şi, dacă mă întrebi pe mine, sunt o persoană cu multe relaţii influente. La urma urmei, sunt nepotul regelui, zise el, după care îi dădu drumul şi făcu un pas în spate.

Domnişoara Hargrove făcu şi ea întocmai.

— Doar nu te aştepţi să cred asta, zise ea, râzând.

— Atunci poate că ai să crezi asta, îi spuse el, apropiindu-se din nou de ea. Sunt fascinat de tine.

Ea răspunse doar cu un zâmbet, fără să-şi ia o clipă privirea de la el. George dansă cum putu el mai bine, fără să-şi ferească privirea.

Odată ce dansul luă sfârşit, făcu o plecăciune şi o luă de mână. O strânse uşor, după care îi luă mâna şi o puse pe braţ, acoperind-o cu palma.

— Domnişoară Hargrove, sper că nu te-am supărat, zise el, după care o conduse spre Sommerfield, care ţopăia agitat de pe un picior pe altul, nerăbdător să-şi primească înapoi premiul cel mai de preţ.

Şi, în dreapta lui, aşteptând inocentă cu mâinile la

spate, o văzu pe Honor. Aceasta nu ridică privirea spre George, ba din contră, evită să o facă, tocmai ca să nu creadă lumea că se cunoşteau.

— Nu m-ai supărat, domnule Easton, zise domnişoara Hargrove, cu zâmbetul pe buze. Dar sunt deja logodită.

— Înţeleg... pentru moment.

Monica îi zâmbi larg, rumenă în obraji.

Iată dovada că reuşise să o cucerească. În clipa aceea, fără îndoială că ar fi putut să o invite în grădină şi să profite de ea. Dar odată ce ajunseră lângă Sommerfield şi Honor, George îi luă mâna de pe braţ, făcu un pas în spate şi o plecăciune politicoasă.

— Domnişoară Hargrove, mulţumesc pentru dansul acordat, zise el. Nu am avut niciodată onoarea să dansez cu o parteneră mai iscusită.

Domnişoara Hargrove începu să râdă, de parcă una ca asta ar fi fost de-a dreptul imposibil, dar Sommerfield se grăbi să-l aprobe:

— E adevărat, e o dansatoare desăvârşită. Şi mărturisesc că şi eu aş avea de învăţat de la dumneata, domnule Easton, spuse el, râzând agitat, scărpinându-şi nasul. Ar trebui să te angajez să ne înveţi dansul nunţii.

— Nu sunt un dansator prea bun. Mai degrabă un călăreţ iscusit.

— Nimic nu se compară cu o cursă de cai, nu-i aşa? zise Sommerfield. Suntem foarte mândri de caii noştri din Longmeadow, continuă el să spună. Avem unii dintre cei mai buni cai pursânge din ţară şi...

— Augustine, exclamă brusc Honor, trebuie să-l inviţi la Longmeadow!

Sommerfield şi domnişoara Hargrove se arătară la fel de înmărmuriţi ca George, care abia dacă îşi găsi cuvintele.

— Poftim?

— Ah, vai de mine, zise Honor cu un zâmbet cuceritor, însoţit de o scurtă reverenţă. Îmi cer scuze pentru izbucnire, domnule, dar tocmai mi-am dat seama că urmează să se organizeze o mulţime de curse de cai în primăvara asta la Longmeadow.

— Da, aşa este, spuse Sommerfield, pe un ton nesigur. Dar nu mă gândeam să… Vreau să spun că…

Teribil de agitat, sărmanul om aruncă o privire în jur, sperând să sară cineva în ajutorul său. Honor se schimbă la faţă.

— Vai, acum mă faci să mă simt atât de prostuţă.

— Nu… Nu asta a fost intenţia mea, zise Sommerfield, roşu la faţă. Desigur că eşti bine-venit la Longmeadow, domnule Easton. Cursele de cai sunt foarte antrenante.

— Dragul meu… dădu să spună domnişoara Hargrove, apucându-l pe logodnicul său de braţ.

— E foarte distractiv, interveni Honor înainte ca domnişoara Hargrove să aibă timp să îl facă pe logodnicul său să se răzgândească. Se pun şi pariuri. Domnule Easton, trebuie să vii. Întotdeauna avem nevoie de parteneri de dans şi sunt sigură că vom aprecia cu toţii un jucător de cărţi cu atâta experienţă.

Sommerfield făcu ochii mari, dar Honor era pusă pe treabă, nu avea de gând să lase pe nimeni altcineva să scoată vreo vorbă.

— Cunoşti zona Longmeadow? continuă ea, nerăbdătoare.

George se uită lung la ea. Îşi dăduse deja seama ce încerca să facă, să aranjeze o nouă „invitaţie”. Cu toate că îl enerva gândul acela, domnişoara Hargrove părea să aştepte răspunsul lui.

— E moşia tatălui meu vitreg, la doar o oră nord-vest de aici, zise Honor.

— Da, Easton, trebuie să vii, zise Sommerfield, încuviinţând hotărât. Am decis, prietene. Trebuie să vii la Longmeadow!

Se întoarse zâmbind spre domnişoara Hargrove, care spuse şi ea, cu mult mai puţin entuziasm:

— Da, domnule Easton, trebuie să vii.

— Apreciez invitaţia, zise el. Vă mulţumesc. George răsuflă uşurat când muzica începu din nou să cânte, o scuză să se retragă din ceea ce părea a fi pentru el un adevărat coşmar. Domnişoară Cabot, pot să te invit la

dans?

— Mergi, Honor. E un dansator desăvârşit, spuse Sommerfield, de parcă el însuşi ar fi dansat cu George.

— În cazul acesta, aş fi încântată, zise ea, întinzându-i mâna. George o apucă de mână şi o strânse dureros, fără să îşi schimbe expresia feţei.

— Vă rog să ne scuzaţi, îi spuse el lui Sommerfield.

*

Nici el şi nici Honor nu băgară de seamă zâmbetul care păli pe de chipul Monicăi.

— Draga mea, eşti o dansatoare extraordinară, îi spuse Augustine. Aş da orice să fiu un partener mai bun pentru tine.

— Augustine, eşti partenerul perfect pentru mine.

— Eşti sigură? o întrebă el, luând-o de mână şi strângând-o puţin prea tare. Pentru că eu aş fi pierdut fără tine, draga mea.

— Sunt sigură, zise ea, cu toată sinceritatea.

Augustine era un suflet nobil, un om bun. Era fericită alături de el. Şi atunci, de ce încerca Honor să îi despartă? Exact asta încerca să facă, era sigură.

— Dragul meu, dă-mi, te rog, drumul, înainte să-mi rupi degetele.

— Ah! tresări Augustine, speriat, eliberând-o grăbit din strânsoare. Monica aruncă din nou o privire spre Easton şi Honor şi îi văzu în mijlocul ringului de dans, aşteptând ca muzicienii să înceapă să cânte. Honor stătea cu spatele la el, de vorbă cu domnişoara Amelia Burnes, în timp de Easton îşi îndreptă privirea spre orchestră.

Nu văzu nimic care să-i dea în vreun fel de bănuit, dar ceva îi spunea că Honor îl pusese pe Easton să facă toate acele lucruri. Era foarte perspicace în astfel de situaţii, aşa că nu se lăsase câtuşi de puţin impresionată de complimentele lui Easton. Nu avea niciun sens, nu exista niciun motiv pentru care un bărbat ca George Easton să dezvolte din senin un interes pentru ea, mai ales dat fiind

faptul că tot oraşul ştia că era pe punctul de a se mărita cu Augustine.

De îndată ce Honor îl invitase pe Easton la Longmeadow, îşi dăduse seama că pusese ceva la cale. Tocmai ea, care nu se arătase niciodată câtuşi de puţin interesată de bărbaţi, să se încăpăţâneze să-l aducă tocmai pe Easton la Longmeadow? Ah, da, Monica o cunoştea mult prea bine pe Honor Cabot cât să-şi dea seama că îi pusese gând rău.

— Mi-e teribil de sete, zise Augustine, de parcă ar fi dansat toată noaptea. Draga mea, nu ai vrea să bem o cupă de şampanie şi să ne odihnim puţin picioarele?

— Ba da, zise ea, alăturându-se logodnicului său, cu rotiţele minţii învârtindu-se cu furie.

Capitolul 14

De îndată ce orchestra începu să cânte, Easton se arătă tulburat. Honor făcu un pas în faţă şi o reverenţă.

— Sunt în dezavantaj, zise el. Nu sunt familiarizat cu această muzică.

— E un vals. N-ai văzut niciodată acest dans?

George o privi încruntat în timp ce ea îl luă de mână, ghidându-l.

— Ştii prea bine că nu obişnuiesc să iau parte la astfel de baluri şi evenimente.

— Atunci poate că ar trebui să-ţi iei un profesor de dans. Am înţeles că domnul Fornier este foarte bun. A avut mulţi studenţi în rândul nobilimii franceze.

— Nu am nevoie de un instructor de dans, mormăi el. N-am de gând să dansez. Sunt aici doar din cauza ta, lucru care mă face deja să-mi pun la îndoială capacităţile mintale.

— Motiv pentru care o să-ţi rămân veşnic recunoscătoare, zise ea, pe un ton politicos. Să-ţi pui cealaltă mână pe spatele meu, zise ea, odihnindu-şi şi ea

mâna pe umărul lui.

El îşi instală mâna pe spatele ei, chiar deasupra şodului, ridicând din sprâncene.

— Mi se pare destul de scandalos pentru o adunătură de debutante îngâmfate.

Honor ridică şi ea din sprâncene.

— Să ştii că şi pentru ele este distractiv. Ridică mâna puţin mai sus pe spate.

— Dar acolo îmi place să o ţin, zise el cu un surâs periculos.

Şi ei îi făcea foarte mare plăcere. Îi plăcea să stea lângă el. Era atât de masiv, atât de puternic, dar nici nu voia să-şi imagineze cu ar fi reacţionat Lady Chatham şi Lady Prescott dacă i-ar fi văzut aşa. Din păcate, introducerea melodiei ajunse la final, şi odată ce începu dansul, Honor nu mai avu timp să-i explice unde să pună mâna.

— În regulă, ia-te după mine. Un, doi, trei, un, doi, trei, mormăi ea, ghidându-l când într-o parte, când în cealaltă.

După câteva încercări nesigure, reuşi să-şi găsească ritmul.

— Foarte bine, spuse ea, fără să se oprească. Cred că ai reuşit! Eşti foarte talentat.

— Atunci poate vrei să mă laşi pe mine să conduc, zise el, după care o învârti, brusc, aproape ciocnindu-se de un alt cuplu.

Honor începu să râdă.

— Nu poţi să faci asta. Trebuie să ne învârtim în direcţia celorlalţi dansatori.

— Poftim? O să fac cum vreau eu să fac, la fel ca tine. Longmeadow? Honor, ce-a fost în mintea ta? Deja exagerezi.

Era supărat pe ea. Adevărul era că Honor vorbise fără să se gândească înainte, lucru din care se părea că făcuse o obişnuinţă în ultima perioadă.

Easton o călcă uşor pe picior, se împiedicară şi avură nevoie de câteva momente să se îndrepte.

— Scuze, zise el, învârtind-o din nou în direcţia opusă, fără să ţină cont de ceilalţi dansatori.

— Domnule Easton, în cealaltă direcţie!

— Pentru că aşa zici tu, spuse el, iritat. Te-ai oprit oare să te gândeşti vreo clipă că poate timpul nu-mi permite să plec acum din Londra? Că poate că am lucruri mai importante de făcut decât să te ajut pe tine?

Honor ar fi fost curioasă să afle ce fel de lucruri importante erau acestea şi dacă aveau de-a face cu alte femei.

— Imposibil, îl şicană ea.

— Chiar aşa? Ei bine, domnişoară, află că nu vreau să merg în Longmeadow. Şi chiar dacă aş vrea să vin, n-aş avea nevoie de tine ca să fac rost de o invitaţie!

Care vasăzică, despre asta era vorba. Îi era ruşine. Gândul acela o făcu să se întristeze pentru că nu fusese niciodată intenţia ei să îl facă să se simtă prost.

— Easton, n-am făcut-o cu rea intenţie. Mi-a venit pur şi simplu o idee şi am spus-o cu voce tare. De ce nu ai vrea să vii în Longmeadow? E un loc superb! Caii sunt minunaţi. În plus de asta, domnule, am fost nevoită să o fac, pentru că nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că ai putea să nu te ţii de cuvânt. Nu fac altceva decât să creez ocazia perfectă.

Cuvintele ei îl făcură să se oprească în loc.

— Mişcă-te! îl zori ea, agitată.

El o făcu, însă vizibil nervos.

— Honor Cabot, am făcut tot ce am făgăduit, răbufni el, fără să respecte paşii, astfel încât ea fu nevoită să ţopăie pe un picior ca să-l prindă din urmă. Am venit la balul acesta blestemat, am dansat cu ea, insistă el, ciocnindu-se de cuplul din spatele lor şi aruncându-le un scurt „scuze” peste umăr. Am vorbit cu ea, am reuşit să o seduc, am făcut tot, mai puţin să-i cer mâna!

Honor nu se arătă câtuşi de puţin impresionată şi îşi dădu ochii peste cap la declaraţia lui. El o privi surprins, după care o sfredeli cu privirea.

— Dumnezeule, cineva ar fi trebuit de mult să te bată la fund. Şi nu m-ar fi deranjat deloc să fiu eu acela.

Honor rămase şocată să constate că vorbe lui reuşiră să o înfioare de plăcere.

— George, nu te supăra pe mine. Recunosc că ai făcut progrese, dar tot nu e gata.

— De unde ştii? întrebă el. Abia dacă ai dat ochii cu domnişoara Hargrove în seara asta!

— Pur şi simplu ştiu, spuse Honor, sigură pe ea. Nu te soarbe din priviri, nu-i aşa? zise ea şi fu luată pe neaşteptate când George o învârti brusc, cu privirea aţintită spre locul unde îi lăsase pe Augustine şi pe Monica. Ei bine? întrebă Honor. Vrei să spui că nu-şi poate lua ochii de la tine?

— Pentru numele lui Dumnezeu, e alături de logodnicul ei.

— Nu e ca şi cum asta le împiedică pe altele să nu o facă. Lady Seifert te-a admirat îndelung, cu toate că e o femeie măritată.

Cuvintele ei reuşiră să-l intrige într-un mod care nu o încântă deloc.

— Chiar aşa? întrebă el, zâmbind foarte mulţumit de sine însuşi. Unde e?

— Nu ştiu! Ce ticălos! îşi spuse Honor, de data asta ea fiind cea îmbufnată. Dacă mă întrebi pe mine, mi se pare foarte urât să te uiţi după un bărbat care nu este soţul tău.

— Ce naivă eşti, zise Easton cu un zâmbet răbdător, aruncând o privire în jur, probabil în căutarea lui Lady Seifert. Doar că, o clipă mai târziu, îşi îndreptă ochii aceia albaştri spre ea şi o cercetă îndelung, după care îi zâmbi atât de cuceritor încât o făcu să i se înmoaie picioarele. Vai de mine, spuse el, continuând să alunece pe ringul de dans. Ceva îmi spune că ai vrea să încerci să mă convingi că nu eşti atât de inocentă, dar că eşti prea cuviincioasă ca să o spui.

Exact asta îi trecuse prin minte, iar Honor simţi cum îi ard obrajii. Cu toate că avea experienţă în arta de a flirta, era de o inocenţă aparte. În ciuda impresiei pe care o avea lumea despre ea, Honor întotdeauna îşi păzise virtutea cu mare grijă. Easton fusese primul bărbat care o sărutase

atât de pătimaş, iar amintirea acelui sărut, a gurii lui, a atingerilor sale, o înfierbântă chiar şi acum. Ar fi trebuit să se ţină la distanţă de el, un bărbat atât de potent şi de viril.

— Nu e deloc ce voiam să spun, nu e nevoie să mă şicanezi. Eram pur şi simplu curioasă de legătura dintre tine şi Lady Seifert.

— Nu e ceva care să preocupe o fată aşa inocentă ca tine, zise el, amuzat. Mi-e teamă că ţi-ar putea jigni sensibilităţile cuviincioase.

— Am fost o proastă. Te-am crezut doar un ticălos, dar s-ar părea că eşti un ticălos arogant. La fel de bine cum eu nu-mi pun întrebări în privinţa ta, nici tu nu ar trebui să-ţi pui întrebări în privinţa mea, domnule Easton.

Zâmbetul lui cuceritor se făcu şi mai larg.

— Ce te supără, draga mea? Ba sunt George, ba domnul Easton, în funcţie de cât de supărată eşti pe mine? Dă-mi voie să te luminez, domnişoară Cabot. Diferenţa dintre noi doi este că eu n-am nevoie să-mi pun întrebări în ceea ce te priveşte. Miros o inocentă de la o poştă.

Honor făcu ochii mari, dar înainte să apuce să mai spună ceva, o luă pe sus şi se ciocni de un alt dansator.

— Ai grijă! şopti ea, nervoasă.

— Eu să am grijă? Chiar nu vezi ironia în povestea asta?

— Măcar eu sunt discretă când sunt nesăbuită şi nu mă ciocnesc de cei din jurul meu.

Easton începu să râdă.

— Domnişoară, tu auzi ce spui? Eu aş zice că eşti cea mai indiscretă femeie din toate câte am întâlnit până acum!

— Eu?

— Da, draga mea, tu, spuse el, cu zâmbetul pe buze. Eşti o tânără nesăbuită, indiscretă, incredibil de îndrăzneaţă, care şi-ar dori să nu fie chiar atât de inocentă, şi îţi spun sincer că nu am fost niciodată mai intrigat în privinţa cuiva.

Honor deschise gura să spună ceva, dar simţi un val de căldură. Ar fi dat orice să îşi acopere întregul trupul cu căldura aceea. Cu el. Ar fi dat orice să nu-l mai vadă pe

George zâmbindu-i astfel, atât de cuceritor, atât de cald, atât de intens. Ceva ardea în sufletul lui, în ochii aceia strălucitori. Încercă să se abţină să nu-i zâmbească, să-i arate că era de-a dreptul jignită, dar oricât de mult ar fi încercat, nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ei bine, nu-i nevoie s-o spui cu voce tare.

El începu să râdă, după care o trase pe Honor la pieptul său şi o învârti din nou şi din nou spre marginea ringului de dans, după care o prinse de mână şi o trase într-un colţ.

— Stai, ce crezi că faci? exclamă ea, aruncând o privire în jurul lor, agitată.

Văzu doi domni zâmbindu-le, atotcunoscători. Sau cel puţin aşa i se păru ei.

— Trebuie să-mi odihnesc picioarele, zise el, aruncând o privire în urmă. Hai, vino, zise el, după care îi puse mâna pe spate şi o trase spre bufet şi spre servitor. Domnişoară Cabot, serveşte o cupă de şampanie să-ţi astâmperi setea, spuse el, pe un ton destul de tare.

— Dar nu vreau…

Dar el o strânse atât de tare de mână, că Honor nu se putu abţine să nu tresară. Dar Easton alese să o ignore şi o conduse grăbit pe lângă bufet, până pe coridor, după care o împinse pur şi simplu spre scara servitorilor.

— Stai! Trebuie să mă întorc.

El întinse mâna şi deschise o uşă care dădea într-un balcon întunecat.

Honor păşi timidă în balconul care dădea spre intrarea de sub picioarele lor. Aruncă o privire în jurul ei. Cu toate că era întuneric, văzu mai multe cupluri plimbându-se jos. De partea cealaltă a balconului, zări o pereche de îndrăgostiţi care se ţineau în braţe.

— Ah, nu, zise ea, dar Easton o apucă deja pe mână şi o trase în spatele unor armuri de zale, după care se strecură în spatele lor.

Ea se foi în spaţiul acela înghesuit şi îşi scutură alarmată o pânză de păianjen care i se agăţase în păr. Easton era atât de aproape de ea încât îi simţi căldura

corpului.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă ea.

— Încerc să te mai scap de inocenţă, zise el, după care o apucă de talie şi o sărută.

Şocată, Honor începu să dea cu pumnii în el. George îşi înălţă capul şi spuse:

— La naiba, toată seara am vrut să fac asta.

Dumnezeule, şi ea la fel.

— Ai înnebunit? şopti ea, disperată. Dacă ne vede cineva?

— Ce contează? zise el, lăsându-şi buzele să alunece pe gâtul ei, pe umeri, mângâindu-i talia, şoldurile.

Honor auzi paşii cuiva şi rămase cu sufletul la gură, înfigându-şi degetele în braţele lui. Easton înlemni şi el. Rămaseră locului, Honor simţind că inima avea să-i sară din piept, până ce persoana respectivă se îndepărtă.

Apoi, George se uită lung la ea, iar Honor simţi ceva ciudat în capul pieptului, ca o şoaptă de mătase. Privirea lui era întunecată, plină de… afecţiune. Afecţiune! Ştia pentru că şi ea simţea la fel, ca un şoc care îi trecu prin inimă. Nu mai simţise aşa ceva de mult şi niciodată atât de intens ca acum. Brusc, Rowley i se păru ca un căţeluş prin comparaţie cu lupul acela.

Honor se ridică pe vârfuri şi îl sărută.

George o ridică pe vârfuri, lipind-o cu spatele de peretele din spatele armurii, ţinând-o prizonieră cu trupul său. O luă în braţe, o strânse la piept şi o sărută îndelung, cu limba, dezmierdând-o, sărutându-i obrajii, gâtul, buzele. Cu mâna liberă îi mângâie decolteul şi şi-o strecură pe sub rochie, prinzându-i între degete sfârcul excitat, făcând-o să se cutremure de plăcere.

Honor rămase fără suflu; nu mai putea să respire, nu mai voia să respire. Îl cercetă, plimbându-şi mâinile pe braţele şi pe spatele lui, pe piept şi pe chip, degetele ei strecurându-se printre buzele lor, pe pieptul musculos şi, îndrăzneţe, pe mădularul lui doritor. Tresări când îl simţi atât de tare. Îşi simţi propriul trup reacţionând, devenind tot mai umed, mai moale.

George îi apucă tivul rochiei şi îi strânse faldurile până reuşi să-i găsească piciorul. Mâna îi alunecă pe deasupra dresurilor, pe pielea dezgolită a coapsei, lăsând în urmă o flacără aprinsă. Honor tresări, de teamă să nu se lase purtată pe culmile dorinţei care mocnea în ea, dar cu toate astea, nu îi păsa.

Cum de reuşise bărbatul acela să trezească atâta dorinţă în ea? Cum de ajunsese să-l dorească atât de tare? Reuşise să o seducă, încetul cu încetul.

— Eşti un ticălos, şopti ea, înfigându-şi degetele în spatele lui. Îmi vine să urlu, îi spuse ea, la ureche.

— Fă-o, o provocă el. Urlă. Şi tot n-o să ţipi la fel de tare ca atunci când voi face dragoste cu tine.

— Netrebnicule, spuse ea, gâfâind, sprijinindu-şi piciorul pe un stâlp al balustradei pentru ca mâna lui să alunece în fierbinţeala dintre picioarele ei. Tresări de plăcere când îi simţi degetele pătrunzând-o, strecurându-se tot mai adânc în ea.

— Draga mea, îi şopti el la ureche.

Honor închise ochii şi îşi lăsă capul să alunece pe zid.

— Am înnebunit, şopti ea. Am înnebunit…

— Vreau să te fac să te simţi bine, zise el, sărutându-i buzele, gâtul şi alunecând tot mai jos, până pe sânii ei, după care începu să o pătrundă, strecurându-şi degetele în trupul ei, din ce în ce mai repede, făcând-o să se înfioare.

Lăsându-se purtată de ritmul carnal, Honor începu să se mişte odată cu mâna lui, frecându-se de degetele lui, căutând eliberarea. Se prinse de el când îşi intensifică mişcările, încercuind, pătrunzând, frecând sexul ei umed. Auzi voci în jurul ei, râsetele oamenilor de sub picioarele lor, şoaptele celorlalţi de pe balcon. Dar asta nu făcu altceva decât să sporească şi mai mult experienţa, să îşi dea seama în clipa aceea de cât de intensă putea să fie dorinţa. Nu-i păsa dacă aveau să fie descoperiţi.

Când îşi simţi trupul încordându-se, tresărind, pregătindu-se de eliberare, se lipi de el, îşi înfipse gura în umărul lui şi urlă de dorinţă în lâna fracului său, cutremurându-se de plăcere la atingerea lui.

Rămaseră amândoi câteva clipe, gâfâind de plăcere, după care George îşi retrase mâna şi lăsă faldurile rochiei să cadă. Honor reuşi să ridice capul şi să deschidă ochii. Nu putu să-şi ia privirea de la George Easton, nu reuşi să facă un pas în spate, să pună distanţă între ei, cum obişnuia să facă cu bărbaţii care se apropiau prea tare de ea. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi să-şi găsească cuvintele. Se simţi fără vlagă, fără suflu, năpădită de emoţii erotice.

Mâna lui alunecă pe braţul ei şi îşi încolăci degetele în degetele ei. Îi sărută fruntea şi îi şopti:

— Ca să vezi ce-mi faci şi tu mie, Cabot. Iar acum mi-e teamă că seara a ajuns la final.

— Poftim? întrebă Honor, încercând în zadar să-şi ascundă tulburarea.

Păşise în spatele unei perdele invizibile şi nu putea să mai audă bine. El îşi coborî capul ca să o privească în ochi.

— În ciuda faptului că nu sunt de acord cu ideile tale absurde, plăcerea a fost de partea mea.

Honor nu reuşi să dezlipească privirea de la el. Era şocată de cele petrecute, şocată de tot ce-i făcuse bărbatul acela.

— O să vii la Longmeadow? îl întrebă ea, mult prea neliniştită.

— Nu.

Ea încuviinţă, parcă încercând să-i accepte decizia, după care îşi înfipse degetele în el şi îl imploră:

— Te rog.

— Am făcut tot ce-am putut să fac pentru tine, zise el, cu un zâmbet senzual.

Nu vorbea serios, nu avea cum să vorbească serios.

— Te aşteptăm în două săptămâni, spuse ea, alarmată, încăpăţânându-se. Invitaţii încep să vină de joi.

El clătină din cap, după care îi aruncă o privire indulgentă şi îi mângâie fruntea, dându-i la o parte o şuviţă de păr din ochi. Avea o privire atât de duioasă încât o făcu să simtă de parcă ar fi plutit. Atât de uşor. De parcă ar fi putut să plutească spre candelabru ca un nor de fum.

— Pleacă imediat la dans, îi spuse el. Lasă-i pe toţi să

vadă că îi zâmbeşti altcuiva. Nu vrei ca ultima lor imagine cu tine să fie părăsind ringul de dans alături de mine.

— Nu-mi pasă, spuse ea, cu toată sinceritatea, dar Easton o luă de mână şi o împinse uşor.

— Ba da, îţi pasă. Hai, pleacă, înainte să iasă vorbe.

Oare avea dreptate? Honor nu reuşea să-şi mai dea seama. Totul părea să fie cu susul în jos. Nu-i păsa că lumea avea să vorbească. Nu-i păsa că era un bastard. Voia doar să fie cu el.

— Du-te, zise el, pe un ton ferm, împingând-o uşor de la spate.

Honor păşi fără să gândească. Traversă balconul, spre scara principală, simţindu-i privirea îndreptată asupra ei. Îşi spuse să nu se uite înapoi, se imploră să nu o facă…

Dar nu se putu abţine.

Îl zări pe George Easton în acelaşi loc în care îl lăsase, cu privirea aţintită asupra ei. O privire pe care o simţi ca un foc arzător, din cap până-n picioare.

Capitolul 15

Odată ce Monica acceptase cererea în căsătorie a lui Augustine, mama ei se grăbise să îi facă rost de o cameristă.

— O viitoare contesă trebuie să ştie să se folosească de serviciile unei cameriste, îi explică ea.

— Dar ea nu e cameristă, punctă bine Monica, uitându-se lung la fata care se apucă să-i lustruiască ferestrele.

— O să facă o treabă bună, o să vezi, o asigură mama ei, încrezătoare.

Doar că nu se întâmplă asta. Pe cât de neştiutoare era Monica cu privire la cum trebuia să se comporte o doamnă, pe atât de neştiutoare era şi Violet despre cum să o asiste. Monica nu considera necesar să aibă o cameristă. Era perfect în stare să-şi aranjeze singură hainele şi să se

trezească de una singură în fiecare dimineaţă.

Cu toate acestea, mama ei voia să se asigure că fiica ei înţelegea ce se aştepta de la ea în calitate de doamnă respectabilă şi privilegiată. Viitorul ei de contesă era un subiect care îi preocupa foarte tare pe mama ei şi pe Teddy, fratele ei mai mare, unul pe care nu se fereau să-l dezbată cu orice ocazie.

În dimineaţa aceea, Monica simţi mireasma de ciocolată caldă încă de când Violet păşi în dormitorul ei şi lăsă ceaşca pe noptiera de lângă pat.

Monica începu să caşte şi se întinse, după care se ridică în şezut şi îşi aranjă pernele la spate.

Îşi luă ceaşca de ciocolată caldă în timp de Violet trase draperiile. Ploaia curgea şiroaie pe ferestre.

Violet începu să ridice hainele pe care Monica le aruncase pe jos după ce ajunsese acasă, dis-de-dimineaţă.

— Cum a fost la bal, domnişoară? o întrebă ea.

— Foarte frumos, zise Monica, căscând din nou de somn. Dar mi s-a părut teribil de aglomerat.

— Ah, da, nici mie nu-mi place aglomeraţia, zise Violet, făcându-şi de lucru prin cameră. Fata nu avea nicio jenă să stea la poveşti cu Monica. Am însoţit-o pe doamna Abbot la piaţă azi-dimineaţă şi n-am văzut niciodată atâta lume acolo! zise ea, după care începu să-i povestească încântată despre plimbarea la piaţă.

Monica abia dacă o ascultă, parcă pomeni ceva despre nişte smochine. În timp ce încerca să se gândească cu ce să se îmbrace, auzi deodată numele Beckington. Monica tresări şi se întoarse cu faţa spre Violet.

— Ce-ai spus?

Violet se opri din treabă şi zise:

— Poftim?

— Ce ai spus de Beckington?

Violet o privi confuză.

— Ah! exclamă ea, pe măsură ce începu să-şi amintească. Nimic important, doar că l-am văzut pe la piaţă şi pe unul dintre servitorii casei Beckington. Domnul Abbot era şi el acolo şi mi-a spus că-l cunoaşte pe tânărul acela,

dat fiind că dânsul v-a condus la locuinţa Beckington. Mi-a spus că întotdeauna a fost întâmpinat de servitorul acela.

— Aţi fost la piaţa din Mayfair? întrebă Monica confuză, fiindcă era destul de departe.

— Ah, da, în Mayfair. Doamna Abbot îl preferă pe măcelarul de acolo. Dar şunca a fost teribil de scumpă! I-am spus că în Marylebone poate să cumpere o bucată de şuncă pentru doar câţiva şilingi, dar ea mi-a zis că şunca de acolo nu e de calitate, aşa cum o preferă doamna Hargrove...

— Violet, ce s-a întâmplat cu Beckington? o întrerupse Monica înainte ca Violet să înceapă să îi explice despre diferitele tipuri de şuncă de porc. Ai spus că l-ai văzut pe servitorul lor acolo?

— Ah, da! O căuta pe Lady Beckington, spuse Violet, după care ridică de pe jos şalul pe care Monica îl purtase la balul din seara precedentă, trecându-şi degetele pe materialul mătăsos.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce vrei să spui? Cum adică o căuta pe Lady Beckington? izbucni ea.

— Ah, se rătăcise. Ne-a spus că ieşise la plimbare şi că nu s-a mai întors, şi toată lumea o aştepta acasă. Dar ce să caute la plimbare pe o vreme ca asta, am întrebat-o eu pe doamna Abbot? Dar doamna Abbot mi-a spus că sigur a adus un băiat cu ea, să-i ţină umbrela deasupra capului, zise Violet, râzând.

Monica făcu ochii mari.

— Vrei că spui că Lady Beckington se rătăcise?

— Ah, nu ştiu, domnişoară. Servitorul a reuşit să o găsească repede, cumpăra flori pentru seră dacă vă vine să credeţi. Doamna Hargrove ar fi trimis pur şi simplu pe altcineva să cumpere flori. Nu ar fi mers ea până în Mayfair pe o vreme ca asta.

Violet începu să împăturească şalul, iar Monica căzu pe gânduri. Totul începea să se lege, ca un joc de cuvinte încrucişate.

Monica îşi termină de băut ciocolata după care se îmbrăcă şi se îndreptă spre salon, unde îi găsi pe mama şi

pe tatăl ei. Încăperea era micuţă şi întunecată, de la mobilierul de lemn la draperiile ponosite. Mama ei şi-ar fi dorit să le schimbe, dar soţul ei nu o lăsa să o facă.

În dimineaţa aceea îl găsi pe tatăl ei citind, luându-şi notiţe pe o bucată de hârtie. Mama Monicăi era aşezată pe fotoliu, ocupată cu o broderie. Părul ei roşcat strălucea în lumina lumânărilor, chiar şi într-o zi atât de mohorâtă ca aceea.

— Draga mea, te-ai trezit! o întâmpină ea, lăsând broderia deoparte.

Tatăl ei ridică şi el capul din carte şi aruncă o privire spre Monica pe deasupra ochelarilor.

— Cum a fost la bal? o întrebă mama ei.

— Minunat, răspunse Monica.

— Şi lordul Sommerfield? S-a simţit şi el bine?

Monica ridică din umeri şi se aşează lângă mama ei. Nu îl văzuse niciodată pe Augustine posomorât.

— Cred că da.

— Ar trebui să te îngrijeşti mereu de asta, draga mea, îi spuse mama ei, bătând-o uşor pe picior. E foarte important să-ţi ţii soţul fericit. Nu-i aşa, Benjamin? îl întrebă ea pe soţul ei.

Tatăl Monicăi îşi îndreptase din nou atenţia asupra studiului şi răspunse absent:

— Chiar aşa, Lizzy?

— Mamă, zise Monica, cum poţi să-ţi dai seama dacă cineva a început să-şi piardă minţile?

Cuvintele ei îl făcură pe tatăl său să ridice privirea.

— Simţi că ai început să-ţi pierzi minţile, draga mea?

— Nu, *papa,* răspunse ea, zâmbindu-i. Dar cum se întâmplă?

Tatăl ei lăsă tocul pe masă şi se îndreptă în scaun.

— Presupun că depinde despre ce fel de nebunie este vorba. Pentru cineva care suferă de senilitate, totul se întâmplă gradat. Începi să uiţi lucruri, să ai lapsusuri. Dar ştiu pe cineva care şi-a pierdut fiul într-un incendiu şi a înnebunit peste noapte. De ce întrebi?

Monica se temea să dea glas bănuielilor sale. I se

părea un gest nerespectuos şi scandalos. Dar era singurul lucru care avea sens, iar părinţii ei erau în aşteptarea unui răspuns.

— Cred că Lady Beckington a început să-şi piardă minţile.

Ambii ei părinţi o priviră şocaţi, fără să schiţeze niciun gest. După câteva clipe, tatăl ei întrebă:

— Draga mea, ce vrei să spui cu asta?

— E greu de explicat. Dar mi se pare foarte absentă.

Monica le povesti despre ultima ei vizită la reşedinţa Beckington, de faptul că Lady Beckington nu părea capabilă să ţină firul conversaţiei. Le zise apoi despre ce îi povestise Violet. Că, uneori, Lady Beckington avea o privire pierdută, de parcă nu ar fi fost prezentă la discuţie.

Tatăl ei o ascultă cu mare atenţie, iar după ce Monica termină ce avea de spus, acesta încuviinţă şi se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile la cap.

— Draga mea, nu mi se pare un semnal de alarmă. Oamenii devin uituci odată cu vârsta.

— Benjamin, e doar cu un an mai în vârstă decât mine, zise mama Monicăi.

— Exact ce spuneam, zise el, îndreptându-şi din nou atenţia spre cartea sa.

— Pe când eram noi tineri, înainte să te naşti tu, eu şi Joan obişnuiam să mergem împreună la tarabele cu flori din Mayfair, zise mama ei. Florile acelea păreau mult mai frumoase decât cele din zona în care locuiam noi, spuse ea, privind în gol. M-am bucurat mereu de prezenţa lui Joan.

— O să te bucuri din nou de ea, Lizzy, zise tatăl Monicăi. S-a întâmplat să aibă unele scăpări, nimic mai mult.

Monica observă cum mama ei se schimbă la faţă, după care îi zâmbi.

— Hai, draga mea, să mergem să te aranjăm la păr, bine? spuse ea, ridicându-se de pe canapea.

— Lizzy, nu-i băga fiicei tale idei în cap, zise tatăl ei, fără să ridice capul din carte. Tu şi Teddy întotdeauna aţi bătut-o la cap să le lase de izbelişte pe surorile Cabot.

— Domnule Hargrove, n-am făcut niciodată una ca asta, protestă mama ei, după care o luă pe Monica de mână şi o trase spre uşă.

Doar că nu era tocmai adevărat. Mama ei şi Teddy îi sugeraseră în repetate rânduri că poate că ar fi fost mai bine ca surorile Cabot şi mama lor să se mute la casa familiei din Longmeadow… sau undeva chiar mai departe.

Ieşiră pe coridorul îngust, iar mama ei o luă de după umeri.

— Sunt de acord cu tatăl tău, tind să cred că ai fost pur şi simplu martoră la câteva scăpări din partea lui Lady Beckington. Tuturor ni se poate întâmpla. Cu toată că…

— Cu toate că?

Mama ei o privi cu coada ochiului şi zise:

— Cu toate că, dacă ar fi să sesizezi o schimbare, n-ar fi rău să te gândeşti din nou la importanţa găsirii unei locuinţe confortabile pentru ea şi pentru fiicele ei. Departe de ochii lumii, desigur.

Monica îi aruncă o privire confuză.

— Sper că ştii deja că, în unele situaţii, nebunia poate duce la gesturi de violenţă?

Monica făcu ochii mari.

— Doar nu crezi că Lady Beckington…

— Nu, nu, nicidecum, se grăbi mama ei să o asigure. Dar dacă chiar a început să-şi piardă minţile, nu cred că ar putea nimeni să-şi dea seama când şi dacă ar putea avea astfel de ieşiri violente. Doar că mi-e teamă că un astfel de comportament imprevizibil nu ar crea un mediu sigur pentru noii moştenitori ai contelui.

Monica simţi un gol în stomac. Dintr-odată, văzu în faţa ochilor o femeie nebună care îi fură bebeluşii din pătuţurile lor. Chiar auzise o astfel de poveste, nu-i aşa? O servitoare nebună furase bebeluşul stăpânei sale, iar copilul fusese găsit mort câteva zile mai târziu.

— Draga mea, tremuri din toate încheieturile! exclamă mama ei. Dragă, nu cred că s-ar putea ajunge vreodată la asta… ei bine, eşti fiica mea. Monica, nu fac altceva decât să mă gândesc la binele tău.

— Dar... dar nu se cuvine ca eu şi Augustine să avem grijă de ea, dacă va fi să-şi piardă minţile?

— Da, răspunse mama ei, fără ezitare. Doar că asta nu înseamnă că trebuie să locuiţi sub acelaşi acoperiş. Cu siguranţă trebuie să existe un loc sigur pentru ea şi fiicele ei, un loc unde să nu fie nevoie să daţi bani pe rochii de gală sau alte astfel de lucruri.

Monica nu şi-o putea imagina pe Honor fără rochii elegante. Dar mama ei îi zâmbi şi o strânse uşor în braţe.

— Nu te panica. Sunt sigură că nu e cazul să-ţi faci griji.

Capitolul 16

Drumul până în Longmeadow nu fu uşor pentru conte. Rămase ţintuit la pat două zile înainte să se simtă în stare să se bucure de vremea frumoasă care îi urmase din Londra.

Asta însemna că, pentru prima oară, serata anuală de la Longmeadow începu fără el. Doar printr-un miracol aceea nu avea să fie cea din urmă serată de primăvară din Longmeadow la care urma să ia parte contele, iar gândul acela îi mâhni pe toţi.

Prudence şi Mercy hotărâră să se refugieze de atmosfera aceea sumbră în grajduri, cu toate că Grace îşi dădu seama că gestul lor nu avea nimic de-a face cu un interes subit pentru cai, ci pentru grăjdarii chipeşi angajaţi să se ocupe de cai şi de grajduri.

Odată ce oaspeţii începură să sosească, Grace rămase cu ochii pe mama ei, ieşind împreună la plimbări lungi prin grădină. Devenise clar pentru ele că starea mamei lor începuse să se deterioreze de la o zi la alta, amintiri familiale fiind date uitării.

Honor ar fi dat orice să o aibă din nou alături pe mama ei cea iubitoare, încrezătoare şi sofisticată. Îşi aminti de accidentul cu trăsura al mamei sale. Din clipa aceea

totul se schimbase pentru mama ei, iar Honor ar fi dat orice să poată da timpul înapoi, ar fi fost în stare să renunţe la lucrurile materiale, la înalta societate, la toate seratele acelea, doar ca să o împiedice pe mama ei să urce în trăsura aceea. Dacă mama ei nu s-ar fi căsătorit niciodată cu Beckington, dacă ar fi fost să rămână în căsuţa lor modestă, doar cu Hannah care să le poarte de grijă, nu ar fi fost oare mai fericite şi mai împlinite?

Honor era hotărâtă să o ţină pe mama ei la distanţă de familia Hargrove în săptămâna aceea, doar că nu se dovedi o sarcină uşoară, dat fiind că Monica nu se ferise să îl sfătuiască pe Augustine ce evenimente să pregătească pentru următoarele trei zile.

Honor dădu peste cei doi îndrăgostiţi şi un alt domn în salonul verde, încăperea ei preferată din minunatul conac în stil georgian, una dintre locuinţele cele mai mari din toată Anglia. Era un conac atât de mare, cu trei etaje, locul perfect pentru ca patru fete să găsească suficiente ascunzători în ultimii ani. Casa fusese construită pe un spaţiu pătrat, cu o curte interioară, frumos îngrijită, cu iederă la intrare şi trandafiri în spate.

Salonul verde dădea în grădina privată cu trandafiri prin ferestrele mari, în stil franţuzesc, prin care se strecura în casă mireasma aceea divină, pe timp de vară şi de primăvară, atunci când lăsau ferestrele deschise. Pereţii din salon erau vopsiţi într-o nuanţă de verde pal, iar draperiile de mătase erau albe. Era o încăpere intimă şi confortabilă, luminoasă şi aerisită. Din cele peste douăzeci de camere pentru oaspeţi, saloane şi camere de zi, niciuna nu o încânta mai mult pe Honor decât încăperea aceea.

— Honor! exclamă Augustine când o văzu. Ce mă bucur să te văd, zise el, vizibil uşurat. Trebuie să stai de vorbă cu Mercy. A băgat-o în sperieţi pe doamna Hargrove cu poveştile ei înfricoşătoare despre fantome.

— Augustine, Longmeadow te duce cu gândul la poveşti înfricoşătoare cu fantome.

— Poate că da. Dar doamna Hargrove abia dacă a reuşit să închidă un ochi toată noaptea.

Fiind deja familiarizată cu poveştile cu fantome ale lui Mercy şi cunoscând-o prea bine pe doamna Hargrove, Honor se îndoia profund că ar fi putut să se sperie în vreun fel de istorisirile unor fantome însângerate şi fără cap ale lui Mercy.

— O să stai tu de vorbă cu Mercy a noastră, nu-i aşa? I-am povestit şi mamei tale, dar a izbucnit pur şi simplu în râs şi nu s-a arătat dornică să mă ajute.

Honor rămase cu răsuflarea tăiată la gândul că Augustine ar putea să stea prea mult de vorbă cu mama ei.

— Mama este ocupată cu contele. O să vorbesc eu cu Mercy, nici o grijă.

— Augustine, dădu Monica să vorbească.

Acesta se uită la logodnica sa, după care zise:

— Ah, da! Te rog să mă ierţi. Honor, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu domnul Richard Cleburne, noul vicar din Longmeadow.

Tânărul se ridică în picioare, duse mâinile la spate şi făcu o plecăciune.

— Bună ziua, domnule Cleburne, zise Honor. Bun venit în Longmeadow!

— Mulţumesc, răspunse el, zâmbind.

Honor îşi îndreptă apoi privirea spre Monica.

— Cum îţi place vremea în Longmeadow?

— Totul îmi place în Longmeadow.

„Fără îndoială”, îşi spuse Honor.

— Iar lui Longmeadow îi place de Monica! zise Augustine, mândru. A venit cu o mulţime de idei despre ce îmbunătăţiri să aducă în camera asta.

Honor era deja pe picior de plecare, însă remarca o opri în pragul uşii.

— Îmbunătăţiri? repetă ea, aruncând o privire în jurul ei spre mobilierul cu creton înflorat şi spre tablourile cu peisaje frumoase. Dar nu are nevoie de nicio îmbunătăţire, e perfectă exact aşa cum e.

— Mi se pare că ar putea fi mai degrabă camera în care să luăm micul dejun, zise Monica.

— Are dreptate, zise Augustine, debordând de

entuziasm. Nu ştiu cum de nu ne-am gândit şi noi la asta.

Brusc, Honor îşi imaginã mai mulţi oaspeţi dând năvală în camera ei preferată, în căutare de cârnaţi.

— Camera asta să fie camera în care luăm micul dejun?

— Da, camera asta, spuse Monica, relaxată. Are o vedere minunată spre grădină, iar bucătăria e la îndemână.

— Şi actuala camera în care luăm micul dejun are bucătăria la îndemână, iar încăperea aceea are o privelişte minunată spre parc, zise Honor.

— Doar că nu este îndeajuns de mare pentru noi toţi, spuse Monica.

— Şi e destul de curent acolo, zise Augustine, strâmbând din nas.

— Asta se poate remedia, insistă Honor. Poate că ar fi mai bine să vă ocupaţi de aranjamentele pentru cină în loc să vă bateţi capul cu camera asta.

— Ne-am ocupat deja, spuse Augustine, mândru. Monica şi doamna Hargrove au terminat de dimineaţă să aranjeze locurile la masă, zise el, cu zâmbetul pe buze, de parcă ar fi fost de-a dreptul minunat.

Honor, în schimb, se arătă furioasă.

— Şi mama unde era?

— Indispusă? spuse Augustine, pe un ton nesigur. Cu tatăl meu, presupun.

— Honor, nu te supăra, interveni Monica, încercând să o liniştească. Am avut eu grijă să te aşez lângă domnul Cleburne, spuse ea, cu un zâmbet şiret, în timp ce domnul Cleburne se arătă confuz.

— Plăcerea va fi de partea mea, îi spuse Honor politicoasă vicarului. Iar tu, Monica, unde vei sta? Pe scaunul mamei?

— Honor! exclamă Augustine, aruncând o privire spre logodnica lui, să vadă dacă se supărase.

Dar Monica începu să râdă. În clipa aceea, un servitor intră în cameră.

— Domnule Augustine, domnul Hardy vă roagă să veniţi în foaier.

— Vai de mine, cred că are de-a face cu caii, îi spuse el Monicăi, neliniştit. Doamnelor, am să vă rog să mă scuzaţi. Cleburne, ce ştii despre cai? îl întrebă el pe vicar.

— Mi-e teamă că nimic, domnule.

— Ah, cu siguranţă ştii mai multe decât mine. Vrei să mă însoţeşti? spuse el, ieşind grăbit din încăpere, forţându-l pe domnul Cleburne să alerge în urma lui, lăsându-le singure pe Honor şi pe Monica.

Honor se uită încruntată în urma lor.

— Monica, mama n-a rămas încă văduvă. Nu ţi se pare că te grăbeşti prea tare să îţi iei rolul de stăpână a casei?

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă Monica, neafectată. Am stat de dimineaţă de vorbă despre asta cu Lady Beckington şi nu mi s-a părut deloc deranjată sau preocupată de locurile la mese. Părea mai interesată să organizeze o excursie în Scoţia, spuse ea, iar după câteva clipe de pauză, completă: Sau cel puţin la asta cred că se referea.

Honor se abţinu din greu să nu-şi arate teama.

— Augustine e cel care ar fi trebuit să se consulte cu ea.

— Dar a făcut-o, Honor. Cu toţii ne-am consultat cu Lady Beckington şi, după cum îţi spuneam, nu a avut nici o problemă cu asta. Poate că ea deja a înţeles că eu urmează să devin stăpâna casei într-o bună zi şi că nu are niciun rost să se împotrivească. Poate că şi tu ar trebui să faci la fel.

Mici adevăruri precum acela o făceau pe Honor să se simtă înfrântă… aproape.

— Mi-ar plăcea să cred că, în locul tău, nu m-aş grăbi să mă laud până nu m-aş vedea în faţa altarului.

— Nu te supăra, draga mea, spuse Monica, pe un ton amabil. Sunt sigură că n-o să-ţi mai baţi capul cu încăperea asta, cu pregătirile pentru cină sau cu Longmeadow odată ce o să primeşti o cerere în căsătorie şi o să începi să te gândeşti la propria nuntă.

Honor începu să se enerveze, dar pentru că nu voia să-i facă pe plac Monicăi, se forţă să zâmbească.

— Poftim? Sunt în pericol de a primi o cerere în căsătorie?

— Nu se ştie niciodată, zise Monica, amuzată. Uneori lucrurile se întâmplă fără să te aştepţi, nu crezi? Unii oameni apar pe nepusă masă şi îţi întorc viaţa cu susul în jos.

— Ce tot spui acolo? întrebă Honor, neliniştită.

— Nimic! Presupun doar că ţi-e dat să întâlneşti pe cineva şi să dai uitării toată povestea aceea neplăcută cu Rowley.

Honor ar fi putut să jure că Monica punea ceva la cale şi îşi încrucişă, defensivă, braţele la piept.

— N-am nici o treabă cu Rowley. Nu l-am mai văzut de mai bine de un an. Am înţeles că s-a refugiat la ţară alături de încântătoarea lui soţie şi de fiul lor.

— Honor, ştiu că te-a durut, zise Monica, pe un ton arogant. Dar nu e cazul să-ţi pierzi încrederea în bărbaţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Honor. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti!

— Încerc doar să-ţi spun că lucrurile se schimbă de la o zi la alta. Contele este grav bolnav. La un moment dat, Augustine tot o să se căsătorească, dacă nu cu mine, cu altcineva, nu-i aşa? Nu poţi să schimbi mersul lucrurilor. Aşa că ar trebui să te gândeşti să te măriţi cu un om bun.

— Un bărbat aşa bun ca domnul Cleburne? întrebă Honor, iritată.

Monica răspunse cu un zâmbet larg.

— Chiar pare un om bun, nu-i aşa?

În clipa aceea Honor ar fi dat orice să o arunce pe Monica pe fereastră.

— Sunt aşa de norocoasă că te am pe tine să te gândeşti la fericirea mea, zise ea. Şi, până apuci să mă vezi mireasă, te las să te ocupi de renovarea casei, cât timp eu merg să o caut pe Mercy. La revedere, Monica.

— La revedere, Honor, ciripi Monica.

Honor ieşi din cameră, hotărâtă să nu se arate supărată, ca să nu-i dea satisfacţie Monicăi. Avea să o găsească pe Mercy şi să îi sugereze că istorisirile ei despre

fantome şi spiriduşi nu erau nici pe departe îndeajuns de groteşti.

Trecu pe lângă galeria cu portrete, pe lângă camera în care se servea micul dejun în care era, aparent, „prea mult curent”, pe lângă bibliotecă, pe lângă sufragerie şi sala de bal. Traversă celelalte saloane mai mici şi salonul galben, scăldat în soarele dimineţii. Simţi un nod în stomac la gândul tuturor îmbunătăţirilor pe care avea să le aducă Monica.

Doar că nu avea niciun drept să gândească astfel.

Oricât de mult o durea să accepte asta, Monica avea dreptate – Longmeadow nu era casa ei şi nu avea să fie niciodată. Într-o bună zi, Honor urma să se căsătorească şi să se mute într-o casă respectabilă, cu un bărbat respectabil. Iar casa aceea nu avea să fie conacul Longmeadow cu scările lui ascunse, cu râul rece sau cu pajiştile verzi pe care obişnuiau să alerge şi să se joace ea şi surorile ei. Aşa cum nici locuinţa Beckington din Londra nu urma să-i fie casă, casa aceea cu foaier din marmură şi cu salonul cel mare în care încăpeau atâţia oameni la ora ceaiului. Viaţa aceea nu avea să fie a ei, iar singurul mod prin care Honor putea să se agaţe de ea, cel puţin până ce surorile ei urmau să fie prezentate în societate, era să o împiedice pe Monica să i-o deşire, fir cu fir, la fel ca mâneca mamei sale.

În ultimii doi ani, de teama unei noi dezamăgiri, Honor se încăpăţânase să amâne inevitabilul. După ce lordul Rowley reuşise să-i frângă inima cea novice şi naivă, Honor îşi găsise refugiul în bogăţia familiei Beckington. Avusese astfel libertatea de a se ţine la distanţă de inima ei, plimbându-se de la un eveniment la altul. Nu mai ştia dacă era sau nu disperată să salveze coconul care însemna averea contelui sau pe surorile sale.

Honor nu se mai înţelegea pe sine însăşi. Totul era atât de întunecat, din ce în ce mai întunecat. Nu reuşea să şi-l scoată pe Easton din minte. Nici măcar pentru o clipă.

Inima ei tânjea după bărbatul acela. O tortura până şi în vise, refuzând să-i dea pace după episodul de la balul

Prescott. Era ca o cometă strălucitoare în memoria ei, o cometă care trecuse în zbor pe bolta cerească, după care se făcuse nevăzută. Şi, cu toate că era un fiu ilegitim, nepotrivit pentru ea din atâtea puncte de vedere, din altele era exact ce avea nevoie…

Dumnezeule, oare avea să vină?

Îşi încleştă pumnii şi îşi continuă drumul. Nu putea să sufere ştiind cum femeile tânjeau după bărbaţi, sperând să-i vadă la cutare sau cutare eveniment. Cu toate că Easton îi spusese că nu avea să vină, ea nu putea să se oprească să nu spere. Întorcea capul, plină de speranţe, după fiecare trăsură ce oprea în faţa coloanelor masive de piatră care marcau intrarea principală a conacului, sperând să-l vadă pe el. Dar nicio trăsură nu părea să-l aducă pe George Easton.

„Nu o să vină”, îşi spuse ea, căci sosise timpul că accepte adevărul. Trebuia să facă un efort să nu se mai gândească la momentele petrecute în braţele lui, scăldate în conexiunea aceea misterioasă între un bărbat şi o femeie, cu inima deschisă, în timp ce trupul ei tânjea după atingerea lui. Fără doar şi poate, George Easton era un bărbat periculos de seducător şi, cu toate că reuşise să-i deschidă o lume carnală, pentru el nu însemnase la fel de mult cât însemnase pentru ea. Cu toate că reuşise să îi facă pe plac mai mult timp decât s-ar fi aşteptat, cu toate că îi făcuse inima să tresară şi îi umpluse mintea cu imagini senzuale şi gânduri tandre… totul fusese o joacă pentru el.

Ştiuse de la bun început că nu avea să-i facă pe plac pentru totdeauna, bineînţeles că nu. Ce bărbat ar fi făcut-o? Nici măcar ea nu-şi închipuise vreo clipă că întregul ei complot ar fi putut să facă altceva decât, poate, să amâne inevitabilul. Sincer, în clipa de faţă nici măcar nu putea să se gândească la Monica. Totul părea atât de diferit.

Dacă ar fi putut să recunoască toate aceste lucruri faţă de ea însăşi, ar fi putut să-şi spună că era de-a dreptul absurd să fie dezamăgită de faptul că Easton nu avea să vină! De ce era dezamăgită să ştie că nu avea să mai danseze cu el? Sau că el nu tânjea după ea la fel ca toţi

tinerii din Mayfair? La urma urmei, îi plăcea să danseze şi să se simtă bine! De ce să se gândească cu nostalgie la ochii aceia albaştri care păreau să strălucească de bucurie, de ce să se îndrăgostească de un bărbat din simplul motiv că exista şansa ca nici lui să nu-i placă atitudinea îngâmfată de care dăduse Monica dovadă la cina din seara de dinainte?

De ce să facă asta când ştia prea bine că, de îndată ce urma să lase acele dezamăgiri să câştige teren, durerea din mintea ei avea să se mute la inimă şi să o roadă pe dinăuntru.

*

În după-amiaza următoare după-amiaza, după prânz, în timp ce domnii plecară călare pe terenurile domeniului Longmeadow, tânărul Lord Washburn, care se oferise să rămână acasă şi să le ţină de urât doamnelor, le invită la o lecturare de poezie în capelă. Doamnele porniră pe poteca mărginită de copaci, în drum spre micuţa biserică medievală care fusese renovată, la un moment dat ca să satisfacă nevoile contelui.

Honor se cunoştea bine cu Lord Washburn. Acesta îşi primise titlul de viconte după ce, într-o zi ca oricare alta, inima tatălui său încetase să mai bată. După ce fusese dintotdeauna un individ obraznic, gălăgios şi enervant, brusc, după ce-şi primise titlul, devenise unul dintre cei mai doriţi domni din Mayfair. Washburn îşi acceptase noul rol cu mare entuziasm şi, în nenumărate ocazii, le sugerase atât lui Honor, cât şi lui Grace că, oricare dintre ele ar putea fi tânăra care să-i răpească inima.

Niciuna nu avea nici cea mai mică dorinţă de a încerca să-i fure inima. În ziua aceea, Washburn alese la întâmplare o tânără domnişoară pe care să pună ochii în timp ce îşi citea poeziile, iar Honor nu fu deloc încântată să descopere că Prudence era tânăra în cauză. Nici măcar nu împlinise încă şaptesprezece ani şi, la drept vorbind, se lăsa uşor influenţată.

Honor ridică privirea spre grinzi şi se întrebă oare cât timp avea să mai fie prinsă acolo. Oftă şi aruncă o privire în dreapta sa, iar când o făcu, tresări atât de tare încât domnişoara Fitzwilliam, care stătea chiar în faţa ei, se întoarse spre ea, speriată.

Honor îşi duse repede mâna la gură şi îi zâmbi, încercând să-şi ceară scuze, după care aruncă din nou o privire spre fereastră.

Venise.

Era chiar el, Easton! El şi alt domn veneau călare pe aleea care ducea spre casă. Chiar dacă era cu spatele la ea, Honor îl recunoscu după felul în care stătea pe cal, după umerii laţi şi după cele câteva şuviţe de păr şaten pe care le zări sub pălăria lui, până la gulerul jachetei.

Simţi cum îi creşte inima în ea de bucurie. Abia dacă reuşi să-şi tragă sufletul, inima îi bătea atât de tare. Oare venise pentru ea? Oare îi fusese dor de ea, oare se gândea şi el la ea aşa cum se gândea ea la el?

În clipa aceea Honor simţi o nevoie disperată să se ridice de pe bancă şi să iasă din capelă.

Washburn ajunsese la punctul culminant al sonetului său şi se îndepărtase de pupitru ca să poată gesticula. După ce îşi termină sonetul, îşi duse mâinile la inimă şi făcu o plecăciune, în aşteptarea aplauzelor politicoase din partea grupului de tinere domnişoare. În timp ce două domnişoare aşezate pe rândul din faţă începură să-l implore să continue, Honor reuşi să evadeze.

Se strecură prin spatele capelei, dar se opri puţin în pragul uşii, încercând să-şi obişnuiască ochii cu soarele puternic. O luă grăbită spre grajduri, cu grijă să meargă şi să nu alerge, iar când ajunse în spatele zidului, îşi trecu degetele prin păr, să-l aranjeze. Urcă în grabă treptele de la grajduri spre aleea principală, după care dădu colţul spre casă şi ajunse la intrarea principală chiar când Easton luă o geantă de la coburii calului şi i-o întinse servitorului.

Honor trase adânc aer în piept, după care se îndreptă relaxată, fără să se grăbească spre grupul de bărbaţi.

Se apropie de calul lui şi veni în întâmpinarea lui.

— Ah, domnule Easton! Ai venit, zise ea, cu răsuflarea tăiată, astfel încât nu reuşi să convingă pe nimeni că era surprinsă să dea nas în nas cu el în faţa casei.

Zâmbetul lui cald o făcu imediat să se umple de bucurie. Îşi dădu jos pălăria şi spuse:

— Domnişoară Cabot, ce mai faci? Pui la cale un nou complot? Sau eşti prea ocupată să-ţi bagi nasul în vieţile altora?

Honor începu să râdă gălăgios, după care trase adânc aer în piept, încercând să-şi liniştească emoţiile, apoi îi zâmbi larg. Abia dacă se putea abţine, era atât de bucuroasă să-l vadă acolo. Ar fi dat orice să sară în braţele lui şi să-l sărute.

Easton o privi încruntat.

— Am să te rog să nu-mi zâmbeşti în felul acesta, domnişoară Cabot. Am venit în ciuda faptului că ştiu că n-ar fi trebuit să o fac şi, sincer să fiu, mi-am pierdut tot respectul faţă de mine însumi, zise el cu o plecăciune.

— Şi atunci, de ce ai venit? îl întrebă ea, încântată.

— Pentru că mi-a fost teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă ar fi să te las de una singură. E datoria mea de gentleman să îi protejez pe cei din jur de judecata ta necugetată.

Declaraţia lui o făcu teribil de fericită şi îşi simţi zâmbetul lărgindu-se.

— Încetează, zise el, pe un ton tăios. N-am de gând să mă mai las vrăjit de surâsul tău cuceritor.

— Ţi se pare că am un surâs cuceritor? întrebă ea, făcând un pas spre el.

— Mai degrabă primejdios, replică el, aplecându-se să-şi ia valiza. Totul la tine mi se pare primejdios.

Honor simţi un fior pe şira spinării şi mai făcu un pas spre el.

— Domnule, n-o să-ţi pară rău că ai venit. O să-ţi placă la Longmeadow, sunt sigură.

— Ba nu, răspunse el, pe un ton hotărât, însă cu o sclipire năbădăioasă în ochi.

Bărbatul care venise călare în urma lui descălecă, îi

luă valiza din mână şi o salută politicos pe Honor.

— Ah, da. Domnişoară Cabot, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Finnegan. Pretinde a fi valet.

— Bună ziua, doamnă, spuse acesta înainte de a se îndepărta.

— Ai ajuns exact la timp, îi spuse Honor lui George. Vom organiza un turneu de crochet pe pajiştea de vest în după-amiaza asta.

— În regulă, am înţeles. Am să mor de bucurie.

Honor începu să râdă.

— Doar n-am să te las să mori în Longmeadow. Ce-ar spune lumea? Hai cu mine, te conduc în casă. Hardy deja ţi-a pregătit camera.

Honor se îndreptă spre casă, cu Easton în urma ei. Îi simţea prezenţa, trupul atât de aproape de al ei, căldura. Era atât de vrăjită, că tresări speriată când dădu peste Augustine în pragul uşii, cu Hardy în spatele lui, vizibil agitat, în timp ce aruncă o privire spre doamnele care se întorceau spre casă.

— Trebuie să ne grăbim, zise el, părând să vorbească de unul singur.

Honor îşi dădu seama că Monica nu avea să întârzie să-şi facă prezenţa şi, oricât de mult i-ar fi plăcut să mai stea alături de Easton, hotărî să plece, de *teamă să* nu se arunce în braţele lui. Începu să-şi facă fel de fel de scenarii în minte despre cum să rămână singură cu el, departe de priviri iscoditoare. Dar era imposibil să-i spună toate lucrurile care o frământau acolo, pe aleea principală, aşa că strigă după fratele ei:

— Augustine, ia uite cine a venit!

Augustine se întoarse cu faţa spre ea, mijind ochii să vadă ceva. Apoi zâmbi şi zise:

— Easton, ai ajuns! Bun venit!

Apoi se îndreptă spre Easton şi îi făcu semn lui Hardy să-l urmeze.

— Te las pe mâini bune, spuse Honor. Hardy o să te conducă în camera ta. Îi întoarse spatele înainte că George să mai apuce să spună ceva şi zise: Augustine, vreau să-mi

povesteşti despre partida de crochet! Domnul Easton mi-a spus că abia aşteaptă să joace.

— Crochet! îl auzi ea pe Augustine spunând. Domnule Easton, cu siguranţă trebuie să joci! Avem un teren minunat, desigur, adăugă el, după care începu să-i explice, plin de entuziasm despre terenul de crochet de pe pajiştea de vest.

În timp ce porni ţopăind de bucurie spre casă, cu inima uşoară, dar încă plină de emoţii, Honor simţi privirea lui Easton îndreptată asupra ei.

Capitolul 17

Longmeadow era pe cât de impresionant auzise George că era. Majordomul familiei Beckington îi conduse pe el şi pe Finnegan de-a lungul unor coridoare late, cu covoare lungi care dădeau în alte coridoare late, cu covoare lungi, fiecare din ele flancate de tablouri şi portrete pe care George nu avu timp să le cerceteze ori cu rafturi elegante care adăposteau vaze Ming cu flori frumoase, coridoare scăldare în lumina soarelui ce se strecura prin ferestrele înalte, cu draperii de catifea, prinse cu cordoane groase, aurii.

Camera de oaspeţi a lui George era spaţioasă, cu un pat cu baldachin imens şi cu vedere spre pădure. Păşi până în mijlocul camerei, ridică privirea spre tavanul pictat cu frânghii şi urne greceşti, iar de îndată ce o făcu înţelese de ce nu voia Honor să renunţe la locul acela. Nu ştia prea bine cum se aranjau mariajele în lumea celor privilegiaţi, dar din puţinul pe care îl ştia, se îndoia profund că ar fi putut să ajungă să se bucure de aceeaşi opulenţă, din simplu motiv că erau puţine familiile care să se scalde în asemenea avere.

Se simţea ca un prost ştiind că venise în Longmeadow după o lungă luptă interioară. Îşi spunea că venise ca să o ajute pe Honor Cabot. Dar trupul îi spunea cu totul altceva.

Trupul şi inima îi spuneau că venise să o vadă din nou. Dar cu ce scop? Gândul acela nu părea să-i dea pace.

Finnegan părea să se simtă în largul lui şi începu să-i aranjeze lucrurile în timp ce George rămase acolo, crispat, agitat. Nu ar fi vrut să-l aducă pe Finnegan cu el, dar acesta îi explicase că, dacă ar fi fost să vină fără un servitor sau un valet, ar fi părut ciudat.

— Oricum o să pară ciudat că am venit, zise George.

— Doar dacă aşa credeţi dumneavoastră, i-o tăie Finnegan, după care începu să-i facă bagajul, fără să stea la discuţii, George ştia că nu era cazul să se certe cu el când se comporta astfel şi, iată-l acum, aranjându-i costumul pentru cină. Vă sugerez să ieşiţi la o plimbare, zise Finnegan fără să se oprească din treabă. Ar trebui să vă pregătiţi pentru crochet. Poate că o să vă schimbe starea de spirit şi o să vă pregătească pentru a interacţiona cu oamenii de societate prezenţi aici, zise el, uitându-se lung la el. Domnule, ar fi bine să ştiţi că sunt foarte diferiţi de cercurile în care obişnuiţi dumneavoastră să vă învârţi.

George nu se putu abţine să nu rânjească.

— Finnegan, ştii că sunt zile în care abia mă abţin să nu te iau la pumni?

— Un astfel de comportament nu ar fi demn de un gentleman, răspunse Finnegan după care se întoarse la treabă.

George nu suporta să se mai uite la Finnegan. Îşi duse mâinile prin păr, îşi îndreptă lavaliera şi ieşi din cameră. Merse în grădină şi se opri să admire tufele superbe de trandafiri. Poate doar în St. James să fi văzut unele mai frumoase.

Auzi râsete de femei şi se simţi mânat fără voia lui spre sunetul acela, aşa că îşi făcu loc printre tufele de trandafiri spre poarta care dădea într-o pajişte superbă. În spatele acelei pajişti imense, zări un lac care lucea în lumina soarelui, mărginit de pădure pe ambele părţi.

Păşi prin poartă şi începu să coboare pajiştea, îndreptându-se spre servitorii ocupaţi să plaseze portiţele pentru joc. Se apropie de un trio de domnişoare aşezate

lângă o fântână imensă, acolo unde trei heruvimi enormi împroşcau cu apă din buzele ţuguiate.

Una dintre domnişoare aruncă o privire spre el, pe sub pălăria late, se ridică în picioare şi exclamă:

— Domnule Easton!

George fusese atât de vrăjit de heruvimii aceia imenşi, că nici măcar nu o recunoscuse pe domnişoara Hargrove. Se întoarse repede spre ea şi o salută, cu o plecăciune.

— Domnişoară Hargrove, zise el. Tocmai mi-ai făcut ziua mai frumoasă.

Celelalte două domnişoare începură să chicotească.

— Nu ştiam că aveai de gând să vii, spuse domnişoara Hargrove.

— Tocmai am ajuns.

Ea încuviinţă, analizându-l din cap până-n picioare.

— Domnişoară Ellis, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul George Easton, zise ea, făcând semn spre domnişoara blondă care stătea aşezată pe bancă. Dânsa este domnişoara Eliza Rivers.

— Ne cunoaştem deja, zise George. Bună ziua, domnişoarelor.

— Domnule Easton, te-ai rătăcit cumva? îl întrebă domnişoara Hargrove, uitându-se lung la el.

George băgă de seamă că avea un ciocan de crochet în mână, pe care îl flutura pe lângă ea.

— Sunt cât de poate de pierdut, zise el, amuzat, făcând-o pe domnişoara Ellis să râdă. Îl căutam pe dragul tău logodnic. Mi-a spus ceva despre un turneu de crochet.

— Da, vom începe în curând. O să ai nevoie de un ciocan.

— Şi de un partener, zise el, fixând-o cu privirea. Domnişoară Hargrove, vrei să-mi faci onoarea de a fi partenera mea?

Domnişoara Hargrove se uită lung la el, neştiind ce să spună.

— Aş putea să fiu eu partenera ta, zise domnişoara Rivers, sfioasă. Sunt sigură că domnişoara Hargrove va dori

să joace alături de Lord Sommerfield…

— Mulţumesc, dar deja am acceptat să-i fiu parteneră domnului Cleburne, interveni Monica. Sunt sigur că n-o să-l deranjeze să aibă un nou partener acum că avem un nou musafir neaşteptat. Domnule Easton, vrei să mergem să-ţi iei ciocanul? întrebă ea, făcându-i semn să o urmeze pe potecă.

George zâmbi. Abia aştepta să îi dovedească lui Honor Cabot că avusese dreptate, că reuşise să-i sucească minţile domnişoarei Hargrove, lucru evident după cât de repede acceptase să-i fie parteneră. Îi oferi braţul, iar ea îl acceptă, după care le ură rămas-bun prietenelor sale şi porniră împreună la pas.

— Ce trandafiri frumoşi în Longmeadow! Frumuseţe înconjurată de frumuseţe, zise el, zâmbind.

Domnişoara Hargrove oftă.

— Mulţumesc pentru compliment, domnule Easton. Domnişoara Rivers s-ar fi bucurat teribil să audă asta. Dar eu nu m-am dat niciodată în vânt pentru astfel de chestiuni siropoase.

Remarca ei îl luă pe nepregătite.

— Să înţeleg că eşti imună la complimente sincere?

— Nu, nu sunt deloc imună la complimente sincere, spuse ea. Dar cum poţi să pretinzi că mă simpatizezi atât de tare când eşti înconjurat de atâtea debutante fermecătoare? Tind să cred că toate cele patru surori nemăritate ale logodnicului meu tânjesc după tine, zise ea, aşteptându-i cu interes reacţia.

Dar George ştia cum să îşi atingă scopurile când venea vorba de treburi femeieşti.

— Sunt sigură că ştii prea bine că, atunci când inima ţi-a fost furată, nu ai cum să te mai uiţi la altcineva, nu-i aşa?

Domnişoara Hargrove izbucni în râs şi zise:

— Domnule Easton, eşti un ticălos! S-ar părea ca tot ce am auzit despre tine este adevărat.

Nu ştia exact ce voia să spună prin asta, dar începu să se întrebe dacă i se întâmplase vreodată să-şi dea atât

de tare silinţa ca să ispitească o femeie.

— Sunt sigur că aşa este, dar, înainte de orice sunt un bărbat, iar când apreciez o femeie, nu mă ascund să o spun.

Ajunseră la standul unde un servitor înmâna ciocane şi mingi pentru crochet. Monica luă un ciocan şi i-l înmână.

— Ar fi mai bine să-ţi îndrepţi aprecierile către altcineva.

Ce se petrecea acolo? Femeia aceea se topise pur şi simplu în braţele lui la balul Prescott. Oare auzise zvonurile despre corabia lui pierdută, că îşi pierduse averea, toate zvonurile care umblau pe la club? Oare acesta să fie motivul pentru care era atât de distantă?

Hotărî se recurgă la tactici mai senzuale.

— Domnişoară Hargrove, ştiu că eşti logodită, dar eşti logodită cu un bărbat care nu va putea niciodată să te satisfacă cum o pot face eu, zise el, plimbându-şi privirea pe trupul ei, după care o privi drept în ochi. În toate felurile pe care şi le-ar putea imagina trupul tău.

Se aştepta să o vadă răvăşită de vorbele sale, dar nu se întâmplă. Domnişoara Hargrove luă pur şi simplu mingile de crochet de la servitor, i le înmână lui George şi făcu semn spre teren.

— Vom începe de acolo odată ce se dă startul jocului, zise ea, îndreptându-se spre capătul terenului.

George o urmă şi lăsă mingile din mână la punctul de start, cu privirea aţintită la ea.

Domnişoara Hargrove aruncă o privire după umăr.

— Poate că n-ar fi o idee rea să arunci o privire în jurul tău zilele astea, să pui ochii pe o femeie care să se arate mai interesată de aprecierile tale, zise ea, cercetând cu privirea persoanele din jurul ei. Domnişoara Peeples nu are nicio relaţie cu nimeni.

George nici măcar nu se obosi să se uite în direcţia domnişoarei Peeples.

— Mă îndoiesc că mama ei m-ar accepta.

De fapt, era sigur de asta, dar fiind că se bucurase de o aventură scurtă, dar pasională cu doamna Peeples în

urmă cu un an. De teamă să nu rămână însărcinată, aceasta preferase să-l satisfacă ea pe el. Ceea ce, îşi aminti George, se întâmplase de câteva ori. Până să-şi dea seama că prefera ca el să fie cel care să ofere plăcere.

Brusc, îi veni în minte o imagine nedorită cu Honor Cabot şi îşi aminti cu câtă dorinţă îi acceptase avansurile la balul Prescott. Cu atâta dorinţă încât încercase cu disperare să nu ducă lucrurile mai departe.

— Ei bine, sunt multe alte femei care ar putea fi interesate, spuse domnişoara Hargrove, neafectată. Ah, iată-l şi pe viitorul meu soţ, spuse ea, cu un zâmbet încrezut, în timp ce Sommerfield începu să dea din mâini, încercând să atragă atenţia jucătorilor.

La naiba, Monica Hargrove nu avea să fie uşor de păcălit, îşi zise George în timp ce Sommerfield începu să explice regulile turneului, îi spusese lucruri pe care le rostise şi altor femeie, mult mai experimentate decât ea, cuvinte care reuşiseră să stârnească reacţii mult mai satisfăcătoare decât ale ei.

Dumnezeule, oare Honor avea dreptate?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, era un bărbat matur, un bărbat cu experienţă. Iar când un bărbat ca el vorbea despre cum ar fi vrut să satisfacă o femeie, ar fi trebuit fie să primească o palmă, fie să o vadă la picioarele lui. Dar Monica nu făcuse altceva decât să-i arunce un zâmbet arogant şi să îşi vadă de drum.

Şi atunci, se întrebă el iritat, cum avea să reuşească să-i sucească minţile femeii aceleia încăpăţânate? Era hotărât să afle.

Capitolul 18

Soarele cald al după-amiezii fu înlocuit de o ploaie rece, aşa că oaspeţii se refugiară în casă, mişunând prin holul de la intrare şi prin sala de bal. Totul fusese aranjat

pentru o noapte de jocuri de cărţi, cu mese de cazinou şi o ruletă. Sufrageria era şi ea pregătită, dar nu pentru joc, ci pentru cină. La zece şi jumătate urma să se servească bufetul.

Honor îşi făcu loc prin mulţime, întâmpinată fiind de mai mulţi oaspeţi şi complimentată de nenumăraţi domni. Ţinuta ei fusese aleasă special ştiind că avea să-l revadă pe Easton. Purta o rochie roşie, din satin, cu dantelă neagră şi broderie cu mărgeluţe, care se întindea pe trena rochiei şi pe faldurile din faţă. Decolteul era scandalos de generos, decorat cu şi mai multă dantelă de culoare neagră. La gât avea un colier cu pietre obsidian negre, un cadou primit din partea contelui la aniversarea ei de douăzeci de ani. Nu-i venea să creadă că trecuseră doar doi ani de atunci. Majoritatea prietenelor de vârsta ei erau deja căsătorite. Lucinda Stone era deja însărcinată cu primul ei copil.

Cu gândul la Lucinda, Honor simţi ceva ciudat, ca o urmă de regret.

Imposibil! Honor nu avea niciun regret. Alesese să-şi trăiască viaţa după bunul-plac, bucurându-se de orice ocazie ca să îşi savureze libertatea. Şi atunci, de ce începuse să se sature de libertatea aceea? Nu, nici gând.

Când nu se gândea la George Easton, credea cu toată tăria în libertatea ei.

Chiar, unde era Easton? Încercă să nu şi-l imagineze de vorbă cu vreo altă femeie, căci gândul acela îi făcea stomacul să se strângă.

Nu îl zări nicăieri prin mulţimea aceea.

Lumea părea să se simtă bine, să râdă şi să se distreze, datorită cantităţii inimaginabile de şampanie şi vin, servite de o echipă de opt lachei.

Chiar şi contele îşi făcuse prezenţa, constantă Honor, încântată. Era îmbrăcat într-un costum elegant, cu o lavalieră de un alb ca zăpada în contrast cu chipul palid. Arăta mic în fotoliul acela mare, frumos tapiţat, cu picioarele întinse pe un scăunel, cu pătura în poală, cu Jericho în dreapta lui.

Mama lui Honor era alături, îmbrăcată cu o superbă

rochie argintie. O văzu râzând cu domnul Cleburne. Ciudat cum ajunsese domnul Cleburne să fie peste tot, nu-i aşa? Era sigură că avusese Monica grijă de asta.

Honor se apropie de conte şi îngenunche lângă fotoliul lui, luându-l de mână.

— Cum te simţi astă-seară?

Contele zâmbi şi îi mângâie obrazul.

— Sunt obosit, draga mea. În rest, sunt bine. Arăţi minunat, zise el şi zâmbi când văzu colierul cu obsidian. Joan, uită-te la fiica ta, spuse el, luând-o pe mână pe soţia lui. Nu-i aşa că e frumoasă?

Mama ei se întoarse surâzătoare de la conversaţie pe care o avea cu domnul Cleburne, Augustine şi Monica.

Honor zâmbi şi ea şi îşi duse mâna la colierul cu pietre negre.

— Mamă, îţi aduci aminte de colierul pe care mi l-a oferit contele de ziua mea?

Mama ei coborî preţ de o clipă privirea spre colier, după care se uită din nou la Honor.

— Desigur că îmi aduc aminte. L-ai luat din cutia mea cu bijuterii.

Augustine începu să râdă şi îi spuse lui Cleburne:

— Domnule, să ştii şi dumneata că nu ai cum să ai o clipă de linişte înconjurat de atâtea femei. Dar o să te obişnuieşti.

Honor era atât de nerăbdătoare să le explice că nu luase colierul de la mama sa, că abia dacă se întrebă de ce avea domnul Cleburne nevoie să se obişnuiască cu surorile ei.

— Nu, mamă! Eu l-am primit în dar de la conte, nu mai ţii minte?

— Ba l-ai furat, insistă mama ei, cu o privire întunecată şi distantă.

În clipa aceea, Honor o văzu pe Monica făcând ochii mari, şocată.

— Joan, nu l-a furat, zise contele. Eu i l-am oferit.

Femeia îşi smulse mâna din strânsoarea contelui.

— De ce minţi ca să o protejezi?

De-a dreptul uluit, domnul Cleburne îşi mută privirea de la Honor la Lady Beckington.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Augustine o privi şocat pe mama lui vitregă, în timp ce Monica... Monica nu-şi luă o clipă ochii de la Honor, fără să pară nici surprinsă, nici arogantă, ci pur şi simplu curioasă să afle ce avea să mai spună Honor.

Dumnezeule, ştia! Ştia că mama lui Honor începuse să-şi piardă minţile.

Honor simţi cum avea să-i iasă inima din piept şi se grăbi să-şi dea jos colierul.

— Poftim, mamă. Ai dreptate, l-am luat fără permisiunea ta, zise ea, întinzându-i colierul.

Lady Beckington îşi feri privirea, de parcă ai fi putut să-i facă vreun rău.

— Nu îl mai vreau, zise ea, de parcă l-ar fi stricat. Ah, uite-o! Uite-o pe fiica mea, Grace! exclamă ea şi se ridică brusc, împingându-l pe domnul Cleburne ca să ajungă la Grace.

Grace îi privi nedumerită, dar când întâlni privirea lui Honor, se făcu albă la faţă.

— Bună, mamă, zise ea, sărutând-o pe obraz, iar mama ei o îmbrăţişă cu căldură.

— Ce mă bucur că ai venit, spuse ea. Mi-a furat colierul! exclamă ea, cu o privire acuzatoare spre Honor.

Contele întinse o mână tremurândă spre soţia sa.

— Joan, ia loc, vreau să stai lângă mine.

Mama lui Honor părea ca şi cum avea să refuze, dar domnul Cleburne o apucă uşor de braţ şi o conduse cu grijă spre scaun. Lady Beckington aruncă o ultimă privire furioasă spre Honor, după care îi zâmbi domnului Cleburne, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu ar fi acuzat-o pe Honor de furt.

Dar Augustine, Monica şi Grace se uitară lung la ea, neştiind ce să spună. Ce rămăsese de făcut?

Contele fu cel care veni în salvarea ei. O luă uşor de mână şi zise:

— Femeile astea! Tot timpul se ceartă pe bijuterii, pe

pantofi, nu-i aşa, Cleburne? mormăi el, iritat.

Domnul Cleburne începu să râdă, uşurat.

— Aşa este, domnule.

— Pe mine să mă scuzaţi, merg să verific că e totul pregătit în bucătărie, zise Honor, iar Grace o privi uluită, dat fiind faptul că Honor nu obişnuia să pună piciorul în bucătărie.

Cu toate acestea, Honor se îndepărtă, ţinând încă colierul în mână.

Dar pe măsură ce se îndepărta, nu reuşi să-şi liniştească inima care îi bătea cu putere în piept.

Ar fi dat orice să ştie ce să facă. Dumnezeule, ar fi dat orice să-şi fi luat în serios responsabilitatea de a se căsători cu cineva. Dacă ar fi fost o femeie căsătorită, ar fi putut să îi poarte de grijă mamei sale fără să-i fie teamă de ce avea să se aleagă de ea.

Honor avea nevoie de aer, avea nevoie să-şi adune gândurile. Ieşi din sala de bal în coridorul ticsit de oameni.

Tresări când cineva o prinse de braţ, iar când ridică privirea, îl văzu pe George Easton.

Acesta îi făcu cu ochiul şi o plecăciune în faţa ei.

— Domnişoară Cabot, în sfârşit am reuşit să te găsesc. Am crezut că poate te-ai întors în Londra, dat fiind că nu te-am mai văzut după ce am lăsat totul ca să vin în ajutorul tău, spuse el, cu zâmbetul pe buze.

Inima ei naivă o luă la goană de îndată ce îi întâlni privirea. Brusc, nu se mai simţea chiar atât de singură.

— Poate că nu m-ai văzut pentru că ai fost prea ocupat? spuse ea, ridicând din sprâncene.

— Aşa este, spuse el. Mi-am petrecut după-amiaza jucând crochet cu viitoare ta cumnată, vrăjind-o să se îndrăgostească de mine. Sper că n-ai uitat motivul pentru care am ajuns să facem cunoştinţă, nu-i aşa? zise el, făcând referire la ei doi.

Nu îi făcea plăcere să ştie că venise din cauza Monicăi. Ar fi vrut să-i spună că venise de dragul ei.

— A mers de minune, în caz că te întrebai, zise el. E ca o joacă de copii…

— Vai de mine, ca o joacă...! exclamă Honor. Mă bucur să văd că nu-ţi pierzi o clipă încrederea în tine! spuse ea, încercând să se îndepărteze înainte de a spune ceva ce urma să regrete, dar Easton nu avea de gând să o lase să plece, aşa că o prinse de după talie şi nu o lăsă să treacă.

— Să nu îndrăzneşti să fugi aşa nervoasă, domnişoară.

— Nu fug şi nici nu sunt nervoasă, zise ea, dându-i mâna la o parte.

— Ba da. Eşti supărată că nu ţi-a ieşit complotul şi îţi verşi toţi nervii pe mine.

Doar că nu despre asta era vorba. Frustrările ei erau multiple, îndreptate spre toată lumea din jurul ei.

— Ai dreptate, domnule Easton, zise ea, impunătoare. Îmi vărs nervii pe tine. Chiar am crezut că eşti bărbatul potrivit, capabil să sucească minţile oricărei femei...

— Să mă ierţi, dar tu ai venit cu ideea asta. Nu eu.

— Nu vreau să o faci! răbufni ea.

— Poftim? întrebă Easton, confuz.

Dumnezeule, ce făcea? Honor îşi duse mâna la cap şi închise ochii, încercând să-şi înţeleagă sentimentele.

— Ai dreptate. A fost o idee ridicolă, care a eşuat lamentabil.

— Draga mea, linişteşte-te, îi şopti Easton, cu un zâmbet împăciuitor. Nu m-am lăsat păgubaş şi nu mi-am închipuit vreodată că tu o vei face. N-am întâlnit niciodată pe cineva mai tenace şi mai încăpăţânat decât...

Honor ridică privirea, nervoasă.

— Îmi cer scuze, zise el, zâmbindu-i. N-am întâlnit niciodată pe cineva mai perseverent.

— Cum obişnuiam eu să fiu. Cum sunt, se grăbi ea să se corecteze. Doar că... e o prostie. E o copilărie. Nu vreau s-o faci, te rog.

— Da, bine, dar... Dumnezeule, eşti înfrântă, spus el, prefăcându-se şocat. Unde e lupta din tine?

Lupta o părăsise. Nu simţea decât teamă, incertitudine şi o dorinţă de nestăvilit pentru bărbatul de lângă ea. Ridică din umeri, debusolată. Era obosită, cu

gândurile împrăştiate în atâtea direcţii diferite, într-un haos de nedescris, şi acolo, în mijlocul nebuniei, erau sentimentele ei din ce în ce mai puternice faţă de Easton.

— Dumnezeule, şopti Easton, uitându-se lung la ea. Domnişoară Cabot, rămâi aici. Îi făcu semn unui servitor care se apropie cu o tavă plină de cupe de şampanie, după care se întoarse spre ea cu un pahar, înveseleşte-te. E o poruncă, îi zise. Nu am de gând să las ca singura stea din mulţimea asta blestemată să-şi piardă strălucirea. Sunt în stare chiar să dansez, dacă e nevoie.

— Chiar aşa? întrebă ea, plină de speranţă, iar el îi zâmbi larg.

— Chiar aşa.

Cuvintele lui o făcură pe Honor să tresară de bucurie din motive care nu păreau nici prudente, nici cumpătate. Brusc, luă o cupă de şampanie şi îşi simţi inima mai uşoară. Se uită în ochii lui de un albastru pal şi văzu în ei toată grija pe care i-o purta.

— Am nevoie de puţin aer, zise ea.

Ochii lui începură să sclipească în lumina slabă din coridor.

— N-am crezut că o să o spui vreodată.

Capitolul 19

Se strecură pe lângă el, cu trena rochiei alunecând elegant în urma ei. George nu avea nici cea mai mică ideea încotro pornise, dar când trecură pe lângă ferestrele franţuzeşti care dădeau în balcon, o luă de mână şi zise:

— Aici.

— Dar plouă, spuse ea, însă fără să se elibereze din strânsoarea

— Dacă nu mă înşel, e un balcon acoperit, zise George, după care deschise uşa, aruncă o privire în urma lor şi se dădu la o parte, ca să-i facă loc.

Honor ieşi în aerul răcoros şi umed şi trase adânc aer

în piept.

Longmeadow. Având în vedere vremea de afară, nu zări pe nimeni pe pajişte, nici ţipenie de om. George închise uşa, lăsând în urmă zumzetul mulţimii. Era linişte, singurul zgomot care se auzea fiind picăturile de ploaie pe acoperiş.

— Mă simt de parcă, pentru prima oară în seara asta, pot să respir, spuse ea, aplecându-se deasupra balustradei. Lăsă cupa de şampanie pe balustradă şi îşi frecă braţele, încercând să se încălzească.

George îşi lăsă şi el paharul deoparte şi se dezbrăcă de haină, după care i-o puse pe umeri. Honor îi zâmbi recunoscătoare şi spuse:

— Mulţumesc.

Îşi coborî privirea şi atinse cu vârful nasului umărul jachetei, de parcă ar fi vrut să-l respire.

— Spune-mi, zise el, mai luând o gură de şampanie. Ce te-a supărat aşa tare?

Honor oftă de parcă ducea pe umeri o povară grea.

— Mama, răspunse ea. E din ce în ce mai rău. Cât de curând toată lumea o să-şi dea seama ce se petrece cu ea, zise, coborând privirea spre mâna în care încă ţinea colierul. Îmi dau acum seama că ar fi trebuit să fiu mai deschisă la atenţiile domnilor, după ce mi-am făcut debutul în societate. Dacă aş fi făcut-o, probabil că deja aş fi fost o femeie căsătorită şi aş fi avut mijloacele necesare ca să-i pot purta de grijă.

Lui George nu-i plăcea să se gândească la Honor ca la o debutantă privilegiată sau la faptul că, într-o bună zi, urma să se căsătorească, probabil chiar cu un bărbat pe care avea să-l cunoască zilele acelea, la conac. Gândul îl făcea să se simtă pierdut, de parcă ar fi ajuns rătăcit pe mare, în timp ce ea rămânea ancorată pe uscat.

— Mă întreb, zise el, fără să-şi poată lua privirea de la chipul acela atât de frumos sculptat, pe cine ai fi ales dacă i-ai fi acceptat atenţiile? Poate că te aşteaptă chiar acum, în spatele acestor uşi.

— Nu, răspunse ea, zâmbind. N-a fost niciodată vorba despre nimeni.

George nu o credea nici pentru o clipă.

— Nimeni, repetă el, deloc convins, mângâindu-i uşor lobul urechii, iar Honor observă inelul cu piatră neagră de pe degetul lui mare. Cei mai doriţi burlaci din oraş sunt adunaţi în seara asta aici, iar domnişoara Honor Cabot nu e interesată de niciunul dintre ei? Drept soţ? Drept tatăl copiilor săi? Drept partener la bătrâneţe?

— Nu e nimeni pentru mine în spatele uşilor, spuse ea.

— Nici măcar Washburn? sugeră George.

Honor izbucni imediat în râs.

— Washburn? Chiar crezi că aş fi dispusă să-l ascult recitând poezii tot restul vieţii?

— Ah, e un poet, spuse George. Dezgustător. Atunci, cu siguranţă tânărul Lord Dezbrook trebuie să ţi se pară atrăgător. Ştiu din surse sigure că e unul dintre cei mai căutaţi burlaci din Londra.

— Da, bineînţeles că e, într-o bună zi va ajunge să fie duce. Dar adevărul e că e teribil de plictisitor. Am fost odată la o petrecere şi am petrecut toată seara la masă lângă el şi n-a vorbit despre altceva decât despre căprioara pe care a reuşit să o împuşte.

— E vânător? Ce necioplit! o şicană el. Ar mai fi şi lordul Merryton, desigur, care, din câte ştiu eu, a rezistat multor doritoare de a-şi înfige mâna în averea lui.

— Lordul Merryton nu e azi aici. Şi chiar dacă ar fi, te asigur că e un individ foarte arogant, mult prea mândru, dacă mă întrebi pe mine.

— Care vasăzică, avem un poet, un vânător şi un bărbat mândru, şi niciunul dintre ei nu e îndeajuns de bun pentru minunata Honor Cabot.

— Exact.

— Şi, atunci, cine a mai rămas? întrebă George, trecându-şi degetele pe gâtul ei.

„Cine, Honor Cabot? Pe cine o să duci în patul tău? Cine o să fie tatăl copiilor tăi, bărbatul care să te iubească tot restul zilelor?”

— Eşti o femeie frumoasă, dintr-o familie bună. Cu

siguranţă ai deja în minte pe cineva care să te însoţească în fericirea conjugală. Sau poate că zvonurile sunt adevărate, iar lordul Rowley a reuşit să-ţi frângă inima?

Honor îl privi şocată.

— Vorbeşti serios? Asta spune lumea?

— Nu toată lumea, dar da, aşa se zvoneşte.

Honor oftă şi zise:

— Aş putea să spun că experienţa mea neplăcută cu Lord Rowley m-a determinat să nu mai accept avansurile nimănui… dar, Easton, nu e *tocmai* adevărat.

În clipa aceea George nu-şi putu închipui un neghiob mai mare decât Rowley şi îşi lăsă mâna să alunece pe decolteul ei, pe pielea ei catifelată.

— Sărmana Honor. Îmi închipui că a fost dureros pentru tine.

— La început, recunoscu ea, apoi îşi feri privirea. Mai mult decât orice altceva, a fost surprinzător. Până la momentul acela, n-am ştiut că viaţa poate fi şi atât de crudă.

George ura din tot sufletul că fusese şi ea obligată să descopere tristul adevăr. Ar fi dat orice să o împiedice să descopere şi alte adevăruri crude despre viaţă, dar nu avea cum să o apere. Tot ce putea să facă era să-i ofere un sfat.

— Draga mea, nu toţi bărbaţii sunt răi.

Ea ridică ochii, cu o privire plină de o emoţie pe care nu ar fi putut să o definească, însă despre care ştia că îi umplu sufletul.

— Ştiu, şopti ea. Tu nu eşti un om rău. În tine pot să am încredere.

George simţi un junghi în inimă. Cuvintele acelea sunau atât de erotic pentru copilul bastard din sufletul lui. Pentru că însemnau acceptare, respect.

— Nu te sfătuiesc să ai încredere în mine, draga mea, o preveni el.

Oricât de mult ar fi însemnat pentru el să o audă rostind cuvintele acelea, ştia prea bine că nu avea să fie niciodată bărbatul la care visa ea. Pentru că era un proscris, un bărbat fără familie.

Honor păru să înţeleagă ce spunea. Îşi feri privirea, cu un nod în gât.

George îi admiră gâtul lung şi maxilarul delicat. Rămaseră câteva clipe în tăcere, cu privirea aţintiră în noapte. În cele din urmă, Honor spuse:

— În aceşti ultimi doi ani, n-am vrut să mă căsătoresc. Se uită din nou la el, cu coada ochiului şi cu un surâs timid. Întotdeauna am pus mare preţ pe libertatea mea şi mi-am spus că, până când Augustine n-o să mă arunce în stradă pentru ca noua lui soţie să transforme salonul meu verde preferat într-o altă sală de mese, o să continui să mă bucur de privilegiile pe care am avut norocul să le primesc.

— Dar nu o să continui să fii o femeie liberă şi după căsătorie?

— Desigur că nu, spuse ea, mâhnită. Easton, sunt sigură că îţi dai şi tu seama că o femeie căsătorită nu e cu adevărat liberă. Unii soţi sunt rezonabili, desigur, dar alţii nu sunt deloc aşa, iar dacă dai de un astfel de soţ, tu ca femeie n-ai ce să faci.

George avusese aventuri cu femeie căsătorite, şi niciuna dintre ele nu se plânsese vreodată de viaţa lor. Dar îşi aminti cum, o dată, Lady Dearing ar fi vrut să meargă să-şi viziteze sora care era pe patul de moarte în Ţara Galilor, iar lordul Dearing o refuzase, motivând că nu voia să stea atât timp despărţit de soţia sa şi că singură nu avea voie să plece.

Încercă să dea uitării amintirea aceea şi zise:

— Pentru ce, mai exact, vrei libertate? o întrebă el, prinzând-o uşor de ceafă, de ceafa aceea atât de micuţă. Ca să mergi la petreceri şi la ceaiuri, ca să pleci călare prin Hyde Park?

— Nu, vreau să fiu liberă aşa ca tine, spuse e. Să nu-mi pese de societate, să fac ce vreau, să merg unde vreau eu.

George pufni şi zise:

— Chiar crezi că ce am eu se numeşte libertate?

Honor se uită lung la el.

— Ei bine, da… e cea mai minunată libertate.

El începu să râdă şi îi mângâie obrazul.

— Nu pot să înţeleg cum poate o femeie să fie atât de isteaţă şi de neînfricată şi, în acelaşi timp, atât de naivă.

— Naivă!

— Exact. Cum ţi-ai putea imagina vreodată că sunt liber, când tu însăţi a trebuit să faci rost de invitaţii pentru mine? Honor, înţelege că suntem cu toţii prizonierii societăţii, într-un fel sau altul. Nu confunda singurătatea cu libertatea.

În clipa aceea Honor tresări.

— George, vrei să spui că tu te simţi singur?

— Da, uneori, recunoscu el. Nu e ca şi cum aş avea o familie. Uneori, aş da toate corăbiile din lume pe o familie, spuse el, după care începu să râdă, cu amărăciune. Iar acum se pare că nu voi avea niciuna, nici alta.

— Ah, George… şopti ea, luându-l de mână. Cred că… poate că…

Încercarea ei de a-l consola îl făcu să zâmbească, aşa că îi luă mâna şi i-o sărută.

— Să nu-ţi fie milă de mine, Cabot. Mă descurc.

Doar că Honor nu zâmbi. Văzu un nou val de emoţii în ochii ei, emoţii care îl unseră pe suflet. Simţi o bestie trezindu-se în interiorul lui, gata să pună stăpânire pe ea…

Brusc, Honor îşi feri privirea, de parcă nu ar mai fi putut să reziste. Deschise mâna, iar George îi văzu colierul.

— S-a rupt?

— Nu. E doar victima unei neînţelegeri.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce voia să spună cu asta, dar luă colierul, o întoarse cu spatele la el şi i-l puse la gât. Ea îşi plecă uşor capul, ca să-l ajute. După ce prinse încuietoarea, îşi lăsă mâna să alunece pe umărul ei, îşi odihni palma pe clavicula ei şi o trase la pieptul lui.

O simţi lipindu-se de el, rezemându-se de el.

— Ce faci? şopti ea.

Dumnezeule, nici el nu ştia. Simţea cum cade într-o prăpastie fără fund. Într-o prăpastie întunecată, unde nu vedea nimic în jur.

— Honor, sper să ai parte de libertatea pe care o

cauţi.

La început ea nu schiţă nicio mişcare, dar apoi se întoarse uşor, aruncă o privire peste umăr spre el şi îi întâlni ochii aceia albaştri, plini de dorinţă.

El îşi strecură mâna în corsajul ei, îşi aplecă uşor capul şi o sărută pe gât.

— Libertatea de a savura tot ce are viaţa de oferit.

— Easton, eşti un bărbat ciudat. Periculos, imprevizibil şi neaşteptat. Nu ştiu ce să cred despre tine.

El schiţă un zâmbet şi zise:

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să ieşi în întâmpinarea mea la galop în Rotten Row.

— Dar să ştii că m-am gândit la asta, zise ea, întorcându-se cu faţa spre el.

El o privi lung, admirându-i fiecare pistrui, fiecare rid. Îşi strecură mâna pe sub haină, o apucă de talie şi o trase spre el.

Dar Honor îl opri şi îl împinse uşor.

— Să nu îndrăzneşti să mă săruţi aici, îi avertiză ea. Nu aş putea să suport.

Nici el nu ar fi putut. O strânse şi mai tare în braţe.

— Draga mea, nu ar trebui să provoci niciodată un ticălos aşa ca mine, spuse el, după care se aplecă să o sărute.

În clipa aceea, Honor uită de toate şi îşi trecu mâna peste pieptul lui.

George gemu de plăcere, gutural. O prinse de talie, după care îşi lăsă buzele să alunece de pe gura ei pe gât, pe ureche, pe maxilar şi apoi din nou pe buze. Doar că nu era îndeajuns, nu era niciodată îndeajuns cu ea. Brusc, o împinse de perete şi se lipi de ea, dezmierdându-i gura cu limba. Voia să fie în ea, să o umple cu emoţia care îl frământa.

Se temu că ea avea să protesteze, să îi ceară să fie cuviincios, dar Honor nu făcu nicio încercare să-l oprească. Dimpotrivă, se aruncă în braţele lui, într-o sărutare înflăcărată.

George se opri preţ de o clipă şi îşi lipi palmele de

perete de deasupra capului ei.

Honor îi zâmbi asemenea unei femei care ştia că deţine controlul, la cumpăna plăcerii carnale, iar zâmbetul acela avu un efect nebunesc asupra lui, întărâtându-l şi mai tare. Se uită lung la ea, la trupul ei subţire, la bustul generos, la părul acela negru cu iz de trandafiri.

Îşi plimbă degetele pe gâtul ei.

— Dacă ai fi a mea, te-aş dezbrăca de hainele astea şi te-aş săruta din cap până-n picioare, Cabot, îi zise el, cu o voce plină de dorinţă. Îşi vârî apoi mâna în decolteul ei, plimbându-şi degetele pe gâtul ei. Mi-aş pierde minţile cu gândul la toate lucrurile pe care aş vrea să ţi le fac.

Honor rămase cu sufletul la gură şi genele îi fluturară.

— Mi-aş folosi mâinile, zise el, strecurându-şi mâna între picioarele ei. Gura, şopti el, plimbându-şi buzele pe fruntea ei, şi mădularul. Îşi frecă uşor erecţia de abdomenul ei şi o simţi tresărind de nerăbdare. Doar că nu eşti a mea, şopti şi îşi plimbă degetele de pe bărbia ei, pe gât, între sâni, până între picioare. Aşa că trebuie să improvizez, zise el, apucând faldurile rochiei.

Honor aruncă agitată o privire spre uşa de la balcon.

— Te excită gândul că am putea fi descoperiţi? o întrebă el, strecurându-şi mâna între rochia ei şi coapse.

Răspunsul ei fu un geamăt de plăcere când îi simţi degete pătrunzând-o, din ce în ce mai adânc, până în miezul excitat.

Honor îşi înfipse degetele în perete, de parcă ar fi vrut să se ţină. Îşi odihni fruntea pe umărul lui, în timp ce el începu să o pătrundă şi simţi cum rămâne fără aer.

Doar că, pentru George, nu era îndeajuns. Nu avea să fie îndeajuns. Brusc, îşi retrase mâna. Şocată, Honor deschise ochii.

— În seara asta nu o să meargă aşa de repede, zise el, după care o prinse de coapsă şi o ridică uşor, ca să îşi proptească piciorul în balustradă.

— Easton! şopti ea, plină de dorinţă, aruncând o privire disperată spre uşă.

Îi luă mâna de pe perete şi îi întinse faldurile

voluminoase ale rochiei.

— Ţine aici, îi porunci el, după care o sărută pătimaş şi începu să îşi coboare sărutările pe trupul ei, mângâindu-i sânii şi talia, până ce se aşeză în genunchi şi îşi odihni mâinile pe şoldurile ei.

Îi simţi mireasma doritoare, umezeala dintre picioare. Deasupra lui, Honor rămase fără suflu. George nu reuşi să se mai controleze, îşi strecură limba printre cârlionţii ei, pe piele, între faldurile ei. Honor tresări şi îşi înfipse degetele în părul lui.

George o dezmierdă din nou cu limba, prinzându-se de şoldurile ei şi începu să o lingă, să o pătrundă, să o exploreze, să o facă să suspine de dorinţă, după care să o cuprindă din nou, simţind-o cum se înfioară sub limba lui. Gemetele ei de plăcere erau incredibil de excitante. Nu s-ar fi crezut niciodată capabil de autocontrol, dar era mânat de o dorinţă intrinsecă de a satisface, de a-i oferi totul. Continuă să o mângâie cu limba până ce o acoperi complet cu gura şi începu să sugă din ea în timp ce ea continuă să-şi unduiască trupul, împingându-se în limba lui, în căutarea plăcerii. În clipa aceea, îşi strecură mâna între picioarele ei şi îşi folosi degetele şi gura ca să o poarte de culmile extazului.

Când se întâmplă, se prăbuşi pe el, cu mâinile în jurul gâtului său.

George gâfâia şi el la fel de tare ca ea. Şi mai tare. Răsuflarea lui era mânată de dorinţă, de truda autocontrolului. Îi sărută abdomenul, după care îi trase faldurile rochiei şi se ridică, trăgând-o cu el în sus.

Honor era secătuită de puteri, moleşită, încercând să-şi tragă răsuflarea. Îşi îndreptă uşor, uşor spatele, îşi trecu degetele prin păr şi îşi aranjă şuviţa care se desprinsese din cocul strâns de la spate. După ce se aranjă, ridică privirea spre George şi zise:

— M-ai distrus.

El scutură din cap, după care scoase o batistă, îşi şterse mâna şi o băgă înapoi în buzunar.

— Am deschis uşa spre un nou soi de libertate, spuse

el, mângâindu-i obrazul.

Ar fi vrut să-i mai spună ceva, dar purta încă pe buze gustul ei şi nici nu ar fi ştiut ce să-i spună.

„Te ador. Am nevoie de tine. Nu pot să fiu cu tine”.

Honor se ridică pe vârfuri şi îl sărută în colţul gurii. Apoi se retrase din nou, se dezbrăcă de haina lui şi zise:

— George Easton, nu ştiu ce să fac cu tine.

— Sentimentul este reciproc.

— Ar trebui să plec, zise ea, însă fără să-şi ia privirea de la el, parcă nesigură de ce să facă.

Trupul lui răspunse pentru amândoi. Nu putea să rămână pe balconul acela, cu gustul ei pe buze, cu plăcerea ei încă prezentă în pantalonii lui.

— Da, aşa ar trebui, zise el, trecându-şi degetul pe buza ei. Pleacă, draga mea, înainte să te devorez. Se aplecă apoi uşor spre ea şi o sărută pe buze. Pleacă, repetă el, disperat.

Nu mai putea. Era imposibil să reziste. Avea nevoie de câteva clipe să se reculeagă.

— George…

— Nu. Pleacă, o imploră el.

Cu un zâmbet slab, Honor se strecură pe lângă el şi se îndreptă spre ferestrele franţuzeşti. Îşi mai trecu o dată mâinile prin păr, după care deschise uşa şi se făcu nevăzută.

George îşi luă haina, se apropie de balustradă şi aruncă o privire în întuneric, încercând să îşi calmeze trupul.

Doar că nu reuşi să facă la fel şi cu inima.

Capitolul 20

La trei ceasuri după miezul nopţii, Honor se aruncă, în cele din urmă, pe pat, cu o durere îngrozitoare de cap. Seara aceea o secătuise de puteri.

Dar, mai mult decât orice, era cuprinsă de o stare

ciudată de euforie, cu gândul la momentele acelea extraordinare petrecute pe balcon alături de George.

George.

Ce se întâmpla cu ea? Când devenise aşa o neruşinată? Nu-şi putea scoate din minte îmbrăţişările lui, săruturile lui, parfumul lui. Reuşise să o poarte pe culmile extazului, să îi arate plăceri carnale, să o facă să-şi dorească mai mult. Honor s-ar fi crezut în stare să primească avansuri sexuale din partea oricărui bărbat... dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru scena din balcon. Avusese prilejul să guste din lumea aceea secretă dintre un bărbat şi o femeie, din lucrul acela care îi aducea împreună, şi acum voia tot mai mult. Voia să îi simtă trupul în ea, să îi simtă mângâierile pe tot corpul. Voia să privească pentru totdeauna în ochii aceia albaştri, să îi vadă cum strălucesc uitându-se la ea.

Dar o astfel de dorinţă era de neconceput. Honor nu era naivă. George Easton era genul de bărbat care nu avea să aparţină niciodată unei singure femei, o ştia prea bine. Un bărbat fără familie, genul de bărbat cu care niciun tată, niciun frate nu şi-ar fi lăsat vreodată fiica sau sora să se căsătorească. Un bărbat care era în stare să rişte orice pentru simplele plăceri ale vieţii. Un astfel de bărbat nu avea loc în viaţa lui pentru o soţie. Poate pentru o iubită. Dar nu pentru o soţie.

Era exact genul de bărbat care îi făcea inima să bată mai tare.

Dar chiar şi-ar fi dorit să fie soţia lui? Oare asta simţea cu adevărat? Aceea era dorinţa care sălăşluia în ea, nevoia disperată de a fi cu el pentru totdeauna, de a-l ţine în braţe, de a-l vedea zâmbind? Încetul cu încetul, începu să-şi dea seama ce-şi dorea cu adevărat. Ce interesat că Honor îşi închipuise că îşi dorea aceleaşi lucruri ca George. Nu o relaţie, doar dorinţă şi satisfacţie. Ce ciudat că cineva ca el avea să-i demonstreze că iubirea era lucrul pe care şi-l dorea cu adevărat. Iubire. Voia să simtă din nou iubire în sufletul ei, siguranţa aceea minunată de a petrece zi de zi alături de cineva, împărţind o viaţă, o familie, supărările şi

bucuriile vieţii.

Voia să fie cu George. Dumnezeule, cât de mult voia să fie cu el! Un bărbat atât de extraordinar, atât de diferit de ceilalţi gentlemeni. Un bărbat căruia nu-i era teamă să rişte tot, căruia nu-i era teamă de nimic. Un bărbat perfect pentru ea.

Exceptând faptul că era un copil din flori, implicat în afaceri cu comerţ şi dispreţuit de bună parte din societate.

Honor încercă să doarmă, prinzându-se de pătură de parcă ar fi fost o frânghie care o ţinea cu picioarele pe pământ. Se agăţă de ea ca să rămână locului, ca să-şi amintească cine era şi că destinul ei era să se căsătorească cu un om bun, cu un gentleman. Era destinul ei să fie o soţie ascultătoare, o gazdă perfectă, protectoarea familiei sale. În siguranţă în sânul societăţii pe care evitase să o accepte.

Dar ce însemnau toate acestea fără un om iubit cu care să le împartă? O viaţă goală.

Cumva, reuşi să adoarmă şi se trezi speriată când cineva o apucă de picior. Tresări şi deschise ochii împăienjeniţi de somn spre Prudence, care aştepta la marginea patului.

— Ce Dumnezeu crezi că faci? întrebă ea, morocănoasă, aruncându-se din nou cu capul pe pernă.

— De ce nu te-ai trezit până la ora asta? o întrebă Prudence. Ai lipsit de la micul dejun.

— Pentru că am mâncat de cină la două dimineaţa, căscă ea, întinzându-şi mâinile deasupra capului. De ce? S-a întâmplat ceva?

— Nu. Doar că astăzi se desfăşoară turneul de crichet. Augustine este teribil de emoţionat, zise ea, aşezându-se pe marginea patului. Iar lordul Washburn are de gând să joace.

— Ce mă bucur pentru lordul Washburn, zise Honor, după care se ridică în şezut şi se rezemă în perne.

Ah, cum ar fi fost să aibă din nou şaisprezece ani, îşi zise Honor.

— Pare un bărbat destul de atletic, adăugă Prudence,

ridicându-se de pe pat. Te caută Grace. M-a rugat să-ţi transmit că vrea să vorbească cu tine.

— Dar eu vreau să dorm, mormăi ea. De fapt, voia să se gândească la George. Spune-i lui Grace că vin cât pot de repede, în regulă?

O oră mai târziu, Honor o găsi pe sora ei afară, sub o umbrelă. La fel ca Honor, Grace era şi ea îmbrăcată într-o rochie albă, de muselină, culoare tradiţională a turneului de crichet. Arăta la fel de obosită pe cât se simţea Honor.

— Ai mers târziu la culcare? o întrebă Honor. Nu pari prea odihnită.

— Nu sunt, recunoscu Grace. O să mă simt mult mai bine după ce pleacă toată lumea din Longmeadow.

Ciudat, dintre toate surorile sale, Grace era cea căreia îi plăceau cel mai mult adunările anuale de la Longmeadow.

— S-a întâmplat din nou ceva cu domnul Pritchard? întrebă ea, făcând referire la unul dintre cei mai înfocaţi admiratori ai lui Grace.

— Poftim? Nu, nu are nimic de-a face cu el, spuse Grace, absentă. E vorba despre mama. În dimineaţa aceasta, la ceai, mi-a explicat pe îndelete că trebuie să fim cu băgare de seamă pentru că au venit nişte bărbaţi să-l ia pe conte, împotriva voinţei sale, şi că trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să-i împiedicăm să o facă. Când am întrebat-o despre ce bărbaţi este vorba, mi-a spus că nişte scoţieni.

— Nişte scoţieni?

— Honor, este din ce în ce mai rău. Mă mir că nu au început deja oamenii să-şi dea seama. Sau poate că ştiu, dar sunt prea politicoşi ca să spună ceva.

Honor pufni.

— Te asigur că, dacă au băgat de seamă, sunt prea ocupaţi să bârfească între ei.

Grace aruncă o privire în zare şi văzu mai mulţi servitori aranjând butuci şi portiţe pentru jocul din după-amiaza aceea.

— Am făcut ceva îngrozitor.

Honor făcu ochii mari, uluită de cuvintele surorii sale.

Grace vorbi cu lacrimi în ochi:

— Ceva care o să mă trimită în iad.

O mulţime de gânduri îi trecură în clipa aceea prin minte, gânduri pe care le dădu repede uitării. O luă în braţe pe Grace şi zise:

— Imposibil.

— I-am dat mamei laudanum, spuse Grace.

— Vai de mine, nu pot să cred! exclamă Honor.

— Vezi? E îngrozitor! şopti Grace, printre lacrimi. Honor, îţi jur că nu am avut încotro. Când am auzit-o vorbind despre scoţienii veniţi după conte, m-am gândit că ar fi îngrozitor să spună aceste lucruri şi altcuiva, mai ales celor din familia Hargrove…

— Unde e acum? întrebă Honor.

— Doarme, zise Grace. Am lăsat-o pe Hannah cu ea. Sărmana Hannah! Nu a fost de acord cu ce am făcut, am văzut-o pe faţa ei, dar nu am ştiut ce altceva să fac. Ce altceva aş fi putut să fac? o întrebă ea, disperată pe sora ei.

Honor îşi spuse că nimic nu ar fi fost mai îngrozitor de atât, dar Grace părea atât de deznădăjduită, că nu putu să îi spună asta. Aşa că o îmbrăţişă şi zise:

— Cred că cel mai bine ar fi să nu mai facem asta.

— Aşa este, spuse Grace, cu o voce slabă.

— Grace, nu dispera. Odată ce o să plece toată lumea de aici, vom putea gândi la rece.

— Poate că da, zise Grace, ştergându-se la nas cu batista. Tu cum ţi-ai petrecut seara?

„În glorie şi ruşine”, îşi zise Honor. În schimb, îşi feri privirea, ştiind că Grace putea să o citească cu uşurinţă.

— Destul de bine, în ciudat faptului că am fost acuzată de furt. Draga de Monica a decis că domnul Cleburne este sufletul meu pereche.

— Cine? întrebă Grace, după care făcu ochii mari. Noul vicar? izbucni în râs şi continuă: Acum că e la un pas să devină contesă, e hotărâtă să nu se mai dea în lături de la nimic. Uite, deja au început să sosească domnii la joc. Vrei să mergem să-i urmărim?

— Ştiu din surse sigure că lordul Washburn o să ia

parte la turneu şi că are şanse mari să câştige.

Grace începu să râdă.

Se îndreptară spre corturile instalate special pentru ca doamnele să urmărească jocul şi luară loc la mesele acoperite cu feţe albe, în timp ce domnii începură să se împartă în echipe.

— Iată-le pe frumoasele surori Cabot! se auzi o voce cunoscută.

— Bună dimineaţa, doamnă Hargrove, zise Honor, ridicându-se în picioare ca să-i ofere scaunul ei.

Unul dintre servitori se grăbi să mai aducă un scaun la masă.

— Mulţumesc draga mea, spuse doamna Hargrove, luând loc la masă. Unde e mama voastră?

— Se odihneşte puţin, răspunse Honor.

— Ah, foarte bine. Mi s-a părut foarte obosită aseară. Fără îndoială că serata şi starea de sănătate precară a contelui şi-au spus cuvântul.

— Fără îndoială, zise Honor, aruncând o privire spre Grace, avertizând-o să nu izbucnească în plâns, căci părea pe punctul de a face.

Augustine şi Monica sosiră şi ei, îmbrăcaţi în alb. Vesta albă a lui Augustine, despre care Honor bănuia că obişnuia să o poarte o singură dată pe an, la acest turneu, îi venea puţin mai strânsă pe corp în comparaţie cu anul anterior.

— Am multe de făcut, spuse el, agitat, iar după ce o conduse pe Monica la masă, se grăbi să repete regulile alături de jucători.

— Ce zi frumoasă pentru un joc de crichet, zise Monica.

— Aşa este! exclamă doamna Hargrove. Iar terenul arată minunat. Singurul lucru care mi se pare că lipseşte ar fi o fântână şi o băncuţă chiar acolo, lângă foişor.

— Ce idee minunată, zise Monica.

Între Honor şi Grace se produse un schimb de priviri.

— Ah, uitaţi, e domnul Cleburne la minge, zise Monica, îndreptându-se brusc în scaun ca să-şi aranjeze

boneta.

Cele patru femei îşi îndreptară toată atenţia spre joc. Domnul Cleburne lovi prima minge cu uşurinţă, după care se grăbi să alerge spre butuci şi înapoi. Echipa lui îl încurajă, plină de entuziasm, iar doamnele începură să aplaude, politicoase.

— Domnule Cleburne! strigă Monica după el, făcându-i cu mâna în timp ce el se îndreptă spre cort şi îi făcu semn unui servitor să-i toarne un pahar de bere.

Când o auzi pe Monica, ridică privirea, îi zâmbi şi o luă de-a lungul pajiştii, îndreptându-se spre ele.

— Domnule Cleburne, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu mama mea, Elizabeth Hargrove, spuse Monica odată ce domnul Cleburne ajunse lângă ele.

Acesta îi luă mâna doamnei Hargrove şi zise:

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

Apoi se întoarse spre Honor şi spre Grace şi le salută şi pe ele.

— Bună ziua, domnule Cleburne. Joci foarte bine.

— Este doar unul dintre lucrurile la care se pricepe de minune domnul Cleburne, spuse Monica, nerăbdătoare. Domnule Cleburne, înţeleg că eşti un pianist desăvârşit.

— Ah, nu, domnişoară Hargrove, nu am pic de talent.

— Cleburne! îl strigă unul dintre domni.

— Îmi cer scuze, sunt aşteptat, spuse el, binevoitor, după care se îndreptă din nou spre teren.

— Pare un om bun, nu-i aşa? zise Monica, pe un ton admirativ. Sunt sigură că o să fie un soţ minunat.

— Şi eu, spuse doamna Hargrove.

Monica aruncă o privire spre Honor şi zise:

— Din câte am înţeles, este cel de-al treilea fiu al unui viconte. Face parte dintr-o familie foarte bună. Şi urmează să se mute în apropiere, într-o căsuţă foarte drăguţă. Honor, cred că o ştii, nu-i aşa?

Bineînţeles că o ştia.

— Bunica lui Augustine a locuit acolo. O casă confortabilă, nu-i aşa?

— Ţi se pare confortabilă? Eu aş spune că este prea

mare pentru un cuplu.

— Iat-o şi pe Lady Chatham, se scuză doamna Hargrove, ieşind în întâmpinarea cele mai mari băgăcioase din toată Londra.

— Ştii, nu este căsătorit, continuă Monica.

— Păcat că eşti deja logodită, Monica, zise Grace, pe un ton relaxat.

Monica începu să râdă, prefăcându-se amuzată.

— Doar că tu nu eşti logodită, Grace, şi nici sora ta, zise ea, zâmbindu-i lui Honor.

— Şi nici n-am de gând să mă căsătoresc, aşa că poţi deja să dai uitării încercările tale de a ne face să formăm un cuplu, zise Honor.

— De ce nu? întrebă Monica, fără să se lase descurajată. Dat fiind că eşti fiica unui episcop, mi se pare cuplul perfect.

Honor abia se abţinu să nu ţipe la ea.

— Monica, apreciez interesul tău, zise ea, pe un glas binevoitor. Dar cred că domnul Cleburne este mai potrivit pentru Mercy a noastră.

— Pentru Mercy? Abia dacă a împlinit treisprezece ani.

Honor ridică din umeri şi spuse:

— Ar putea să copilărească împreună şi apoi să se căsătorească.

Zâmbetul de pe chipul Monicăi începu să pălească.

— Ţi se pare că eşti amuzantă şi că o să ne faci pe toţi să izbucnim în hohote de râs, nu-i aşa?

— Nu pot decât să încerc, zise Honor, pe un ton mieros, după care îşi îndreptă atenţia spre partida de crichet, simţind privirea Monicăi îndreptată asupra ei.

Urmară doi domni care încercară să lovească mingea, fără prea mari şanse de reuşită. Şi apoi veni rândul lui George Easton. Când se pregăti să lovească mingea, umerii lui laţi şi musculoşi se încordară în cămaşa subţire. Prinse prima minge şi o aruncă pe deasupra capetelor bărbaţilor de pe teren. Mulţimea izbucni în ropote de aplauze în timp ce el o luă la goană.

— Vai de mine! exclamă Monica. Domnul Easton este

un jucător atât de talentat, nu-i aşa? Brusc, se ridică în picioare şi îşi îndreptă privirea spre Honor. E foarte priceput la fel de fel de jocuri în general, nu crezi, Honor?

— Poftim?

— La revedere, domnişoarelor, zise ea, fără alte completări, după care le întoarse spatele şi se îndepărtă.

Honor se ridică în picioare şi privi în urma ei.

— Vai de mine, şopti ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

— Aveam eu bănuielile mele, dar acum sunt sigură. Grace, Monica ştie. Ştie tot despre Easton!

Honor simţi cum i se întoarce stomacul pe dos, mai ales acum când ajunse să regrete pe deplin că pornise jocul acela.

Capitolul 21

Lady Chatham reuşi să rănească un suflet nobil în după-amiaza următoare la pista de călărie cu speculaţiile ei cum că Ellen Rivers rămăsese vrăjită de George Easton, şi mare păcat era, acum că toată lumea îşi dăduse seama de biata ei judecată.

De îndată ce cuvintele ei ajunseră la urechile lui Ellen Rivers, aceasta se grăbi să se distanţeze de un bărbat care, potrivit gurilor rele, nici nu avea ce căuta la Longmeadow, printre atâţia iluştri invitaţi.

Cu toate că George habar n-avea despre aceste discuţii, hotărâse să dea uitării cursa de cai şi să evadeze în sat, la un han în apropiere de drumul principal, ca să dea pe gât câteva halbe de bere.

Se lăsă captivat de decolteul chelneriţei care se uită fix în ochii lui când se aplecă puţin prea tare peste masă, ca să îi mai ofere o halbă de bere. Doar că nu sânii aceia albicioşi care stătea să iasă din rochie îl fascinară, ci faptul că nu reuşiră să-i trezească niciun interes. În mintea lui dăinuia imaginea unei seducătoare cu părul ca abanosul,

iar când dădu cu ochii de pieptul acestei tinere fete, îi zbură mintea la un cu totul alt decolteu.

Făcu un pas în spate şi se îndepărtă de fată. Era frumoasă. Trupul lui nu s-ar fi dat în lături de la a reacţiona, dar se întâmpla cu totul altceva în el, ceva ciudat şi nelalocul lui, care atârna greu pe umerii săi. Ceva care aducea periculos de mult cu o conştiinţă.

Coborî privirea spre halbă, dând uitării sânii aceia. Fata mai rămase preţ de o clipă la masa lui, după care îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

George lăsă halba deoparte. Îi pierise pofta. Nu reuşea să-şi scoată din minte evenimentele petrecute în ultimele două zile şi episodul acela atât de intim şi de arzător din balcon. În noaptea aceea îşi pierduse minţile şi îşi permisese să se cufunde până în adâncurile imaginaţiei sale, lăsând să iasă la iveală sentimente care reuşiseră să pună stăpânire pe el, până în măduva oaselor.

Nu putea sub niciun chip să se descotorosească de sentimentele acelea. O serie de sentimente puternice, intense, cu tentacule, reuşiseră să pună stăpânire pe sufletul lui, făcând din el un prizonier. Ca de obicei, instinctul lui era să ignore astfel de sentimente, să le dea la o parte, sperând să le dea uitării. Dar iată-l acum, răvăşit de gânduri şi de emoţii, cum nu i se mai întâmplase niciodată, neştiind cum să se scape de ele.

Dar, într-un fel sau altul, trebuia să se descotorosească de ele. Honor Cabot era un flirt care nu putea continua, o femeie care aparţinea unei lumi din care el nu avea să facă niciodată parte. Iar ea…

Ea trebuia să se gândească la propriul viitor.

Lăsă câteva monede pe masă şi îşi luă mantia, gata să pornească la galop spre Longmeadow. Ce mai căuta acolo? De ce venise? Pentru că nu putea să şi-o scoată din minte, din vise. Dar venise momentul să se întoarcă în Londra, la lucruri mai importante. Spre exemplu, ce avea să facă dacă urma să se dovedească faptul că îşi pierduse, cu adevărat, averea pe mare.

Soarele începuse deja să se ascundă printre copaci

când George ajunse pe aleea lungă care ducea spre Longmeadow. Era o seară plăcută. Uşa de la intrare era deschisă, iar oamenii deja începuseră să plece de la pista de cai, acolo unde petrecuseră întreaga după-amiază călărind.

Îi înmână unui grăjdar frâiele calului şi îl rugă să-i pregătească calul de plecare pentru dimineaţa următoare. În drum spre intrare, George zări o femeie adăpostită sub o pelerină, cu gluga trasă peste cap. Doar că felul în care îşi ţinea braţele la piept îl făcu să o recunoască imediat. Aşa că îşi schimbă drumul şi se îndreptă spre Honor, iar când ajunse în dreptul ei, se aplecă uşor să se uite la ea pe sub glugă.

— Easton, aici erai, zise ea, cu un surâs pierdut. Deja te-ai săturat de Longmeadow? Ne-a fost dor de tine şi de punga ta cu galbeni în după-amiaza asta, la cursele de cai.

Ar fi dat orice să o strângă în braţe şi să o sărute, să îi spună că şi lui îi fusese dor de ea. Dar îşi duse mâinile la spate şi zise:

— Ba din contră, Cabot. Sunt vrăjit de Longmeadow. Ce cauţi aici, de una singură, pregătită ca de iarnă?

Honor aruncă o privire spre lac.

— Pru a ieşit cu mama la o plimbare, doar că nu s-au întors încă, zise ea, privind îndelung în depărtare.

George percepu îngrijorarea din ochii ei, iar impactul asupra lui fu unul puternic. Ar fi dat orice ca Honor Cabot să nu simtă deznădejdea aceea, ar fi fost în stare să facă orice.

— Încotro s-au dus?

— Am crezut că la foişorul de lângă lac, dar am fost până acolo şi n-am văzut pe nimeni.

— Eşti sigură că nu s-au întors spre casă, poate dintr-o altă direcţie? întrebă el, încercând să zărească ceva prin întuneric.

— M-am uitat peste tot, zise ea, coborându-şi braţele pe lângă corp, încleştând pumnii de anxietate. Mă duc să mă mai uit o dată, spuse ea, îndepărtându-se de el.

— Honor, stai, zise George, apucând-o de braţ. Deja s-

a lăsat întunericul. Lasă-mă să te ajut. Porniră împreună spre lac, acolo unde o dâră de galben şi portocaliu de la cele din urmă raze ale soarelui împărţea lacul în două. Nu au cum să fie prea departe, o asigură George, simţind-o din ce în ce mai neliniştită. Ar fi vrut să o ia în braţe, să-i dea din încrederea lui. Sunt sigur că sora ta nu a lăsat-o singură.

— Asta presupune ca sora mea să poată ţine pasul cu ea, spuse Honor, pe un ton panicat. George, mama se simte rău, din ce în ce mai rău. E ca şi cum venirea în Longmeadow a reuşit să-i agraveze starea. Nici nu-ţi poţi imagina!

Deja nu se mai putu controla. La naiba cu bună-cuviinţa şi cu gura lumii. George o luă pe Honor de după umeri şi o trase la pieptul lui.

— Linişteşte-te, draga mea, îi zise el. O găsesc eu. Du-te înapoi în casă, du-te şi prefă-te fericită şi lipsită de griji, ca să nu trezim bănuieli, iar eu am s-o aduc înapoi acasă.

— Nu pot să-ţi cer să faci una ca asta, spuse ea. Deja am cerut prea mult de la tine.

— Du-te, zise el, ignorându-i protestele. Du-te înainte ca oaspeţii să înceapă să-şi pună problema că întreaga ta familie a intrat în pământ. Mercy şi Grace au nevoie de tine.

Cuvintele lui o puseră pe gânduri îndeajuns cât George să apuce să o întoarcă din drum şi să o împingă de la spate spre casă. Nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă căutările, mai ales acum că începuse să se însereze, dar o porni spre foişor.

— George?

El se opri şi aruncă o privire în urma sa. Honor era deja în drum spre casă. În lumina aceea slabă, arăta sublim, iar George simţi cum îl cuprinde un fior de dorinţă.

— Mulţumesc, zise ea. Îţi mulţumesc din adâncul inimii mele inutile.

Apoi îi întoarse spatele şi porni spre casă, cu pelerina plutind în spatele ei.

Nu avea nici cea mai mică idee de ce ar fi spus una ca asta. Honor Cabot era cel mai util suflet pe care îl întâlnise

vreodată.

*

Honor păşi în foaier şi îi întinse servitorului pelerina. Apoi, îşi trecu repede mâinile prin păr şi îşi aranjă rochia pe care o trăsese în grabă pe ea, de îndată ce auzise despre plecarea mamei sale.

Nu avea nici cea mai mică idee ce anume ar fi putut să o facă pe Lady Beckington să creadă că soţul său fusese otrăvit. Cu toate că îl văzuse pe conte în pat, viu şi nevătămat, nimic din ce-i spuseră el şi Honor nu reuşise să o convingă.

— Du-o de îndată în Londra, îi zisese contele printre atacuri dureroase de tuse. Honor, nu mă interesează ce le spui celorlalţi, dar du-o departe de Longmeadow, înainte să-şi dea toată lumea seama că şi-a pierdut minţile.

Totul se petrecea prea repede! La fel ca mâneca ei deşirată, nebunia lui Lady Beckington atârnase de o simplă aţă şi fusese ignorată prea mult timp. Dar odată ce începuse să se deşire, nu se mai oprise.

Honor simţea ca şi cum întreaga ei viaţă se ducea pe apa sâmbetei.

Se strecură prin mulţimea care se adunase pentru a petrece cea din ultimă seară împreună. Urmau să danseze, după care aveau să fie poftiţi la masă în două reprize, pentru a-i putea satisface pe toţi, iar prima repriză fusese stabilită pentru ora nouă. Honor se forţă să zâmbească şi se opri să stea de vorbă cu oricine îi ieşi în cale, despre vremea frumoasă de afară sau despre cursele de cai de luna următoare din New Market. Fiind o actriţă desăvârşită, în timp ce Lady Chatham începu să-i povestească despre cele mai noi atracţii în rândul debutantelor şi al tinerilor domni, se întrebă oare de câte ori nu făcuse şi ea exact acelaşi lucru, un tur de sală, la poveşti şi flirturi, parcă într-o încercare de rebeliune, încântându-i pe toţi cei prezenţi cu zâmbetele ei. Se crezuse atât de îndrăzneaţă.

În seara aceea se simţea ca un copil şi ar fi dat orice

să se arunce în braţele lui George şi să se ascundă de lumea întreagă.

Îi găsi pe Augustine şi pe Hardy studiind meniul. Bineînţeles, Monica era şi ea acolo şi, de data aceasta, păru aproape de-a dreptul încântată să o vadă pe Honor.

— Aici erai! Aşteptam să cobori. Oh, draga mea Honor, mă aşteptam să te văd îmbrăcată în ceva scump şi strălucitor, zise ea, râzând când văzu rochia simplă a lui Honor. De obicei eşti aşa de aranjată.

— Ei bine, spuse Honor, avem o singură cameristă şi am preferat să cobor mai repede.

— Aceste ultime zile au fost destul de obositoare, nu-i aşa? întrebă Monica, binevoitoare în timp ce Augustine începu să-i spună lui

Hardy că prefera supa de praz în detrimentul celei de ceapă. Nu mi-am dat seama niciodată cât este de dificil să găzduieşti aşa un eveniment amplu pentru sfârşitul săptămânii.

— E istovitor, spuse Honor.

— E cazul să o felicit pe Lady Beckington. A făcut-o întotdeauna să pară atât de uşor, spuse Monica. Apropo, unde e mama ta? Nu am văzut-o toată ziua. Ştii, îmi fac griji pentru ea.

Honor tresări, dar o aşteptă pe Monica să spună mai multe, ca spre exemplu: „E adevărat că mama ta a început să-şi piardă minţile? Ai observat că pare puţin pierdută?” Dar Monica nu făcu altceva decât să o privească politicoasă, în aşteptarea unui răspuns.

— E puţin obosită, spuse Honor, alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu cred că o să coboare astă-seară.

— Poftim? zise Augustine. Ah, Honor, tu erai. Chiar am să te rog să stai de vorbă cu Mercy despre mania ei de a discuta despre trupuri mumificate la micul dejun. Este cât se poate de deranjant. Lady Marquette a fost atât de afectată că s-a văzut nevoită să plece în camera ei. Ce spuneai despre Lady Beckington?

— Că se odihneşte, spuse Honor.

— Dar e chiar acolo, zise Augustine, uşor confuz, şi mi

s-a părut că arăta chiar odihnită.

Honor se întoarse în direcţia spre care Augustine avea îndreptată privirea şi reuşi să se abţină să nu izbucnească în plâns de bucurie când o văzu pe mama ei la braţul lui George, explicându-i ceva lui Lord Hartington care părea să aibă legătură cu rochia sa pătată de noroi, dat fiind faptul că ridică uşor faldurile rochiei ca să i le arate lui Hartington. Era rumenă în obraji, cu o privire entuziastă. În ciuda petelor de noroi, arăta minunat.

Şi complet lucidă. Perfect şi complet lucidă.

Ce îi făcuse George? Cum de reuşise?

— Honor, eşti o fiică minunată, absolut perfectă, spuse Augustine. Dar mie mi se pare că arată foarte bine.

— Nu-i aşa? zise Monica, arătându-se uşor surprinsă.

George şi Lady Beckington traversară salonul, oprindu-se doar la un moment dat să-şi spună ceva care îi făcu pe amândoi să izbucnească în râs.

— Bună seara, Lady Beckington! o întâmpină Augustine.

Lady Beckington îl salută cu o mişcare scurtă din cap şi le zâmbi larg lui Augustine şi Monicăi, după care întinse mâna spre Honor.

— Bună seara tuturor! Îmi cer scuze pentru felul în care arăt, cu rochia şi, cel mai probabil şi părul, spuse ea, râzând. Ce zi frumoasă, nu-i aşa? Eu şi Prudence am pornit-o pe jos spre vechea moară şi, dacă vă vine să credeţi, am reuşit să ne rătăcim. Slavă Domnului că domnul Easton ne-a ajutat să găsim drumul spre casă, spuse ea, încântată.

— Dar unde este Pru? întrebă Honor.

— Ah, draga mea, doar o ştii pe sora ta. A refuzat în ruptul capului să vină cu rochia murdară de noroi. Coboară imediat.

— Lady Beckington, te simţi bine? o întrebă Augustine. În largul tău?

— Da, desigur! În largul cui altcuiva aş putea să mă simt? replică ea, râzând zgomotos la propria glumă.

— Aşa mi s-a părut şi mie, spuse Augustine, încrezător. Tocmai ce îi spuneam lui Honor că probabil că-şi

face prea multe griji în privinţa ta, căci mie mi s-a părut că te simţeai foarte bine când te-am văzut în după-amiaza asta.

— Ah, da, sunt atâtea de făcut! exclamă mama ei, din senin.

— Mamă, nu vrei să mergem să ne schimbăm? întrebă Honor, simţind cum i-o ia inima la goană.

Nu îndrăzni să întoarcă privirea spre George, nu îndrăzni să citească adevărul din privirea lui.

— Ah, da, aşa ar trebui să facem, nu-i aşa? Nu se cade să continuăm astfel.

— În cazul acesta, te las în grija fiicei dumitale, îi spuse George, surâzător.

Făcu o plecăciune, iar când îşi înălţă capul, îi întâlni preţ de o clipă privirea. Iar în clipa aceea, Honor simţi din nou dorinţa disperată de a se arunca în braţele lui, de a-şi îngropa chipul la pieptul lui, de a-i simţi răsuflarea prin păr, pe piele, puterea lui în jurul ei, menită să o protejeze de adevărurile acelea îngrozitoare.

O prinse pe mama ei de braţ şi zise:

— Mergem?

După care o luă din mulţime înainte ca mama ei să apuce să spună sau să facă ceva care să ia prin surprindere pe toată lumea.

*

Finnegan îi călcase şi îi pregătise hainele, însă el însuşi era de negăsit. George nici măcar nu voia să ştie în patul cărei femei se adăpostise netrebnicul acela.

Nu se grăbi să se aranjeze. Gândul de a lua parte la un nou bal, de a-şi petrece seara înconjurat de oameni şi de parfumuri ispititoare de damă nu-l încânta câtuşi de puţin. Doar că sentimentele sale la adresa lui Honor nu puteau fi date uitării precum şi-ar fi dorit el. Nu putea să plece de la Longmeadow fără să o vadă, fără să se mai uite o dată în ochii ei, fără să-şi amintească clipele petrecute pe balcon, fără să simtă dorinţa aceea, nevoia de a o pătrunde şi de a

o poseda în totalitate.

Unde avea să sfârşească dorinţa aceea păcătoasă?

Gândul îi fugi la Lady Beckington şi la faptul că povara nebuniei sale căzuse pe umerii lui Honor. Le găsise pe Lady Beckington şi pe Prudence pe marginea lacului. Lady Beckington se amuza nebuneşte pe seama câtorva raţe care veniseră să ia de mâncare din mâna ei… din mâna ei goală. Nebunia ei făcea dorinţa lui cu atât mai imposibilă, căci Honor trebuia să se căsătorească cu cineva care să poată să o protejeze pe mama ei. Cum ar fi putut el să facă asta? În clipa de faţă, nu avea nici cea mai mică idee dacă urma să rămână fără bani până la finalul anului.

Nervos, George se apostrofă pentru situaţia dificilă în care ajunsese. Cu fiecare pas era mai aproape de prăpastie, gata să se scufunde în apele reci şi întunecate ale propriilor dorinţe. Acele dorinţe nedorite, neîmpărtăşite, imposibile.

Ajunse târziu la bal, când dansul deja începuse. Rămase în spatele salonului, pierdut în gânduri, cu ochii la dansatori.

— Domnule Easton, s-ar părea că suntem din nou doar noi doi.

George tresări când auzi glasul domnişoarei Hargrove. Nu o observase apropiindu-se de el şi nu avea nici cea mai vagă idee de cât timp era acolo.

— Ce noroc pe tine, spuse el, zâmbindu-i.

Ea se uită lung la el, cu o sclipire în ochi.

— Este totul în regulă? Pari uşor abătut în seara asta.

— Chiar aşa?

— Poate că teama că ţi-ai putea pierde averea ţi-a mai domolit dorinţa.

George făcu ochii mari.

— Ce vreau să spun e că, de obicei, eşti nerăbdător să încerci să mă seduci. Dar poate că, în seara asta, eşti cu gândul în altă pare.

George coborî privirea spre buzele ei, după care uşor, intenţionat, spre decolteul ei. În orice alte circumstanţe, s-ar fi simţit atras de o femeie atât de frumoasă şi de

cuviincioasă precum Monica Hargrove. Chiar şi în clipele acelea se simţea cumva captivat de prada lui, nerăbdător să îi dea o lecţie, cum că nu se cuvenea să ia în derâdere averea unui om, cum tocmai o făcuse ea. Dar, în clipa aceea îi veni în minte o pereche de ochi albaştri şi îşi spuse că trebuia să o facă, de dragul lui Honor. Măcar atâta lucru putea şi el să facă, să o ţină pe femeia aceea departe de problemele lui Honor.

O luă pe domnişoară Hargrove de mână şi îi spuse:

— Draga mea, să înţeleg că ai plecat urechea la bârfe?

Fără să-şi ferească privirea, Monica îşi strecură degetele printre degete lui.

— Poate, la câteva. Tu nu?

— Poate, la câteva, spuse el, zâmbind.

Ea începu să râdă, după care se eliberă din strânsoarea lui.

— Ai făcut cunoştinţă cu domnul Cleburne? îl întrebă, încântată, aruncând o privire în spatele lui.

George îşi întoarse şi el capul şi zări un bărbat mărunţel, cu o expresie plăcută, lipit de perete.

— Domnul Cleburne este noul vicar din Longmeadow. Domnule Cleburne, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Easton.

— Bună seara, spuse George, politicos.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Cleburne.

— Domnule Cleburne, să nu te laşi păcălit de surâsul său cuceritor, zise domnişoara Hargrove, amuzată. Domnul Easton este un neruşinat şi jumătate.

Domnule Cleburne începu să râdă şi spuse:

— Domnule Easton, mie îmi pari un adevărat domn.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el, după care se îndepărtă, aruncând o privire în jurul său.

— Un neruşinat, chiar aşa? o întrebă George.

Domnişoara Hargrove izbucni din nou în râs.

— Domnul Cleburne e un om aşa de bun, zise ea. Şi necăsătorit. Aş spune că este perechea perfectă pentru Honor a noastră, continuă ea, fără să-şi ia o clipă privirea

de la el.

Cum necum, George reuşi să-şi păstreze cumpătul, cu toate că vorbele ei îl secerară pe dinăuntru.

— Poate că da, spuse el, ridicând din umeri.

— Cred că va fi o influenţă extraordinară asupra ei. Şi, desigur, nu ai ce să-i reproşezi, lucru care nu poate fi spus de unii bărbaţi, nu-i aşa? zise ea, cu un zâmbet atotştiutor, după care se îndepărtă.

George se uită lung după ea. Femeile astea, nişte creaturi frumoase şi exasperante. Monica Hargrove începuse să-l provoace, încercând să scoată o reacţie de la el.

Dar George făcu abstracţie de ea pentru că ceva mult mai întunecat puse dintr-odată stăpânire pe gândurile sale. Domnişoara Hargrove avea dreptate. Oricât de mult detesta George să recunoască faţă de sine însuşi, Cleburne era o pereche bună pentru Honor. Bărbatul acela slăbuţ şi zâmbitor, care habar n-avea despre plăcerile fizice, era o pereche mai potrivită decât el pentru cea mai interesantă femeie din toată Londra. El avea să îi poarte de grijă lui Honor şi, în plus de asta, era un slujitor al bisericii, care fără îndoială că avea să se îngrijească de mama nebună a soţiei sale. Poziţia lui Cleburne avea să le asigure accesul în unele dintre cele mai bune instituţii de boli mintale, în caz că avea să se ajungă la asta.

George, în calitatea sa de fiu bastard, de cartofor, afemeiat şi afacerist, ar fi fost cea mai neinspirată alegere pentru o femeie ca Honor Cabot. Era atât de superioară lui, că ar fi putut la fel de bine să se gândească la ea ca la o stea.

Adevărul acela începu să-l macine, să-i răpească încrederea în sine. Oricât ar fi fost de bogat, de chipeş, de fermecător sau de seducător, nu avea cum să existe un final fericit pentru el alături de o femeie precum Honor sau Monica Hargrove.

Cu toate acestea, George îşi pieptănase părul, îşi aranjase lavaliera şi verificase să aibă toţi nasturii închişi la vestă, din simplul motiv că ardea de nerăbdare să o vadă

pe femeia aceea pe care o dorea mai mult decât orice pe lumea aceea.

Oare când avea să coboare?

Paharele de vin şi de whisky circulau în voie, iar muzicienii se puseră pe treabă. Brusc, apăru Lady Vickers, roşie în obraji, cu privirea ameţită de mai multe pahare de „lichior”, aşa cum le plăcea doamnelor să spună.

— Pe unde ai umblat, năzdrăvanule? îl întrebă ea, apropiindu-se de el, frecându-şi sânii de braţul lui. Easton, nu vrei să dansezi cu mine? Mi-ar plăcea foarte tare să dansez.

Nu reuşise niciodată să-i ţină piept unei femei frumoase.

Începu să danseze cu Lady Vickers şi apoi cu Lady Reston, care nu încetă o clipă să-i povestească despre sora ei, proaspăt rămasă văduvă, din Leeds. George presupunea că înalta societate londoneză era mult prea puţin preocupată de Leeds, ceea ce însemna că el ar fi putut să fie o pereche potrivită pentru ea.

Începuse să se sature de bal, de Longmeadow, de societate. Se scuză faţă de doamna Bristol şi începu să urce treptele spre camera lui. În clipa aceea o văzu pe ea, dorinţa lui cea mai de preţ. Cum de nu o văzuse mai devreme? Arăta superb îmbrăcată cu o rochie de mătase crem, care îi făcea ochii să strălucească. Cu toate că era prinsă într-o conversaţie cu domnul Jett, de îndată ce îl zări, zâmbi, iar George simţi cum se umple de bucurie. Îi mai spuse ceva domnului Jett, după care se îndreptă spre el, lăsându-l pe domnul Jett supărat, împungându-l din priviri pe George.

— Domnule Easton, iată-te în sala de bal, spuse ea, încântată. Am presupus că am să te găsesc în sala de jocuri, încercând să-ţi recuperezi averea, care pare să fie un subiect pe buzele tuturor în seara aceasta.

— Iar eu am presupus că ai mers deja la culcare. Nu te-am văzut pe ringul de dans.

— Am fost invitată la dans de câteva ori, spuse ea, zâmbind. Dar tu?

— Ah, ei bine, am fost destul de prins cu doamnele în căutare de parteneri de dans.

— O iniţiativă onorabilă. Nu a fost nimic dureros, nu-i aşa?

— Poate pentru partenerele mele mai mult decât pentru mine, spuse el, rânjind.

Muzica începu din nou să răsune în sală, iar George recunoscu notele vasului pe care îl învăţase Honor să danseze. Oare cum se făcea că părea să fi trecut atât de mult timp de la acel prim vals dansat împreună? Parcă ar fi trecut o veşnicie de atunci.

— Cred că aş putea să mai suport încă unul, spuse el, făcând semn spre ringul de dans.

Honor aruncă o privire spre cuplurile din jurul lui.

— Doar că e un vals, despre care sunt martoră că nu este punctul tău forte, îl şicană ea.

— Ceea ce înseamnă că sunt norocos să te am din nou alături ca să mă conduci.

Ea începu să râdă şi îl luă de braţ, întâlnindu-i privirea. De fiecare dată când zâmbea aşa frumos arăta de-a dreptul minunat, ca o stea strălucitoare printre nenumărate planete plictisitoare, rotindu-se prin jurul inimii lui, prinsă în orbita sa.

George o conduse pe ringul de dans şi o apucă cum îl învăţase ea. Odată ce porni dansul, păşi nesigur în ritm.

— Ah! exclamă ea, încântată. Eşti mult mai priceput!

Iar cuvintele ei îl făcură să rateze un pas.

Honor începu să râdă şi îl dirijă pe drumul cel bun. Doar că, uşor, uşor, zâmbetul ei începu să pălească.

— Mulţumesc că ai găsit-o pe mama, spuse ea în timp ce el îi conduse într-o linie dreaptă.

— Nu a fost nimic.

— George, nu spune asta, îl apostrofă ea. A însemnat foarte mult. Cel puţin pentru mine.

Se uită lung la el, parcă încercând să zărească ceva în privirea lui. Dumnezeule, ar fi dat orice să o atingă, să fie atins de ea. Brusc, o învârti, ca să nu se mai uite la ochii aceia. Privirea ei era prea pătrunzătoare şi se temea de ce

avea să vadă în adâncul sufletului său. Îi era teamă că bietul lui suflet plutea la suprafaţă.

— M-am întâlnit şi cu prietena noastră, spuse el, învârtind-o din nou.

— Ah. Şi cum ţi s-a părut astă-seară? întrebă Honor relaxată.

Prea relaxată. De parcă nu o interesa în mod deosebit.

— Animată, spuse el. Într-o stare bună de spirit, după care o luă prin surprindere şi o mai învârti o dată, în ritm de dans.

— Presupun că ai reuşit să o vrăjeşti cu declaraţiile tale, spuse ea, zâmbind, cu o gropiţă într-unul dintre obraji. Ai privit-o fix în ochi şi i-ai spus dulcegării?

George pufni şi zise:

— Ca, spre exemplu, că nimic nu se compară cu ea?

— Asta ar fi prea evident, nu crezi? Probabil că i-ai spus ceva destul de îndrăzneţ, nu-i aşa? Şi, totuşi, vag. Ceva de genul…

I se părea lui, sau sclipirea din ochii ei începu să pălească?

— Ceva de genul: „Am aşteptat o viaţă întreagă pentru *cineva* ca tine să intre în viaţa mea şi să-mi fure inima”. Cu stilul tău caracteristic, desigur.

Felul în care se uita la el îl agită şi mai tare. O înţelegea, înţelegea ce voia să spună. Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi găsească echilibrul pe ringul acela blestemat de dans.

— Honor, nu aş putea niciodată să-i spun una ca asta. Există o singură persoană căreia aş putea să i-o spun. Şi i-aş spune doar fiindcă ar fi adevărat.

Honor nu-şi luă o clipă ochii de la el. Poate de la muzică sau poate de la mulţimea de dansatori din jurul lor, dar simţi un curent între ei cum nu mai simţise niciodată până atunci, o căldură misterioasă, incredibil de omnipotentă. Simţea exact ce voia ea, cum îi bătea inima, cum îi curgea sângele prin vene. O simţi cum aştepta să îl audă pe el rostind cuvintele acelea.

Doar că nu putea să o facă. Cum ar fi putut să o facă? Cum să spună aşa ceva doar ca să o liniştească, dar în acelaşi timp, să îi condamne pe amândoi la o suferinţă imensă?

Aşa că nu spuse nimic şi citi dezamăgirea din ochii ei, înainte de a-şi feri privirea.

— Nu, nu ar trebui să spui astfel de lucruri, zise ea. Nu ar trebui să mai spui nimic.

La naiba, lăsase lucrurile să meargă prea departe, se lăsase mânat de dorinţe, iar în clipa aceea se urî pentru asta.

Brusc, o învârti dintr-o parte într-alta şi îi aduse din nou zâmbetul pe buze. Ce fată bună! Ştia şi ea la fel de bine ca el că povestea aceea dintre ei nu putea să prindă viaţă, că trebuia să rămână îngropată pe vecie.

— Easton, eşti un dansator îngrozitor. Şi mă ţii prea aproape. Sunt sigură că deja au observat toţi oamenii din Longmeadow, aici sunt cele mai atente persoane din întreaga Anglie.

George o aduse şi mai aproape de el şi o mai învârti o dată.

— Nu mă interesează, Cabot.

— Nici pe mine, spuse ea, cu zâmbetul pe buze.

Continuară să danseze în tăcere preţ de câteva clipe.

— Mâine-dimineaţă pornim spre Londra, zise ea.

— Şi eu la fel.

George citi tristeţea din privirea ei şi, cu toate că încercă să-i zâmbească, nu îi veni uşor să o facă. Ar fi dat orice să o sărute, să alunge tristeţea aceea din ochii ei, zâmbetul acela forţat de pe buzele ei. Doar că nu putea să o facă şi, în clipa aceea, se sfârşi şi melodia, lucru care îl enervă la culme. George nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Când o făcu, fu cuprins de o senzaţie de singurătate.

— Ei bine, spuse ea, în cazul acesta, presupun că ar trebui să-ţi urez noapte bună.

Rămase locului, în aşteptarea răspunsului lui, sperând să-i spună că aveau să se vadă în Londra, lucru la care

spera şi el nebuneşte, nebuneşte…

Doar că George nu găsi curajul să vorbească. Se simţea neajutorat ca un copil, incapabil să-şi găsească cuvintele. Dădu pur şi simplu din cap şi îşi strânse mâinile la spate. Foarte tare. Asta ca să nu o apuce pe Honor şi să o tragă înapoi în braţele sale.

— Noapte bună, domnişoară Cabot.

Honor îi aruncă o ultimă privire, după care coborî capul şi îl privi din nou cu coada ochiului înainte de a se îndepărta.

George rămase cu mâinile la spate până când o văzu dispărând în mulţime.

Iar când se întoarse, dădu nas în nas cu domnişoara Hargrove, care îl întâmpină cu zâmbetul pe buze.

— Domnule Easton, văd că ai fost la mare căutare. Să mă aştept să ne întâlnim la mai multe baluri în Londra, de acum încolo?

În clipa aceea, George îşi dădu seama că domnişoara Hargrove bănuia despre sentimentele lui la adresa lui Honor. Oare chiar credea că avea să-i vină de hac? Ah, nicidecum. Brusc, George simţi un nou imbold la gândul de a o ţine departe de Sommerfield.

— Mi s-a spus că am reuşit să-mi îmbunătăţesc abilităţile de dansator. Vrei să ţi-o dovedesc? o întrebă el, întinzându-i mâna.

Domnişoara Hargrove începu să râdă şi îi oferi mâna sa.

— Plăcerea e de partea mea, spuse ea.

Capitolul 22

La o jumătate de ceas după miezul nopţii, orchestra balului începu să sune clopoţelul, ceea ce însemna că urma să se întâmple ceva. George o văzu ca pe ocazia perfectă să se retragă.

Răsuflă uşurat să descopere că Finnegan nu era prin

preajmă şi închise uşa cu cheia în urma sa. Se dezbrăcă de haină, după care îşi dădu jos şi lavaliera. Tocmai ce se dezbrăcase de vestă şi îşi scosese cămaşa din pantaloni când auzi un ciocănit la uşă.

George începu să-şi blesteme zilele.

— Nu acum, Finnegan! strigă el.

După câteva clipe de tăcere, se auzi din nou un ciocănit la uşă.

— La naiba, mormăi ei şi porni furios spre uşă, după care o descuie şi o deschise larg, gata să-l pună la punct pe Finnegan.

Însă nu fu Finnegan cel care se strecură pe lângă el, ci Honor. Şocat, George se grăbi să închidă uşa în urma ei şi făcu ochii mari.

— Ce naiba cauţi aici? o întrebă el. Honor, nu ar trebui să fii…

— Stai liniştit, se grăbi ea să spună. Toată lumea e în sala de bal. Augustine şi Monica au hotărât să-şi anunţe logodna.

George se uită lung la ea. Acum înţelegea de ce domnişoara Hargrove se arătase atât de încrezătoare toată seara.

— Şi nu ar trebui să fii şi tu acolo?

— Sigur că da, răspunse ea, cu un zâmbet poznaş. Doar că am ceva mai important de făcut.

George o privi, nedumerit.

— Ce anume? o întrebă el, gândindu-se la mama şi la surorile ei.

Honor făcu un pas spre el şi zise:

— Nu puteam să las lucrurile aşa.

— Ce lucruri? repetă el, pierdut.

— Oh, George, spuse ea, zâmbindu-i. Sunt atâtea lucruri la care… visez. De care am nevoie. Nu ştiu exact cum aş putea să pun în cuvinte lucrurile de care am nevoie.

Mai făcu un pas spre el, reticentă, parcă nesigură unde să păşească în încăpere.

Doar că era ceva în privirea ei, în speranţa din ochii ei care îl făcu pe George să tresară panicat. Ce încerca să-i

spună?

— George, am nevoie de tine. Am nevoie să... să mă ajuţi, spuse ea, cu toată sinceritatea.

— Ar trebui să te gândeşti serios la căsătorie, mormăi el, făcând un pas în spate. Iar în privinţa aceasta nu am cum să te ajut.

Honor rămase locului şi se uită lung la el.

— Poate că nu, spuse ea. Dumnezeule, ar fi dat orice să nu se mai uite aşa la el! Poate că nu, zise ea, din nou, după care mai făcu un pas de el şi întinse mâna să-i mângâie obrazul. Dar nu vreau să mă gândesc acum la asta. George, în clipa asta pot doar să mă gândesc la tine şi la lucrurile neîncheiate dintre noi. Nu te gândeşti şi tu la asta?

— La domnişoara Hargrove? întrebă el, confuz.

— Nu! exclamă ea. Nu. Şi... sper că nu mai vorbeşti niciodată cu ea. Ce vreau să spun e că am nevoie de tine.

Îi luă câteva clipe să înţeleagă ce voia să spună, dar când o făcu, îl cuprinse un atac de panică. Se cunoştea prea bine, nu era îndeajuns de puternic pentru asta, era neputincios ca un căţeluş. Se grăbi să-i ia mâinile de pe chip.

— Nu-mi cere asta, spus el. Honor, cere-mi orice, dar nu asta.

Honor îl privi uluită. Brusc, se năpusti asupra lui şi se ridică pe vârfuri, ca să-l sărute. Dar George refuză în continuare să o atingă, încercă să dea înapoi, dar îi fu imposibil.

Apoi, la fel de brusc, Honor se opri şi îi întâlni privirea. Văzându-l atât de reticent, îşi luă mâinile de pe chipul lui şi făcu un pas în spate, îndepărtându-se de el.

— Nu înţelegi, spuse el.

— Nici tu, şopti ea şi îşi duse mâinile la spate.

George se uită lung la ea, după care începu să-şi dea seama ce făcea. Începuse să-şi desfacă nasturii de la rochie.

— Nu, şopti el, încercând să o oprească. Nu face...

Dar ea se feri, fără să-şi ia privirea de la el şi îşi

scoase un braţ din mânecă.

George simţi cum i-o ia inima la goană, simţindu-şi trupul din ce în ce mai doritor.

— La naiba, Honor, nu face asta! Ce vreau să spun e că… Nu înţelegi de ce sunt în stare.

Ea îşi trase şi cealaltă mânecă, se dezbrăcă de rochie până la şolduri, după care o lăsă să alunece la picioarele ei. Rămase în faţa lui doar în cămăşuţa de noapte.

Inima îi bătea atât de tare că îi era teamă că avea să-i sară din piept. Coborî privirea spre ea, spre sânii ei care stăteau să iasă din cămaşă şi din corset, spre talie, spre şoldurile ei. Era ca şi cum trăise o viaţă întreagă fără hrană, iar acum se găsea în faţa unui ospăţ.

Şi, cu toate acestea, nu avea ce să facă. Dacă ar fi fost să o atingă, fie chiar şi cu un deget, ar fi însemnat să-şi piardă controlul.

Când îl văzu că nu face nicio mişcare spre ea, Honor ridică fruntea, mândră. Îşi duse o mână la păr şi îşi scoase o agrafă, iar şuviţele îi alunecară pe spate.

— Ştii cum să prinzi un corset? îl întrebă ea în timp ce îşi mai scoase o agrafă din păr. Şi încă una.

George rămase fără glas, neputând să scoată nicio vorbă. Părul ei negru ca abanosul se revărsase pe umeri, după care începu Honor să-şi dezlege corsetul, trăgând de şnururi până ce, în cele din urmă, reuşi să se elibereze din el. Lăsă şi corsetul să-i cadă la picioare. Tot ce mai rămăsese între ea şi dorinţa mistuitoare şi carnală a lui George era o cămăşuţă atât de subţire că reuşi să-i desluşească formele trupului. Savură cu privirea fiecare unduire, fiecare umflătură, în tot acest timp abia mai reuşind să respire, încercând din răsputeri să nu întindă mâna spre ea.

Honor apucă că un degete breteaua cămăşuţei.

Neputincios în faţa dorinţei pătimaşe, George o privi uluit.

Honor lăsă breteaua să-i alunece pe umăr. O trase apoi şi pe cealaltă şi, încetul cu încetul, parcă ca într-un vis, cămăşuţă subţire alunecă la podea. Honor ieşi din ea şi

rămase în faţa lui, cu braţele strânse la pântec, complet goală. Văzu sânii ei perfecţi deasupra braţelor ei, cârlionţa dintre coapse.

Ce fată îndrăzneaţă. Hotărâtă. Curajoasă. O femeie în căutarea plăcerii, la fel cum pornise în căutarea propriului loc în viaţă. Era un armăsar puternic, la fel ca el, care gonea hotărât, fără să se uite în stânga sau în dreapta, căruia nu-i păsa ce credea societate despre el. Era ca şi cum Cel de Sus o făurise tocmai pentru el.

Observă că începu să tremure uşor şi dădu să-şi acopere sânii.

În clipa aceea George nu se mai putu abţine.

— Nu, şopti el, după care îi luă un braţ de pe corp şi apoi pe celălalt. Lasă-mă să mă uit la tine. O dezmierdă din priviri, după care o înconjură, admirându-i spatele, şoldurile în formă de inimă. Îşi trecu degetele prin părul ei, înfăşurând o şuviţă groasă în jurul încheieturii. Ce-mi faci? întrebă el, neputincios.

Honor întoarse uşor capul, ca să-i arunce o privire peste umăr.

— Nu vreau să plec cu toată dorinţa asta în mine, spuse ea, lăsându-şi mâinile să alunece pe abdomen. Te doresc, George, simt lucruri pe care nu am ştiut niciodată să le doresc. Şi nu vreau să-mi ajungă inima praf.

Cu toate că nu vedea cum avea să se întâmple asta, şi nici nu mai conta. Valul de emoţii pe care reuşise să le ţină în frâu în ultimii ani răbufni. Un val atât de puternic, încât simţi cum i se înmoaie picioarele. Rămase în spatele ei, o prinse de după talie şi o trase spre el, după care închise ochii şi îşi cufundă buzele prin părul ei.

— Nu vrei să-ţi arunci virtutea, îi şopti el, excitat, chiar dacă trupul lui îl implora să păstreze tăcerea.

— Dar nu o arunc, George. Vreau să ţi-o dăruiesc ţie. După aceea, nu mă interesează ce o să se întâmple.

Sângele începu să-i fiarbă în vene. Trase adânc aer în piept şi o sărută pe gât.

— Ai face bine să fii sigură de asta, îi spuse el. Să fii sigură de asta şi, pentru numele lui Dumnezeu, să mi-o spui

chiar în clipa asta, înainte să fie prea târziu pentru amândoi.

Honor se întoarse spre el

— Sunt sigură, răspunse ea, sărutându-l.

În clipa aceea, George dădu uitării orice grijă. Atingerile ei erau atât de fierbinţi, ardeau de căldură şi de mireasma pielii ei. Lăsă mâinile să umble pe abdomenul ei, pe sâni şi îi prinse în palmă, prinzându-i sfârcul excitat între degete. O muşcă de ureche, îşi lipi buzele pe tâmpla ei, în timp ce ea începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă, după care îl sărută pe gât, făcându-l să tresară dureros.

George o luă pe sus şi se îndreptă cu ea spre pat, răsturnând o masă. Ea tresări, alarmată, dar el îi închise gura cu buzele, cu limba. Cu mâna liberă, începu să se dezbrace de cămaşă până ajunse la bustul gol.

Honor făcu ochii mari de surpriză sau de teamă. Nu ştia, nu-i păsa. Trupul lui o dorea nebuneşte şi se uită lung la ea, aşteptându-se ca ea să-l oprească. Dar Honor lăsă privirea să-i alunece pe piept şi îi mângâie apoi pielea, făcându-l să se înfioare de plăcere, până în pantaloni. Ridică apoi privirea şi începu să-l desfacă la pantaloni.

El îi luă mâna şi o duse la inima lui care bătea nebuneşte. Voia să o facă să simtă emoţiile care clocoteau în el. Clipa aceea era complet diferită de oricare altă experienţă din viaţa sa. Nu era o hârjoneală la amiază, de care avea să-şi aducă aminte cu zâmbetul pe buze spre seară. Momentul acela îl făcu să uite de toate.

Honor coborî privirea spre mâna ei, pe pieptul lui, după care se întinse spre el şi îl sărută cu tandreţe, trecându-şi degetele prin părul lui.

El o luă din nou în braţe şi o întinse pe pat.

Simţi dorinţa mistuitoare din interiorul său, bărbăţia excitată şi se lipi de ea. Ea îşi strecură mâna prin pantalonii desfăcuţi şi îşi înfăşură degetele în jurul lui, strângându-l uşor, dornică să vadă cum se simţea pasiunea unui bărbat în mâna ei. Era teribil de plăcut, iar George se încordă, luptându-se cu dorinţa de a o devora, de a pătrunde în interiorul ei cald.

Când nu mai reuşi să suporte atingerea ei tandră, îşi înfipse degetele în interiorul ei fierbinte, umed, cutremurându-se în încercarea de a controla nevoia aceea care începuse să îl doboare. Îşi strecură limba în gura ei în acelaşi timp în care degetele îi penetrară trupul, fără încetare, în timp ce ea continuă să-i mângâie bărbăţia.

— Dumnezeule, eşti atât de frumoasă, îi şopti el.

Honor nu dădu semne să-l audă. Rămase cu ochii închişi, dezmierdându-i trupul cu mâinile şi cu gura.

Brusc, George se ridică, o întoarse pe burtă şi începu să-i sărute spatele, coapsele, să îi descopere trupul în timp ce continua să o mângâie între picioare. Doar că Honor nu se arătă mulţumită să stea pe burtă şi se împotrivi. Se întoarse spre el şi se aşeză în genunchi în faţa lui. Chipul îi era încadrat de şuviţe negre de păr care alunecau până pe spate şi pe umeri.

Îl privi cu sufletul la gură, cu buzele umflate de sărutările lui.

— Dă-ţi pantalonii jos, îi spuse ea, după care întinse mâna şi îi trase pantalonii.

El făcu întocmai, şi se dezbrăcă.

Honor rămase cu privirea aţintită pe trupul lui. Cum altfel, când nu văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat, cu atât mai puţin unul atât de excitat. George îşi sprijini un genunchi pe pat şi îşi luă bărbăţia în mână, întrebându-se dacă imaginea aceea o intimida în vreun fel.

Doar că Honor Cabot nu se lăsa intimidată atât de uşor, ci era o femeie curajoasă, gata să-şi asume riscuri şi se aplecă uşor, atingându-i vârful cu buzele. George rămase cu sufletul la gură. Încercă să facă un pas în spate, dar Honor îl prinse de picior şi îl ţinu acolo în timp ce începu să exploreze vârful cu buzele, cu limba, adulmecându-l, savurând cele câteva picături de plăcere care izbucniră din el.

Senzaţia aceea nebună îl înfioră şi se abţinu cu greu să nu o împingă cu gura în el. Iar când Honor încercă să-l cuprindă, George o apucă, o aruncă pe spate şi se puse între coapsele ei.

Începu din nou să o sărute, în timp ce începu să o penetreze cu vârful mădularului, căci plăcerea care fierbea în el devenise de nesuportat. Simţea că era pe punctul de a exploda. Singurul lucru care îl mai opri să nu se piardă cu totul era propria voinţă, abia ţinută în frâu. Fiecare atingere, fiecare sărutare era mai chinuitoare decât cealaltă, iar cu fiecare clipă care trecea simţea cum pierde controlul.

Coborî buzele spre sânii ei şi îi prinse sfârcul, acoperindu-l cu dinţii şi cu limba, în timp ce continuă să o pătrundă, încetul cu încetul.

Se mişcă uşor, forţându-i trupul să se deschidă pentru el, desfăcându-i şi mai mult picioarele.

Honor îşi trecu degetele prin părul lui şi îl privi în ochi. George se opri şi o privi cu ochi rugători. Ea arăta atât de uluită, atât de vrăjită, iar în clipa aceea îşi spuse că ar fi fost în stare de orice pentru femeia aceea. De orice. Ar fi fost în stare să escaladeze munţi, să omoare dragoni, să valseze... Orice şi-ar fi putut ea să dorească. Nu simţise niciodată o dorinţă atât de mistuitoare de a satisface o femeie şi nu îşi dorise niciodată să fie cu cineva cu atâta intensitate. Tânjea după ea şi nu-şi dorea nimic altceva decât să o satisfacă pe deplin, pentru ca niciun alt bărbat să nu mai poată vreodată să se compare cu el.

Honor îşi coborî privirea spre gura lui şi îşi strecură un deget printre buzele lui.

George nu se mai putu controla. Începu să-i sărute degetele, palma şi continuă să se scufunde în ea, în interiorul acela umed, gata să o umple. Se mişcă uşor, hotărât, savurând senzaţia trupului ei strângându-se doritor în jurul lui, adăpostindu-l în interiorul ei. George se simţi străbătut de valuri de afecţiune. Îşi strecură mâna pe sub ea şi o trase la pieptul lui, în timp ce se împingea în bariera dintre ei.

Honor păru să-i simtă ezitarea, teama de a-i lua virtutea.

— George, şopti ea, trăgându-l spre ea.

De îndată ce străbătu bariera aceea, el scoase un

sunet carnal, de plăcere.

Honor scoase un ţipăt scurt, şi îşi lipi fruntea de umărul lui.

Plânsul ei îl alarmă. Dumnezeule, ce făcuse? Era un libertin, un bărbat incapabil să-şi controleze nevoile trupeşti. Tocmai ruinase o femeie la care ţinea cu adevărat, pe care chiar…

Honor se foi sub el, plimbându-şi piciorul pe spatele lui, arcuindu-şi trupul în îmbrăţişarea lui. Îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui, îi sărută umărul şi îl muşcă uşor.

Pe care chiar o iubea. O iubea! Dumnezeule, o iubea nebuneşte, din toată inima. Ea se foi din nou, lipindu-se de el, implorându-l să continue călătoria aceea extraordinară, să o pătrundă din nou. George îi prinse chipul între palme, vrând să o privească în ochi în timp ce îşi continuă mişcările. Îi simţi trupul deschizându-se pentru el, simţi ritmul seducător al chemării primitive, carnale. Gâfâind de plăcere, continuă să o penetreze, strecurându-se m şi din ea, cu din ce în ce mai multă dorinţă.

Începu şi ea să se mişte odată cu el, agăţându-se de el, înfigându-şi degetele în spatele lui, în fesele lui. El îşi strecură mâna între ei şi începu să-i mângâie mugurul plăcerii.

O auzi gemând, împingându-se în mâna şi în bărbăţia lui, sărutându-i pieptul. Brusc, se opri şi îşi înfipse degetele în fundul lui, tresări de plăcere şi îşi strânse coapsele în jurul lui.

Dorinţa lui George deveni şi mai intensă şi o pătrunse cu sălbăticie, vrând să-i arate nevoia mistuitoare care sălăşluia în el. Honor începu să ţipe de plăcere şi îşi lăsă capul pe spate, cu părul pe faţă, în timp ce trupul ei începu să se convulsioneze în jurul lui, lipindu-se de el.

Cu un geamăt răguşit, el îşi lăsă capul pe spate pentru o ultimă pătrundere puternică, îngropându-se în ea, gâfâind de extaz, umplând-o cu sămânţa lui fierbinte.

În clipa aceea se simţi secătuit de puteri. Se prăbuşi în dreapta ei, cu braţele în jurul ei, cu chipul în părul ei, încercând să revină uşor, uşor, de pe culmile euforiei. Abia

după ce îi simţi degetele alunecând pe spatele lui ridică privirea şi se uită la ea.

O văzu rumenă în obraji, iar în clipa aceea îşi spuse că nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă în toată viaţa lui. Honor întoarse uşor capul şi deschise ochii cu un surâs minunat. Îi mângâie bărbia, îi dădu părul pe spate după care se ridică uşor să-l sărute, să-l mângâie cu limba pe buzele umede.

— Eşti bine? o întrebă el.

Honor dădu din cap că da, cu un zâmbet larg.

— Sunt completă, răspunse ea, pur şi simplu.

George o luă în braţe, minunându-se de intensitatea sentimentelor sale. Da, se temea că era vorba despre iubire. O iubire adevărată, puternică.

Dumnezeule, orice, dar nu asta.

Orice.

Capitolul 23

Honor se simţea completă şi invincibilă, de parcă tocmai reuşise să se ridice dintr-o prăpastie. Îşi simţea trupul învigorat. Cu toate că se resimţea puţin, nu-i păsa. Era o durere plăcută, iar inima ei... Dumnezeule, avea inima plină de iubire.

Se întinse pe o parte, cu capul sub braţ, plimbându-şi degetele pe pieptul lui George, în timp ce el dormea. Îl iubea pe bărbatul acela, îl iubea atât de mult. Îi plăcea să-l privească dormind, cu chipul relaxat. Îi plăcea cum întindea mâna după ea, chiar şi în somn. Îi plăcea zâmbetul lui, felul în care o privise când o pătrunsese.

Ceasul micuţ de pe poliţă continuă să ticăie şi, prin lumina slabă a singurei lumânări aprinse, încercă să vadă cât era ora. Patru dimineaţa. Într-o oră, Hannah urma să vină şi să o trezească pe Honor, ca să se pregătească de plecarea de la Longmeadow. Nu avea încotro, trebuia să plece din locul acela minunat, din patul în care inima ei îşi

găsise calea.

Se aplecă uşor şi îşi apropie buzele de sfârcul lui George. Acesta se foi uşor, iar Honor se ridică de pe pat şi începu să-şi caute hainele.

— Unde eşti? întrebă el cu glasul răguşit.

— Aici, şopti ea, trăgându-şi cămaşa peste cap.

George se rezemă în cot, clipind somnoros. Rămase în tăcere, uitându-se la ea în timp ce se îmbrăca, până ce Honor îşi puse corsetul şi se întoarse cu spatele la el, să i-l lege.

George se ridică şi începu să-i strângă corsetul, cu multă pricepere. Honor nu avea cum să-l ajute, dar se întrebă oare de câte ori mai făcuse asta, oare câte femei nu plecaseră din patului după ce tocmai ce făcuseră dragoste. Gândul acela o aduse cu picioarele pe pământ. După ce termină de îmbrăcat, se întoarse cu faţa spre el şi începu să-şi strângă părul.

George se aşeză pe marginea patului, complet dezbrăcat, fără să-şi poată lua ochii de la ea.

— George? Eu…

— Nu, i-o tăie el, ridicând mâna. Honor, nu spune nimic. Nu rosti cu voce tare cuvinte şi promisiuni pe care niciunul dintre noi nu le poate satisface şi, mai rău decât atât, uita.

Honor se uită lung la el.

— Dar…

George se ridică de pe pat, o strânse în braţe şi o sărută.

— Nu vorbi, draga mea. Nu avem ce să spunem ca să schimbăm ceva, nu-i aşa? Lasă noaptea trecută să dăinuie în inima ta, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu spune nimic, te rog.

Honor îl înţelegea atât de bine… Sau cel puţin, aşa credea. Ar fi fost prea dureros să rostească cuvinte de iubire când ştiau că nu aveau cum să o trăiască, nu-i aşa? Şi totuşi, avea atât de multe lucruri să-i spună, lucruri pe care voia să le ştie! Ar fi vrut să-i spună că era cel mai bun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Că nu-i păsa de

începuturile lui modeste.

Dar George o întoarse cu spatele şi îi închise ultimii nasturi de la rochie, înainte ca ea să apuce să mai spună ceva. Se aplecă uşor şi o sărută pe gât.

— Nu am să uit niciodată noaptea asta, până când o să-mi trag ultima suflare, şi am să o preţuiesc mereu, îi şopti el. Acum, du-te, înainte să te vadă cineva.

Honor simţi cum o lasă picioarele. Nu ştia cum să îl facă să înţeleagă, nu ştia dacă era cazul să încerce. Ştia doar că inima ei bătea pentru el, cu toată intensitatea.

Trebuia să limpezească situaţia. Da, exact asta avea de făcut. De îndată ce urma să ajungă în Londra, avea să se îngrijească de mama ei şi să se gândească la toate opţiunile. Trebuia să existe o şansă.

Honor se strecură din camera lui, fără să arunce vreo privire înapoi, de teamă să nu vadă expresia de pe chipul său, de teamă să nu îl dorească din nou, de teamă să nu spună cuvintele acelea pe care el nu voia să le audă.

Şi bine făcu. Erau multe de făcut şi, doar câteva ceasuri mai târziu, Honor şi Grace abia reuşiră să o urce pe mama lor în trăsură. Lady Beckington nu voia sub niciun chip să plece de la Longmeadow, loc care, în mintea ei bolnavă, devenise Halson Hall, locul în care îşi petrecuse fiecare vară, în copilărie, dar pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani. Începu să se certe cu fiicele ei mai mari, în timp ce cele mici o priviră îngrozite.

Reuşiră cu greu să o urce în trăsură şi porniră la drum sleite de puteri la gândul drumului lung şi anevoios care le aştepta spre Londra.

Pe perioada călătoriei, Honor nu reuşi să-şi ia gândul de la George. Bucuria ei la episodul acela de iubire şi de descoperire a plăcerii dintre un bărbat şi o femeie fu umbrit de necazurile mamei sale. Ea şi Grace duceau o luptă din ce în ce mai istovitoare, devenise evident.

Durerea din sufletul ei era din ce în ce mai aprigă.

Ar fi vrut să-i spună atâtea lucruri lui George noaptea trecută, atâtea cuvinte de iubire şi de adoraţie. Dar acum, departe de el, se bucură că nu i le spusese. Se gândi

îndelung la cuvintele lui, la felul în care le spusese. „Nu spune nimic. Acum, du-te”. Aşa vorbea el cu femeile pe care le ducea în patul său? Sau era vorba de ceva mai mult, ceva despre care nu voia să vorbească?

Ce mai conta? George avea dreptate, nu putea să fie cu el, oricât de mult l-ar fi iubit. Honor îşi spusese dintotdeauna că nu-i păsa de ce spunea lumea, dar îşi dădu acum seama că nu era adevărat. Acum că se risipise magia amorului, se temea din ce în ce mai tare de sentimentele ei la adresa lui George, întrebându-se ce însemnau. Înţelegea ce ar fi însemnat să sacrifice ca să fie cu el şi, cu toate acestea, erau cele mai tangibile sentimente care o încercaseră vreodată. Era ceva real, ceva intens. Complet irezistibil.

Honor îl adora pe George Easton. Cu toată inima ei. Dar ar fi putut oare să renunţe la tot de dragul lui? Şi dacă el nu simţea la fel? Şi oare nu avea ea probleme mai mari decât să plângă după un bărbat?

*

Primele două zile în Londra se dovediră neaşteptat de liniştite. Mama ei reuşise să se calmeze şi i se păru mai lucidă acum că se întorsese în ceea ce era un loc familiar, cel puţin pentru moment. Singura ei teamă avea să fie întoarcerea lui Augustine în Londra, alături de conte. Avu loc un singur incident, la care Honor nu fu prezentă. Jericho îi mărturisi că Lady Beckington îl confundase cu un scoţian şi că îl ameninţase cu spânzurătoarea pentru că furase din lucrurile contelui.

În cea de-a treia zi de la întoarcerea lor, Honor răsuflă uşurată să-l vadă pe Augustine sosind alături de conte. Trei servitori îl ajutară să urce în camera lui, iar atacurile lui dureroase de tuse începură din nou să răsune prin casă. Lady Beckington, care reuşise să mai descoasă broderia unei alte mâneci, îl urmă în camera lui.

Într-o după-amiază înceţoşată, Honor o găsi pe Grace foarte gânditoare, cu privirea pe geam, pierdută.

— Grace? S-a întâmplat ceva? o întrebă Honor.

Grace îşi învârti o şuviţă de păr printre degete, cum obişnuia să facă încă din copilărie.

— Să ştii că sunt supărată pe tine. L-am rugat pe Jericho să-i dea mamei laudanum, dar mi-a spus că tu i-ai interzis să o facă.

— Bineînţeles, răspunse Honor. Nu pot să cred că vrei să faci din nou asta, mai ales după ce am discutat în Longmeadow. Am stabilit să nu se mai întâmple.

— Nu am stabilit nimic, Honor, spuse Grace, strângând din dinţi. Tu ai decis. Şi presupun că ţi se pare în regulă să o lăsăm pe mama să continue să umble de una singură, vorbind de una singură, rupându-şi broderia de la mânecile rochiei.

— Da, zise Honor, înţepată.

Grace îşi luă mâna din păr şi se întoarse spre ea.

— Eşti imposibilă! Nu am fi ajuns în situaţia asta dacă te-ai fi lăsat curtată şi dacă ai fi acceptat deja o cerere în căsătorie! Dar nu, tu ai preferat să plângi după Rowley.

— Poftim? Vrei să spui că e vina mea că mama şi-a pierdut minţile? răbufni Honor, indignată.

— Nu am spus asta! strigă Grace, nervoasă. Dar dacă te-ai opri să te gândeşti şi la altcineva, nu doar la tine, nu s-ar fi ajuns aici!

Honor făcu ochii mari, rănită de cuvintele surorii ei. Era suficient de dureros să ştie că ea însăşi îşi spusese toate acele lucruri, dar să le audă acum şi din gura lui Grace…

— Şi ce te interesează pe tine? întrebă ea.

— Ştii prea bine că mama n-o să mă lase să mă căsătoresc înaintea ta, spuse Grace, furioasă. Iar acum deja am aşteptat prea mult! Am irosit timp valoros în care am fi putut să încheiem o căsătorie bună, până am ajuns să înfruntăm un viitor nesigur, alături de o mamă de care niciuna dintre noi nu are cum să se îngrijească aşa cum trebuie şi pe care nimeni, absolut nimeni, nu o să o accepte!

Honor fusese nesăbuită să-şi închipuie pentru vreo

clipă că planul ei urma să aibă sorţi de izbândă. Rezultatul era că ajunsese acum să tânjească după un bărbat alături de care nu avea cum să fie.

— Şi ce ai fi vrut să fac, Grace? întrebă ea, supărată pe ea însăşi şi pe viaţă. Nu e ca şi cum m-ai ajutat în vreun fel.

— Ştiu, răspunse Grace, deznădăjduită. Am fost de-a dreptul inutilă. Dar, Honor, una dintre noi trebuie să se căsătorească, urgent!

Cum ar fi putut Honor să se gândească la căsătorie ştiind că-l iubeşte pe George Easton? Simplul gând îi lăsă un gol în stomac.

— Prea bine. Cu cine îmi sugerezi să mă căsătoresc? întrebă ea, resemnată.

— Nu tu. Eu, răspunse Grace şi, înainte că Honor să apuce să dea ochii peste cap, zise: Dacă ai vreo altă idee mai bună, spune acum, altfel o să plec la Bath…

— Bath!

— Da, la Bath! Amherst e la Bath.

— Amherst! răbufni Honor. Cel mai mare dezmăţat din toată Anglia? Toată lumea o ştie. Grace, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi la fel de naivă ca mine! Nu o să-ţi iasă!

— Nu e un dezmăţat, şi el cel puţin are un nume.

Honor înlemni. Furioasă, îşi duse pumnul la burtă.

— E absurd, spuse ea, întorcându-i spatele, gata de ceartă, dar în clipa aceea Mercy dădu buzna în salon şi se aruncă pe canapea, în lacrimi.

— Mercy! strigă Grace, mergând să-şi consoleze sora care plângea fără încetare. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Augustine e de vină! spuse Mercy, printre suspine. A ţipat la mine! Mi-a interzis să mai vorbesc vreodată despre hoţii de morminte şi m-a trimis în camera mea! Se ridică apoi în fund şi-şi dădu ochelarii jos, ca să îşi şteargă lacrimile de pe obraji. Nici măcar nu a fost o poveste înspăimântătoare. Jur!

Supărarea lui Honor se transformă în furie când văzu lacrimile lui Mercy.

— O să stau eu de vorbă cu el, spuse ea, şi, după ce o

consolă puţin pe sora ei, ieşi din cameră, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp.

Porni în fugă pe scări, fără să facă niciun zgomot. Auzi voci venind dinspre foaier şi se îndreptă hotărâtă în acea direcţie. La câţiva paşi de salonul principal, auzi râsetele lui Augustine şi ale Monicăi. Doar că mai desluşi şi alte voci.

Rămase în pragul uşii şi îi văzu pe Monica şi pe mama ei pe canapea şi pe Augustine şi pe domnul Cleburne în picioare. Imediat ce o văzu, domnule Cleburne îşi îndreptă spatele şi zâmbi, emoţionat.

— Honor! exclamă Augustine de îndată ce o văzu. Tocmai ce voiam să-l trimit pe Hardy după tine.

— Îmi cer scuze, nu vreau să vă întrerup. Bună ziua, îi salută ea pe toţi cei prezenţi. Am putea să stăm câteva clipe de vorbă?

Nu ratăschimbul de priviri dintre Augustine şi Monica, după care acesta zise:

— Da, draga mea, desigur. Şi mie mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine. Vă rog să ne scuzaţi, le spuse el oaspeţilor săi.

— Desigur! zise Monica. Nu vă grăbiţi.

Augustine se îndreptă spre ea, o luă de braţ şi se întoarseră cu spatele la ceilalţi, după care o conduse pe hol, spre oficiul majordomului. Îi făcu semn să intre, după care închise uşa în urma lor şi trase draperiile, ca să lase lumina să intre în cameră.

— De ce m-ai adus în biroul domnului Hardy? îl întrebă Honor, neliniştită. Ştiu că ai oaspeţi şi am nevoie doar de câteva clipe să stăm de…

— Dar tocmai despre asta este vorba, draga mea, zise Augustine, vorbind peste ea. Oaspeţii, ei bine, cel puţin unul dintre ei, au venit special pentru tine.

Neliniştea ei luă o nouă amploare.

— Doamna Hargrove şi Monica au fost bucuroase să îl aducă pe domnul Cleburne în casa noastră, tocmai din Longmeadow. L-am invitat să stea la noi în următoarele două săptămâni, zise Augustine cu un zâmbet forţat şi începu să bată nervos darabana în biroul domnului Hardy.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

Augustine trase uşor de lavaliera de la gât şi îşi drese glasul.

— Domnul Cleburne este cel de-al treilea fiu al lordului Sandersgate. Îl ştii pe Sandersgate, nu-i aşa? Un bărbat înalt, voinic, cu păr roşcovan? o întrebă el, ducându-şi mâna la cap. A adus pe lume şase fii. Îţi dai seama? Şase fii! Îmi închipui că nu-i deloc uşor să-i vadă pe toţi la casele lor! spuse el, de parcă ar fi fost ceva cu totul imposibil.

— Aşa e, sunt mulţi, zise Honor. Dar tot nu…

— În orice caz, domnul Richard Cleburne, cel de-al treilea fiu al său, o să petreacă două săptămâni în Londra, ca să studieze alături de arhiepiscop. Cum ţi se pare asta, Honor? Un vicar în casa noastră, unul care este atât de apropiat de arhiepiscop.

Honor aruncă o privire spre uşă. Neliniştea ei se simţea ca o pasăre prinsă în colivie, care flutura disperată din aripi, încercând să se elibereze. Poate ar fi putut cumva să se strecoare pe lângă Augustine, să scape de acolo înainte ca el să spună ce avea de spus.

— Ce vreau să spun e că domnul Cleburne este un om bun, un bărbat educat, cu o reputaţie impecabilă şi cu o ocupaţie fără cusur.

Cuvintele lui păreau atât de repetate, încât Honor simţi un nod în gât.

— Nu ai de gând să spui nimic? întrebă Augustine.

Honor dădu din cap că nu, neştiind ce să spună.

Încruntat, Augustine începu să se învârtă în cerc, un cerc mic, dată fiind dimensiunea biroului.

— Draga mea, cred că trebuie să acceptăm unele adevăruri, nu-i aşa? Tatăl meu nu va mai rămâne prea mult timp pe lumea asta. Cu ajutorul lui Dumnezeu, va mai trăi cât să mă vadă căsătorit şi fericit, întemeindu-mi propria familie, doar că, după cum s-a simţit în ultimele zile, mă îndoiesc că se va ajunge la asta.

— Ah, Augustine, dar…

— Asta înseamnă că, se grăbi el să spună, eu va trebui să mă îngrijesc de viitorul tău şi al surorilor tale, zise

el, cu zâmbetul pe buze, vizibil mândru de sine însuşi pentru faptul că reuşise să-şi ducă discursul la bun sfârşit. Ah! Şi de viitorul mamei tale, desigur, se corectă el.

— Augustine, ce încerci să spui? îl întrebă Honor, hotărâtă să încerce o nouă abordare. Vrei să ne alungi?

— Poftim? întrebă el, şocat. Nu! Nu, desigur că nu, se grăbi el să o asigure, strângând-o tare de mână. Cum aş putea să te alung? Honor, eşti sora mea, atât în inima mea, cât şi cu numele. Dar chiar nu înţelegi? o imploră el. O să-mi construiesc un cămin alături de soţia mea şi ar fi ciudat să rămânem şase adulţi sub acelaşi acoperiş, fiecare cu păreri şi… programe diferite, spuse el, parcă nesigur de ce fel de conflicte s-ar putea isca între şase adulţi.

Honor simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Nu o spune, te implor, zise ea. Nu spune că ne vei alunga.

— Nu aş face niciodată una ca asta! exclamă el, încercând să o liniştească. Dar sunt sigur că poţi să înţelegi dilema mea.

— La fel de bine cum şi tu ştii prea bine că nu avem încotro să o apucăm, Augustine. Depindem în totalitate de conte, asta e situaţia de mulţi, mulţi ani. O ştii prea bine.

— Da, ştiu, zise el strângându-i mâna cu căldură. Motiv pentru care noi, adică eu, mi-aş dori să vă văd pe tine şi pe Grace căsătorite în cel mai scurt timp. Cred că este cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Cred că eşti şi tu de acord că ai avut suficient timp de gândire şi că a venit momentul, nu-i aşa? Aşa vom reuşi să rezolvăm toate problemele, nu crezi? Şi, sincer, domnul Cleburne e o opţiune excelentă.

— Nu! strigă ea, eliberându-se din strânsoarea lui.

Expresia de pe chipul lui Augustine se schimbă. Nu-l văzuse niciodată atât de sumbru şi de hotărât.

— Cleburne va fi un soţ bun şi o să-ţi asigure o viaţă confortabilă în Longmeadow. Şi, dat fiind că vei locui în Longmeadow, ne vom putea vedea destul de des.

Doar nu vorbea serios.

— Augustine, chiar vrei să mă căsătoresc cu un vicar?

Chiar crezi că nu pot ceva mai mult? Ai putea măcar să mă laşi să mai particip la un sezon! îl imploră ea, agăţându-se de orice variantă care să-i dea mai mult timp ca să vină cu un plan să iasă din problema aceea neaşteptată.

— Dar... dar tatăl tău a fost un episcop, zise Augustine, vizibil uluit de refuzul ei. Şi, da, poate că domnul Cleburne este vicar, dar unul bogat.

— Nu-mi pasă de averea lui, spuse Honor. Îmi pasă, în schimb, că e un bărbat pe care abia l-am cunoscut, un vicar din Longmeadow, o societate formată din văduve şi din orfani. Chiar crezi că vreau să-mi petrec zilele brodând şi ieşind la plimbare?

— Vrei să spui că nu-ţi place în Longmeadow? Dar în toţi aceşti ani mi s-a părut că te simţi în largul tău acolo!

— Îmi place foarte mult în Longmeadow. Doar că nu-mi doresc să-mi petrec tot restul zilelor la ţară, cum nici ţie nu ţi-ar plăcea să o faci!

— Ba să ştii că mi-ar plăcea foarte tare să-mi petrec restul zilelor în Longmeadow, şi nu într-o casă răutăcioasă, într-o parte răutăcioasă a Angliei! spuse Augustine, nervos, roşu în obraji. Şi nu ţi-a trecut vreo clipă prin minte că o viaţă la ţară s-ar putea să fie locul potrivit pentru Lady Beckington? Departe de societatea după care se pare că tânjeşti? Te-ai gândit vreo clipă la asta?

Honor rămase şocată.

— Honor, situaţia se prezintă în felul următor. Mai devreme sau mai târziu voi ajunge conte de Beckington, iar tu vei rămâne în grija mea. Îmi doresc... Ba nu, îţi cer, da, îţi cer să te căsătoreşti. Dacă nu reuşeşti să găseşti singură pe cineva ales de tine, atunci am să te rog să faci tot posibilul să găseşti o punte comună alături de domnul Cleburne, în speranţa că veţi ajunge să vă căsătoriţi. M-am făcut înţeles?

— Nu pot să cred! protestă ea.

— Ei bine, zise el, strângând din dinţi, ai face bine să o crezi.

Honor simţi cum se învârte pământul cu ea la gândul că ar putea să ajungă să se căsătorească cu vicarul cel

agitat şi plin de speranţe din salon, în locul lui George Easton.

— Ai putea măcar să-l laşi să-şi exprime interesul faţă de mine înainte să-mi porunceşti să mă căsătoresc cu el.

— Ştiu deja că ai reuşit să-l impresionezi. I-a mărturisit-o domnişoarei Hargrove.

— Nu mă îndoiesc nici măcar pentru o clipă că au stat de vorbă despre mine, dar pot să te asigur că Monica a fost cea care i-a băgat idei în cap, zise Honor, nervoasă. Tatăl tău nu m-a obligat niciodată să mă căsătoresc cu cineva. Nici măcar n-ai ajuns conte încă şi iată cum încerci să-mi porunceşti cu cine să mă căsătoresc. Augustine, tu nu eşti aşa! Nu văd altă variantă decât că Monica te-a împins să o faci. Aceasta este genul de căsnicie pe care ţi-o doreşti? Una în care să te dirijeze soţia ta?

Augustine se întunecă la faţă.

— Eu şi Monica avem o viziune comună. Nu m-am lăsat dirijat. Nu a făcut altceva decât să-mi spună despre interesul lui Cleburne la adresa ta şi amândoi suntem de părere că ar fi un soţ minunat pentru tine! Ai face bine să nu mă superi, adăugă el, furios, trăgând de uşă. Ţi-am spus deja care sunt aşteptările mele. Mă aştept să le îndeplineşti. Am stabilit deja că mergem împreună toţi patru joi călare prin Hyde Park. Hai, fii fată bună şi vino la ceai.

Honor îl privi furioasă, încercând să-şi adune gândurile. Ştia prea bine că nu se cuvenea să pună un bărbat, orice bărbat, la colţ. Dacă voia să-şi salveze viitorul trebuia să gândească mult mai strategic decât să ţipe şi să se smiorcăie. Dacă voia să-şi salveze viaţa. Doar că îi fu imposibil să gândească cu toate acele gânduri trecându-i prin minte. Aşa că îşi încleştă pumnul, lăsă furia aceea neajutorată deoparte şi ieşi din cameră. Porni în faţa lui Augustine şi intră în salon, cu zâmbetul pe buze.

Până nu urma să hotărască ce era de făcut, nu avea ce altceva să facă.

Capitolul 24

După vizita la Sweeney, George căzu într-o stare de disperare chiar mai profundă decât în ultima vreme.

Sweeney mai trecuse o dată pe la docuri, cercetând din priviri să zărească corabia *Maypearl.*

— Nu a văzut-o nimeni, îi spuse el, parcă încercând să-şi ceară scuze.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă George, dar nu pe Sweeney, ci viaţa. Viaţa lui. Ce însemna asta pentru viaţa lui?

Sweeney se foi în scaunul care începu să scârţâie sub greutatea lui.

— Nu ştiu. Cred că ar trebui să ne pregătim pentru posibilitatea că s-ar putea să se fi pierdut pe mare.

Doar că George nu era gata să accepte varianta aceea. Nici măcar nu găsi în el puterea să accepte ca aceasta să fie o posibilitate. În clipa aceea, refuza cu încăpăţânare să accepte.

— Domnule Sweeney, dacă asta crezi tu, atunci poate că ar trebui să-mi caut un agent nou, răbufni el.

Domnul Sweeney se făcu alb la faţă.

— Dar nu… nu e nevoie să faci asta, domnule Easton. E de datoria mea să fiu cât pot de sincer cu tine…

— Doar că astfel de speculaţii nu reprezintă sinceritate, domnule, ci doar asta. Speculaţii. Iar eu, unul, refuz să accept aceste speculaţii drept adevăr. La revedere, zise el, furios, ieşind valvârtej din biroul lui Sweeney, ignorând rugile acestuia de a aştepta puţin, de a-l lăsa să vorbească.

Poate că îi datora scuze, şi totuşi, nu i se părea normal să se plece de la prezumţia că totul era pierdut doar pentru că vasul întârziase o lună să ajungă în port. Alţii ar fi spus că domnul Sweeney încerca să fie prudent, dar George nu îşi câştigase averea prin prudenţă.

Pierdut în gânduri despre ce anume avea să facă să-şi recâştige averea în caz că avea să se dovedească că era,

într-adevăr, pierdută pe mare, George porni furios spre casă. Ajuns pe Audley Street, calul său o luă la galop pe strada pietruită şi opri brusc în faţa casei sale impresionante. Calul, simbolul bărbatului în care crezuse că se transformase, era singurul lucru de valoare de care putea să se mai agaţe.

Descălecă, aruncă frâiele peste inelul de fier unde ţinea de obicei calul şi le legă în grabă. După cum îi era obiceiul, urma să trimită un grăjdar după el, să îl ducă în grajd. Făcu un pas spre casă şi aruncă o privire de-a lungul străzii.

În clipa aceea văzu o trăsură, cu un B gravat într-un vârtej de vulpi, liniile negre şi elegante al unui vehicul care îi devenise familiar, în care urcase în urmă cu câteva săptămâni. Se opri în loc. Doar nu ar fi fost în stare să vină aici, nu-i aşa, în mijlocul zilei, în văzul tuturor? Chiar nu dădea doi bani pe reputaţia ei?

Brusc, uşa trăsurii de deschise larg. Din el zări o botină micuţă, alături de un picior subţire. Şi apoi un altul. Honor coborî din trăsură fără ajutor, după care îşi lăsă faldurile rochiei să-i alunece la picioare şi începu să se aranjeze. Purta pe cap o bonetă elegantă, cu câteva pene frumos aranjate, iar când îi zâmbi, salutându-l cu o mişcare scurtă din cap, penele se legănară uşor, ducându-l cu gândul la câteva păsărele mici care dansau în jurul capului ei.

Porni spre ea, iar ea porni grăbită spre el. Se opri la câţiva paşi în faţa ei, cu mâinile în şold, neştiind dacă să o sărute sau să o azvârle cu forţa în trăsură.

— Ţi-ai pierdut minţile? Buna judecată? Ai dat cu piciorul la bunul-simţ pe podul Londrei?

— Bună ziua, Easton! îl salută ea, surâzătoare.

— Ce cauţi aici? întrebă el. Da, e adevărat că nu dau doi bani pe ce zice lumea, dar în situaţia de faţă, până şi eu mă tem că ai încălcat o limită imposibil de dezrădăcinat.

— Atunci poate că ar fi bine să mă pofteşti înăuntru, departe de priviri insistente, îi sugeră ea, relaxată.

De ce nu avea oare în el puterea de a refuza femeile?

Chiar fusese creatorul lui într-atât de crud încât să-l înzestreze cu un defect atât de vulnerabil? O cercetă de sus până jos, după care zise:

— Nici nu vreau să mă gândesc la ce o să spună Finnegan al meu, zise el şi îi făcu semn să se grăbească spre casă.

Honor aruncă o privire spre vizitiul ei şi în făcu cu mâna. Acesta se grăbi să mâne caii.

— Stai! exclamă George. Unde pleacă? Spune-i să se întoarcă!

— I-am spus că am venit în vizită la o prietenă bolnavă şi că o să mă întorc singură acasă. E o plimbare foarte plăcută de aici şi până la mine. Poate vrei şi tu să mă însoţeşti! Sau, dacă preferi, ai putea să-mi împrumuţi trăsura ta ca să mă ducă acasă.

George o privi şocat.

— Văd că nu te fereşti să-ţi faci planuri cu trăsura mea, nu-i aşa?

— Nu fac altceva decât să ţin cont de preocupările tale cu privire la reputaţia mea. Ar putea oricine să vadă trăsura familiei Beckington în faţa casei tale. Că tot veni vorba, care e casa ta? Acesta? întrebă ea, arătând cu degetul spre casa lui de cărămidă albă.

George oftă.

— Easton, e minunată! spuse ea, încântată, pornind în sus pe scări.

— Domnişoară Cabot, pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi măcar voie să te conduc în casa mea, spuse el, posomorât, după care o luă de braţ şi urcară împreună scările, George aruncând o privire în jur, să verifice dacă fuseseră văzuţi.

— Nu o să ajute la nimic, zise Honor. Chiar nu ştii că femeile nebune nu fac altceva toată ziua decât să stea în casă, cu ochii pe geam, uitându-se lung la casele bărbaţilor aşa ca tine?

George mormăi ceva, după care apucă clanţa şi deschise uşa.

Dădu peste Finnegan la intrare, care făcu un mic pas

în spate când o văzu pe Honor.

Honor nu se arătă câtuşi de puţin afectată şi păşi în hol.

— Vai de mine, domnule Easton, ce casă frumoasă! zise ea, ridicând privirea spre tavanul înalt.

Îşi dădu boneta jos şi i-o înmână lui Finnegan fără să se uite la el.

Finnegan avu un schimb de priviri cu George, cu o sclipire amuzată în ochi. Exact asta merita George după ce fusese de acord să îl ia ca valet pe fostul amant al fostei sale amante.

— Mulţumesc Finnegan, asta e tot, îi zise George.

— Să servesc ceaiul?

— Serveşte ce vrei tu, mormăi George, după care o apucă pe Honor de braţ.

Aceasta tresări şi se lăsă târâtă în micul salon.

Odată ajunsă în salon, se eliberă din strânsoarea lui şi păşi până în mijlocul camerei, învârtindu-se în cerc, analizând pereţii acoperiţi cu mătase, piesele de mobilier cu frunze suflate în aur, portretul unei femei împodobite cu perle atârnat deasupra şemineului.

— Cine e? întrebă ea, uitându-se mai bine la femeia aceea cu ochi albaştri pătrunzători, cu piele catifelată. Una dintre cunoştinţele tale? zise ea, pe un ton ironic, uitându-se lung la el.

— Nu am nici cea mai vagă idee cine e, spuse George, după care se rezemă de uşa închisă, cu braţele la piept. Honor, uită-te la mine!

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

— Ce cauţi aici? Nu pot să cred că până şi tu, cea mai îndrăzneaţă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, ai cuteza să baţi la uşa unui bastard cu o reputaţie îndoielnică. Chiar vrei să fii ruinată?

— Easton, pentru numele lui Dumnezeu, când o spui aşa sună atât de îngrozitor. Dar pot să-ţi spun cu toată sinceritatea că nu mă interesează dacă reputaţia mea va fi sau nu ruinată.

— Ba bineînţeles că-ţi pasă, mormăi el. Dacă voiai să

stai de vorbă cu mine, ar fi trebuit să mă chemi la casa Beckington.

Honor îi scoase limba şi începu să-şi desfacă nasturii de la jachetă.

— George, nu aş îndrăzni niciodată să te chem, spuse ea, dându-şi haina jos, după care o aruncă pe un scaun. Ei bine, nu aşa.

George ridică din sprâncene şi încercă să nu coboare privirea spre decolteul ei. Trupul lui începuse deja să freamete, fără ca măcar să pună mâna pe ea. La naiba, de ce venise? La naiba, de ce era atât de fascinat de ea?

— Şi, în plus de asta, nici nu aş fi avut cum să te chem, chiar şi dacă aş fi vrut să o fac, pentru că avem un oaspete acasă. Şi mi-a fost oricum greu să o ţin pe mama departe de el.

— Oaspete, repetă el, înţelegând că era vorba despre un bărbat. Şi despre cine este vorba?

— Nu contează, spuse ea, indiferentă. Îşi trecu apoi degetele pe doi căluţi de porţelan, pictaţi de mână, care decorau o măsuţă de cafea.

George o privi nedumerit. Era ceva diferit la Honor în după-amiaza aceea. Da, era la fel de relaxată ca de obicei, dar cu cât se uita mai lung la ea, cu atât i se părea mai neliniştită. Nelalocul ei.

— Honor… s-a întâmplat ceva? o întrebă el.

— Poftim? zise ea, zâmbitoare, ducându-şi mâna la ceafă. Nu, nimic, în afară de faptul că lordul Sommerfield este în continuare logodit cu domnişoara Monica Hargrove, spuse ea, coborându-şi mâna. Aproape că au ajuns la altar. Sunt nerăbdători să se prezinte drept un cuplu proaspăt logodit la recepţia pentru lordul Stapleton.

George auzise de recepţia aceea, toată lumea auzise de ea. Probabil că aveau să participe sute de oameni, dat fiind faptul că Stapleton urma să fie decorat pentru curajul de care dăduse dovadă pe frontul de luptă.

— Sper că n-ai venit să mă rogi să continui jocul de seducţie cu domnişoara Hargrove.

— Poftim? întrebă ea, surprinsă, de parcă asta nici

măcar nu-i trecuse vreo clipă prin minte. Nu, desigur că nu! spuse ea, încercând să-şi revină, cu zâmbetul pe buze. Ţi-am spus deja, sper să nu mai vorbeşti niciodată cu ea. Oftă şi îşi duse mâinile pe talie. A fost o copilărie din partea mea. Şi, în încercarea de a o... dezarma, am complicat şi mai tare situaţia pentru mine însămi.

Ceva nu-i plăcea la privirea ei.

— Ce s-a întâmplat? Pot să-mi dau seama că s-a întâmplat ceva.

Honor dădu din cap că nu.

— Oh, George, spuse ea, pe un ton aproape înfrânt. Nu mai am la cine să apelez...

În clipa aceea, cineva bătu la uşă şi îi făcu pe amândoi să tresară. Honor îi întoarse spatele şi se apropie de fereastră, prefăcându-se că priveşte în zare.

Finnegan intră cu o tavă de ceai şi, cu mişcări rapide, traversă încăperea şi lăsă tava de argint pe o măsuţă. Cu zâmbetul pe buze, îşi îndreptă întreaga atenţie spre Honor, iar George văzu expresia de pe chipul lui, admirându-i silueta subţire.

— Vă servesc cu un ceai?

— Nu, mulţumesc, mă ocup eu, zise George, împungându-l cu privirea.

Finnegan mai aruncă o privire spre Honor, iar George îşi spuse că, într-o bună zi, fie urma să-l ia la pumni pe valetul său, fie avea să-l dea afară. Dar, pentru moment, îl zori spre uşă.

— Asta e tot, Finnegan, mulţumesc.

Acesta se îndreptă spre uşă, cu un rânjet pe buze.

— Nu vom mai avea nevoie de tine, se grăbi George să adauge, ca să se asigure că Finnegan nu avea să găsească o nouă scuză ca să-şi bage nasul.

După ce acesta ieşi, George încuie uşa în urma lui. Se întoarse apoi în cameră şi făcu semn spre tava cu ceai.

— Vrei?

— Nu-mi place ceaiul, mulţumesc, zise Honor, deloc atentă.

— În regulă. Atunci, vrei să-mi povesteşti ce s-a

întâmplat?

— Ce s-a întâmplat e că a venit un vicar nou în Longmeadow, unul cât se poate de necăsătorit.

În clipa aceea, George simţi cum începe să clocotească sângele în el.

— Iar Augustine mi-a spus, fără prea multe menajamente, că, dacă nu reuşesc să-mi găsesc de una singură un logodnic, atunci trebuie să-l las pe vicar să mă curteze ca să… ca să mă căsătoresc cu el.

Vestea aceea îl lăsă fără grai. Nu şi-l putea închipui pe Sommerfield dând astfel de ordine, mai ales într-o asemenea privinţă. Gândul acela trezi în el o furie bruscă şi imposibil de controlat.

— Mai mult decât atât, trebuie să fiu înapoi acasă la ora cinci, zise ea, aruncând o privire spre ceasul de pe poliţă, pentru că domnul Cleburne ne-a invitat pe mine şi pe surorile mele să-l însoţim la slujbă.

George îşi duse degetele prin păr, răpus de un val de dezamăgire. Exact la asta se aşteptase. Şi, atunci, de ce îi venea atât de greu să o audă spunând aceste lucruri? Poate pentru că sperase să nu se ajungă la asta înainte să găsească o cale prin care să iasă din viaţa lui Honor.

— Şi dacă nu o faci?

Honor ridică din umeri şi zise:

— Presupun că o să găsească altă modalitate prin care să mă alunge din reşedinţa Beckington. O modalitate mai puţin convenabilă decât o căsătorie, cel mai probabil.

— Înţeleg, spuse el.

— Ba nu, zise Honor. Nu, George, nu cred că ai cum să înţelegi. Tu poţi să alegi cu cine să te căsătoreşti. Sau cu cine să nu te căsătoreşti. Doar că eu nu pot să am parte de aceeaşi alegere. Am reuşit să amân inevitabilul un an sau doi, dar presupun că, în sinea mea, am ştiut dintotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, urma să fiu obligată să mă căsătoresc.

George nu găsi cuvintele prin care să-şi exprime dezamăgirea, nici măcar faţă de el însuşi. Era un amestec de sentimente crude, nefamiliare şi, pentru un bărbat care

evitase sentimentele întru totul, lucru acela îl luă pe nepregătite.

Aruncă o privire spre tava cu ceai, după care se întoarse brusc, se îndreptă spre bufet şi turnă două pahare de whisky. Traversă camera şi îi oferi un pahar, iar Honor îl acceptă ezitantă, coborând privirea spre lichidul auriu.

— Pare un om bun, se forţă el să spună. S-ar putea să ajungi să ţii la el.

Honor duse paharul la gură. Tuşi uşor, îşi duse mâna la piept şi mai luă o gură.

În clipa aceea George fu cuprins de un val de afecţiune la adresa ei şi se simţi pierdut, plutind pe o mare de sentimente pe care încercase să le evite toată viaţa. Brusc, o dispreţui profund pe Monica Hargrove. Simţi un val iraţional de furie, căci, la urma urmei, nu era vina ei, dar ceva îi spunea că avusese şi ea ceva de-a face cu logodna aceea forţată. Ca pedeapsă pentru tot ce făcuse el.

Lăsă paharul pe masă şi spuse:

— Honor, o să fie bine. O să am eu grijă de asta.

— Nu ai ce să faci, rosti ea, deznădăjduită. Nimeni nu mă poate ajuta. Trebuia să se întâmple, era inevitabil, eu sunt singura de vină.

— Dar nu trebuie să se întâmple acum. Nu aşa, zise George, furios. Ar fi trebuit să-ţi urmez sfatul, dar eu am ales să mă joc cu ea. Iar de data aceasta o să simtă toată intensitatea dorinţei mele...

— George! exclamă Honor, alarmată. Să nu faci nimic! Am încercat şi am eşuat, tu însuţi m-ai avertizat că o să se ajungă la asta...

— Am s-o sărut, zise e. Cum putea măcar să se gândească să o sărute pe Monica Hargrove? Gândul acela îl făcu să se cutremure. Honor era singura femeie pe care voia să o sărute. Am s-o seduc.

— Nu! strigă Honor. Nu, să nu faci asta! Brusc, îi apucă chipul între palme. Nu poţi să o săruţi, îl imploră ea. Dacă o săruţi, o să mor de gelozie.

George căută să se desprindă de ea, de teamă ce urma să se întâmple dacă avea să o atingă din nou.

— Atunci spune-mi tu, Honor, învaţă-mă. Spune-mi ce pot face să te ajut.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti ea, luându-i din nou pământul de sub picioare.

— Poftim? Vorbeam despre domnişoara Hargrove şi…

— De ce mi-ai spus să nu vorbesc? îl întrebă ea.

George o privi nedumerit şi avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama la ce se referea. Ea se uită lung la el, iar George văzu îndoiala din ochii ei.

— Honor, draga mea… Ţi-am spus să nu spui nimic pentru că ştiam că mi-ar fi fost prea greu să aud.

Brusc, Honor începu să lăcrimeze şi îi luă mâinile de pe chip.

— Pentru că nu simţi la fel pentru mine.

George nu se putu abţine să nu izbucnească în râs, cu toate că nu ar fi vrut să o facă.

Honor îl privi şocată. Dădu se plece, dar el o prinse de mână şi îi spuse:

— Pentru că simt şi mai multe lucruri decât tine, zise el. Te-am rugat să nu spui nimic pentru că ştiu că nu pot să fiu cu tine.

Honor se arătă uluită şi temătoare, de parcă s-ar fi aşteptat ca, dintr-o clipă într-alta, să-i spună că era doar o glumă. Dar când nu o făcu, se întoarse spre el şi zise:

— Vrei să ştii cum poţi să mă ajuţi? Poţi să-mi demonstrezi cât de mult ţii la mine înainte să mă văd obligată să mă căsătoresc cu un vicar. Înainte ca durerea de a-ţi duce dorul să-mi transforme inima în praf.

Cuvintele acelea erau ca un balsam pentru rănile lui vechi, uitate, şi nici măcar nu ştiu ce să facă cu ele, ce să facă în continuare.

— Honor, nu pot. Ştii la fel de bine ca mine că e imposibil pentru noi doi.

— Imposibil? spuse ea, râzând. În clipa asta, nu mai ştiu încotro s-o apuc. Easton, în clipa asta ştiu doar ce simt şi, adevărul e că mi-a fost dor de tine.

— Honor, te rog, o imploră el din nou. Nu-ţi pot rezista.

Ea îl luă de mână, într-o strânsoare puternică.

— Atunci nu o face.

Se năpusti asupra ei în acelaşi timp în care şi ea se năpusti asupra lui, şi se aruncă în braţele lui, de parcă acolo i-ar fi fost locul, nu doar acum, ci toată viaţa. George simţi cum i-o ia inima la goană. Buzele ei erau catifelate ca mătasea, trezind bestia care sălăşluia în el. Se lipi de el, îşi frecă sânii de pieptul lui, iar căldura trupului ei se amestecă cu a lui, excitându-l.

Ridică privirea şi se uită lung la femeia aceea care putea să facă asta din el. Honor deschise ochii şi îi zâmbi atât de seducător că doar printr-o minune George nu se aruncă la picioarele ei. Era înflăcărat, captivat de femeia aceea al cărei zâmbet îl nimicea. Honor îi atinse buzele cu vârful degetelor şi îl întrebă:

— Ţi-a fost dor de mine?

— Mai mult decât aerul pe care îl respir, şopti el, lăsându-se învăluit de dorinţa faţă de ea, simţindu-şi bărbăţia excitată.

Honor începu să-l mângâie. El o apucă de fund şi începu să se frece de ea, ca să-i arate cât de mult o dorea. Ea începu să-şi unduiască trupul, să se lipească de el, muşcându-l de buze, strecurându-şi limba în gura lui. Era o diavoliţă mânată de dorinţă, iar el i se dărui.

O aşează pe canapea şi se întinse peste ea, prinzând-o sub trupul său. Flămând după savoarea pielii ei, începu să-i sărute gâtul, sânii şi mugurii excitaţi prin materialul rochiei. Honor începu să geamă de plăcere şi îşi înfipse degetele prin părul lui, ridicându-şi sânii la gura lui. El începu să tragă de rochie, eliberându-i ambii sâni, fără să-i pese că o devora, fără să-i pese de nimic altceva decât de dorinţa disperată de a o atinge, de a o pătrunde din nou.

Brusc, se ridică şi începu să se dezbrace, fără să-şi ia ochii de la ea. După ce îşi aruncă haina şi vesta, se dezbrăcă de lavalieră şi de cămaşă şi îşi strecură mâna pe sub ea şi o ridică în braţe, sărutând-o plin de pasiune, cu toate emoţiile acelea care stăteau să erupă din el, iar după ce îi găsi tivul de la rochie, o întinse din nou pe spate.

Nevoia de a-i simţi trupul înconjurându-l era prea puternică. Când îi sărută sfârcul, o prinse din nou de mâini şi i le prinse deasupra capului.

— Nu te mişca.

— De ce? întrebă ea, râzând.

— Pentru că mi-ai luat minţile.

Honor îl privi cu ochi seducători, iar buzele umede şi cărnoase îi zâmbiră ispititor.

— Atinge-mă, George, îi şopti ea. Atinge-mă.

George îşi desfăcu pantalonii şi se eliberă, după care îi luă mâinile şi i le duse spre mădularul lui. Ea îl cuprinse între degete, strângându-l uşor, savurându-l în timp ce el îşi strecură mâinile între coapsele ei, în interiorul ei fierbinte. Honor închise ochii şi se lăsă ademenită de senzaţia aceea. El continuă să o mângâie, iar ea îşi muşcă buza de jos. Era atât de ademenitoare, atât de seducătoare. George îşi lăsă săruturile să alunece pe trupul ei, pe rochie, după care începu să-i sărute coapsele şi să îşi plimbe limba pe pielea ei, după care îi desfăcu picioarele şi îşi vârî limba înăuntrul ei. Honor gemu de plăcere la senzaţia buzelor şi a limbii lui în ea, iar plăcerea lui îl înfierbântă teribil, făcându-i inima să bată mai tare, mădularul să tresară. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, s-ar fi grăbit în căutarea propriei plăceri. Dar, când venea vorba despre Honor, dorea plăcerea ei aproape mai mult decât propria lui plăcere. Nu îi dădu o clipă drumul şi o ţinu strâns, explorând fiecare părticică din ea, până în nucleul dorinţei ei, până în trupul ei.

Gâfâind de plăcere, Honor începu să-şi unduiască şoldurile, iar asta îl excită şi mai tare, ispitindu-l cu mici gemete de extaz, pe culmile eliberării. George o dezmierdă de parcă ar fi fost o delicatesă, aruncând-o în braţele plăcerii, îndepărtându-se uşor apoi, căutând o nouă modalitate prin care să o tachineze. Doar că Honor deja nu mai putea suporta. Îi prinse chipul între palme, îl ridică spre ea şi îl sărută pătimaş, după care îi căuta mădularul cu o mână şi încercă că-l dezbrace de pantaloni cu cealaltă.

El o ajută şi trase de pantaloni. Honor începu să

geamă când îl cuprinse cu o mână, mângâindu-l cu cealaltă. Focul ei îl mistuia, îl nimicea. George îşi făcu loc între picioarele ei, îi depărtă coapsele şi îşi lipi vârful bărbăţiei de sexul ei umed. Honor se ridică în coate, şi îl privi drept în ochi în timp ce el începu să o pătrundă. Nu-şi feri o clipă privirea, iar el începu să o penetreze, uşor, uşor. Îi simţi trupul deschizându-se pentru el, strângându-se în jurul lui, doar pentru el.

Dumnezeule, era nebun după ea, complet nebun.

— Nu ştiu ce mi-ai făcut, îi şopti el, excitat.

Honor zâmbi, satisfăcută de cuvintele lui. Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, iar el o pătrunse mai adânc. Apoi, începu să se mişte odată cu el, întâmpinându-şi avântul, învăţând ritmul amorului. Se simţi cuprins de dorinţă şi începu să se mişte din ce în ce mai tare, unduindu-şi şoldurile, mângâind-o diferit. Rămase cu sufletul la gură, încercând cu disperare să amâne extazul puternic care clocotea în el. Îi simţi trupul îmbrăţişându-i, primindu-l în interiorul ei, o simţi strângându-se în jurul lui. Când simţi că nu mai putea să reziste, trupul ei se contractă puternic în jurul lui şi o simţi convulsionându-se violent, strigând de plăcere cu o eliberare explozivă care se propagă în trupul lui.

Extazul ei îl împinse mai departe. Îşi dădu drumul cu câteva mişcări rapide, explozive, la finalul unor penetrări aproape sălbatice, până se simţi sleit de puteri. Se odihni apoi pe ea, lipindu-şi inima nebună de pieptul ei.

Niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de satisfăcut.

Nu iubise niciodată o femeie în felul acela.

Ea întinse mâna spre el şi îl strânse uşor, încercând să-şi tragă suflul. Iar când reuşi să-şi găsească cuvintele, deschise ochii, îi zâmbi şi zise:

— Chiar ţi-a fost dor de mine.

„Mai mult decât aerul pe care îl respir”.

Capitolul 25

În drum spre casă, Honor ridică fericită privirea spre cerul brăzdat de fumul şemineelor şi îşi spuse că nu arătase niciodată mai albastru.

Refuzase oferta lui George de a lua trăsura lui, cât şi cerinţa lui de a o conduce până acasă. Voia să fie singură, să retrăiască clipele acelea, să se minuneze din nou de ele. Voia să plutească spre casă cu mintea şi inima la George Easton, să-şi amintească de felul minunat în care îi dezmierdase trupul, de modul în care o privise, făcând-o să se simtă frumoasă şi dorită.

Acceptase, în cele din urmă, să plece însoţită de un servitor, care să îi poarte de grijă. Fusese singura modalitate prin care George acceptase să o lase să plece. Fusese şi aşa îndeajuns de greu să îl convingă să o lase să plece, printre săruturi pătimaşe şi o dorinţă bruscă de a o ţine în braţe. Iar bietul servitor era atât de mărunţel, că Honor nu vedea cum ar fi fost în stare să o apere dacă ar fi fost prădată de hoţi. În orice caz, acceptase pentru ca George să o lase să plece.

Coborî privirea spre rochia ei. George nu numai că se dovedise iscusit în a-i lega corsetul, dar şi în a-i prinde părul, îndeajuns cât să şi-l îndese în bonetă. Honor îl apucase de bărbie şi îi sărutase uşor buzele.

George se arătase neliniştit. O ţinu strâns de mână, uitându-se la ea cu grijă şi afecţiune. Honor nu-l văzuse niciodată atât de nesigur pe el.

— O să fii bine? îl întrebă.

— Eu? spuse el, surprins, de parcă ea ar fi trebuit să fie cea preocupată. Da! răspunse el, roşu la faţă. Doar că… mormăi ei, după care închise preţ de câteva clipe ochii şi se uită lung la ea. Honor, ascultă-mă. Nu putem continua să facem asta. Ce vreau să spun e că nu…

Ea îi zâmbi şi îl sărută înainte să apuce din nou să-i spună că era imposibil.

— Easton, calmează-te, îi şopti ea.

El închise gura şi încuviinţă. Apoi, o strânse în braţe pentru ultima oară şi o sărută pe frunte, pe gât, pe obraz,

după care o lăsă să plece.

— Mă uluieşti, zise el. Mă uluieşti din atâtea puncte de vedere.

Honor nu ar fi ştiut să spună de ce.

— Honor, o să fac să fie bine, îi spuse el, strângându-i mâna. Nu o să-i las să te oblige că te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu ţi-l doreşti.

Cu toate că aprecia intenţia lui, nu avea cum să împiedice nunta. Poate doar dacă…

Doar că hotărî să dea uitării fantezia aceea imposibilă şi porni la drum.

Odată ajunsă la casa Beckington, Honor reuşi să se strecoare în camera ei fără să o vadă Hardy, care oricum părea destul de distrat. Mai târziu, după ce Grace bătu la uşa ei, Honor înţelese de ce era Hardy aşa.

— Unde ai fost? o întrebă Grace, aruncând o privire pe coridor, înainte să închidă uşa în urma ei.

— Am ieşit la o plimbare, spuse ea, încercând să nu pară suspicioasă. Îşi dădu boneta jos de pe cap şi o lăsă pe masă.

Grace începu să dea uşor din cap şi îşi analiză îndelung palma.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Honor.

— Am primit o scrisoare de la verişoara Beatrice. E în Bath şi mi-a spus că mă aşteaptă în vizită.

Honor o bătu uşor pe mână.

— Nu avem timp să mergem în Bath, cu toate nunţile care apar la orizont, spuse ea, făcând semn spre ea însăşi.

— Honor, nu mă referem la tine. Am de gând să plec de una singură.

Grace vorbea la fel ca de obicei, doar că arăta altfel, îşi spuse Honor. Mai hotărâtă. Când îşi dădu seama despre ce era vorba, o cuprinse un val de panică.

— Nu, se grăbi ea să spună. Grace, nu poţi să mă părăseşti!

— Nu te părăsesc, zise Grace, luând-o de mână. Ştii prea bine că am hotărât că trebuie să facem ceva. În primul rând, vreau să-mi cer scuze că am dat vina pe tine pentru

toate problemele noastre. A fost o după-amiază atât de frustrantă, dar Dumnezeu mi-e martor că ştiu cât de greu ai încercat, Honor. Mă duc la Bath după lordul Amherst. Şi-a manifestat interesul faţă de mine. O ştii prea bine. Vreau să-l conving să mă ceară de…

— Ai înnebunit? răbufni Honor, eliberându-se din încleştarea ei. Abia dacă-l cunoşti! Nu ai niciun fel de sentimente la adresa lui.

— Îţi spun sincer că sunt cât se poate de întreagă la minte şi singura din camera asta care gândeşte pragmatic! E adevărat, nu am sentimente puternice la adresa lui, dar îmi face plăcere compania lui. Ce altceva mai contează? Nu e vicar, dar e un bărbat cu titlu nobiliar şi cu mijloace. Măcar n-am să mă văd obligată să trăiesc într-o căsuţă la ţară.

Honor deja începuse să-şi piardă răbdarea.

— Dar nu e ceea ce-ţi doreşti!

— Ia spune-mi tu, Honor, zise Grace, izbucnind în râs, ce-mi doresc? Chiar te rog să-mi spui despre ce e vorba, căci Domnul mi-e martor că eu nu am nici cea mai vagă idee. Nu m-am oprit o clipă să mă gândesc la ce-mi doresc cu adevărat, spuse ea, parcă şocată de simpla idee.

Honor oftă şi îşi odihni capul pe umărul lui Grace.

— Când ai de gând să pleci?

— La sfârşitul săptămânii.

— De ce atât de repede?

— Lady Chatham urmează să plece la băi în Bath şi… m-am autoinvitat. Deja am aşteptat prea mult, spuse ea, pe un ton ferm. Spune-mi, ce ţi-ai făcut la păr?

Honor tresări speriată şi îşi duse mâna prin păr.

— Mi-a căzut o agrafă din păr în timp ce mergeam, spuse ea, după care se ridică şi se duse la măsuţa de toaletă, cât mai departe de Grace înainte ca sora ei să apuce să-i analizeze îndeaproape părul.

Se grăbi să şi-l desfacă şi să ia peria.

Grace se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

— O trimit pe Hannah să te ajute să te aranjezi. Nu ai prea mult timp, să ştii. Într-un ceas trebuie să ne întâlnim

cu fermecătorul domn Cleburne.

Odată rămasă singură, Honor îşi puse coatele pe măsuţă şi îşi odihni fruntea în palme. Închise ochii, cu gândul la momentele pe care le petrecuse în după-amiaza aceea alături de Easton. Se cutremură când încercă să şi-l imagineze pe domnul Cleburne în circumstanţe similare. Şi i se strânse stomacul la gândul că Grace avea să plece.

Un ceas mai târziu, Honor coborî în foaier îmbrăcată cu cea mai simplă şi sfioasă rochie pe care reuşi să o găsească în garderoba ei. O alesese în semn de protest tacit faţă de acest mariaj, faţă de viaţa care o purtase până în punctul acela. O rochie simplă şi serioasă, la fel cum îşi imagina că avea să fie căsnicia ei cu Cleburne. Asta ajunsese Augustine să-i facă, îşi spuse ea, în timp ce ea şi domnul Cleburne merseră la câţiva paşi în spatele lui Augustine şi al surorilor ei, în drum spre biserică – reuşise să scoată din ea dorinţa de a se îmbrăca în rochii elegante. Nici nu-i păsa dacă avea să mai îmbrace vreodată o rochie frumoasă.

Honor reuşi să îndure slujba şi plimbarea înapoi spre casa Beckington. Tocmai când ajunsese să creadă că reuşise să suporte o seară interminabilă în compania vicarului şi se pregătea să-şi întoarcă atenţia spre altceva, Augustine avu neobrăzarea să o provoace din nou.

— Domnule Cleburne, nu ai uitat de picnicul nostru şi de plimbarea călare de mâine, nu-i aşa?

Domnul Cleburne îi zâmbi stingher lui Honor.

— Nu. Domnişoară Cabot, am auzit că eşti o călăreaţă desăvârşită.

— Aşa este, răspunse ea, sec.

Poate că avea să fugă departe de el, călare. Să îşi ia calul şi să o ia la goană spre nord, până când nu va mai avea putere să o ducă.

— Trebuie să o vezi, spuse Augustine, încântat. Vreau să spun, dacă eşti gata să fii învins de o femeie, zise el, râzând, de parcă simpla idee ar fi fost de-a dreptul imposibilă.

— Şi eu ştiu că călăresc destul de bine, spuse domnul

Cleburne, cu modestie.

Honor nu mai spuse nimic, dar Augustine o încolţi cu privirea, aşa să zise:

— Trebuie să ne însoţeşti.

— Excelent! exclamă Augustine. Vom ieşi la un picnic, noi patru.

— Vreau şi eu să merg, spuse Mercy, ridicându-şi ochelarii. Şi eu ştiu să călăresc.

— Ah, dar avem nevoie de tine acasă, spuse Augustine.

— De ce? se smiorcăi Mercy.

— Pentru că trebuie să stea cineva la pândă după fantome, zise domnul Cleburne, amuzat.

Cuvintele lui o puseră pe gânduri pe Mercy, iar în clipa aceea domnul Cleburne se întoarse surâzător spre Honor, mândru nevoie mare de el însuşi pentru că îi acordase atenţie surorii ei mai mici.

Honor simţi că încercarea ei de a-i răspunde cu un zâmbet eşuă lamentabil.

— Mercy, spune-ne o poveste cu fantome, zise ea, ferindu-şi privirea, pentru ca domnul Cleburne să nu citească dezamăgirea amară de pe chipul ei.

Capitolul 26

Mama Monicăi era de părere că domnul Cleburne era perechea perfectă pentru Honor din toate punctele de vedere, mai ales pentru că asta ar fi însemnat ca Honor să locuiască în Longmeadow şi nu în Londra, acolo unde, într-o bună zi, Monica urma să îşi intre în rolul de noua Lady Beckington. Dar în Longmeadow, acolo unde Monica avea să o vadă doar pe perioada verii, când Londra devenea insuportabil de fierbinte şi urât mirositoare.

Monica nu ştia să călărească la fel de bine ca Honor – niciunul dintre ei nu era mai priceput decât ea – dar îşi imaginase că Honor avea să galopeze înaintea lor, să se

mai oprească să salute unele cunoştinţe şi să se întoarcă apoi la ei, în timp ce Monica avea să se chinuie cu calul ei. Doar că nu se întâmplă astfel nici pe departe. Honor călări la un ritm normal, alături de vicar, Monica şi Augustine. Nu părea deloc în apele ei.

Mergeau atât de încet din cauza nepriceperii lui Augustine, că Monica reuşi să ciulească urechile la discuţia dintre Honor şi Cleburne. Vicarul o întrebă ce-i plăcea să facă. Honor îi răspunse că să joace cărţi. Vicarul începu să râdă, împăciuitor, şi făcu o remarcă despre jocurile diavolului. Honor îl întrebă dacă pariase vreodată pe cai, pentru că toată lumea din Longmeadow părea să facă rost de câţiva bănuţi pentru asta.

El îi răspunse că nu.

Monica ar fi dat orice să vadă expresia de pe chipul lui Honor în momentul acela, doar că, în clipa aceea era mai important să stea cu ochii pe calul ei, ca să nu cadă.

Când opriră la picnic, Monica îşi dădu seama că Honor era neliniştită. Augustine începu să-i explice servitorului unde se întindă pătura şi coşul cu mâncare pe care îl pregătise bucătăreasa. Honor rămase într-o parte, bătând uşor cu cravaşa în rochie, cu privirea îndreptată spre lac.

— Domnule Cleburne, zise Monica, voiam să te întreb cum ţi se pare Longmeadow acum că eşti deja de ceva timp acolo?

— Ah, îmi place foarte tare, spuse el, de parcă nici nu ar fi putut să spună altceva de faţă cu Augustine.

— Ai făcu cunoştinţă cu familiile din zonă?

— Desigur. Sunt enoriaşii mei.

— Sunt sigură că ai întâlnit multe femei tinere şi nemăritate printre enoriaşii tăi, zise Honor.

Domnule Cleburne se făcu rumen în obraji. În clipa aceea, Monica îşi dădu seama că bietul bărbat nu avea pic de experienţă.

— Poate că au fost câteva care şi-au manifestat interesul, spuse el, cu modestie. Dar niciuna dintre ele nu mi s-a părut potrivită pentru mine, se grăbi el să adauge.

— La ce te referi? Chiar vrei să spui că niciuna dintre

ele nu a reuşit să-ţi stârnească interesul? îl întrebă Honor.

Domnul Cleburne răspunse cu un zâmbet nervos.

— Nu… eu mă consider un bărbat cu discernământ.

„Ce bărbat prostuţ”, îşi spuse Monica. Nu avea nici cea mai mică idee cum să seducă o femeie ca Honor Cabot. Nu era nici pe departe un George Easton, îşi spuse ea, iar gândul acela surprinzător o făcu să chicotească.

Honor şi domnul Cleburne întoarseră privirile spre ea.

— Ce zi superbă! spuse ea, încântată.

Honor se întunecă la faţă.

— Picnicul este gata! îi anunţă Augustine, arătându-le mândru picnicul pe care servitorul îl aranjase pentru ei.

Toţi patru se aşezară pe pătură şi începură să mănânce din fructele şi brânzeturile aduse, în timp ce servitorul se grăbi să le umple paharele cu vin. Augustine se întinsese pe o parte, iar Monica nu fu deloc încântată să-i vadă burta revărsându-se de sub vestă. Vorbiră despre nimicuri şi, chiar şi când Augustine menţionă recepţia în cinstea lordului Stapleton, Monica îşi înăbuşi un căscat. Doar că apoi, Augustine îi sugeră lui Honor să-l invite pe domnul Cleburne să o însoţească, iar Honor ridică privirea din pământ.

Se uită când la Monica, când la Augustine, fără îndoială luată pe nepregătite.

Domnul Cleburne o văzu vădit agitată, aşa că spuse:

— Nu aş vrea să încurc pe nimeni.

— Nici vorbă, spuse Augustine, relaxat, adulmecând câţiva struguri.

— Eu nu aş vrea să te încurc pe tine, domnule Cleburne, spuse Honor, reuşind să-şi revină puţin. Recepţia va fi destul de aglomerată şi de… gălăgioasă.

— Ah, nu mă deranjează, spuse Cleburne, amuzat. Sunt sigur că am pătimit mai mult la dansurile din provincie, începu el să râdă.

Honor îşi feri privirea, cu maxilarul încleştat.

— Din păcate, zise ea, făcându-i semn servitorului că nu mai vrea vin, clădirea nu este bine ventilată.

— Atunci presupun că o să-mi dau haina jos, răspunse

domnul Cleburne, zâmbindu-le Monicăi şi lui Augustine, de parcă ar fi jucat un joc.

— În cazul acesta, rămâne stabilit, zise Augustine, triumfător. Domnul Cleburne este invitatul tău.

— Da, răspunse Honor. Mulţumesc, Augustine, pentru idee, zise ea, ridicându-se în picioare. Pe mine am să vă rog să mă scuzaţi.

Domnul Cleburne se grăbi să se ridice şi el în picioare.

— Ah, nu, domnule Cleburne, stai liniştit. Vreau doar să-mi întind picioarele, spuse Honor, după care le întoarse spatele şi porni la pas. La galop, mai degrabă, lăsându-i în urma ei.

Cleburne se uită neajutorat la Monica şi la Augustine.

— Am spus ceva greşit?

— Nici vorbă, domnule Cleburne, zise Monica şi îi întinse o mână, ca să o ajute să se ridice de jos. Honor poate să fie puţin…

— Schimbătoare? sugeră Augustine, cu inocenţă.

— Nu e tocmai cuvântul pe care îl căutam, zise Monica, cu blândeţe. Încăpăţânată, ar fi spus ea, mai degrabă. Este genul mai neliniştit. Merg eu să stau de vorbă cu ea, vă rog să vă savuraţi vinul, zise ea, după care îşi aranjă boneta şi porni în căutarea lui Honor, pe marginea lacului.

O găsi lovind cu putere o trestie, cu cravaşa. În copilărie, mama ei la adusese pe amândouă chiar la lacul acesta, ca să hrănească răţuştele. Monica şi-o aminti pe Honor, cu părul negru fluturând în urma ei, fugărind răţuştele la marginea lacului, încercând să le prindă în timp ce mama Monicăi striga după ea să înceteze. Monicăi îi fusese frică de raţe, şi îşi aminti brusc cum Honor le aşteptase cu mâna întinsă în timp ce Monica aruncase pur şi simplu furniturile de pâine către bestiile acelea gălăgioase. Oare când se îndepărtaseră fetiţele acelea două? Sincer, Monica nici măcar nu reuşea să-şi mai aducă aminte.

Se uită cu coada ochiului la Honor şi zise:

— Pari supărată.

Honor îi aruncă o privire iritată.

— Supărată e prea puţin spus, o ştii prea bine.

— Da, presupun că da, spuse Monica, ridicând din umeri şi îndreptându-şi privirea spre lac. Sincer, chiar nu te înţeleg. Domnul Cleburne e o partidă excelentă pentru tine şi…

— O partidă excelentă? răbufni Honor, aruncând o privire după umăr spre sărmanul domn. Ce te face să spui asta? Pentru că a fost ideea ta? Ah, nici măcar nu te obosi să negi, i-o tăie ea când văzu că Monica dădu să vorbească, să spună chiar asta. Ştiu prea bine că tu i-ai sugerat toată povestea asta lui Augustine. Nu i-ar fi venit lui aşa o idee.

— Chiar şi dacă aş fi sugerat-o eu, chiar şi dacă tu i-ai fi sugerat domnului Easton să mă curteze, deja nu mai contează, spuse Monica, pe un ton arogant, bucurându-se să vadă o urmă de vinovăţie în privirea lui Honor. Domnul Cleburne este o partidă excelentă pentru tine pentru că aşa este. Vorbim despre un om devotat, bun la suflet, cu o reputaţie imaculată. Chiar ai putea cere ceva mai mult?

— Da! exclamă Honor. Da, Monica, pot să cer mai mult. Poate că tu nu poţi şi nu vrei să o faci, dar eu, da.

— De ce nu e niciodată nimic îndeajuns de bun pentru tine, o întrebă Monica, iritată. Cum poate să ţi se pară mai prejos de tine un bărbat pe care multe alte femeie în situaţia ta l-ar considera o partidă foarte bună? De ce te încăpăţânezi mereu să ai mai mult?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu cred că domnul Cleburne este mai prejos de mine. Doar cred că suntem mult prea diferiţi în ceea ce priveşte personalităţile şi stările noastre. Şi, la o adică, tu de ce nu vrei mai mult de la viaţă, Monica? De ce nu crezi în cele mai bune variante, în loc să accepţi cea dintâi cerere în căsătorie?

Monica făcu ochii mari.

— Să nu îndrăzneşti să-l batjocoreşti pe Augustine în prezenţa mea!

— Dar nu asta…

— Ba da! insistă Monica, aruncând o privire după umăr spre logodnicul ei. Augustine stătea pe pătură, picior

peste picior, povestindu-i ceva domnului Cleburne, judecând după felul în care gesticula entuziasmat din mâini. Să ştii şi tu că ţin foarte mult la Augustine. Şi am făcut exact ce se aşteptă de la o femeie, Honor. Mi-am găsit un soţ bun. Nu e nimic în neregulă cu asta. Sunt fericită. Chiar nu vezi? Chiar nu poţi să fii fericită pentru mine? Fericită că ne căsătorim, fericită că am trimis invitaţiile?

Honor făcu ochii mari.

— Deja aţi trimis invitaţiile?

— Da! izbucni Monica, supărată. De ce eşti atât de şocată? Augustine ţi-a spus deja că vrem să ne căsătorim înainte ca tatăl lui să… Ei bine, ştii prea bine la ce mă refer. Eu mi-am acceptat viaţa şi cererea lui şi chiar sunt fericită.

— Tu chiar nu auzi ce spui? o întrebă Honor, întorcându-se brusc spre ea. Nu ai prefera să găseşti dragostea adevărată, intensă, în loc să-ţi accepţi pur şi simplu viaţa şi o cerere în căsătorie?

Uneori, Honor era ridicol de copilăroasă, iar Monica nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

Honor o privi încruntată.

— De ce râzi? Vrei să spui că îl iubeşti pe Augustine?

— Chiar nu vrei să încetezi? exclamă Monica, printre hohote de râs. Ţi-am spus deja că ţin la el!

— Dar îl *iubeşti?*

— Honor, pentru numele lui Dumnezeu! O să ajung să-l iubesc. Iubirea vine cu timpul, cu obişnuinţa, odată ce doi oameni trec prin viaţă drept unul singur. Vorbeşti de parcă ar exista vreo altă variantă! Ce alte variante ar mai fi? Să aştept la nesfârşit? Pentru ce? Ca să dau peste un cavaler care să-mi ia minţile?

— Da! strigă Honor, frustrată.

— Dumnezeule, tu eşti cea care şi-a pierdut minţile, declară Monica, ferindu-şi privirea, supărată pe ea însăşi pentru că o lăsase pe Honor să o supere. Din nou.

— Nu o să ai niciodată alte variante dacă nu le ceri, îi zise Honor, îmbrăţişându-se.

Monica îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Spune-mi, te rog, la ce alte variante te-ai gândit tu? Ai prefera să nu te căsătoreşti? Să îţi continui fliturile de la o serată la alta? o întrebă ea.

— Ce vreau să spun e că, dacă noi, femeile, nu vom cere dreptul de a ne urma adevăratele porniri ale inimii, nu ni se va permite niciodată să o facem. Societatea va continua să insiste în favoarea acestor căsătorii aranjate şi nu va aştepta nimic altceva de la noi.

— Ah. Care vasăzică, domnul Cleburne nu corespunde cu adevăratele porniri ale inimii tale.

— Exact.

— Dar te-ai gândit vreodată că poate inima ta nu are o adevărată pornire? Căci, dacă ar fi avut-o, ai fi urmat-o deja.

Honor făcu ochii mari. Preţ de o clipă se arătă aproape insultată, după care un cu totul alt sentiment puse stăpânire pe ea. Cugetă îndelung la cuvintele Monicăi, după care zise:

— Dumnezeule, Monica, cred că ai dreptate.

— Poftim? întrebă aceasta, şocată.

— Da, ai dreptate, spuse Honor, gânditoare. Dacă nici măcar eu nu ascult de propriile mele porniri, atunci cine altcineva o va face?

În clipa aceea ceva îi spuse Monicăi că tocmai eliberase o bestie din cuşcă, fără să-şi dea seama.

— Honor Cabot, ce ai de gând să faci? o întrebă ea. Ar fi mai bine să nu faci necazuri, ori…

— Necazuri? Nicidecum, răspunse Honor, pe un ton dulce. Doar că m-ai ajutat să-mi clarific câteva lucruri. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la domni, nu crezi? spuse ea, cu zâmbetul pe buze, după care se îndreptă spre cei doi bărbaţi, plutind visătoare, lipsită de griji.

Capitolul 27

Londra abia dacă reuşi să se furişeze pe sub cerul plumburiu în după-amiaza recepţiei în cinstea lordului Stapleton. Vântul puternic şi mirosul de ploaie care plutea în aer nu făcu altceva decât să-l irite şi mai tare pe George, care oricum era morocănos, în mod ciudat. Ar fi preferat să rămână toată ziua în pat, cu o pernă sub cap, cu ochii închişi în faţa lumii.

Doar că Finnegan avusese alte planuri pentru el şi se grăbise să-i lustruiască cizmele şi să-i aranjeze vesta aurie şi jacheta albastră-închis pentru recepţie. Lui George i se păru că avea un aer naval.

De regulă, lui George nu-i plăcea deloc când Finnegan îi lăsa hainele întinse pe pat, de parcă ar fi fost un copil, dar în după-amiaza aceea se bucură că o făcuse, pentru că se îndoia că ar fi putut să se îmbrace de unul singur cu atâta grijă. În ultimele două zile fusese răpus de o stare de melancolie, obsedat de gânduri cu Honor, amintindu-şi detalii chinuitoare din după-amiaza petrecută în salonul său.

Nimeni nu avea cum să-l ajute. Încă de la bun început fusese un mare neghiob, un idiot, căci nu ar fi trebuit niciodată să accepte să o ajute. Era un neghiob şi mai mare pentru că se îndrăgostise de ea, încălcând astfel regula lui numărul unu: să nu te crezi niciodată unul dintre ei. După o viaţă întreagă în care încercase să devină cineva, să fie recunoscut, învăţase să se ţină departe de înalta societate, să se protejeze în faţa lor.

Doar că, de data asta, făcuse o greşeală, îşi încălcase regula, se uitase în stânga şi în dreapta, şi astfel ajunsese să-şi distrugă viaţa. Totul se întâmplase atât de repede şi cu atâta uşurinţă. De îndată ce femeia aceea îndrăzneaţă şi frumoasă venise la el cu o provocare, regula lui se dusese pe apa sâmbetei.

Partea cea mai enervantă era că nu voia să o vadă pe Honor măritată cu vicarul acela blestemat. Nu voia să o vadă măritată cu nimeni. Ar fi vrut ca lucrurile să rămână exact la fel, să aibă ocazia de a rămâne în compania ei, să o audă venind cu fel de fel de idei nebuneşti menite să

provoace scandal în societate, să îl facă se uite că nu avea un nume, că îşi pierduse averea. Că era cine era.

Era o idee de-a dreptul absurdă. Şi una cât se poate de intensă.

Ca să complice şi mai tare lucrurile, o parte din el simţea că nu poate să aibă încredere absolută în Honor, cu toate că îi venea greu să o recunoască. Da, o iubea. Şi ceva îi spunea că şi ea îl iubea. Doar că era o femeie din înalta societate, care venise la el în încercarea de a-şi păstra averea şi poziţia în societate. În ciuda tuturor momentelor petrecute împreună, în ciuda sentimentelor puternice, de o parte şi de cealaltă, tot nu-i venea să creadă că ea ar fi fost în stare să renunţe la tot ca să fie cu cineva ca el. Sau că Beckington l-ar fi acceptat vreodată drept un soţ bun pentru ea. Şi, cu toate că exista o pasiune intensă între el şi Honor, ceva îl făcea să se întrebe dacă nu cumva… chestia aceasta dintre ei, chestia aceasta intangibilă şi intensă nu era nimic mai mult decât simplă plăcere pentru ea.

Cum ar fi putut să fie vorba despre altceva?

Ah, da, George trăia în agonie.

Doar că, în agonia aceea, era mânat de un gând iraţional – acela de a o ademeni pe Monica Hargrove. Îşi spuse că o făcea ca să o împiedice să nu-i facă viaţa şi mai amară lui Honor, pregătind posibili pretendenţi pentru ea. O voce în capul lui îi spunea că era ceva mai personal decât atât, căci adevărul era că în continuare era şocat că încercările lui de a o seduce pe tânăra debutantă nu avuseseră sorţi de izbândă. Un sărut. De asta avea nevoie. Un sărut pe buze, iar domnişoara Monica Hargrove avea să se topească. Într-un fel sau altul, tot urma să găsească o modalitate prin care să o cucerească.

Îmbrăcat ca un marinar în cinstea unui erou de război, George coborî scările atât de posac că menajera pe care o angajase Finnegan ca să facă curat sau ca să se culce cu ea – nici George nu ştia prea bine, se dădu la o parte din calea lui, ca o pisicuţă speriată.

Finnegan aştepta în foaier cu pălăria şi cu mănuşile lui George.

— Ce surpriză frumoasă, spuse el, cu o plecăciune. V-aţi pieptănat.

George înşfăcă pălăria şi mănuşile din mâna lui şi zise:

— Domnule Finnegan, spuse el, îndesându-şi mâinile în mănuşi, să ştii că azi s-ar putea să fie ziua când te dau afară.

— Prea bine, domnule, spuse Finnegan, grăbindu-se să deschidă uşa de la intrare.

*

Cu toate că era o zi mohorâtă, reşedinţa Burlington era ticsită, după cum era de aşteptat. Toţi oaspeţii iluştri se înghesuiseră în galerie, umăr la umăr, vocile lor răsunând cu ecou în tavanul înalt. George îşi spuse că avea să-i fie imposibil să o găsească în mulţimea aceea, dar încercă să se strecoare printre oameni, cerându-şi scuze că îi călca pe picioare sau că îi înghiontea, primind în schimb câteva priviri usturătoare.

Îl văzu mai întâi pe Sommerfield, a cărui burtă îi oferea ceva mai mult spaţiu. Lângă el, o zări pe Monica Hargrove, vizibil plictisită. George porni hotărât spre ea, încă neştiind cum să înceapă.

Domnişoara Hargrove întoarse capul şi, când îl văzu, îşi îndreptă spatele. I se păru nedumerită la început, după care îl privi încruntată. Care vasăzică, era ţâfnoasă? Avea el să se îngrijească de asta. George îşi făcu loc pe lângă un cuplu în drumul său spre domnişoara Hargrove, dar tresări când Honor apăru, brusc, în faţa lui.

— Domnule Easton, zise ea, luându-l de braţ.

George coborî privirea spre mâna ei pe braţul lui, atingerea aceea fierbinte care îi făcu pielea să ardă.

— Am putea să stăm puţin de vorbă?

— Nu acum, draga mea. Aş vrea să vorbesc puţin cu o altă femeie.

— George, te rog... Te rog, zise ea, cu zâmbetul pe buze, făcând un semn discret în dreapta ei.

George îi urmă privirea şi îl văzu pe Cleburne acolo.

— Domnule Cleburne, te rog să mă scuzi câteva clipe, spuse ea.

— Desigur. Bună ziua, domnule Easton, zise el, cu o scurtă plecăciune, după care făcu câţiva paşi în spate.

Dar nu se îndepărtă prea tare, băgă George de seamă.

George nu spuse nimic, dar Honor îl trase spre el.

— Cabot, mergi înapoi la pretendentul tău. Nu ai de ce să-ţi faci griji, nu am de gând să…

— Te implor să nu vorbeşti cu ea! îl întrerupse Honor, agitată. Nici măcar să nu te uiţi în direcţia ei. Gata, s-a terminat. Nu ar fi trebui niciodată să te implic în nebunia asta!

— Draga mea, deja nu mai e complotul tău. Ci al meu. Ţi-am spus că o să fac să fie bine.

— Nu am nevoie să faci nimic pentru mine. Nu vreau să repari nimic!

George rămase fără glas şi se uită lung la ea.

— De ce? Vrei să spui că, brusc, ai început să-l simpatizezi pe Cleburne?

— Nu! exclamă ea şi aruncă neliniştită o privire spre tânărul vicar. Nu despre asta este vorba. Pur şi simplu… dădu ea să spună, după care se ridică pe vârfuri, încercând să zărească ceva în spatele lui.

— Pur şi simplu ce? întrebă el.

Honor coborî din nou cu picioarele pe podea şi îşi muşcă limba.

George se încruntă, trecându-i prin minte fel de fel de scenarii.

— De unde timiditatea asta bruscă? Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt timidă, spuse ea, de parcă simpla idee o jigni teribil. Doar că mi-e teamă.

— De ce anume?

— De tine, recunoscu ea.

Ceva toxic începu să clocotească în George. Ceva îi spunea că acela era momentul în care urma să-i spună că îşi dăduse seama că nu putea să se implice în relaţia aceea,

nu acum când era disperată să găsească un soţ. George făcu un pas în spate şi zise:

— Bun, spune lucrurilor pe nume. Nu lăsa teama să te oprească.

— Te iubesc, zise ea.

George o privi uluit.

— Eşti chiar atât de şocat? îl întrebă ea, zâmbindu-le celor care treceau pe lângă el. Ei bine, Easton, e adevărat, te iubesc, din toată inima, zise ea, cu mâna la piept. Ce ai vrea să fac? Nu ar trebui să te iubesc, dar te iubesc. Nu vreau să seduci pe nimeni în afară de mine. Te vreau doar pentru mine. Vreau să fiu cu tine.

Niciodată în viaţa lui nu-şi dorise să audă cuvintele acelea mai mult decât acum şi, în acelaşi timp, nu-şi dorise niciodată în viaţă mai mult decât acum să nu o audă rostindu-le.

— Ce crezi tu că vrei e imposibil, i-o tăie el. De câte ori vrei să ţi-o spun?

Honor îl privi şocată, după care se întunecă la faţă, furioasă.

— De ce te încăpăţânezi să faci totul imposibil?

— Pentru că aşa e, răbufni el, nervos pe ea, în mod inexplicabil şi nescuzabil.

Şi el nutrea aceleaşi sentimente, în ultimele zile simţise fărâma aceea ruginită, nefamiliară de iubire, lucru care îl enerva la culme. Oricât de mult ar fi iubit-o, nu avea de gând să o păteze cu zvonurile acelea care circulau despre el. În plus de asta, nu avea nimic ce să-i ofere. Mai ales acum, după ce îşi pierduse corabia. Nu avea ce să-i ofere acestei stele strălucitoare din galaxia sa.

— Dar am crezut că… Mi-ai spus că ţii la mine. Că ţi-a fost dor de mine.

Văzu lacrimile din colţul ochilor ei. O mică dovadă de inocenţă din partea acelei tinere femei şi, dintr-un motiv sau altul, asta îl enervă şi mai tare pe George. Era atât de naivă, iar el o lăsase să fie aşa, ba chiar o încurajase, îi furase inocenţa.

— Honor, a venit momentul să accepţi viaţa aşa cum

e ea. Nu poţi să o schimbi după bunul tău plac.

Cuvintele lui părură să o rănească amarnic.

— După bunul meu plac? Crezi că eu îmi doresc să te iubesc? îl întrebă ea, fără să mai ţină seama de cei din jurul ei. Crezi că-mi face viaţa în vreun fel mai uşoară?

George simţi un junghi în inimă, răpus de atâtea emoţii, de atâtea lucruri pe care nu voia să le simtă. Îi privi chipul frumos, se uită în ochii unei tinere domnişoare de societate, care fusese învăţată să plutească prin saloane şi să pornească în căutarea unei partide bune, la fel de bine cum el fusese învăţat să nu tânjească după aşa ceva. Ea fusese învăţată să caute avere şi, mai presus de orice, o poziţie bună în societate.

Nu avea cum să iubească un bărbat ca el. Era de-a dreptul imposibil. Ideile ei naive despre iubire şi sacrificii nobile aveau să se risipească cu timpul.

Doar că, în clipa aceea, Honor reuşi din nou să-l ia prin surprindere. De parcă ar fi simţit îndoielile care îl frământau, îl apucă de braţ şi îi spuse:

— George, chiar te iubesc. Ştiu că nu mă crezi, dar te iubesc cum n-am crezut niciodată că aş putea să o fac. Te implor, spune-mi adevărul. Spune-mi că şi tu mă iubeşti. Te rog.

George fu cuprins de un atac de panică şi de o durere profundă, străveche. Se dezlipi din strânsoarea ei şi făcu un pas în spate.

— Domnişoară Cabot, îmi pare rău, dar nu pot să-ţi spun ceva ce nu este adevărat, zise el, după care făcu singurul lucru pe care ar fi putut să-l facă.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Dădu bir cu fugiţii. Aruncă o privire în jurul său, la mulţimea care îl înconjura, şi simţi cum pereţii începură să se strângă în jurul lui, simţi că nu mai avea aer. Ieşi din hol în aerul răcoros al zilei.

Nu aruncă nicio clipă o privire în urma lui. Nu avea de ce. Durerea din ochii ei era o imagine pe care nu avea să o uite niciodată.

Şi, pentru că plecă într-o manieră atât de dramatică, prizonierul originii sale şi al experienţelor proprii, pentru că

credea cu tărie că vicarul avea să fie o pereche bună pentru ea, spre deosebire de el, pentru că merse apoi în Southwark unde îşi petrecu tot restul zilei bând şi jucând jocuri de noroc, încercând cu disperare să-şi scoată din minte cuvintele ei, imaginea ochilor ei, din toate aceste motive, vestea morţii contelui de Beckington nu ajunse la urechile lui decât târziu în după-amiaza următoare.

Capitolul 28

Moartea se strecură în casa familiei Beckington când nici nu se aşteptau. În dimineaţa aceea, contele coborâse la micul dejun şi le întrebase surâzător pe fete ce planuri aveau pentru ziua respectivă, dojenindu-l pe Augustine când acesta îşi pierdu răbdarea cu Mercy, amintindu-i că era o simplă copilă.

Augustine se calmase şi schimbase subiectul spre recepţia organizată în după-amiaza aceea în cinstea lordului Stapleton, întrebându-se oare cineva avea să participe. Honor se întrebase cu voce tare dacă Grace dormea încă după ce îşi petrecuse seara la reşedinţa Chatham. Contele îi spusese că era, probabil, epuizată, doar fusese nevoită să suporte toată vorbăria lui Lady Chatham.

Prudence le povestise despre găinile doamnei Philpot, care se pierduseră în Grosvenor Square, şi începuseră cu toţi să râdă când le povestise cum biata femeie începuse să alerge după ele, cu rochia ridicată până la genunchi. Îl făcuse pe conte să râdă până rămăsese fără aer.

După micul dejun, Mercy se oferise să-i citească tatălui ei vitreg, singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată, dar el îi zâmbise drăgăstos şi o asigurase că îi ştia toate poveştile cu lupi care mănâncă oameni.

Când Honor îşi aminti de dimineaţa aceea, se gândi la mama ei, nu la conte. Mama ei stătuse la masă, lângă soţul ei, liniştită, cu ochii în farfurie. Oare simţise că moartea le

dădea târcoale? Sau alunecase din nou în lumea aceea în care se refugia din ce în ce mai des?

Mai era un lucru de care Honor avea să-şi aducă apoi aminte despre ultima oară când îl văzuse pe conte în viaţă. Când se ridicase de la masă, se aplecase să-l sărute pe obraz de la revedere. El o luase de mână şi îi spuse:

— Eşti o fată bună, draga mea. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună altfel.

El îi zâmbise, iar Honor începuse să râdă. Din ziua în care ea şi Monica se strecuraseră din biserică în timpul slujbei de duminică ca să se vadă cu doi băieţi, îşi tot spusese că era o fată bună. Şi nu fusese vorba de orice băieţi, ci chiar de grăjdarii însărcinaţi să se îngrijească de caii enoriaşilor.

— Cred că eşti singurul care crede asta. Dar am să fac tot posibilul să nu uit.

Contele o bătuse pe mână, după care îi dăduse drumul.

Honor ar fi dat orice să fie fata aceea bună pe care şi-o imaginase întotdeauna contele. Şi-ar fi dorit să fi fost o fiică mai bună pentru el, să fi petrecut mai mult timp cu el.

Înmormântarea lui fu plină de evenimente. Veni multă lume, urmară multe îmbrăţişări şi condoleanţe. Atâtea ritualuri şi atâta negru.

A doua zi după înmormântare, Grace plecă spre Bath.

— Nu pleca, o imploră Honor.

— Nu pot să rămân, îi spuse ea, tristă. Nu avem timp de pierdut.

Honor îşi luă la revedere de la Grace în dimineaţa aceea, cu o lungă îmbrăţişare. Îşi spuse că planul lui Grace avea toate şansele să eşueze, la fel ca al ei, şi că, în doar câteva săptămâni, urma să fie înapoi acasă. Doar că plecarea lui Grace i se păru ca o ultimă lovitură, ultima uşă care se închise în faţa vieţii pe care o trăise până atunci.

Honor ieşi în stradă, privind-o cum se îndepărtează în trăsură. Rămase apoi acolo, fără să-şi ia ochii de la drum, aşteptând, urmărind.

Nici ea nu ştia ce anume aştepta.

În dimineaţa aceea simţi un val de disperare. În doar câteva zile, pierduse cele mai importante persoane din viaţa sa. Contele. Pe Grace, sora ei cea dragă. Pe Easton.

Dezamăgirea era devastatoare.

*

Trecuseră deja două săptămâni de la moartea contelui, două săptămâni atât de îndurerate că Honor îşi pierdu pofta de mâncare, reuşind să mănânce ceva doar implorată de Hardy. Nu avea niciun sens. Honor ştiuse de la bun început de starea de sănătatea precară a contelui, crezuse că se pregătise emoţional pentru moartea lui. Cu toate acestea, nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru asta.

Absenţa lui se resimţea în toată casa. Augustine părea neliniştit în noul său rol, iar toţi servitorii erau abătuţi. Prudence şi Mercy obişnuiau să şuşotească între ele, iar hainele acelea negre le făceau să pară obosite.

Dar că Honor nu suferea doar din cauza morţii tatălui ei *vitreg.*

Plângea la fel de mult după George.

Dumnezeule, îi era atât de dor de el. Şi, în acelaşi timp, îl ura din toată inima. Sau, cel puţin, asta încercă să-şi spună. Refuzul lui redeschisese rănile acelea vechi, apăsătoare. Simţea ca şi cum retrăia coşmarul cu lordul Rowley. Refuzul lui o distruse şi, dacă domnul Cleburne nu ar fi fost într-atât de politicos cât să se ofere că o conducă acasă, probabil că ar fi leşinat la recepţie.

Nu-l mai văzuse şi nu mai auzise nimic de George din după-amiaza aceea îngrozitoare. Nu venise să le ofere condoleanţe, nu-l văzuse nici măcar la înmormântare, cu toate că cercetase zeci de chipuri, sperând să dea peste zâmbetul lui liniştitor. Doar că nu venise.

La adunarea de după înmormântare, prinse o discuţie între doi domni, despre război. Unul dintre ei zise că vasul lui Easton fusese dat dispărut, cel mai probabil fusese capturat de tâlhari sau se scufundase, iar unul dintre ei

spusese amuzat că acelaşi lucru se alesese şi de averea lui. Honor se întrebă dacă chiar îşi pierduse toată averea, dacă ajunsese în sapă de lemn. Cu toate că-l ura… şi-ar fi dorit să aibă cum să-l ajute.

Măcinată de durere, inima ei se transformase în praf. Simţea lucrul acela prăfuit, lipsit de substanţă din pieptul ei.

Într-o după-amiază cenuşie şi ploioasă, Honor plecă la plimbare cu Prudence, disperate să iasă din casă, iar Prudence îi povesti că o auzise pe Monica spunând că, cel mai probabil, aveau să se căsătorească în următoarele săptămâni, dar mama ei o corectase spunându-i că, cel mai probabil, aveau să fie nevoiţi să mai aştepte un an, aceasta fiind perioada de doliu pentru un conte.

— Poate în teorie, spuse Honor, gânditoare.

— Ce vrei să spui?

— Nu cred că Augustine o să reziste să stea fără ea un an întreg, spuse Honor. O să găsească el o modalitate. Şi chiar dacă ar fi să dureze un an, cât timp crezi că va trece până ca mama să înceapă să-şi dea din nou drumul la gură, cu vorbe la fel de nebune ca înfăţişarea ei? Pru, nebunia ei ne va afecta pe toţi. Singurul lucru care s-a schimbat cu adevărat e că ritualurile doliului aduc o nouă complicaţie în vieţile noastre.

— Nu aş vrea să spun asta, dar…

— Dar ce? întrebă Honor, încurajând-o să vorbească.

— Îmi fac griji pentru mama, zise ea. I-am auzit pe Augustine şi pe doamna Hargrove stând de vorbă.

Honor se înfioră.

— Pe doamna Hargrove? Sau pe Monica?

— Pe doamna Hargrove, repetă Prudence, aruncând o privire spre casa Beckington. Îi spunea că e îngrijorată în privinţa stării de sănătate a mamei şi, bineînţeles, Augustine a fost de acord cu ea. Şi apoi, doamna Hargrove i-a povestit despre un loc în St. Asaph care asigură îngrijiri pentru persoana aşa ca mama.

— În St. Asaph? întrebă Honor. Nu am auzit niciodată despre aşa ceva.

— Nici eu şi nici Mercy. Aşa că am căutat în atlas. Şi, vai de mine, Honor, am descoperit că e în Scoţia! Foarte departe de Londra, departe de orice!

Honor simţi cum i se opreşte inima în piept.

— Domnişoară Cabot!

Prudence şi Honor tresăriră amândouă şi aruncară o privire în jur. Domnul Cleburne traversă piaţa, îndreptându-se spre ele.

— Dumnezeule, bombăni Honor.

— Îmi cer scuze, le zise domnul Cleburne după ce ajunse în dreptul lor. Sper că nu vă deranjez. V-am văzut la plimbare şi m-am gândit să vin să vă ţin companie.

— Tocmai ce îi spuneam lui Honor că ar fi cazul să ne întoarcem acasă. Mama probabil că are nevoie de noi, zise Prudence.

— Dar sunt sigur că v-ar prinde bine puţin aer curat, spuse el, plin de speranţe, uitând probabil că aerul londonez nu era cel mai curat din lume.

— Pru, mergi să te îngrijeşti de mama, îi sugeră Honor.

Prudence se uită lung la ea, dar Honor îi făcu cu ochiul.

— Vin şi eu cât de curând alături de domnul Cleburne.

Odată ce Prudence se îndepărtă, Cleburne îi zâmbi lui Honor şi o invită la plimbare.

— Mulţumesc, domnişoară Cabot, zise el, mergând pe lângă ea, cu mâinile la spate. Sincer să fiu, mă bucur că avem ocazia să vorbim între patru ochi. Tragedia familiei tale m-a făcut să mai rămân în Londra, dar trebuie să mă întorc cât de curând în Longmeadow, la enoriaşii mei. Mi-am propus să plec de duminică într-o săptămână.

— Sunt sigură că enoriaşii tăi ţi-au simţit lipsa, zise Honor.

El îi zâmbi şi zise:

— Domnişoară Cabot, dă-mi voie să te complimentez. Ai dat dovadă de multă tărie în astfel de momente dureroase. Ai fost un adevărat sprijin pentru familia ta.

„Nici pe departe”, îşi spuse ea. Umblase fără noimă,

răpusă de durere.

— Domnişoară Cabot… începu să le spună. Domnişoară Cabot, am ajuns să te stimez foarte tare, spuse el, în cele din urmă.

Honor simţi un gol în stomac.

— Mulţumesc, domnule Cleburne, dar te rog să nu spui nimic mai mult, dat fiind că sunt în perioada de doliu şi…

— Tocmai din acest motiv trebuie să-ţi vorbesc, spuse el, cu toată sinceritatea, luându-i mâna. Honor coborî privirea. Îmi cer scuze, sunt prea îndrăzneţ? o întrebă el.

Honor îl privi şocată. Dacă ar fi fost vorba despre orice alt domn, ar fi izbucni în râs, căci o astfel de întrebare ar fi venit ca o glumă. Doar că Cleburne luă ezitarea ei drept teamă şi îi zâmbi, încercând să o liniştească.

— Domnişoară Cabot, nu ai de ce să-ţi faci griji. Sunt gata să-ţi protejez virtutea ca şi cum ar fi a mea. Încercam doar să te consolez.

Doar că lui Honor îi fugi gândul la noaptea ei alături de George. Prin comparaţie, Cleburne era un biet copil neştiutor.

Tăcerea ei îl nelinişti, era evident.

— Crezi că am putea să stabilim ceva, după perioada de doliu, bineînţeles? Vreau să fiu singur cu tine şi să-ţi spun că Sommerfield este încântat de idee. Ştiu că nu sunt un domn sofisticat de Londra, că nu semăn câtuşi de puţin cu ceilalţi potenţiali pretendenţi pe care i-ai avut înainte să ne cunoaştem, dar sunt un om bun, un bărbat cinstit şi promit să-ţi fiu alături toată viaţa.

Honor nu ştia ce să-i spună. Nu îndrăznea să-i spună adevărul despre sentimentele sale, de teamă să nu îl enerveze pe Augustine şi să nu-l rănească pe domnul Cleburne. Dar la fel de bine nici nu voia să-l încurajeze. Se desprinse din strânsoarea lui, încercând să-şi adune gândurile.

— Aş minţi să spun că această… discuţie vine ca o surpriză pentru mine, zise ea, iar bietul bărbat chiar se făcu roşu la faţă. Domnule Cleburne, nu este o decizie uşoară.

Trebuie să mă gândesc la mama şi la surorile mele.

— Desigur. Sunt bine-venite în Longmeadow.

— Poate că ţi-ai dat deja seama că mama mea nu se simte bine, zise ea, fără alte menajamente.

— Este de datoria mea creştină să ajut cu tot ce pot, spuse el, zâmbind.

Cum altfel? Honor încuviinţă, cu mintea în toate direcţiile, la George care îi spusese tare şi răspicat că iubirea dintre ei era „imposibilă”. Ar fi făcut bine că accepte cererea lui Cleburne, să accepte adevărul vieţii sale, întocmai cum îi spusese George să o facă, dar cu toate acestea... cu toate acestea nu reuşi să-şi ia gândul de la George.

— Ai putea să-mi acorzi câteva zile înainte să... stăm de vorbă?

Cleburne se arătă uşor dezamăgit de rugămintea ei, dar hotărî să nu se dea bătut şi zise:

— Da, desigur. Sunt multe aspecte de luat în calcul.

Cleburne o conduse spre casă, dar nu intră, spunându-i că era ocupat cu câteva vizite.

Honor urcă treptele, simţindu-şi picioarele şi inima grele, şi traversă coridorul lung, în drum spre camera mamei sale. Bătu uşor la uşă, iar Hannah nu întârzie să-i deschidă. Chiar în spatele ei, o văzu pe Mercy, cu mâinile întinse, exersându-şi paşii de dans, în timp de fredona o melodie.

— Cum se simte mama? întrebă ea, în şoaptă.

— La fel, domnişoară. Nu vrea să vorbească şi nu are poftă de mâncare.

Honor încuviinţă şi păşi în cameră. Mama ei era îmbrăcată în hainele sale de văduvă. Stătea la fereastră, cu privirea aţintită spre piaţă.

— Mamă? spuse Honor.

— Azi nu are chef de vorbă, spuse Mercy, cu o reverenţă.

Honor traversă camera şi o luă pe mama ei de mână. Aceasta tresări speriată, dar când întoarse capul spre Honor, îi zâmbi şi spuse:

— Draga mea.

— Eşti bine? Vrei să-ţi aduc ceva?

Mama ei nu mai spuse nimic, ci îşi îndreptă din nou privirea spre fereastră.

— Mercy, vrei tu să stai cu mama? o întrebă ea, în timp ce fata continuă să se învârtă, panglicile negre ale rochiei ei de doliu fluturând în urma ei.

— Când îmi voi putea relua lecţiile de dans? întrebă Mercy, învârtindu-se în cerc.

— După ce trece perioada de doliu pentru tatăl tău vitreg, răspunse Honor. Unde e Pru?

— Cântă din nou o melodie de jale la pian, oftă Mercy.

Exact cum îi spusese Mercy, Honor o găsi pe Prudence cântând o piesă tristă.

— Ai venit şi tu să-mi spui că nu mai cânt? o întrebă Prudence. A încercat şi Mercy deja să mă convingă să mă opresc.

— Nici prin cap nu mi-a trecut să fac asta, minţi Honor. Dar am nevoie de ajutorul tău. Vrei să stai cu ochii pe mama în seara asta?

— De ce? întrebă Prudence, oprindu-se din cântat. Unde te duci?

— Am ceva de făcut.

— Ce anume? insistă Prudence.

Doar că Honor nu avea un răspuns. Tot ce ştia era că nu avea să accepte refuzul lui Easton. Spre deosebire de experienţa ei cu Rowley, de data asta Honor era singură de sentimentele pe care Easton i le arătase şi nu avea de gând să renunţe fără luptă.

— Draga mea, ascultă-mă. Mă întorc până la lăsarea serii.

— În regulă, răspunse Prudence, după care începu din nou să cânte. Nu uita ce obişnuia să-ţi spună contele, că eşti o fată bună.

Honor făcu ochii mari.

— Mă crezi o simplă copilă, dar nu sunt, spuse Prudence, cu zâmbetul pe buze, cântând o gamă greoaie.

— Nu, Pru, nu eşti o copilă, răspunse Honor,

zâmbindu-i cu drag. Ai crescut mult prea repede.

— Grace m-a avertizat la plecare. Mi-a spus că cineva ar face bine să-ţi amintească din când în când că eşti o fată bună, altfel o să uiţi.

Honor începu să râdă. Ah, îi era aşa de dor de Grace!

— N-am să uit. Dar în după-amiaza asta trebuie să mă ajuţi.

— Aşa am să fac, răspunse Prudence, relaxată. Cum am făcut-o mereu, zise ea, zâmbindu-i surorii sale, după care îşi continuă cântecul. Fii cu băgare de seamă, Honor.

Honor ieşi din cameră, perfect conştientă de faptul că până şi copiii ajunseseră să-i spună să fie cu băgare de seamă.

Capitolul 29

Îmbrăcată cu pelerina şi cu gluga trasă pe cap, Honor îşi făcu drum spre Audley Street printre străduţe laterale şi grajduri. Se lăsase o ceaţă fină. Urcă în grabă treptele şi bătu la uşa lui George. I se păru că trecură clipe lungi şi sufocante înainte că uşa să se deschidă, în cele din urmă. În prag îl văzu pe domnul Finnegan, care o privi curios. Se aplecă uşor, încercând să-i zărească chipul pe sub glugă.

— Domnişoară Cabot? întrebă el, uluit.

— Da, am venit să…

Brusc, o apucă de mână şi o trase în casă, după care aruncă o privire pe stradă şi închise uşa în urma ei.

— Stai puţin, răbufni Honor, şocată, deja cât se poate de neliniştită. Ştiu că poate părea ciudat, dar e important să stau de vorbă cu domnul Easton. E cumva acasă?

— Da, răspunse, Finnegan, agitat.

— Atunci… ai putea, te rog, să-i spui că am venit să-l văd?

Finnegan oftă şi clătină din cap că nu.

Honor simţi un gol în *stomac.* Venise doar ca să fie refuzată. Din nou.

— Nu vreau să fiu eu cel care să-i spună că sunteţi aici. Domnişoară, cred că ar fi cel mai bine să audă de la dumneavoastră, spuse Finnegan, şi o conduse de la spate prin foaier. Apoi îi făcu semn spre un hol lung. Mergeţi până vedeţi o uşă verde, pe dreapta. E biroul lui, acolo o să-l găsiţi.

Honor îl privi nedumerită, după care îşi îndreptă privirea spre coridorul slab luminat.

— Nu crezi că ar fi bine să-l avertizezi?

— Dacă îi spun că aţi venit, se prea poate să scoată un pistol, spuse el, amuzat. O să înţelegeţi ce spun de îndată ce o să-l vedeţi. Nu uitaţi, uşa verde, îi reaminti el, dând să plece. Nu ciocăniţi, n-o să ajute la nimic. Intraţi pur şi simplu.

Honor îşi încleştă pumnul şi porni speriată de-a lungul coridorului. Găsi uşor uşa cea verde, iar când aruncă o privire spre foaier, nici urmă de Finnegan.

Honor întoarse privirea spre uşă. Îşi dădu gluga jos de pe cap, îşi aranjă părul şi se uită lung la clanţa de la uşă. Se gândi apoi la toate lucrurile pe care le făcuse, la toate riscurile pe care şi le asumase şi pe seama cărora se amuzase şi nu-şi aminti ca niciodată în viaţa ei să fi fost mai înfricoşată ca acum. Nici măcar în noaptea în care mersese în Southwark. Doar că, astă-seară, teama era paralizantă. Nu ştia cum urma să suporte un nou refuz din partea lui, dar nu avea de gând să se căsătorească cu Cleburne fără să audă mai întâi adevărul din gura lui. Fie o iubea, fie se folosise de ea. Trebuia să-i spună adevărul.

Apucă clanţa şi o întoarse uşor, dar deschise uşa doar puţin. Îşi strecură capul prin uşa întredeschisă şi aruncă o privire în cameră.

Focul din şemineu era singura sursă de lumină. Văzu creştetul capului lui George pe deasupra scaunului; stătea cu picioarele întinse pe un taburet. O mână atârna pe braţul scaunului, cu un pahar de coniac între două degete, lichidul arămiu strălucind în lumina delicată.

Păşi în birou şi închise uşa în urma ei.

— La naiba, Finnegan! răbufni el. Ţi-am spus să mă

laşi în pace. Chiar vrei să scot pistolul? Vino spre mine şi exact asta am să fac!

Honor îşi desfăcu pelerina şi o lăsă să-i alunece la picioare.

— Nu te furişa pe la spatele meu, zbieră George. Eşti cel mai jalnic valet din toată Anglia, ştiai? Numai Dumnezeu ştie ce-a fost în capul meu când te-am primit în casa mea.

Bestia din el ieşise la joacă, nu-i aşa? Honor îşi aranjă rochia şi făcu un pas spre el.

— Ar fi trebuit să te arunc în stradă, cum a făcut Lord Dearing. Şi să fi adus o capră în casa mea, nu putea să-mi facă atâtea necazuri ca tine.

Honor ridică din sprâncene. Finnegan i se păruse o persoană cât se poate de amabilă. Se opri chiar în spatele lui George, neştiind ce să spună. Nu mai reuşi să-şi amintească nimic din toate cuvintele cu care venise pregătite.

— Pleacă, mormăi George. Nu vreau să te aud. Nu vreau să te miros. Nu vreau mâncarea ta, vinul sau orice ai venit să-mi mai aduci şi de data asta. Am whisky şi coniac, nu am nevoie de altceva. Aruncă o privire în jur, ai să vezi la ce mă refer. Ei sunt prietenii mei.

— Nu sunt singurii tăi prieteni, spuse Honor.

George sări atât de repede în picioare la auzul glasului ei, că răsturnă taburetul. Se întoarse cu faţa spre ea şi făcu ochii mari când îi întâlni privirea. Se uită lung la ea, apoi aruncă paharul pe covor şi se năpusti asupra ei şi o luă în braţe, îngropându-şi chipul la gâtul ei, în părul ei.

— Dumnezeule, unde ai fost? îi şopti el.

Honor simţi o lacrimă alunecându-i pe obraz. Dacă nu ar fi ţinut-o atât de strâns în braţe, i-ar fi dat o palmă.

— Şi eu ar trebui să te întreb acelaşi lucru!

George începu să o sărute, să îi mângâie trupul, părul. O strânse cu putere în braţe, o sărută pătimaş şi o aduse la pieptul lui, parcă de teamă că avea să o piardă.

— Dumnezeule, cât de dor mi-a fost de tine.

Teama lui Honor fu înlocuită de dorinţă. Felul în care o ţinea în braţe, felul în care se uita la ea şi cum o săruta…

nu se simţise niciodată atât de dorită şi nu avea de gând să renunţe la el. Era gata să ia de la el tot ce se putea, până nu avea să fie prea târziu.

Erau atâtea de spus, dar cuvintele se pierdură în îmbrăţişarea aceea pasională. George se aşeză pe fotoliu şi o trase pe Honor după el. O sărută cu buze fierbinţi şi umede, pline de plăcere. Fiecare sărutare, fiecare mângâiere o făcea să-şi piardă minţile. Se agăţă de el, de braţele lui puternice, de pieptul lui, de căldura care radia din el.

Îi apucă faldurile rochiei şi i le ridică până în talie, după care o luă pe sus şi o aşeză pe mădularul său. Honor simţi fiori de plăcere pe şira spinării şi începu să-şi unduiască şoldurile, gemând de plăcere simţindu-i bărbăţia excitată frecându-se de interiorul ei delicat. Continuă să o sărute şi îi mângâie trupul, pieptul, sânii.

Honor uită de toate. Nu exista nimic altceva în afară de George. Ritmul mişcărilor o făcu să simtă fiori de plăcere, mânată de un val de afecţiune şi de dragoste pentru el, nevoia de a-l face fericit, de a-l satisface. Era ca şi cum ar fi fost amândoi îmbrăţişaţi de senzualitate, formând o barieră între lumea întreagă şi ea şi iubitul ei.

George continuă să-i exploreze trupul cu mâinile şi cu gura, savurând pielea fierbinte, purtând-o pe culmile extazului. Îşi înfipse degetele în părul ei, îi luă o şuviţă şi îşi mângâie chipul cu ea. Îşi lipi buzele de gâtul ei şi gemu de plăcere simţindu-i pulsul. Honor simţi cum i-o ia inima la goană, fără oprire.

George îşi dădu pantalonii jos, lăsându-i să alunece pe şoldurile şi pe coapsele lui musculoase, dezvelindu-şi mădularul excitat şi doritor. O luă din nou pe sus şi o aşeză pe el, ghidând-o.

O senzaţie puternică îi invadă coastele şi pântecele. Honor închise ochii şi lăsă capul pe spate în timp ce George începu să se mişte în ea, alunecând în sus şi jos, făcând-o să gâfâie de plăcere, în aşteptarea eliberării.

Îi prinse chipul între palme şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Femeie, nu poţi să-ţi închipui ce putere ai asupra

mea.

Ea îi dădu o şuviţă de păr de pe frunte şi îl sărută.

— Te iubesc, zise ea.

— Nu, spuse el, penetrând-o tot mai adânc, mişcând-o uşor ca să o pătrundă în totalitate.

— Te iubesc, repetă ea, cu încăpăţânare.

George gemu de plăcere şi îşi strecură mâna între ei, mângâind-o cu ardoare. Honor urmă ritmul trupului său, acceptându-l doritoare în ea. Îl apucă de după gât, sărutându-i buzele şi limba. Dorinţa ei pentru el era din ce în ce mai aprigă, mai fierbinte, purtând-o pe culmile plăcerii, departe de înţelepciune şi bună-cuviinţă. Îl călări cu patos, hotărâtă să simtă tot, să simtă căderea de pe cele mai înalte culmi.

El continuă să-i mângâie centrul plăcerii, alunecând tot mai adânc în ea, mişcându-se tot mai repede. O apucă apoi de bărbie şi zise:

— Deschide ochii.

Honor făcu întocmai şi îl privi în ochi chiar când o pătrunse cu sălbăticie, iar în clipa aceea simţi cum cade de pe munte, rostogolindu-se jos.

Se lăsă moale în braţele lui, dar el o prinse bine, continuând să o pătrundă, făcând-o să simtă tot, până la ultima picătură, purtând-o spre un climax exploziv care se sfârşi cu un strigăt gutural de plăcere la pieptul ei. Câteva clipe mai târziu, se prăbuşi în scaun, cu ea în braţe, încercând să-şi tragă suflul, cu obrazul lipit de obrazul ei. Inima îi bătea atât de tare încât o simţi în inima ei.

— M-ai distrus, nu pot fi cu un nimeni altcineva, îi spuse el. Doar cu tine, Honor.

Cuvintele acelea însemnau mai mult pentru ea decât plăcerea fizică pe care tocmai i-o oferise. Honor se ridică uşor, îi prinse chipul între palme şi îl sărută pe buze, fără să se grăbească.

El îi sărută obrazul, fruntea şi se mută uşor, ieşind din ea. Honor se aşeză în poala lui, cu capul pe umărul lui. Niciunul dintre ei nu spuse nimic, ci rămaseră cu privirile aţintite spre focul din şemineu, spre flăcările care dansau în

bătaia curentului.

Doar că Honor încă simţea cum îi clocoteşte sângele în vene. Probabil că o simţi şi el pentru că îi mângâie obrazul şi îi sărută fruntea.

— Cum de am ajuns să te iubesc aşa de mult? întrebă ea, uluită.

— Nu trebuie să mă iubeşti, îi zise el.

Honor se îndreptă şi îl privi uimită.

— Doar nu ai de gând să-mi spui din nou că e imposibil, nu? Dacă asta ai de gând să faci, ai face bine să-mi spui că nu mă iubeşti la fel de mult cât te iubesc eu pe tine.

El dădu să-şi ferească privirea, dar ea nu-l lăsă să o facă.

— Spune-mi, îi porunci ea. Spune-mi că nu mă iubeşti, şi o să plec şi n-am să te mai deranjez niciodată. Dar dacă chiar mă iubeşti, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune că e imposibil!

George se uită lung la ea. Apoi îi zâmbi şi spuse, strângând-o în braţe:

— La naiba! Eşti prea neînfricată pentru propriul tău bine. Nu am cum să neg, căci Dumnezeu mi-e martor că te iubesc. Te iubesc mai mult decât cred că poate duce sufletul meu.

Honor tresări fericită şi începu să-i sărute chipul. Felul în care se uita la ea, felul în care îi mângâia braţul o făcu să-şi dea seama cât de mult o iubea.

— Dar să nu mai vii aici. Dacă cumva te vede cineva…

— Nu mă interesează, spuse ea.

— Ei bine, pe mine mă interesează.

— De ce? Dacă te deranjează atât de tare, ar trebui să mă ceri în căsătorie şi să…

— Muşcă-ţi limba! mormăi el, posac. O ridică din poala lui şi se ridică în picioare, ridicând paharul de pe jos. Noul conte de Beckington nu va accepta niciodată să ne căsătorim şi, în plus de asta, vicarul e o alegere perfectă pentru tine, spuse el, îndreptându-se spre bufet.

Honor făcu ochii mari şi sări în picioare.

— Vicarul? exclamă ea, furioasă. De ce crede toată lumea că Cleburne e alegerea perfectă pentru mine? De unde ştiţi voi ce e mai bine pentru mine? Mă enervează teribil astfel de presupuneri, mai ales venind din partea ta.

George păru să regrete cele spuse şi ridică uşor mâna:

— Ai dreptate. Dar, Honor… draga mea… Beckington nu o să fie niciodată de acord. Sentimentele tale, sentimentele mele nu au cum să schimbe ce şi cine sunt eu. Nu schimbă cu nimic faptul că toată averea mea a ajuns la fundul mării.

Nu-i plăcea să-l audă vorbind astfel. Voia să fie un rebel, la fel ca ea, să creadă că erau meniţi să fie împreună, într-un fel sau altul.

— Vrei să spui că dragostea chiar nu contează?

— Ba contează, bineînţeles, spuse el, şi se apropie de ea, prinzându-i chipul între palme. Doar că nu îndeajuns, Honor. Nu în lumea în care trăim noi doi.

— De ce nu? întrebă ea, dezlipindu-se de el. Ce contează mai mult decât iubirea?

— Ştii prea bine. Influenţa. Banii. Ai trăit o viaţă de privilegii. Eşti bine-venită în orice salon din Londra. Hainele tale sunt de cele mai bună calitate, ai cei mai scumpi pantofi şi…

— Astea sunt doar lucruri, răbufni ea, nervoasă. Asta crezi tu despre mine? Că aş pune rochiile şi pantofii mai presus de iubire?

— Honor, cum ai putea să începi să înţelegi? Sunt lucruri de care ai avut toată viaţa parte şi, în clipa de faţă, sunt lucruri pe care eu nu pot să ţi le ofer.

— Dar nu îţi cer să…

— Ştiu, ştiu că nu mi-ai cerut nimic, îi spuse el, mângâindu-i obrazul. Dar eu nu am nimic să-ţi ofer. Am investit tot ce aveam, mai puţin casa aceasta, într-o corabie care a dispărut pe mare. Meriţi ceva mai mult decât mine. Draga mea, dragostea dintre noi nu a avut niciodată sorţi de izbândă. Trebuie să accepţi asta.

George refuza să o asculte şi se simţi cuprinsă de

disperare.

— De câte ori vrei să-ţi repet? Vreau să fiu cu tine toată viaţa, să dorm cu tine, să mănânc cu tine, să-ţi spun că nu ştii să dansezi şi că…

Dar George scutură din cap.

Honor simţi cum avea să-i frângă inima. Îl apucă de gulerul de la cămaşă şi începu să tragă de el.

— Nu am fost mai sigură de ceva în toată viaţa mea…

— Dumnezeule, îi spuse el, strângând-o în braţe, ca să se oprească. Apoi îi sărută creştetul capului şi zise: Nici eu. Doar că sunt mult mai multe lucruri la mijloc decât vrei tu să recunoşti. În adâncul inimii, ştii prea bine că spun adevărul. În adâncul inimii, ştii prea bine că Honor Cabot nu se poate căsători cu un bastard, cu afaceri dubioase. Într-o bună zi o să-mi mulţumeşti.

Honor se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— Poftim? strigă ea, furioasă. Nu-mi pasă dacă nu mai pun niciodată piciorul într-o sală de bal! George, tot ce ştiu e că te iubesc! Poate că tu nu mă iubeşti atât de mult precum pretinzi. Poate că m-ai făcut să cred asta doar ca să te poţi folosi de…

— Nu spune prostii! răbufni el.

— Atunci, de ce ţi-e frică? exclamă ea.

— Frică? repetă el, schimbându-se la faţă. Îi cercetă îndelung chipul, parcă încercând să zărească ceva… Dar ce? De ce avea bărbatul acela nevoie ca să o iubească la fel de mult pe cât îl iubea ea pe el? Brusc, George o apucă de braţe şi o trase spre el. Începu să o sărute, un sărut pasional şi posesiv. Apoi o strânse în braţe, odihnindu-i fruntea pe umărul ei.

Honor închise ochii, cu sufletul la gură.

— Nu te merit, şopti el.

— Nu e adevărat. Meriţi ce e mai bun pe lumea asta. Eşti fiul unui prinţ şi nepotul unui rege, meriţi să ai tot ce ţi s-a refuzat până acum.

— Nimeni nu crede asta, spuse el.

— Eu da, zise ea, ridicând privirea spre el. Eu o cred.

— Chiar aşa? întrebă el, cu o privire duioasă.

— Din toată inima.

— Dumnezeule, cât de mult pot să te iubesc, îi spuse el, oftând.

Honor simţi un zâmbet pe buze, simţi cum vorbele ei începură să lumineze întunericul care îi înconjura.

— Nu-mi zâmbi aşa, Cabot, o avertiză el. Nu am cum să ţin piept acestui surâs afurisit.

Asta o făcu să zâmbească şi mai tare. O iubea. Se apropie de el şi îi şopti:

— Ştiu.

Capitolul 30

Era adevărat. George era incapabil să-i spună nu acestei femei. Reuşi măcar să o convingă să se întoarcă acasă înainte să fie trimis cineva după ea şi mâncă tot ceea ce pregătise înfumuratul acela de Finnegan. Cu burta plină şi cu inima mai împăcată, se întrebă dacă exista cumva o cale prin care să spele ruşinea trecutului său, temerile lui cele mai mari despre locul său în lume, ca să găsească o cale prin care să fie cu femeie iubită.

Îşi imagină deja expresia de şoc şi groază de pe chiul lui Sommerfield, noul duce de Beckington, dacă s-ar fi dus să-i ceară mâna lui Honor.

Poate că, îşi spuse el, poate că dacă ar fi avut ceva măreţ cu care să-i impresioneze… un conac la ţară, bijuterii scumpe, ceva demn de consideraţia înaltei societăţi…

Trebuia să existe o cale, doar că nu reuşea nicicum să o găsească.

Răspunsul îi veni din pură întâmplare. Vrând să evadeze din plictiseala din Mayfair, se aventură în Southwark la cazinoul său preferat. Îşi spuse că ar putea să amâne să înceapă să vândă mobilierul din casă ca să-şi plătească cei câţiva servitori şi datoriile, dacă avea să reuşească să câştige câteva jocuri de cărţi. Gândi astfel mai

mult în glumă, căci nu era într-o situaţie chiar atât de disperată, încă. Până la finalul anului, fără niciun venit, avea să ajungă în sapă de lemn.

Şi, într-adevăr, în seara aceea câştigă cincizeci de lire în primul joc, primul episod fericit din ultimele două săptămâni, căci însemna că avea bani să-i plătească leafa lui Finnegan pe următorul an. Cu o pereche bună, reuşi să mai câştige două mâini. Viziunea sa faţă de viaţă începu să se lumineze. Simţi cum începe să-şi recapete avântul, încrederea în sine, puterea de a nu se opri în faţa obstacolelor.

Unul dintre domnii de la masa lui se retrase după ce pierdu alte zece lire şi fu ca şi cum cerul se deschise deasupra lui, luminându-i calea, căci locul liber fu ocupat de nimeni altul decât ducele de Westport.

Despre Westport se ştia că nu obişnuia să se învârtă în cercuri înalte.

La începutul jocului abia dacă scoase câteva cuvinte, dar nu se arătă deranjat de pălăvrăgeala domnului Randall Basingstoke, cel de-al treilea jucător. George nu prea plecase urechea la poveştile lui din seara aceea, dar în mijlocul mâinii în care George părea să câştige banii ducelui, Basingstoke făcu referire la proprietatea ducelui din Bedfordshire.

— Am avut ocazia să merg călare până acolo, spuse Basingstoke. Mi s-a părut pustiu.

Westport ridică privirea din cărţi şi se uită spre Basingstoke.

— Aşa e, e pustiu, are nevoie disperată de reparaţii.

— Aha, exclamă Basingstoke, de parcă tocmai ar fi aflat răspunsul unui mare mister. Înseamnă că e mult de muncă la ea, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunse ducele, relaxându-se puţin. Şi, sincer să fiu, nu am starea necesară să mă ocup acum de asta.

George îşi spuse că, la momentul respectiv, nici nu ar fi avut bani să o cumpere. Astfel de proprietăţi erau atât de decăzute că, de ce mai multe ori, mai mult te făceau să

pierzi bani. În clipa aceea, o idee încolţi în mintea lui. Un conac străvechi şi măreţ era exact lucrul de care avea nevoie. O proprietate respectabilă, demnă de Honor Cabot. Juca bine, norocul părea să fie de partea lui în seara aceea, în timp ce norocul ducelui era pe ducă. Dar dacă…

Dar dacă ar fi fost să crească miza?

Cum ar fi fost să joace pentru proprietate şi să câştige?

George îşi jucă cartea, în defavoarea ducelui.

— Pare mai mult o corvoadă decât o comoară, spuse el, uitându-se la Basingstoke care îşi cerceta cărţile.

Ducele îi aruncă o privire vicleană.

— Poate că da, spuse el, ridicând din umeri, după care mai lăsă câteva bancnote, ridicând miza.

George făcu şi el la fel şi puse cărţile pe masă. Avea trei popi.

— Domnule duce, nu ai vrea să facem acest pariu mai interesant? spuse el, amestecând cărţile.

— Interesant! zise Basingstoke, râzând. Sincer să fiu, nu mi se pare deloc interesant să continui să pierd bani.

George făcu abstracţie de cuvintele lui. La fel şi ducele.

— Ai ceva în minte? întrebă ducele.

— Am nevoie de o proprietate la ţară, spuse George, fără alte ocolişuri.

Ducele începu să râdă.

— Şi ce eşti gata să-mi oferi ca să facem jocul interesant pentru mine?

— Bani. Îndeajuns de mulţi bani cât să-şi remobilezi conacul.

Era un risc calculat. Dacă pierdea banii aceia, însemna să piardă tot ce-i mai rămăsese din averea sa.

Ducele îi făcu semn să împartă cărţile.

Basingstoke îşi mută privirea când la unul, când la celălalt, după care ridică mâinile.

— Îmi pare rău, eu mă retrag, spuse el, după care se grăbi să se ridice de la masă, lăsându-i pe duce şi pe George singuri.

George împărţi cărţile.

— Multă baftă! îi ură el.

Se duse repede vorba în cazinou că cei doi bărbaţi jucau pentru o proprietate, mai ales din gura lui Basingstoke. Şi, în primele două runde, George se arătă jovial şi încrezător. Reuşise să strângă o mică avere în seara aceea şi se simţea ca şi cum proprietatea era deja a lui. Easton Hall, aşa avea să o numească. Un monument dedicat celor născuţi din duci şi regi, dar lăsaţi să răzbească prin forţe proprii. Iată ce reuşise să facă. Iată cine reuşise să devină.

Dar, pe măsură ce din ce în ce mai multă lume începu să se adune în jurul lor, ceva îngrozitor începu să se întâmple: George începu să piardă. Spectaculos.

Începu în ruda în care miza era mai mare decât se simţea George pregătit să piardă. Un mic semnal de panică se declanşă în el şi, oricât de mult ar fi încercat să nu-l asculte, nu se putu abţine. Sentimentul de panică nu era ceva nou pentru George. Îl simţise de multe ori şi hotărâse să nu ţină seamă de el, să-l ignore, ştiind că, pentru a ajunge la victorie, trebuia să treci de acest disconfort. Tactica aceea funcţionase în repetate rânduri pentru el, dar poate că, în seara aceea, miza era prea mare.

Cu cât continuă să piardă, cu atât devenea mai disperat să câştige. Ducele jucă cu zâmbetul pe buze, simţind mirosul sângelui inamicului său. Începu deja să-i spună de unde avea să înceapă renovările.

Sentimentul de panică se amplifică, îl simţi ca un nod în gât, forţându-l să respire greu. În timp ce Westport se întinse la poveşti cu cunoscuţii săi adunaţi în jurul mesei, cu zâmbetul pe buze, George continuă să parieze.

Urmă o nouă mână şi chiar şi mai mulţi bărbaţi se adunară să-i privească, exclamând zgomotos la fiecare carte pe care o puneau pe masă. Brusc, George nu mai putu să ţină seama cărţilor care se jucaseră deja. Făcu fel de fel de calcule în minte, urmate de greşeli. Viitorul acela frumos pe care începuse să-l viseze pentru el însuşi începu să se năruiască la picioarele lui. Râsetele celor din jur,

batjocoritoare, la adresa lui, la adresa ghinionului său, începură să-i răsune în urechi. Se pierdu pe sine însuşi, pe tot ce devenise.

Şi, în cele din urmă, ajunse să piardă totul.

Capitolul 31

În dimineaţa aceea senină şi însorită, Honor îşi făcu planuri să meargă la cumpărături. Dacă tot urma să fie alungată din societate, era hotărâtă să arate impecabil.

Tocmai ce îşi punea mănuşile, când Hardy deschise uşa de la intrare, iar doamna Hargrove şi Monica păşiră în casă.

— Ah, Honor, bună dimineaţa! o întâmpină doamna Hargrove, după care îşi dădu boneta de pe cap şi i-o întinse lui Hardy de parcă ar fi fost acasă la ea. Încotro?

Honor îşi aranjă boneta neagră pe cap.

— Pe Bond Street.

Înainte să plece, citi nemulţumirea de pe chipul doamnei Hargrove. Pe neaşteptate, Monica o apucă de braţ şi o trase de lângă uşă.

— Trebuie să-ţi spun ceva, îi şopti ea, aruncând o privire spre Hardy.

— Ce anume? întrebă Honor, câtuşi de puţin interesată.

— Vreau să te ajut, îi şopti Monica.

Honor înlemni.

— Să mă ajuţi?

— Honor, ascultă-mă. Ştiu că nu eşti încântată de propunerea domnului Cleburne, dar sunt sigură că-ţi dai seama că e alegerea perfectă pentru tine. Şi o să-l pierzi dacă nu pui capăt zvonurilor.

Honor simţi cum i se opreşte inima în loc. Mama ei. În clipa aceea hotărî să facă apel la bunul-simţ al Monicăi, la prietenia veche de atâţia ani dintre mamele lor.

— Te rog, Monica, îi şopti ea, ştiind că în casa aceea şi

pereţii aveau urechi. Trebuie să-ţi dai seama cât de dificil este pentru mine. Pune-te în locul meu.

Monica se uită lung la ea.

— Tu însăţi ai încercat să mă pui în locul tău, fără sorţi de izbândă. Honor, eu sunt hotărâtă să mă căsătoresc cu Augustine şi ar trebui şi tu să te căsătoreşti! Mai aruncă apoi o privire agitată spre Hardy, după care o trase pe Honor în foaier. Ştii prea bine că trebuie să te căsătoreşti, şi nu pot să înţeleg de ce te împotriveşti. Ca prietenă, îţi recomand să ai grijă în compania cui stai, altfel o să rămâi fără nicio speranţă.

Honor dădu să se împotrivească, doar că nu reuşi să înţeleagă raţionamentul Monicăi.

— Poftim?

Monica îşi dădu ochii peste cap.

— Nu e cazul să faci pe nevinovata, cel puţin nu cu mine. Nu ai fost niciodată nevinovată sau neştiutoare.

— Şi nu aş face-o niciodată, mai ales faţă de tine. Dar am fost prea preocupată cu plecarea surorii mele şi cu moartea tatălui meu vitreg că să-mi dau seama la ce şi la cine te referi.

— Pentru numele lui Dumnezeu! La Easton, la cine altcineva?

De data aceasta Honor simţi cum i-o ia inima la goană şi şi-o imagină pe Monica pe stradă, urmărind-o în timp ce intra în casa lui Easton.

— Ce are de-a face cu el? întrebă ea, pe un ton care se voia a fi relaxat.

Monica făcu ochii mari şi o privi uluită.

— Vrei să-mi spui că nu ştii?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

— Că a încercat să câştige o proprietate şi că a eşuat.

— O ce?

— O proprietate la ţară. Montclair Abbey, mai exact. A încercat să o câştige de la ducele de Westport la masa de cărţi sau ceva de genul. Doar că nu a reuşit să câştige şi, mai mult decât atât, umblă vorba că a pierdut absolut tot.

Vestea aceea îi luă pământul de sub picioare. Ce se

întâmplase? De ce făcuse ceva atât de nesăbuit?

— Nu pot să cred, zise ea, scuturând din cap.

— Ba să crezi, draga mea. Au fost mai mulţi martori prezenţi. Nu aş vrea să-ţi pătezi reputaţia din cauza lui. Cât despre domnul Cleburne… ei bine, nu ai ce să-i reproşezi. Gândeşte-te bine la asta. Zvonurile au ajuns şi la urechile lui, şi ar fi bine să-l linişteşti, spuse ea, după care îi zâmbi încercând să o liniştească şi îi dădu drumul. Chiar încerc să te ajut, să ştii, mai zise ea, după care se îndepărtă.

Honor rămase în urma ei.

Hotărî să nu mai plece la cumpărături şi îl trimise pe Foster cu o scrisoare acasă la Easton, pe Audley Street. Aşteptă nerăbdătoare în foaier întoarcerea băiatului, iar când acesta veni, îl întrebă:

— Ai adus un răspuns?

Foster clătină din cap şi îi întinse scrisoarea scrisă de ea.

— Domnul Easton a trimis-o înapoi fără să o deschidă.

Roşie în obraji, Honor înşfăcă scrisoarea din mâna lui.

— Aşa zici că a făcut? întrebă ea, nervoasă, după care făcu stânga împrejur şi porni furioasă pe scări.

În după-amiaza următoare, Honor ieşi pe uşa principală şi traversă piaţa, în drum spre Audley Street. De data asta nu avea de gând să o ia pe străduţe laterale sau prin grajduri. Urma să se oprească la uşa lui şi să îi ceară să o primească. Nu avea cum să o refuze.

Doar că nu fu George cel care o refuză, ci Finnegan. Măcar avu bunul-simţ să se arate mâhnit de faptul că nu o lăsă să intre.

— Domnule Finnegan, spuse Honor, încercând să pară inocentă şi tristă. Doar nu ai de gând să mă laşi la uşă şi să îmi refuzi intrarea în văzul lumii, nu-i aşa?

— Doamnă, nu aş vrea să o fac, spuse el, mohorât. Doar că domnul Easton se încăpăţânează să nu vă lase să intraţi, la fel de mult cum vă încăpăţânaţi şi dumneavoastră să o faceţi.

— De ce? întrebă ea, lăsând masca inocenţei deoparte. Ce i-am făcut?

— Domnişoară Cabot, nu mi-a spus nici mie nimic. Dar bănuiesc că, din clipa în care i-aţi zâmbit, şi-a pierdut minţile.

— Pentru că i-am zâmbit…

— O zi bună, domnişoară Cabot! întoarceţi-vă, vă rog, acasă înainte să mai circule şi alte bârfe.

Honor îl încolţi cu privirea.

— Domnule Finnegan, Londra nici măcar n-a început bine să bârfească, zise ea, după care îi întoarse spatele şi porni pe scări, trecând pe lângă doi domni care se uitară uluiţi la ea.

Cum îndrăznea să-i facă una ca asta? Cum?

Honor era atât de nervoasă că refuză să ia ceaiul. Începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, în timp ce Prudence se aşeză pe divan, cu ochii la ea, iar Mercy începu să-i caute prin bijuterii, probându-i pandantivele şi brăţările.

— De ce eşti aşa agitată? întrebă Prudence, curioasă. S-a întâmplat ceva?

— E greu de explicat, spuse Honor, sperând din tot sufletul ca surorile ei să găsească mai repede altceva de făcut şi să o lase în pace. Dumnezeule, cât de dor îi era de Grace!

— Ai putea să încerci să ne explici, sugeră Prudence.

Honor se întoarse cu faţa spre ele şi zise:

— Vrei să ştii ce mă supără, Pru? Bun, atunci am să-ţi spun. Sunt îndrăgostită până peste cap de un bărbat pe care înalta societate nu vrea să-l accepte şi cu care Augustine n-o să mă lase niciodată să mă căsătoresc. Am reuşit să-ţi răspund la întrebare?

Prudence rămase cu gura căscată. Dar nu şi fără glas.

— Chiar trebuie să ai permisiunea lui Augustine?

— Bineînţeles că da, mormăi ea. El e cel care se ocupă acum de zestrele noastre.

Urmă un schimb de priviri între Prudence şi Mercy.

— Şi care ar fi cel mai rău lucru care ţi s-ar putea întâmpla dacă te căsătoreşti cu el? Să-ţi pierzi zestrea? întrebă Prudence.

Grace era mult mai pricepută decât ea să le explice

surorilor lor astfel de lucruri. Aşa că încercă din nou:

— Dacă nu mă căsătoresc cu cineva din aristocraţie, îmi voi pierde zestrea. Mai mult decât atât, fără un soţ cu resurse financiare, nu voi avea bani să vă prezint pe tine şi pe Mercy în societate şi, atunci, cine o să vrea să se căsătorească cu voi? În plus de asta, mai e şi povestea cu mama, zise ea. Cred că vă daţi şi voi seama că, având în vedere... problemele mamei, nu o să fie uşor să vă găsim un soţ bun.

— Nu mă interesează, spuse Mercy, ridicând din umeri. Nu vreau să mă căsătoresc. Vreau să plec pe mare, în căutare de fantome.

Honor îşi dădu ochii peste cap.

Prudence, în schimb, se ridică de pe canapea şi îşi duse mâinile la piept, iar în clipa aceea semănă izbitor de mult cu Grace.

— Dacă vrei să ştii ce cred eu...

— Nu acum...

— Cred că ar trebui să te căsătoreşti cu cel pe care îl iubeşti şi să nu ţii cont de restul.

Honor o privi şocată.

— Chiar dacă asta înseamnă că nu vei putea să-ţi faci debutul în societate? Chiar dacă asta însemnă că niciun domn respectabil şi cu avere nu te va cere în căsătorie?

— Dacă e adevărat ce spui tu, nu voi fi obligată să găsesc o partidă bună, nu-i aşa? O să fiu liberă să mă căsătoresc cu oricine vreau eu.

Prudence avea şi ea dreptate, îşi spuse Honor. Cu toate acestea, dădu din cap că nu.

— Nu pot să-i fac asta mamei.

— Honor, nu fi prostuţă. Domnul Easton nu o să refuze să se îngrijească de ea, nu-i aşa?

— Mie chiar îmi place de el, spuse Mercy. Îi plac poveştile cu fantome. I se par amuzante.

— De unde... de unde ştiţi? întrebă Honor, şocată.

— Honor, fii serioasă, oftă Prudence, după care întinse mâna spre sora ei cea mică şi spuse: Hai, Mercy. Honor vrea să fie singură, fără copii enervanţi.

— Pru! exclamă Honor, în timp ce Mercy o urmă ascultătoare pe Prudence.

Doar că era prea târziu. Surorile ei ieşiră din cameră, lăsând-o singură cu durerea ei.

Preţ de o jumătate de oră.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva mai tare. Cum îndrăznea Easton să o dea uitării? Îşi luă pelerina, hotărâtă. Dacă nu avea de gând să o lase să intre în casa lui, avea să-l aştepte să iasă, în stradă. Chiar dacă asta însemna că petreacă toată noaptea acolo. Grace avea dreptate. Honor putea să fie foarte încăpăţânată când îşi punea ceva în minte, iar Dumnezeu era martor că, de data asta, îşi pusese ceva în minte.

Capitolul 32

Deja începuse să burniţeze când George opri în faţa casei călare şi descălecă. Vremea, îşi spuse el, era la fel de mohorâtă precum viitorul său. Tocmai se întorsese de la biroul lui Sweeney şi acceptase în cele din urmă inevitabilul. Corabia lui era pierdută pe mare. Bărbaţii pe care îi trimisese la drum cu averea şi cu speranţele sale erau, fără îndoială, la fundul mării.

Pierduse totul, inclusiv sufletul pătimaş.

Descălecă şi aruncă hăţurile prin inelul de fier. Urcă scările, deschise uşa şi păşi în casă, după care îşi dădu jos mantia şi i-o întinse lui Finnegan.

Doar că acesta refuză să o ia.

— Ce e? îl întrebă George, uitându-se lung la el.

— Chiar aveţi de gând să o lăsaţi să stea în ploaie? zise Finnegan, încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Pe cine? întrebă George.

— Ştiţi prea bine pe cine, răspunse Finnegan, după care îi întoarse spatele şi ieşi din foaier.

George se întoarse spre uşă, o deschise şi aruncă o

privire pe stradă. Şi atunci o văzu pe Honor, peste drum de casa lui, cu o umbrelă în mână.

Era de-o încăpăţânare fără margini, iar George deja începuse să se sature. Ieşi pe uşă şi porni nervos spre ea.

— Honor, du-te acasă! o certă el.

— Nu până nu îmi explici ce anume te-a făcut să te răzgândeşti peste noapte!

— Ce vrei? zbieră el, reuşind să o sperie într-atât de tare cât să facă un pas în spate. Nu ţi-a ajuns că am pierdut tot în încercarea de a câştiga o proprietate pentru tine? Da, Cabot, ai auzit bine, o proprietate. Era menită să fie o consolare pentru tine când urma să-ţi spun că nu-ţi împărtăşesc sentimentele.

Honor rămase cu gura căscată, cât se poate de şocată.

— Te miră să auzi asta? Inima ta de debutantă chiar îşi imaginează că orice bărbat care-i iese în cale o să cadă la picioarele ei? Chiar ai crezut că o să te cer de soţie? Nu, draga mea, nu am avut niciodată de gând să o fac. Nu mai am nevoie de tine, aşa că poţi să treci mai departe la următorul tău pretendent. Dar ai grijă pe cine alegi, să fie cineva care să te poată ţine în puf, cineva pe care să-l poţi dirija după bunul tău plac.

Honor rămase fără glas, dar ochii ei albaştri era plini de şoc şi durere. George nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut să rostească astfel de cuvinte cuiva, cu atât mai puţin lui Honor. Se îndrăgostise de ea din clipa în care se aşezase în faţa lui la masa de joc, reuşind să câştige o sută de lire de la el. Doar că nu putea să fie cu ea, mai ales acum.

Şi nu avea de gând să se facă responsabil de ruina ei.

Doar că Honor era atât de teribil de încăpăţânată, că nu avea altă variantă decât să-i spună toate aceste cuvinte.

— Poate că ar trebui să-ţi spun şi eu ce vreau de la tine, zise el, nervos. Vreau să mă laşi în pace, ai înţeles? Ai avut dreptate. M-am folosit de tine şi acum vreau să dispari din viaţa mea. Chiar ţi-ai închipui că o să devin un bărbat respectabil doar pentru că ai hotărât tu să te împrieteneşti cu mine? Adevărul e că sunt un bastard căruia îi place să

joace cărţi şi mi-a făcut plăcere să câştig tot ce am câştigat de la tine. Dar asta a fost tot, aşa că du-te să te măriţi cu vicarul tău şi lasă-mă în pace, spuse el, după care îi întoarse spatele, pornind hotărât spre uşă.

Urcă în fugă scările, intră în casă şi trânti uşa după el. Finnegan apăru de după colţ, iar George îl împunse cu degetul.

— Te omor. Nu îndrăzni să scoţi o vorbă sau jur să te fac bucăţi cu mâna mea.

Urcă apoi treptele spre camera sa, în grabă. Dădu buzna în încăperea întunecată, se duse la fereastră şi trase draperiile.

O văzu în continuare acolo, în ploaie, cu faţa spre uşă. Şi, chiar şi de la distanţa aceea, îi văzu pieptul ridicându-se şi coborând, încercând disperată să-şi tragă răsuflarea. Rămase cu privirea aţintită asupra ei şi, în cele din urmă, ea se întoarse şi porni la pas.

Îşi simţi inima sfărâmându-se în piept, simţi cum căzu în bucăţele la picioarele lui. Nu se simţise niciodată atât de amorţit, atât de inutil, atât de crud. Plecă de la fereastră şi îşi înfipse pumnul în perete, auzind osul pocnind.

*

George Easton nu era doar un dansator teribil, ci şi un actor la fel de teribil. Şi era un mare prost dacă îşi închipuise vreo clipă că Honor avea să-l creadă.

Ei bine… mai puţin partea cu pierderea averii.

În schimb, îl credea în stare să încerce să câştige o casă pentru ea. O casă! Inima i se umplu de bucurie doar la gândul acela.

În ciuda şocului iniţial, drumul spre casă fu ocazia perfectă să îşi limpezească gândurile, ba chiar intră în reşedinţa Beckington cu zâmbetul pe buze, imaginându-şi-l deja pe George nervos, cu paharul de coniac în mână, fără îndoială, încercând să se convingă că făcuse un lucru nobil încercând să o elibereze.

Era atât de pierdută în propriile gânduri, că nici măcar

nu îl observă pe domnul Cleburne în foaier.

— Domnişoară Cabot! zise el, cu voce tare.

— Ah! Domnule Cleburne! spuse ea, lăsându-şi umbrela în suport. Nu te-am văzut.

— Mă bucur să te văd. Mâine-dimineaţă plec spre Longmeadow.

— Ah, e deja… aşa curând? îl întrebă Honor, încercând să-şi amintească discuţia lor.

— Da, aşa curând, spuse el, cu zâmbetul pe buze. Dacă nu te deranjează… Dacă nu te superi, mi-ai plăcea să stăm puţin de vorbă, între patru ochi.

Honor înlemni. Nu se simţea pregătită să îi asculte cererea în căsătorie, nu era pregătită să-i dea un răspuns.

— Dacă nu te deranjează, repetă el.

— Ah, dar… sunt udă până la piele, zise ea.

— Poate dacă-ţi dai pelerina jos.

O prinse la înghesuială. Honor nu se grăbi să-şi dea pelerina jos şi rămase doar în rochia uscată. Îi zâmbi când întinse mâna după pelerina ei şi i-o puse în cuier. Apoi îi făcu semn spre coridorul care dădea în salonul cel micuţ, acolo unde Honor încercase pentru prima oară să îl instruiască pe George în arta de a o seduce pe Monica.

Odată ajunşi în salon, domnul Cleburne îi făcu semn să ia loc, în timp ce el rămase în picioare, cu mâinile la spate, cu privirea plecată. Rămase astfel preţ de câteva clipe, parcă rostind o rugăciune, după care ridică privirea şi zise:

— Domnişoară Cabot, aş vrea să încep prin a-ţi spune că am o părere foarte bună despre tine…

— Ah, domnule Cleburne, spuse Honor, ridicându-se brusc în picioare, îndreptându-se mai întâi spre bibliotecă şi apoi spre şemineu, nesigură pe picioare, cu mâinile cuprinzându-şi talia.

— Te rog să mă asculţi, zise domnul Cleburne. Nu e niciun secret faptul că familia ta îşi doreşte să ne căsătorim…

Honor se sprijini cu o mână de poliţă, încercând să se hotărască ce să îi spună.

— Doar că, în situaţia de faţă, nu pot să te cer în căsătorie.

— Ah, domnule Cleburne, apreciez nespus… dădu ea să spună, căci avu nevoie de câteva clipe să înţeleagă ce tocmai de întâmplase. Ridică brusc capul şi îşi îndreptă privirea spre el. Poftim?

— Te rog să nu te superi pe mine, se grăbi el să adauge.

— Să mă supăr?

— Am avut timp de gândire, spuse el, şi am ajuns la concluzia că nu ne potrivim.

Honor nu-şi închipuise nici măcar o clipă că domnul Cleburne ar putea alege să nu o ceară în căsătorie.

— Nu aş vrea să… să te rănesc în vreun fel, spuse el, încercând să-şi găsească cuvintele, doar că tind să cred că ar fi o mare greşeală.

Honor era atât de surprinsă, atât de uşurată, că începu să râdă în hohote, ca o nebună. Brusc, îşi duse mâna la gură.

Domnul Cleburne zâmbi şi zise:

— Speram să fii în asentiment.

— Îmi cer scuze, domnule Cleburne, sunt sigură că vei fi un soţ minunat…

— Iar tu o soţie minunată…

— Dar ai dreptate, nu ne potrivim.

Honor izbucni din nou în râs, atât de uşurată.

— Mi s-a părut că nu erai încântată de idee, doar că Sommerfield a fost destul de insistent.

— Augustine? Sau domnişoara Hargrove? întrebă Honor, schiţând un zâmbet.

— Lordul Sommerfield. Înţeleg că familia domnişoarei Hargrove e nerăbdătoare să vă vadă pe toate la casele voastre, dar fratele tău vitreg ţine foarte mult la tine. E de părere că ai suferit mult după lordul Rowley şi că asta te-a făcut să-ţi pierzi încrederea în bărbaţi.

Honor făcu ochii mari. Ce şiret din partea lui Augustine.

— Aşa este, recunoscu ea. E adevărat, am suferit, dar

a fost din vina mea. Şi simt că mi-am găsit din nou încrederea în mine, spuse ea, ducându-şi mâna la inimă, râzând uşurată. Nu poţi să-ţi închipui cât de teamă mi-a fost de clipa aceasta…

— Şi mie, mărturisi el, coborându-şi privirea. Am ajuns să ţin în mod deosebit la o tânără domnişoară din parohia mea.

— Ah, exclamă Honor, cu zâmbetul pe buze.

— Dar când binefăcătorul tău îţi sugerează o căsătorie, nu poţi să ignori o astfel de cerere, spuse el, rânjind.

— Aşa este, răspunse Honor, zâmbind. Înţeleg pe deplin.

— Dar tu, domnişoară Cabot? Există cineva în viaţa ta?

În clipa aceea Honor îşi aminti de Easton, de chipul lui obosit, de cearcănele din jurul ochilor.

— Da, mărturisi ea, timidă. Dar aştept să-şi dea şi el seama de asta.

Cât de diferite erau sentimentele ei faţă de George prin comparaţie cu ce simţise faţă de Rowley. De data asta, erau sentimente mult mai intense, mult mai complexe. Şi era sigură că şi sentimentele lui Easton erau la fel de puternice. Păcat că nu avea curajul să le mărturisească!

Domnul Cleburne începu să râdă.

— Sunt sigur că o să-şi dea seama.

— Domnule Cleburne, ce părere ai? Ai renunţa la toate acestea, zise ea, făcând semn spre camera opulentă în care se aflau, pentru iubire?

— La toate acestea? întrebă el, aruncând o privire în jurul său. La ce te referi? La cărămidă şi la beton?

„Exact”, îşi spuse Honor, zâmbind.

— Ceva de genul.

— Eşti o femeie frumoasă, cu un suflet mare, domnişoară Cabot. Îţi urez multă fericire în viitor. Vrei să mergem să-i explicăm şi fratelui tău decizia noastră?

— Aşa mi s-ar părea normal, spuse ea, luându-l de braţ.

*

Nu Augustine fu cel care acceptă cel mai greu situaţia, după cum şi-ar fi închipuit Honor, dat fiind faptul că petrecuse atât timp să încerce să-l convingă că Honor era soţia perfectă pentru el, ci chiar mama Monicăi. Se enervă teribil, după care luă micul salon la pas, în timp ce Monica şi fraţii ei rămaseră cu ochii pe ea, în vreme ce ea continua să mormăie toate lucrurile care nu-i plăceau la Honor Cabot.

Lista era mai lungă decât şi-ar fi putut închipui Monica.

Cât despre Monica, deja nu mai avea putere să se împotrivească. Era fericită alături de Augustine, siguri de afecţiunea unuia faţă de celălalt. Ajunsese să-şi dea seama că nu o deranja ca surorile Cabot să rămână în preajmă.

— Nu e un lucru chiar atât de rău, spuse Monica, încercând să o liniştească pe mama ei. Cineva tot o s-o ceară în căsătorie.

— Nu înainte să arunce pe apa sâmbetei averea fratelui ei vitreg! Sincer, Monica, chiar nu cred că-ţi dai seama cât de greu o să fie să găseşti patru soţi cu o mamă nebună la mijloc.

— Mamă! exclamă Monica, aruncând o privire agitată spre fraţii ei, care nu erau cunoscuţi pentru talentul lor de a ţine un secret.

— Ei bine? întrebă mama ei, nervoasă. E ceva în neregulă cu ea. E evident. Nimeni nu o să vrea să aducă un nebun în familie, nu-i aşa? O să stea pe capul tău toată viaţa.

Monica ieşi în după-amiaza aceea din salon cu un nod în gât.

Sentimentul acela nu o părăsi nici în următoarele două zile, când îi auzi pe mama şi pe fratele său complotând să salveze averea Beckington. Cum de fusese aşa de oarbă până atunci? Cum de nu-şi dăduse seama că entuziasmul lor faţă de căsătoria ei cu Augustine nu avea

nimic de-a face cu fericirea ei, ci cu averea familiei Beckington?

Honor avusese mare dreptate să fie cu băgare de seamă în preajma ei. Monica chiar crezuse că mama ei îi voia binele, dar visase doar la conexiuni şi la avere, la fel ca toată lumea din Londra. Honor măcar îşi dorea ceva pur. Iubire. Cum altfel să explice interesul ei faţă de Easton?

Acesta fusese motivul pentru care, de îndată ce auzi chiar a doua zi de la Augustine că Easton juca disperat la cazinou seară de seară, încercând să-şi recupereze averea pierdută, hotărî să-i spună lui Honor. Doar că, de data aceasta nu i-o spuse ca să o avertizeze să se ţină departe de el. Ci pentru că spera ca Honor să găsească o cale prin care să-l ajute.

Căci, adevărul era că Monica ajunsese să-l aprecieze pe şarmantul George Easton.

Capitolul 33

Honor rămase imediat în gardă atunci când Monica veni să-i vorbească la ceaiul organizat de Lady Barclay, ca să-i povestească despre încercările disperate ale lui George la masa de jos.

— De ce-mi spui toate astea? o întrebă ea, neîncrezătoare.

Monica ridică din umeri şi zise:

— M-am gândit că poate ai vrea să ştii.

Nu era nimic în expresia de pe chipul Monicăi sau în comportamentul ei ca să-i de altceva de bănuit. Doar că Honor deja nu mai reuşea să înţeleagă motivaţiile Monicăi. Era ca şi cum vechea ei prietenă se schimbase peste noapte. Devenise mai amabilă, mai deschisă faţă de Honor şi de surorile ei. Şi mai ales faţă de mama ei.

— Şi ce ai vrea să fac? întrebă Honor, frustrată la aflarea veştilor.

— Nu ştiu, răspunse Monica. Dar dacă e să aibă

cineva o soluţie, tu eşti aceea, zise ea, cu zâmbetul pe buze, după care se întoarse la prietenele ei.

Honor rămase neîncrezătoare în intenţiile Monicăi, doar că, mai târziu, la acelaşi ceai, o auzi pe Lady Vickers vorbind despre Easton. Amuzându-se pe seama lui, mai exact. Se părea că lordul Vickers fusese şi el prin cazinourile din Southwark şi fusese martor la cum i se refuzase intrarea lui George pentru că nimeni nu credea că avea cum să-şi achite datoriile.

— Nu e adevărat, spuse Lady Stillings. Chiar a reuşit să câştige o mare sumă de bani de la soţul meu cel neghiob.

Celelalte doamne începură şi ele să chicotească.

Câteva zile mai târziu, Honor nu reuşi să-şi scoată din minte povestea aceea. După o lungă noapte albă, se trezi ştiind exact ce putea să facă să îl oblige pe Easton să accepte adevărul şi să nu-şi mai piardă toţi banii. Era un împătimit al jocurilor şi nu avea să ofere niciodată de bunăvoie ceva atât de personal cum o făcuse ea, oferindu-şi trupul şi inima. De asemenea, îl cunoştea îndeajuns de bine cât să ştie că trebuia să-şi dovedească lui însuşi că merita să fie fericit.

Odată ce Honor îşi dădu seama de asta, ştiu exact ce avea de făcut. Însemna să-şi asume un risc enorm, unul care avea toate şansele să-i ruineze viitorul. Doar că Honor nu fusese niciodată genul care să se ascundă în faţa riscurilor şi, dacă avea dreptate, avea toate şansele să-şi câştige fericirea. Iar dacă se înşela, ei bine... Urma să ajungă în St. Asaph, alături de mama ei. Nu avea să-şi mai găsească locul în societate şi niciunde altundeva. Nu-i păsa ce urma să se aleagă de ea.

În seara aceea se îmbrăcă cu rochia albastră pe care o purtase cu boneta pe care o comandase Monica şi o chemă pe Prudence în camera ei să o închidă la nasturi.

— Unde te duci? o întrebă Prudence. Nu cred că ai voie să porţi ceva atât de colorat, nu? Doar negru.

— Nu cred că s-ar supăra contele, spuse Honor.

Prudence făcu un pas în spate.

— Dar… unde de duci? întrebă ea din nou, pe un ton grav şi serios.

— Ai avut dreptate, Pru, îi răspunse Honor zâmbind.

— Poftim? Când?

— Când mi-ai spus că ar trebui să mă mărit din dragoste.

Prudence făcu ochii mari.

— Vrei să te căsătoreşti în secret?

— Nu. Dar merg să-l cer în căsătorie pe domnul Easton.

Prudence rămase cu gura căscată. Arăta atât de şocată încât Honor nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Urează-mi baftă, draga mea. În caz că refuză, mă îndoiesc că mă va mai cere vreodată cineva în căsătorie. Oricum nu-mi doresc asta.

Prudence îşi duse mâinile la piept şi o privi îndelung.

— Nu are cum să te refuze, spuse ea, pe un ton solemn. Iar dacă o face, nici nu ai vrea să fii măritată cu el pentru că ar însemna că e un prost.

Honor îi zâmbi recunoscătoare surorii sale şi o îmbrăţişă.

— Mulţumesc. Am nevoie de încurajări pentru că simt că mă lasă picioarele şi am un gol teribil în stomac.

— Vrei să vin cu tine? o întrebă Pru.

Honor dădu din cap că nu.

— Nu aş vrea să fii în preajma mea în seara aceasta.

În drum spre uşă, Honor trecu pe la mama ei. Lady Beckington zâmbi bucuroasă când o văzu.

— Ah, draga mea, zise ea, zâmbindu-i aprobator. Arăţi minunat.

— Mulţumesc, mamă! exclamă ea, fericită să vadă că era într-o clipă de luciditate. Se apropie de mama ei şi se lăsă pe vine lângă ea. Mamă, aş vrea să ştii că am de gând să mă căsătoresc din iubire.

— Chiar aşa? întrebă mama ei, mângâind-o pe cap. Foarte bine, altfel ar fi o risipă de mulţi ani buni.

Honor rămase uluită. Mama ei îi zâmbi şi zise:

— Nu te arăta aşa surprinsă. M-am căsătorit şi eu odată din iubire, întoarse apoi privire spre Hannah şi o întrebă: Nu-i aşa, mamă?

— Aşa este, zise Hannah, cu zâmbetul pe buze.

— Mulţumesc, mamă.

În ochii lui Honor, avea binecuvântarea mamei sale, cât putea aceasta să i-o ofere.

Jonas o privi nedumerit când îl rugă să o ducă în Southwark, dar Honor făcu abstracţie de el şi se aşeză confortabil în trăsură, strângând la piept săculeţul, cu fluturi în stomac. Trase aer în piept, într-o încercare eşuată de a se linişti. Întreaga ei viaţă o purtase până în punctul acela. Spera că avea să-şi amintească tot ce învăţase, să aibă curajul să apuce cu ambele mâini singurul lucru pe care şi-l dorea. Să iubească un bărbat cu toată inima şi el să o iubească pe ea, orice ar fi.

Orice ar fi.

Odată ajunşi în Southwark, îl rugă pe Jonas să o aştepte.

— S-ar putea să dureze, îi zise ea.

Jonas aruncă o privire spre clădire, apoi spre ea şi o întrebă:

— Domnişoară, sunteţi sigură? Nu vreţi să intru cu dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc. E mai bine să mă duc singură, spuse ea, deloc sigură pe cele spuse, doar că părea ceva ce trebuia să facă ea însăşi.

Păşi în clubul slab luminat şi văzu mai multe priviri îndreptate spre ea. Întâlni expresii şocat şi dezgustate, uluite şi doritoare. Se simţea cum probabil că arăta în ochii lor, deloc în elementul ei, o femeie care traversase o graniţă invizibilă.

„Dumnezeule, sper să fie aici”, îşi spuse ea. Cu capul sus, începu să se plimbe printre oameni, cercetând fiecare masă.

— Domnişoară Cabot!

Era domnul Jett, iar Honor răsuflă uşurată să vadă un chip cunoscut.

— Ce cauţi aici? întrebă el, aruncând o privire spre uşă. Ai venit singură?

Ea încuviinţă.

— Vai de mine, domnişoară Cabot, nu se cade, îi spuse el, de parcă nu ar fi ştiut-o şi ea deja. De parcă ar fi intrat din greşeală în cazinoul acela.

— E şi domnul Easton aici? întrebă ea.

Văzu ceva în privirea domnului Jett.

— Domnişoară Cabot, mi-e teamă că, de data asta ai mers prea departe, îi spuse el.

— Domnule Jett… E aici sau nu? îl întrebă ea din nou.

Bărbatul oftă şi aruncă o privire după umăr.

— E la ultima masă, zise el. E aici seară de seară.

— Mulţumesc.

Domnul Jett dădu din cap şi făcu un pas în spate, de parcă nu ar fi vrut să fie asociat cu ea.

Nu avea cum să-l învinuiască. Evită privirile bărbaţilor acelora care se uitară după ea de parcă ar fi fost un premiu, şi merse privind tot înainte, strecurându-se pe lângă câţiva domni care se opriră intenţionat în calea ei, îndreptându-se spre fundul camerei.

George nu o observă la început, fiind prea concentrat la joc, la monedele din mijlocul mesei. Arăta mai tras la faţă decât ultima oară când o ţinuse în braţe. Îi crescuse părul şi avea mâna dreaptă bandajată.

Honor se apropie de masă şi îl văzu pe oponentul său aruncând cărţile pe masă.

— La naiba, mormăi el şi mai spuse ceva ce Honor nu reuşi să înţeleagă, dar care suna îngrozitor. Bărbatul îşi duse berea la gură, iar în clipa aceea o văzu pe Honor şi vărsă puţin din bere, grăbindu-se să se ridice. Domnişoară.

George ridică şi el privirea. O clipă mai târziu, sări în picioare, iar Honor văzu o sclipire în ochii lui, care fu repede înlocuită de uluire şi mânie. Dar o văzuse, iar în clipa aceea îşi dădu seama că încă o iubea.

Gândul acela îi dădu curaj. Când o întrebă ce căuta acolo, ea spuse:

— Am venit să joc, domnule Easton. După cum îţi poţi

imagina, după moartea tatălui meu vitreg, zestrea mea s-a micşorat.

— Nu, spuse el, făcându-i semn spre uşă. Pleacă în clipa asta! O domnişoară nu are ce căuta într-un loc ca ăsta.

Honor ridică săculeţul, conştientă fiind de faptul că mai mulţi domni se adunaseră în jurul mesei lor, ca să vadă ce se petrecea.

— Am nouăzeci şi două de lire. Aş vrea să le joc.

— Şi doar nu te dai bătut în faţa unei femei, nu-i aşa, Easton? strigă cineva, iar toţi ceilalţi bărbaţi izbucniră în râs.

George se uită lung la ea, aproape străfulgerând-o cu privirea, iar în clipa aceea Honor răsuflă uşurată la gândul că mai erau şi alţi bărbaţi prin preajmă.

— Astea nu sunt jocuri pentru o domnişoară, spuse el, pe un ton încordat. E zece lire intrarea.

— Am zece lire, spuse Honor, cu un nod în gât.

Domnii din jurul ei începură să fluiere. Honor simţi mulţimea din ce în ce mai mare în spatele ei, iar lucrul acela o sperie. Nu îşi dăduse seama cât de neliniştită urma să se simtă fiind singura femeie într-o cameră plină de bărbaţi plini de bani şi bătură. Probabil că şi George se gândea la acelaşi lucru căci, brusc, trase un scaun şi o invită să ia loc cu un gest exagerat.

Honor se aşeză la masă, cu săculeţul în poală.

— Ţi-ai pierdut minţile? îi şopti el când se aşeză şi el la masă.

— Nu, răspunse ea. Dar tu?

Se uită urât la ea, după care chemă chelnerul.

— Domnişoară, ai vrea un pahar de vin?

— Nu, mulţumesc, domnule Easton. Vreau să-mi păstrez mintea ageră.

El o cercetă din priviri şi, dacă nu se înşela, i se păru că zăreşte un surâs în colţul gurii.

— Presupun că accepţi un joc de Commerce? o întrebă el, luând pachetul de cărţi.

— Desigur.

Scoase zece lire din săculeţ şi le puse pe masă.

— Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu domnul MacPherson, îi spuse el, iar George începu să amestece cărţile în timp ce ea făcu cunoştinţă cu celălalt jucător.

Mulţimea din jurul lor începu să crească, iar lui Honor i se păru că erau de două ori mai mulţi oameni la masa lor decât la sosire. Simţi că o ia ameţeala când luă cărţile şi văzu perechea de aşi.

Jucară prima rundă fără să-şi vorbească. Tatăl ei o învăţase să joace cărţi. I se păruse amuzant să le înveţe pe fiicele lui un joc de noroc şi chiar mai amuzat să le vadă chicotind şi păcălindu-şi prietenele. Încă îşi mai amintea câteva trucuri.

În scurt timp deveni evident că domnul MacPherson nu avea cum să ţină pasul cu ei; abia dacă reuşi să reziste în primul joc, jucând la nimereală, chiar şi după ce Honor se retrase.

George îşi adună câştigurile şi aruncă o privire spre Honor, studiind-o în tăcere.

Începură şi cel de-al doilea joc şi, cu toate că Honor avea o mână câştigătoare, îl lăsă pe George să câştige. Totuşi, în timp ce-şi adună câştigurile, acesta îi spuse încruntat:

— Pari neatentă astă-seară, domnişoară Cabot.

— Chiar aşa? întrebă ea, pe un ton inocent.

— Cât ţi-a mai rămas din cele nouăzeci şi două de lire? o întrebă el.

— Îndeajuns, răspunse ea. Tu câţi bani mai ai?

Bărbaţii din jurul lor începură să râdă, amuzaţi, şi chiar şi George schiţă un zâmbet.

— Îndeajuns, zise el.

După ce George câştigă cea de-a treia mână, în ciuda faptului că ea avusese cărţi mult mai bune, o privi exasperat.

— Nu pot să înţeleg ce încerci să faci, dar dacă vrei să-mi dai banii tăi, poţi să mi-i dai pur şi simplu şi să pleci. Lasă-i pe domnii prezenţi în seara asta aici să joace un joc între bărbaţi.

Acum veni rândul ei să împartă cărţile, iar Honor simţi cum îi tremură mâna când apucă pachetul de cărţi.

— Nu vrei să mărim miza, domnule Eston? întrebă ea. Ca să grăbim lucrurile.

— Cu ce anume? zise el râzând. Deja ţi-am luat aproape toţi banii.

— Am în minte ceva în afară de bani.

Cei din jurul lor rămaseră cu gurile căscate, iar în clipa aceea Honor îşi dădu seama că orice mai rămăsese din reputaţia ei se duse în clipa aceea pe apa sâmbetei. De data aceasta trebuia să câştige. Inima începu să-i bată mai tare şi îşi simţi palmele umede. Tocmai îi oferise tot ce avea. Totul. Inima, viitorul şi perspectivele ei.

George se uită la ea parcă încercând să-i citească gândurile.

— Continuă.

— Dacă câştigi tu, zise ea, vorbind de parcă ar fi fost un joc de copii, o să plec din cazinoul acesta şi n-ai să mă mai vezi niciodată.

Bărbaţii din jurul lor începură să chiuie, să îi spună că era un prost. Dar George se dădu mai aproape de ea şi o întrebă:

— Şi dacă câştigi tu?

Honor trase aer în piept şi reuşi să amestece cărţile fără să-i tremure mâna.

— Dacă câştig eu, spuse ea, ridicând privirea, uitându-se fix în ochii lui, trebuie să mă ceri de soţie.

Cuvintele ei fură urmate de o tăcere profundă. Preţ de o clipă. După care întreaga sală explodă. Brusc, toată lumea începu să vorbească, unii dintre ei chemându-şi prietenii să vină să vadă, alţii spunându-i lui Honor să plece, că făcuse de ruşine numele Beckington.

Dar George... George... El rămase cu o privire neînduplecată, fără să-şi poată lua ochii de la ea.

— E imposibil. Cabot, ţi-am spus deja, e imposibil!

— Doar pentru că tu refuzi să crezi în posibilităţi.

— Eu mă retrag, spuse domnul MacPherson, ridicându-se de la masă. Nu vreau să iau parte la povestea

asta… orice ar fi ea.

Niciunul dintre ei nu băgă de seamă că MacPherson plecă de la masă.

— Faci un pariu detestabil şi prostesc, spuse el, nervos.

— Nu sunt de acord cu tine.

— Atunci dă-mi voie să-ţi explic cât este de prostesc, continuă el, furios. Dacă o să câştigi, am să te cer în căsătorie. Şi vei fi obligată să trăieşti într-un stil de viaţă cu care nu eşti deloc obişnuită. Adică fără servitori. Fără rochii. Fără lucruri frumoase. Poate chiar fără un acoperiş deasupra capului.

Honor spera din tot sufletul că nu tremura din toate încheieturile.

— Ah, Easton, măcar un lucru e frumos, spuse cineva, şi toţi ceilalţi prezenţi izbucniră în râs.

Honor era pregătită să continue.

Nu exista niciun alt bărbat pentru ea, niciunul care să gândească la fel, care să înţeleagă ce fel de femeie era ea. Nu privea cu entuziasm o viaţă plină de greutăţi, dar nici nu-i era teamă de ea. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Deja pornise pe drumul acela, şi nu mai putea să dea înapoi, aşa că împărţi cărţile.

— Nu vei mai fi invitată la saloanele elegante din Mayfair, continuă el. S-ar putea ca nici măcar să nu ai carne pe masă.

Honor termină de făcut cărţile şi ridică privirea.

— Domnule Easton, vrei să jucăm sau să stăm la poveşti?

George îşi luă cărţile şi zise:

— Domnii din înalta societate nu vor dori să le curteze pe surorile tale.

Preţ de o clipă, inima i se opri în piept. Dar puse cu grijă pe masă prima ei carte, un doi.

George aruncă o privire pe masă şi oftă.

— Domnul să te ajute, Honor Cabot. Habar n-ai ce greşeală faci.

Jocul continuă. Mai mulţi spectatori aruncară o privire

în cărţile ei şi începură să dea din cap, exact cum se temea ea. George o urmări îndeaproape, ceea ce o nelinişti şi mai tare. Dar chiar când se părea că totul era pierdut, Honor ezită înainte să-şi joace ultima carte. Ridică privirea spre George şi spuse, zâmbitoare:

— Domnule Easton, dă-mi voie să-ţi spun că nu mă interesează cine e tatăl tău sau cât de mare sau de mică e averea ta.

Brusc, se făcu linişte, iar toată lumea veni mai aproape să audă ce spunea.

— Nu mă interesează dacă am rochii şi baluri şi, cu toate că pe surorile mele n-o să le aştepte un drum uşor, sunt sigură ce îşi vor urma inima şi perseverenţa. Aşa suntem noi, fetele Cabot. Ne încăpăţânăm. Aşa cum m-a încăpăţânat şi eu. Iar singurul lucru pe care mi-l doresc eşti tu. Doar tu.

Acestea fiind spuse, puse cărţile pe masă, un trio de regine.

Mulţimea izbucni în ropote de aplauze. George coborî privirea spre cărţile ei şi oftă, de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

— Domnişoară, nu ştiu cine te-a învăţat arta jocurilor de noroc, spuse el, începând să-şi pună cărţile pe masă. Un rege. Urmat de un altul. Dar se pare că profesorul tău nu s-a obosit să-ţi explice să nu ar trebui niciodată să încerci să trişezi. Mai puse pe masă un rege, şi încă unul. Doar dacă ştii exact cum să o faci.

Mulţimea înlemni, aşteptând să-i vadă mâna. Honor rămase şocată. Simţi cum încep să o lase puterile, nervii. Îl urmări pe George ridicându-se de la masă, adunându-şi câştigurile şi băgând banii în buzunar. Coborî apoi privirea spre ea, cu ochi negri, greu de citit şi dădu un bărbat la o parte, ca să plece de la masă.

Honor abia dacă mai putu să respire, darămite să se mişte. Era ca şi cum fusese doborâtă. Nu mai rămăsese nimic din ea. Nimic. Cum putuse să facă asta? Cum putuse să o refuze, într-un mod atât de public, atât de îngrozitor?

Nici măcar nu-şi dădu seama că domnul Jett fu cel

care începu să o scuture până nu-l auzi spunându-i numele, iar în clipa aceea ridică privirea spre el. Îl văzu încruntat, cu săculeţul ei în mână.

— Hai odată, îi spuse el, şi o apucă de braţ, ridicând-o de pe scaun.

Honor abia reuşi să meargă pe lângă el, aproape orbită. Nu vedea altceva în faţa ochilor decât mâna câştigătoare a lui George, felul în care se ridicase de la masă fără ca măcar să se uite la ea, fără să arunce o privire în urma sa. O părăsise, pur şi simplu. Îi refuzase cererea aceea publică, o refuzase fără menajamente. Îi frânsese inima, iar durerea era de nesuportat.

Domnul Jett o urcă pe Honor în trăsura ei. Plânse tot drumul până în Mayfair şi apoi continuă să plângă pe umărul lui Augustine după ce Jonas i-o încredinţă. Plânse în pernă, în timp ce Prudence şi Mercy începură să o mângâie pe picior, încercând să o ajute.

Nu aveau cum să o ajute. Nu aveau cum. De data asta, Honor chiar pierduse totul.

Capitolul 34

George intră în casă şi se duse direct în salon, îşi turnă un pahar de whisky, îl dădu pe gât, după care dădu din nou cu pumnul în perete. Durerea neiertătoare îl aruncă în genunchi.

Dar nu era nimic pe lângă durerea de a o umili pe Honor în faţa lumii. Dar ce altceva ar fi putut să facă? La naiba, de ce venise? Chiar îşi imaginase că avea să-l provoace în văzul lumii, să îl oblige să îi facă pe plac? Chiar credea că putea să îi câştige inima trişând? Că putea să facă o astfel de cerere iraţională, imposibilă şi să câştige?

Se întinse pe jos, în patru labe, încercând să-şi tragă sufletul. Schiţă un zâmbet. Îndrăzneala aceea, dorinţa aceea absurdă de dreptate era motivul pentru care o iubea. Nici o altă femeie nu ar fi putut să concureze cu îndrăzneala

ei, iar lucrul acela i se păru teribil de excitant.

Dar asta nu schimba faptul că nu avea nimic să-i ofere. Umbla prin cazinouri ca să aibă ce să mănânce. Nu avea cum să se îngrijească de o soţie. Nu putea să-i ofere servitori, rochii sau pălării…

— Nu o să accepte niciodată, şopti el, printre dinţi.

— Ce anume?

Finnegan intrase fără să-l audă. George începu să mormăie exasperat şi se întinse pe spate.

— N-o să accepte să se căsătorească cu un bărbat care nu are nimic de oferit, despre asta e vorba.

Finnegan păşi peste el, ridică paharul pe care George îl scăpase pe jos înainte să dea cu pumnul în perete şi, în timp ce George îşi mişcă degetele, Finnegan îi umplu paharul.

— Sunteţi sigur? îl întrebă el, aşezându-se pe jos lângă el. Mie mi se pare că nu vrea nimic altceva în afară să fie cu dumneavoastră.

George se ridică, luă paharul pe whisky şi îl dădu pe gât.

— Pentru că e tânără şi îndrăgostită, Finnegan. După un timp o să viseze la rochii şi la pantofi, iar eu, în momentul ăsta abia dacă am bani să-ţi plătesc ţie leafa. Cum să am grijă de ea şi de toate fetele Cabot?

— Are şi ea zestrea ei, nu? întrebă Finnegan, pragmatic.

George pufni şi îi făcu semn să plece.

— Domnule, dacă chiar vreţi să fiţi cu fata asta, iar eu aşa aş spune, judecând după toţii pumnii din pereţi, atunci aţi face bine să vă găsiţi un loc de muncă ca să puteţi avea grijă de ea şi de toate fetele Cabot.

— Poftim? întrebă George.

— Un loc de muncă, spuse Finnegan, de parcă i-ar fi vorbit în limbi străine. Să lucraţi. O activitate pe care alţi oameni, mai puţini norocoşi, aşa ca mine, se văd nevoiţi să o facă.

George pufni.

— Şi ce-mi sugerezi să fac? Să devin majordom?

— Nici gând. Nu aţi fi în stare de nimic. S-ar părea că talentul dumneavoastră stă în a cumpăra şi în a vinde lucruri. Bumbac, spre exemplu. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, cu asta aş începe, zise el, după care se ridică de pe jos şi păşi din nou peste George. Să trimit din nou după domnul doctor, să vină să vă verifice mâna? întrebă el, în drum spre uşă.

— Da, oftă George, întinzându-se pe spate, cu mâna rănită la piept, cu ochii în tavanul frumos pictat.

Un loc de muncă. O leafă. De mult timp nu mai lucrase pentru o leafă. Dar chiar şi cu un venit modest, ar fi putut să-şi vândă casa, simbolul bărbatului care devenise şi care, la drept vorbind, se dovedise o glumă nesărată, şi i-ar fi ajuns banii să trăiască alături de o soţie, ba chiar şi cu o bucătăreasă şi cu un valet într-o casă decentă.

Honor nu ar fi acceptat niciodată varianta aceasta şi, dacă avea să o facă însemna că era şi mai prostuţă decât i se păruse iniţial. Dar nu avea ce altceva să facă. Fără o corabie, fără bani în bancă, era legat de mâini. La propriu.

Se ridică în picioare şi îşi trecu mâna teafără prin păr. Trecuse el prin lucruri şi mai rele, fără doar şi poate. Şi nu îi fusese niciodată teamă de muncă cinstită. Un lucru era sigur, nu se îndoise nicio clipă de abilitatea de a se ridica de jos.

Un loc de muncă. Avea să-l sune de dimineaţă pe Sweeney. Ar fi putut să devină partenerul agentului său. El avea cu siguranţă conexiunile pentru a vinde şi cumpăra bumbac, ceea ce i-ar fi prins bine lui Sweeney.

George merse să-şi caute un pieptăn să se facă prezentabil pentru cea de-a doua vizită a medicului.

*

Honor avu nevoie de trei zile ca să se oprească din plâns, ca să nu mai zacă cu privirea în tavan. Dar Mercy fu cea care reuşi, în cele din urmă, să o convingă că venise momentul să dea uitării durerea.

— Cred că ar trebui să-ţi faci o baie, spuse ea,

strâmbând din nas.

— Bine, fie, răbufni Honor.

Îşi prinse părul, îşi puse o rochie şi coborî în sufragerie, în timp de servitoarea îi pregătea baia.

Îi găsi pe Augustine şi pe surorile ei la masă. Augustine se grăbi să se ridice în picioare, scăpând furculiţa pe jos de uimire.

— Honor, draga mea, spuse el, făcând ochii mari. Eşti bine, nu-i aşa? Ai început să-ţi revii? O să fii ca de obicei, nu-i aşa?

— Nu a început să-şi piardă minţile, dacă de asta ţi-e teamă, zise Prudence.

Bineînţeles că ştiau cu toţii ce i se întâmplase în seara aceea în Southwark. Toată Londra ştia. Domnul Jett, salvatorul ei, nu se putuse abţine să nu-i spună povestea, cu el în rol de salvator, desigur.

— Sunt bine, zise Honor, aşezându-se pe scaunul de lângă el.

Augustine îi întinse farfuria lui, oferindu-i o bucată de şuncă.

Honor dădu din cap că nu vrea şi întoarse privirea. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Cred că ar trebui să te pui pe picioare, spuse Augustine. Să încerci să-ţi revii, ştii tu. Eu şi Monica ne-am gândit că ţi-ar prinde bine să te odihneşti în Longmeadow.

Honor îi aruncă o privire îngrijorată.

— Cred că e mai bine aşa, până la finalul sezonului, nu crezi? zise el, temător să rostească cuvintele acelea, parcă aşteptându-se să înceapă să ţipe la el.

— De fapt, Augustine, cred că da, zise ea, reuşind să-l ia prin surprindere pe fratele ei vitreg. Nu-mi doresc nimic altceva decât să plec din Londra şi să nu-l mai văd niciodată pe George Easton.

Refuză micul dejun pe care i-l oferi Hardy, dar acceptă o ceaşcă de ceai.

Augustine îşi savură şunca, uitându-se lung la ea.

— Vrei să chem pe cineva? Poate pe Grace?

— Nu! exclamă Honor, ridicându-se de la masă. Nu,

Augustine, te rog să nu faci asta. O să se supere pe mine şi, în plus de asta, vreau să aibă parte de câteva săptămâni de plăcere înainte să ajungă la urechi ceea ce va fi, cu siguranţă, cel mai mare scandal al sezonului.

— Da, presupun că da, spuse el, nesigur. Honor, nu pot să mă abţin să nu te întreb: de ce ai făcut-o? Cum ţi-a venit ideea să te duci tocmai în Southwark? De una singură! Doamna Hargrove s-a arătat de-a dreptul scandalizată, dar eu i-am spus că, dacă te-ai dus până acolo, înseamnă că ai avut un motiv foarte important. Aşa e, nu-i aşa?

— Am avut un motiv foarte important pentru mine, răspunse ea, cu sinceritate. Doar că sentimentele mele sunt prea complicate ca să le pot exprima în cuvinte, dar poate că mă vei înţelege mai bine dacă te-aş întreba dacă ai ţinut vreodată atât de mult la cineva încât să simţi că nu ai aer dacă nu eşti în preajma ei?

Prudence şi Mercy se uitară curioase una la alta, dar Augustine încuviinţă cu entuziasm.

— Sau ai iubit vreodată pe cineva cu toată fiinţa ta, până ce ai ajuns să te convingă că nu are rost să continui fără ea?

Augustine încuviinţă din nou, cu hotărâre.

— Chiar aşa, Honor? întrebă Mercy. Ai vrut să mori?

— Nu chiar, spuse ea. Dar, draga mea, nu pot să exprim în cuvinte ce simt faţă de domnul Easton. Mi s-a părut aşa de… important, zise ea, dând uşor din cap. M-am dus să-i spun ce simt pentru el. Să îi demonstrez că îl iubesc. Dar nu am reuşit să fac altceva decât să mă umilesc şi să să-mi distrug viaţa.

Augustine se apropie puţin de ea.

— Dar… dar nu ai fi putut să i-o spui altundeva, în Southwark? o întrebă el, temător. Poate nu-i chiar în mijlocul unui cazinou? Poate într-un loc mai intim?

Honor zâmbi, pentru prima oară în multe zile.

— Nu, spuse ea, scuturând uşor din cap. Tocmai despre asta e vorba. Southwark este locul unde eu şi George ne simţim în largul nostru. Pentru că noi suntem

genul ăsta de oameni, fanfaroni.

— Vai de mine, zise Augustine, vizibil afectat.

— Dar… dădu Mercy să spună, aranjându-şi ochelarii pe nas, nu vrea să se căsătorească cu tine?

Honor o mângâie uşor pe sora ei pe creştetul capului.

— Nu, zise ea, într-o şoaptă abia rostită, iar gândul acela îi aduse lacrimi în ochi.

— Ah, draga mea, spuse Augustine. Se repetă povestea cu Rowley.

— Nu are nimic de-a face cu Rowley, îl corectă Honor. Lordul Rowley nu m-a iubit. Adevărata tragedie e că George Easton mă iubeşte cu adevărat.

— Dar nu are niciun sens, spuse Mercy, uitându-se lung la ea din spatele lentilelor. Dacă te iubeşte, de ce nu vrea să se căsătorească cu tine?

— Mercy, las-o în pace, o rugă Prudence.

După aceea, nu o mai întrebară nimic şi rămaseră cu toţii în tăcere.

Honor urmă sugestia lui Mercy şi îşi făcu o baie. Îşi îmbrăcă apoi straiele de doliu şi îşi lăsă părul pe umeri, neavând energia sau cheful să şi-l aranjeze. Porni în picioarele goale prin casă, cu ochii la portrete, întrebându-se despre poveştile lor nefericite de iubire. Luă mai multe cărţi şi le puse la loc.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă şi încotro s-o pornească după un astfel de episod ruşinos.

Honor urcă în camera mamei ei, ca să îi citească. Lady Beckington se aşeză la fereastră, cu ochii pe geam, în timp ce Honor începu să-i citească fără prea mare tragere de inimă dintr-o carte.

— A venit, spuse mama ei, iar Honor ridică privirea.

— Cine, mamă?

— Bărbatul acela. Contele! spuse ea, luminându-se la faţă. A venit. Ah, draga mea, ai pantofi în picioare?

— O să mă încalţ mai târziu, spuse Honor, reluându-şi lectura.

Doar că mama ei nu mai părea să o asculte. Se aplecă cu mâinile pe fereastră, cu nasul lipit de geam.

— Juliette, vine! exclamă ea, fericită, strângând-o pe Honor cu numele surorii ei moarte. Vine contele.

Honor oftă şi lăsă cartea pe masă.

— Mamă, hai să te odihneşti.

Mama ei fugi la măsuţa de toaletă. Deschise un sertar şi începu să umble prin el, iar când se întoarse spre ea, cu zâmbetul pe buze, îi întinse un colier cu smarald.

— Ia-l. O să meargă de minune cu rochia ta.

Honor coborî privirea spre rochia cea neagră.

Mama ei se grăbi spre ea, o întoarse cu spatele şi îi ridică părul ca să îi pună la gât colierul cu smarald în formă de inimă. O întoarse apoi cu faţa spre ea şi făcu un pas în spate, dând entuziasmată din cap.

— E important să fii frumoasă pentru conte! exclamă mama ei. Cine ţi-a furat pantofii?

— Nimeni nu mi-a furat…

— Honor! se auzi glasul lui Prudence, care o strigă de pe coridor. Honor, unde eşti? ţipă ea, dând năvala în camera mamei sale, cu ochii mari. E el! exclamă ea într-o şoaptă ascuţită şi, pentru o clipă, Honor aproape crezu că se întorsese contele din morminte.

— Cine?

— Easton!

Honor tresări. Fără să-şi dea seama, făcu un pas în spate, ciocnindu-se de mama sa.

— Nu! Nu! Prudence, spune-i să plece! Nu vreau să-l văd!

— Trebuie să mergi! îi spuse mama ei, împingând-o de la spate. Nu poţi să refuzi un conte.

Prudence se arătă confuză, dar zise:

— Augustine i-a spus că nu vrei să-l vezi, dar Easton a zis că o să rămână în foaier până îl scoatem cu forţa din casă.

— Poftim? răbufni Honor, cu inima bătându-i disperată în piept. Agitată, îşi feri privirea şi spuse: Nu pot să-l văd! Nu aş suporta!

— Honor, îi zise Prudence, luându-i uşor de mână. Trebuie să-ţi spun că a fost cât se poate de ferm cu

Augustine. A insistat că vrea să te vadă, că îţi este dator, că meriţi o vizită din partea lui.

În clipa aceea ceva răbufni în ea. Nu ar fi putut să spună cu exactitate de ce cuvintele lui Prudence îi dădură avântul acela, dar urmă un moment de claritate în care toate cunoştinţele pe care le avea despre oameni şi despre lumea întreagă deveniră limpezi. Bucăţelele vieţii sale, ale inimii sale, începură să se aranjeze singure într-un cristal de înţelegere.

Honor aruncă o privire spre mama ei. Lady Beckington îi zâmbi, împăcată.

— Nu-l lăsa pe conte să aştepte, draga mea. Asta o să-l facă şi mai hotărât.

Ce cuvinte înţelepte şi, mânată de acest avânt, Honor alergă spre ea, o luă în braţe şi o strânse la piept. După ce îi dădu drumul, se întoarse spre Prudence şi o întrebă:

— Cum arăt?

— Ca o sperietoare, zise Prudence.

— Foarte bine.

Ieşi din cameră şi coborî treptele, oprindu-se în capul scărilor, îl găsi acolo, cu picioarele depărtate, cu braţele încrucişate la piept, cu maxilarul încleştat şi cu o barbă scurtă. Simţi cum i-o ia inima la goană.

— Easton! strigă ea.

El ridică imediat privirea. Augustine era în dreapta lui, parcă pe punctul de a leşina.

— Honor! strigă Augustine. Am încercat să-l fac să plece, dar nu vrea cu niciun chip.

— Ba da, o să plece, spuse ea, încrezătoare şi porni în fugă pe scări, aterizând fără zgomot pe podeaua de marmură, după care se îndreptă spre el, cu Prudence în spatele ei. Ce vrei? îl întrebă. Nu-ţi ajunge ce ai făcut? După cum ţi-a spus deja Augustine, nu vreau să te văd. Ţi-am spus tot ce aveam să-ţi spun, aşa că pleacă!

— Dumnezeule, cineva ar trebuit să te pună la punct cu mulţi ani în urmă, îi zise el, fără menajamente, analizând-o din cap până-n picioare. Ce ţi-ai imaginat, Cabot? Că o să dai buzna în Southwark şi că o să mă obligi

să mă căsătoresc cu tine? Trişând?

— Ai trişat? exclamă Prudence.

Honor făcu abstracţie de ea.

— Şi ce altceva ai fi vrut să fac? Eşti atât de convins de propria inferioritate, că nu vrei să asculţi nimic altceva!

George făcu un pas în faţă, ameninţător.

— Domnişoară, dă-mi voie să-ţi dau şi eu o lecţie. De regulă, bărbatul este cel care cere femeia în căsătorie.

Honor îşi încrucişă braţele la piept şi spuse:

— Asta doar dacă bărbatul nu e încăpăţânat ca un porc bătrân.

Văzu o sclipire în ochii lui.

— Iar domnul face, de regulă, o cerere în căsătorie după ce ştie deja cum anume intenţionează să o întreţină pe femeia care o să-i devină soţie. Nu-i aşa, Sommerfield? întrebă el, fără să-şi îndrepte privirea spre Augustine.

— Pe mine mă întrebi? zise acesta, speriat.

— Da, pe tine! răbufni Easton fără să-şi ia ochii de la Honor.

— Da, aşa este, se grăbi el să spună.

Honor îl privi furioasă.

— Domnule, ce te aduce aici? Mi-ai refuzat sentimentele, nu o dată, ci chiar de două ori. Chiar vrei să mă umileşti pentru o a treia oară? Dacă asta e intenţia ta, să ştii că nu-i nevoie, te-am auzit clar şi răspicat prime două dăţi!

— În acele prime două dăţi, ai presupus că rolul bărbatului în această poveste îţi aparţine. Honor, nu eram într-o poziţie care să-mi permită să-ţi fac o ofertă, dar te-a oprit asta în vreun fel? Nu, ai insistat să mă faci de râs în faţa întregii Londre.

Honor se arătă de-a dreptul scandalizată.

— De râs? Tu-mi vorbeşti mie de asta? ţipă ea, cu pumnii încleştaţi, ridicându-se pe vârfuri.

— Ai venit neinvitată în Southwark. De fapt, dacă bine îmi aduc aminte, mai mulţi oameni ţi-au spus să pleci!

— Uneori trebuie să-ţi creezi propriul destin!

— Ah, exclamă el, aproape amuzat. Şi am văzut cu

toţii ce bine ţi-a făcut să-ţi creezi propriul destin, nu-i aşa?

Honor rămase cu gura căscată.

— Mie măcar nu mi-e frică.

— Nu mi-a fost niciodată frică de tine! strigă el, ridicând privirea în tavan. Doar că nu eram pregătit pentru tine. Nu ştiu dacă am să fiu vreodată pregătit pentru tine, Honor Cabot, dar, chiar şi aşa, am făcut tot posibilul să-mi caut un loc de muncă şi să…

— Vezi? Continui să faci lucrurile imposibile! strigă Honor, împungându-l cu degetul în piept.

— Un loc de muncă? întrebă Augustine, confuz.

— Şi am obţinut unul.

Honor nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

— Ce ai obţinut?

— Cred că un loc de muncă, spuse Prudence, părând la fel de confuză ca Augustine.

— Exact, spuse Easton, încuviinţând. Am găsit un loc de muncă. Sunt noul agent la biroul domnului Sweeney. Îmi pierdusem averea, Honor, nu aveam ce să-ţi ofer. În clipa de faţă, pot măcar să-ţi ofer o casă modestă. Pot să pun mâncare pe masă. Pentru tine şi una sau două dintre virtuţile tale, spuse el, făcând semn spre Prudence. Pot să te şi îmbrac… cumva. Dar n-am să-ţi permit să cumperi bonete de opt lire.

— Poftim… ce spui? şopti Honor, cu sufletul la gură.

— Şi te avertizez că povestea asta cu pierderea banilor se poate repeta. Îmi trăiesc viaţa asumându-mi riscuri. Uneori am buzunarele pline. Alteori, nu.

În clipa aceea inima începu din nou să i-o ia la goană, parcă gata să-i iasă din piept.

— Înţelegi ce încerc să-ţi spun? o întrebă el, apucând-o de cot.

— Da, zise ea, uluită. Înţeleg că e o cerere în căsătorie cât se poate de neavantajoasă pentru mine.

Easton zâmbi şi spuse:

— Încă simţi la fel? o întrebă el. Poţi să accepţi ce ţi-am spus?

Honor încuviinţă, cu lacrimi în ochi, doar că, de data aceasta erau lacrimi de bucurie.

— Da, spuse ea. Accept orice cât timp te am alături.

George făcu un pas în spate şi îngenunche în faţa ei.

— Honor Cabot, zise el, vrei să fii soţia mea?

Honor nu era sigură ce se mai întâmplase după aceea. Ceva îi spunea că ţipase „da”. Şi-l aminti de George ridicând-o în braţe, după care auzise alte ţipete, cel mai probabil din partea lui Augustine care începu să spună că nu putea să permită una ca asta. Îşi aminti că George o sărutase cu atâta pasiune că simţise cum pluteşte de uşurare, dragoste şi dorinţă.

Şi de multă fericire. O fericire euforică, eterică. Şi mânată de o convingere nebună că alături de George orice era posibil.

George o sărută pe gât şi îi şopti:

— Eşti o mare prostuţă. Sunt un muritor de foame.

— Nu-mi pasă, spuse ea, visătoare.

— Cred că ai făcut cel mai minunat lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine, ştiai?

— Chiar aşa?

— Ai trişat ca să încerci să mă câştigi, Honor. Nu m-am simţit niciodată mai flatat. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, învaţă să trişezi, spuse el, sufocând-o cu sărutări.

Capitolul 35

Augustine era de-a dreptul şocat de cele petrecute în foaierul casei familiei Beckington.

— A fost un eveniment de-a dreptul teatral! îi povesti el logodnicei sale.

— Poate că nu e bărbatul pe care ţi l-ai fi dorit pentru ea, spuse Monica, încercând să-l liniştească, dar Honor pare foarte fericită.

Augustine strâmbă din nas, dar zise:

— Chiar pare fericită, nu-i aşa?

— Şi, sincer, după toate cele petrecute, nu cred că altcineva şi-ar mai fi dorit să fie cu ea.

— Oh, nu, spuse Augustine, clătinând furios din cap. Nimeni nu o mai vrea pe Honor.

— În cazul acesta, te sfătuiesc să le propui să se căsătorească cât de curând, dat fiind toate speculaţiile care circulă prin Mayfair.

— Da, desigur, ai perfectă dreptate, spuse Augustine. O să le cer să se căsătorească în cel mai scurt timp! Brusc, se lumină la faţă. Am o idee! Am putea să mergem cu toţii în Longmeadow. E în afara Londrei, nu-i aşa? Ar putea să-i căsătorească chiar domnul Cleburne.

— Ah, dragul meu, s-ar putea să fie puţin cam mult, spuse Monica.

— Ei bine, vom vedea noi.

Augustine îşi folosi noul titlu de conte ca să obţină o licenţă specială. Honor şi George se căsătoriră la finalul săptămânii, în cadrul unei ceremonii private. Nu avură prea mult timp pentru pregătiri, spre groaza lui Prudence şi a lui Mercy, căci amândouă şi-ar fi dorit să-şi comande cele mai în vogă rochii pentru ceremonie.

Lui Honor, pe de altă parte, nu-i păsă câtuşi de puţin şi sosi îmbrăcată într-o rochie simplă, cenuşie, fără ornamente. Hainele deja nu o mai interesau. Se gândi doar la faptul că avea să se căsătorească cu bărbatul pe care îl iubea mai mult decât orice şi nimic altceva nu mai conta.

Având în vedere evenimentele premergătoare aşa-zisei logodne, Augustine insistă să nu iasă o perioadă în societate, iar Honor şi George acceptară fără supărare. După ceremonie, se retraseră în casa de pe Audley Street şi îşi petrecură cea mai mare parte din primele zile în pat, permiţându-i din când în când lui Finnegan să le aducă mâncare.

George o învăţă lucruri despre trupul ei şi despre al lui care o fascinară şi o satisfăcură deopotrivă. Îi plăcea să-i simtă sărutările pe piele, limba cuprinzându-i trupul. Îi plăcea felul în care o mângâia atunci când făceau dragoste,

parcă încercând să se asigure că era acolo, în întregime, încă în patul lui, încă sub el sau deasupra lui, încă parte din el. Îi plăceau la nebunie lucrurile pe care le învăţă. Cum să îl cuprindă în gura ei, cum să-l satisfacă, cum să-l călărească când era deasupra, în timp ce el o ajuta să urce pe culmile extazului cu mâinile sale.

Dar, mai mult decât orice, se bucura că, de fiecare dată când îşi găseau plăcerea, sau în cazul lui Honor, mai mult decât o dată, era tandreţe între ei. Cu toate că îşi simţea trupul epuizat, nu contenea să o acopere cu sărutări la lumina şemineului, plimbându-şi buzele pe piciorul ei, până la degete şi apoi pe sâni, pe buze, şoptindu-i cât de mult o iubea, cât de pustie fusese viaţa lui până să-i iasă ea în cale în Rotten Row, în după-amiaza aceea minunată.

Honor simţea şi ea la fel. Dusese o viaţă plină de rochii şi serate, doar că, înainte să apară George în viaţa ei, nu avusese nimic substanţial de care să se agaţe pe pământul acela, în viaţa aceea. Dar acum îl avea pe el şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, o familie mare. Nimic nu avea să o facă mai fericită decât să locuiască cu el într-o căsuţă sau într-un conac, la o masă plină de copii veseli, alături de bărbatul iubit.

Într-o noapte, în timp ce stăteau dezbrăcaţi în pat alături de o tavă de pui, brânză şi fructe, începură să-şi facă planuri pentru viitor.

— Cel puţin cinci copii, aş spune eu, zise ea, relaxată.

— Dumnezeule, e un mic sat!

— Nu-i vrei şi tu? îl întrebă ea, sărutându-l pe nas.

— Eu vreau şase, spuse el, făcând-o să râdă.

Îi prinse o şuviţă de păr în mâna bandajată.

— Şi cum am să hrănesc un întreg sat? se întrebă el. Ei bine, nu are rost să ne facem probleme. Am reuşit întotdeauna să mă pun pe picioare. Domnul Sweeney deja a început să caute o nouă corabie…

— Încă una? întrebă ea, surprinsă.

George ridică din umeri şi o lăsă să mai ia o gură de pui.

— Într-o bună zi. Mi-e teamă că o să dureze până vom

reuşi să ieşim din groapa asta.

— Îmi place groapa noastră, chicoti ea, aplecându-se să-l sărute. Am toată încrederea în tine, dragul meu soţ, zise ea, pentru că îi făcea deosebită plăcere să-i spună aşa. Ştiu că vei reuşi. Iar când va fi gata, vom găsi un loc îndeajuns de mare pentru toată familia mea şi pentru toţi copiii noştri.

— Chiar şi pentru Grace? întrebă el, plimbând un strugure pe sfârcul ei. I-ai scris, nu-i aşa?

— Nu încă, spuse ea.

— Honor…

— Da, ştiu, oftă ea. Am evitat să o fac. George, o să fie supărată pe mine şi mi-e groază de răspunsul ei. Dar au trecut abia două săptămâni de când ne-am căsătorit.

— Abia două săptămâni? întrebă el, parcă deloc convins. Draga mea, ar trebui să ştie, insistă el, ridicându-se să-i sărute sânii.

— Ai dreptate, spuse ea, gemând de plăcere şi închise ochii ca să savureze senzaţia buzelor şi a limbii lui pe mugurii sânilor ei. Ai întotdeauna dreptate.

— Mmm, mai spune asta o dată, zise George. Mă excită să te aud.

— Ai dreptate, dragul meu. Ai dreptate, ai dreptate, şopti ea în timp ce el îi prinse sfârcul între buze.

George împinse la o parte tava cu mâncare şi o învârti ca să fie sub el.

— De îndată ce le aducem pe toate fetele Cabot sub acelaşi acoperiş, vom începe să lucrăm la casa noastră plină de copii, strănepoţii unui rege, spuse el, aplecându-se să-i sărute pântecul. Cu un nume pe care nimeni nu-l va putea nega.

Honor îşi trecu degetele prin părul lui, zâmbind, cu privirea în baldachin, în timp ce el începu să-şi coboare buzele spre sexul ei.

— Îmi place ce spui.

— În cazul ăsta, nu e timp de pierdut, spuse el, coborând tot mai jos până ce îi deschise picioarele şi îşi vârî capul între ele. Nu e timp de pierdut, şopti el, dezmierdând-

o cu degetele.

Honor îşi aruncă mâinile deasupra capului şi zâmbi de plăcere în timp ce el începu să o devoreze. Aveau o viaţă întreagă să facă copii, un drum care i se întindea la picioare, despre care nu-şi imaginase niciodată că şi l-ar fi putut dori până ce nu văzuse cum ar fi fost să nu-l aibă.

Ah, doar că Honor şi-l dorea. Şi-l dorea cu înflăcărare. Avea să-i scrie lui Grace şi să-i povestească tot… a doua zi. În clipa de faţă era cât se poate de ocupată.

Capitolul 36

Grace era îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră, cu guler, aşa cum o instruise verişoara Beatrice. De mai bine de jumătate de ceas aştepta pe o bancă. O dureau picioarele, capul. Era un birou mic şi întunecat şi ar fi dat orice să ridice cineva obloanele. Singura lumină venea de la lumânarea aprinsă, făcând camera la fel de anostă şi de întunecată ca starea ei, cu toate că era abia amiază.

Coborî privirea spre hârtia mototolită din mâna sa. O primise în dimineaţa aceea, verişoara Beatrice i-o pusese în mână când văzuse trăsura venind după ea. Grace citise scrisoarea aceea de trei, patru ori, de fiecare dată cu lacrimi în ochi.

Oh, Honor!

Brusc, se deschise uşa. Un bărbat cu păr negru şi cu doi ochi vezi păşi în cameră. Rămase în pragul uşii, cu pumnul încleştat, bătând uşor în uşă. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt. Apoi coborî mâna şi zise:

— A venit momentul, domnişoară Cabot, spuse el, fără alte adăugiri.

— Nu ar trebui să-mi spui Grace?

Bărbatul nu răspunse, ci începu din nou să bată în uşă.

Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt.

Grace îşi vârî scrisoarea în săculeţ şi se ridică uşor de

pe bancă. Ridică privirea spre bărbatul acela cu ochi verzi şi încercă să scape de nodul din gât.

Avea maxilarul încordat, o privire distantă, rece şi furioasă. Când văzu că nu face nicio mişcare, aruncă o privire spre ceasul mic de pe poliţă.

— Intră, te rog, a venit momentul, repetă ea.

Grace îşi coborî privirea şi se strecură pe lângă el, tresărind când auzi uşa închizându-se în urma ei.

Cum Dumnezeu reuşise să îşi complice viaţa în halul acela într-un timp atât de scurt? Nu avea de unde să ştie, dar părea că urma să aibă suficient timp să dezbată situaţia şi să limpezească apele înainte să îi scrie lui Honor, să-i povestească cele întâmplate.

Dacă avea să i se permită să trimită scrisori, desigur. Grace nu era tocmai sigură la ce să se aştepte.

Bărbatul cu ochii verzi se opri la următoarea uşă şi ciocăni din nou. În timp ce aşteptară să le deschidă cineva, începu din nou să bată în tăblie.

Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt.

Grace îşi duse privirea la ceruri şi rosti o rugăciunea pentru curaj.

Sfârşit